„Elena Armas este incontestabila regină a slow-burn-ului, a poveștilor romantice răvășitoare și pline de pasiune."

– Ali Hazelwood, autoarea bestsellerului *Ipoteza iubirii*

CÂND în *joc* este DRAGOSTEA

ROMAN

ELENA ARMAS

Autoarea bestsellerului *Sunday Times*,

DIN SPANIA, CU DRAGOSTE

Cuprins

Pagina titlu
Dedicare
Capitol unul
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul șase
Capitolul șapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Capitolul șaisprezece
Capitolul șaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci și unu
Capitolul douăzeci și doi
Capitolul douăzeci și trei
Capitolul douăzeci și patru
Capitolul douăzeci și cinci
Capitolul douăzeci și șase
Capitolul douăzeci și șapte
Capitolul douăzeci și opt
Capitolul douăzeci și nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci și unu
Capitolul treizeci și doi
Capitolul treizeci și trei
Capitolul treizeci și patru
Capitolul treizeci și cinci
Capitolul treizeci și șase
Capitolul treizeci și șapte
Epilog
Mulțumiri

Despre autor
Drepturi de autor

Laudă pentru *jocul lung:*

„Elena Armas nu ratează niciodată. Armas ne-a oferit o distribuție întreagă de personaje amuzante și incitante înfășurate în cel mai perfect oraș mic, arc cu ardere lentă. *The Long Game* are tot ce ți-ai putea dori vreodată într-o comedie romantică, inclusiv capre
Hannah Grace, autoarea bestseller-ului *Sunday Times al cărții Icebreaker*

„ *The Long Game* ” este distracție pură, cu chimie atât de palpabilă încât îți va da foc paginile în timp ce îți topește inima. Sincer, din ce sunt făcute visele de dragoste sportivă”
Sarah Adams, autoarea bestseller-ului *New York Times a cărții Practice Makes Perfect*

„ *The Long Game* este absolut fermecător și glorios de sexy – nu l-am putut lăsa jos! Elena Armas scrie slow burn ca o simfonie bine acordată și nu mi-am dorit nimic altceva decât să fiu iubita lui Cameron până la sfârșit.
Lana Ferguson, autoarea cărții *The Nanny*

„Elena Armas este regina romantismului vaporos, vulnerabil și captivant. O ardere lentă care m-a făcut să mă scufund în fiecare pagină, THE LONG GAME este o scrisoare de dragoste pentru a deveni cea mai bună versiune a ta. Nu m-am săturat de Cameron și Adalyn și de felul în care s-au făcut unul pe celălalt să strălucească mai puternic. Și chimia? Fumec fierbinte'
BK Borison, autorul cărții *Lovelight Farms*

„Armas este un expert în ceea ce face ca inima unui cititor de romantism să se bată”
Tessa Bailey, autoarea cu cele mai bune vânzări *din New York Times*

Vă mulțumim că ați descărcat această carte electronică Simon & Schuster.

Alăturați-vă listei noastre de corespondență pentru a primi actualizări despre noile versiuni, oferte, citiri recomandate și multe altele de la Simon & Schuster.

CLICK AICI PENTRU ÎNREGISTRARE

Ești deja abonat? Furnizați-vă din nou e-mailul, astfel încât să putem înregistra această carte electronică și să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiți. Veți continua să primiți oferte exclusive în căsuța dvs. de e-mail.

Pentru toate fetele care ar fi putut-o fi pierdut o dată sau de două ori,
şi ce dacă?
Lasă acele sentimente frumoase să plouă asupra lor, iubito.

CAPITOL UNUL

Adalyn

Capul s-a rostogolit de pe umeri și s-a oprit la picioarele mele cu o pocnitură.

Mi-a izbucnit pielea de găină în vârful coloanei vertebrale și mi-a răspândit corpul.

Ar fi trebuit să fiu familiarizat cu scena. Ar trebui să-mi amintesc ceva ce trăisem și mă uitam pe un ecran. Dar nu am făcut-o. Așa că, când s-a lăsat liniștea, cufundând instalațiile Miami Flames într-un vid brusc, inima mi-a căzut în stomac. Și când vocea unuia dintre cei de la camera a fost surprinsă de microfon întrebând în șoaptă: „Omule, înregistrezi asta?" Eram destul de sigur că am încetat să mai respir.

Oh Doamne. Ce-

Vârful capului lui Paul a ieșit din decolteul fără cap al lui Sparkles, costumul mascotei, și un val de panică ma cuprins.

Paul clipi, mânia și șocul împletindu-și expresia înainte de a scuipa un „Ce dracu e în neregulă cu tine?"

Buzele mi s-au întredeschis, de parcă o parte instinctuală a creierului meu ar fi vrut să-i răspundă. Acum. Chiar și atunci când nu ar face diferența. „Eu..."

Imaginea de pe ecran a înghețat, forțându-mi privirea spre fața lui bărbatul care ținea iPad-ul care reproducese cele treizeci de secunde care lipseau din memoria mea.

„Cred că am văzut destule", a declarat Andrew Underwood, CEO și director general al Miami Flames FC și mogul de afaceri din Miami.

„Te rog să fiu diferit", a spus bărbatul de lângă el, chicotind ușor. „Aceasta este o întâlnire de criză și ar trebui să ne asigurăm că avem toate detaliile." O întâlnire de criză? „De fapt", a continuat David, „cred că ar trebui să o jucăm din nou de la început. Nu sunt sigură ce mormăia Adalyn în timp ce decapita pe draga noastră Sparkles. Ea era doar mârâit furios sau cuvinte reale...

— David, interveni Andrew, lăsând aparatul pe biroul inutil de mare, care îi separa de mine. "Asta este serios."

„Așa este", a încuviințat bărbatul mai tânăr și nu a fost nevoie să mă uit la el ca să știu că zâmbea. Știam acel zâmbet. Sărutasem acel zâmbet. Datat pentru un an complet. Apoi, a lucrat sub ea când i s-a înmânat poziția pe care o visam toată viața. „Nu în fiecare zi îl primim pe șeful de comunicații al unui club MLS care caută mascota echipei cu tocuri de șase inci." Am simțit – am auzit – acel zâmbet lărgindu-se și mi-am simțit fața transformându-se în piatră. „O întorsătură șocantă, cu siguranță. Dar de asemenea-"

— Inacceptabil, a încheiat Andrew pentru el. „Toată lumea din această cameră știe asta.” Ochii aceia albastru pal i-au întâlnit pe ai mei, ascuțiți și neiertător. Ceea ce nu a fost o surpriză. Știam și eu acea strălucire. Îndurasem The Glare aproape toată viața. El a continuat: „Arbunirea lui Adalyn a fost de neiertat, dar nu ar trebui să te uiți de tine. Aceasta este fiica mea despre care vorbești.”

Mi-am ridicat bărbia, de parcă mementoul nu ar fi fost ceva pe care am încercat să-l ignor zilnic.

Adalyn Reyes, fiica performantă a CEO-ului francizei de fotbal pentru care a lucrat toată viața.

— Îmi cer scuze pentru ton, Andrew, spuse David și, chiar dacă tonul lui se lăsase treaz, tot nu m-am uitat la el. Nu am putut. Nu după tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu după ce am învățat. „Dar, în calitate de vicepreședinte al operațiunilor Flames, sunt îngrijorat de repercusiunile incidentului.”

Incidentul.

Buzele mele s-au apăsat într-o linie strânsă.

Tatăl meu a pocnit pe limbă, întorcându-și ochii spre dispozitiv și deblocându-l din nou.

Degetul îi trecu în sus și în jos și la stânga și la dreapta, până când un document s-a deschis. Chiar și cu capul în jos, am recunoscut imediat la ce se uita. Era șablonul pe care l-am creat pentru presă și reportaje din media. Cea pe care toată lumea o folosește acum. Am creat sistemul de coduri de culori pentru articolele prioritare, care în prezent făcea ecranul să strălucească cu roșu aprins.

Roșu, ca prioritate maximă. Roșu, ca în criză.

Nu mai aveam unul de luni de zile. Ani.

„Nu am aprobat asta”, am mormăit, auzindu-mi vocea pentru prima dată de când tatăl meu apăsa redarea videoclipului. Mi-am dres glasul. „Fiecare raport ar trebui să treacă prin mine înainte de a ajunge la conducere.”

Dar tatăl meu doar a expirat, adânc și lung, ignorându-mă în favoarea de a parcurge raportul de cincisprezece pagini — m-am aplecat înainte.

Mi-au făcut ochii mari. "Pot sa-"

„Impact media al incidentului”, a spus el peste mine. „Să începem cu asta.”

Buzele mele s-au deschis din nou, dar David s-a apropiat, coama lui de păr blond murdar distragându-mi atenția. Zâmbetul lui mi-a întâlnit privirea și mi-am putut da imediat seama că știa ceva. Ceva ce nu am făcut.

„Rata de viralitate”, a continuat tatăl meu, atingând ecranul cu degetul arătător. Mi-a căzut stomacul. Viralitate? Din ce? Sprâncenele tatălui meu s-au încrețit. „Cum este o impresie diferită de o vedere?”

„Despre ce platformă vorbim?” M-am repezit afară, îndreptându-mi umerii. „De aceea trebuie să le aprob. De obicei adaug note pentru tine. Dacă mă lași să arunc o privire, pot...

întrebă David, privirea lui căzând spre iPad-ul din mâinile tatălui meu. Apoi a glumit: „Cred că nu contează cu adevărat, Andrew”. A lui ochii s-au întors la ai mei. „Videoclipul are șase milioane de vizualizări pe toate platformele. Cred că toți înțelegem asta.”

Videoclipul.

Șase milioane de vizualizări.

Pe toate platformele.

Mi-au clătinat genunchii. *m-am* clătinat. Și nu am fost unul.

Deseori, mi se spusese că sunt prea clinic, umorul meu prea sec și zâmbetele prea rare. Asistenta mea, Kelly, singura din birourile Flames care a făcut efortul să se împrietenească cu mine, mă numește deschis o regină nederanjată. Dar știu că majoritatea oamenilor de aici se referă la mine

ca o regină de gheață, sau regina zăpezii, sau orice variație a termenului care se referă la rece și la femeie. Nu aș lăsa niciodată să mă deranjeze.

Pentru că nu am clătinat niciodată. Sau clătinat. Sau lasă lucrurile să mă afecteze.

Nu până ieri, când eu...

David scoase un chicotit. „Ești oficial viral, Ads."

Când am împușcat pentru mascota echipei cu tocuri de șase inci , așa cum spusese David.

Prânzul mi-a târât până în esofag, parțial din cauza *reclamelor pe care* le-am urât mereu atât de mult și parțial pentru că eu... Doamne. Nu-mi venea să cred asta. Eram viral. Viral.

„Șase milioane de vizionări", a spus tatăl meu clătinând din cap când eu nu am putut – nu am putut – să vorbesc. „Șase milioane de oameni te-au văzut buldozând în mascota, zgârâindu-i fața și smulgându-i nenorocitul de cap. Șase milioane. Aceasta este populația orașului metropolitan din Miami." Vârfurile urechilor i s-au înroșit. „Ai chiar și propriul tău hashtag: #sparklesgate. Și oamenii îl folosesc lângă clubul."

„Nu știam că totul a fost înregistrat", am murmurat, detestând cum îmi suna vocea. „Nu puteam să știu că circulă un videoclip, dar..."

„Nu există *decât* în această situație, Adalyn. Ai agresat un coleg." Cuvântul *atac* atârna în aer, iar maxilarul mi s-a închis. „Paul este angajat, iar Sparkles este o entitate a acestei echipe. El este un Phoenix care întruchipează focul, nemurirea și transformarea flăcărilor din Miami. Echipa ta. Și l-ai atacat în timp ce presa era în casă pentru aniversarea clubului. Jurnaliștii. Camere de luat vederi. Echipa și familiile lor. Erau copii care priveau, pentru numele lui Hristos."

Am înghițit în sec, asigurându-mă că umerii îmi rămân pătrați. Puternic. Imaginea a fost totul în aceste situații. Și nu m-am putut sparge. Nu aici. Nu din nou. „Înțeleg, înțeleg. Sparkles este un simbol important și este foarte iubit de fani. Dar cuvântul *asalt* pare o exagerare. Nu l-am rănit fizic lui Paul, eu..."

"Tu ce?" a apăsat tatăl meu.

Se pare că am decapitat o pasăre de 1,8 metri și doi, făcută din spumă, poliester și pene acrilice, care poartă numele de Sparkles și reprezintă nemurirea. Conform dovezilor video.

Dar să spun asta nu m-ar ajuta, așa că mi-a rămas gura deschisă pentru ceea ce mi s-a părut cele mai lungi cinci secunde din istorie și... n-am spus nimic.

Capul tatălui meu a plecat într-o parte. „Te rog, mi-ar plăcea să explici."

Inima mi-a bătut cu putere. Dar nu puteam spune nimic, nu fără să provoc o conversație pentru care nu eram pregătit sau echipat. Nu chiar acum și, probabil, niciodată.

„A fost..." M-am oprit, detestând din nou calitatea vocii mele. „O întâlnire puternică. Un accident."

David, care fusese neobișnuit de tăcut în ultimele minute, a pufnit, iar fața mea, numită atât de des indiferentă și răcoroasă, a ars.

Tatăl meu a pus iPad-ul pe birou oftând. „Suntem norocoși că David l-a convins pe Paul să nu depună acuzații sau să ne dea în judecată."

Taxe. *Un proces* .

Mi s-a făcut rău la stomac.

„I-am oferit o mărire de salariu, pe care evident a acceptat-o", a adăugat David. „La urma urmei, aceasta a fost o izbucnire atât de ieșită din caracter pentru Adalyn, foarte... compusă."

Felul în care a spus cuvântul *compus* , de parcă ar fi fost ceva rău, un defect, m-a lovit în piept.

„Am cerut caseta evenimentului”, a continuat tatăl meu. „După ce ați fugit aproape de... *scena* . Dar cineva trebuie să fi înregistrat incident cu telefonul lor. David bănuiește că a fost unul dintre stagiarii care a venit cu echipa de filmare.”

a spus David. „Totuși, imposibil de știut sigur.”

Nu-mi venea să cred că se întâmplă asta. Doamne, nu-mi venea să cred ce *am* făcut.

O senzație străină și ciudată mi-a împins în fundul ochilor. Era ca o înțepătură de căldură care mi-a făcut vederea... ceață. Acesta a fost... Nu. Acestea au fost—Nu. Nu putea fi. Nu puteam fi pe cale să plâng.

„Este doar un videoclip”, am spus, dar tot ce m-am putut gândi a fost că nu-mi amintesc ultima dată când am plâns. „Va exploda.” Înțepătura din ochi a crescut. „Dacă știu ceva despre internet, este că totul este trecător și de scurtă durată.” De ce nu mi-am putut aminti ultima dată când am plâns? „Nimănui nu-i va păsa de asta mâine.”

Telefonul lui David a sunat și l-a scos din buzunar. — Oh, spuse el, uitându-se la ecran. „Mă îndoiesc cumva de asta. Se pare că primim mai mult de câteva întrebări de presă. Pentru dumneavoastră."

Asta a fost cu siguranță îngrijorător, dar altceva a făcut clic. „De ce...” m-am încruntat, mi-am privit telefonul. Nimic nu era acolo. „Acel e-mail ar trebui să vină la mine. De ce nu sunt cc'd?” David a ridicat din umeri și tatăl meu a expirat tare din post. Din nou. M-am uitat înapoi la el, iar expresia lui a făcut ca ceva în mine să treacă în acțiune. „Putem schimba asta.” Vocea mea suna disperată. „Pot să întorc asta. Jur. Voi găsi o modalitate de a beneficia de valul de atenție suplimentară. Chiar și hashtag-ul. Știm cu toții că echipa nu face titluri așa cum este și am fost blocați la capătul Conferinței de Est atât de mult timp încât...”

Fața tatălui meu s-a întărit, ochii lui devenind o nuanță glacială de albastru.

Tăcerea, grea și groasă, s-a cristalizat în cameră.

Și am știut atunci, în felul în care genele lui măturau în sus și în jos, că orice bătălie pe care o duceam sa terminat. Spusesem cu voce tare singurul lucru care i-a făcut comutatorul să se rotească. Flăcările din Miami erau în noroi. Nu am ajuns în playoff de mai bine de un deceniu. Eram departe de a umple stadioanele. Aceasta a fost singura investiție pe care o făcuse Andrew Underwood, care nu dăduse profit. Cel care îl costase mai mult decât bani. Mândria lui.

— Vreau să spun doar că... am început.

Dar lupta mea era acum pierdută. „'Mascot Slaughter in Miami Flames' Home'”, a citit el de pe iPad. „Cum e asta pentru o atenție suplimentară?”

am înghițit. „Cred că folosirea cuvântului *sacrificare* este o exagerare.”

Mi-a dat un semn scurt din cap înainte de a continua: „Aniversarea „MLS Miami Flames” se încheie în masacru. ”

„ *Masacru* pare și cuvântul greșit.”

Degetul arătător al tatălui meu s-a ridicat în aer. „Pasarea preferata din Miami a fost smulsa si prajita. Al cui cap se va rostogoli mai departe? ” Acel deget s-a întors pe ecran și a trecut. „ „Scântei au meritat să moară”. ” Încă o lovitură. „ „O scrisoare de dragoste către Lady Birdinator”. ”

Lady Birdinator . Iisus.

M-am batjocorit, câștigând o privire de la un David zâmbit. „Acele instituții media doar încasează pentru clicuri ușoare. Nu fac evaluări serioase care ar trebui să ne preocupe pe noi sau pe franciză. Echipa mea va elabora o strategie. Vom trimite un comunicat de presă. Noi-"

„ „Fiica proprietarului Miami Flames, Andrew Underwood, și fostul model de piste, Maricela Reyes, la fața locului după un incident oribil cu mascota echipei.” ”

Acea senzație moale care îmi acoperise pielea de când intrasem în acest birou mi-a urcat pe coloana vertebrală. Arme. Spatele gâtului meu.

El a continuat: „Adalyn Reyes dezbinată. Cine este moștenitoarea Imperiului Underwood? ” Am închis ochii. „ 'Miami Flames FC în curs de revizuire. Clubul se prăbușește în sfârșit? ” O picătură de sudoare rece mi-a coborât pe spate. „Șeful Comunicațiilor „Dll and Boring Flames” a găsit în sfârșit niște foc în ea? Furia feminină explicată. ”

Plictisitor și plictisitor .

In sfarsit a gasit ceva foc in ea .

Furie feminină .

Nu conta cât de drept m-am ținut în acel moment, era imposibil să ignor cât de mică mă simțeam. Inadecvat. Și când mi-am schimbat greutatea, până și costumul meu cu pantaloni croit nu s-a părut greșit. Lejer și înțepător pe pielea mea. De parcă nu aș fi aparțin ei.

"Bine." Vocea tatălui meu m-a adus înapoi. M-am reorientat asupra lui. Fata lui. Duritatea din ochii lui. „Voi fi sincer, acestea sunt puțin pronunțate pentru a fi titluri, dar cred că nu contează când dau în cuie.” O pauză. — Încă mai crezi că aceasta este atenția de care am putea beneficia, Adalyn?

Am clătinat din cap.

Bărbatul la care am admirat și am încercat să impresionez atât de obositor de-a lungul tuturor anilor în care am lucrat pentru club a oftat. „Ne-ai spune măcar ce naiba a determinat asta?” întrebă el, iar întrebarea m-a luat atât de nepregătit, atât de nepregătit, încât nu am putut decât să stau acolo, cu gura căscată la el.

„Eu...” Nu am putut. N-ar fi.

Nu cu David chiar acolo. Poate dacă m-ar fi întrebat ieri, m-ar fi interceptat și mi-ar fi cerut un răspuns imediat când fugeam de la *fața locului* , așa cum a spus el. Poate i-aș fi spus atunci. E clar că nu fusesem eu însumi. Dar nu puteam acum.

Aș dovedi doar că acele acuzații au dreptate. Că am fost neprofesionist. Necalificat pentru slujba mea și slujba la care aspiram să o am într-o zi. Cum aș putea să fiu responsabil de ceva când îl pierdusem așa?

„Dragă”, a spus David, făcându-mă să mă întorc spre el. Nu-mi venea să cred că i-am permis vreodată să-mi spună altceva decât Adalyn. Dar cel puțin acum, știam de ce a avut curajul să o facă în continuare. „Arăți atât de palid. Te simti bine?"

„Da”, am croiit, chiar dacă nu am făcut-o. Nici pe departe. „E doar cald aici. Și eu... abia am dormit aseară.” Mi-am dres glasul, am întâlnit privirea tatălui meu, cuvintele ieșind din gură. „Știi cât de mult am muncit și cât de dedicat sunt clubului. Nu ai putea pur și simplu...” A uitat asta? Ia partea mea? Fara intrebari. Fii tatăl meu.

Andrew Underwood se lăsă pe spătar pe scaun, pielea scârțâind sub el. „Îmi ceri să te tratez diferit doar pentru că ești fiica mea?”

Da, am vrut să spun. Doar de data asta. Dar presiunea din spatele ochilor mei a revenit, distrandu-mi atentia.

"Nu." A tăiat aerul din fața lui cu mâna. „Nu am făcut niciodată asta și nu voi începe acum. Încă ești un Underwood și ești mai bine decât să ceri un tratament special după ce ne-ai făcut de rușine pe mine și pe întregul club.”

Jenant . Îmi făcusem rușine pe mine, pe tatăl meu și pe club.

Întotdeauna m-am mândrit că nu am lăsat cuvintele sau acțiunile tatălui meu, așa cum mă afectează șeful meu. Dar adevărul urât era că au făcut-o. Că aceasta, această relație șef-angajat a fost singura relație pe care am avut-o.

Asta era tot ce aveam.

„Ai încălcat codul de conduită", a continuat el. „Asta îmi oferă motive să te concediez. Și s-ar putea să-ți fac o favoare, luând în considerare toate lucrurile."

am tresărit.

Ca răspuns, Andrew Underwood și-a mijit ochii în timp ce se uita la mine. Și abia după ceea ce părea o veșnicie, și-a lăsat ambele mâini să cadă pe birou. „Nu-mi plac solicitările mass-media pe care David le primește toată ziua." Și-a înclinat capul. „Ești o distragere a atenției, așa că vreau să pleci din Miami în timp ce rezolvăm asta."

David mormăi ceva, dar nu puteam fi sigur. Cuvintele tatălui meu au răsunat în capul meu.

Repara asta. Atunci a fost o soluție.

Tatăl meu s-a ridicat de pe scaun. „Asistentul tău. Care e numele ei?"

„Kelly", a răspuns David în locul meu.

„Ea va prelua toate comunicările și anchetele media", a continuat tatăl meu, dând din cap. „Adalyn o va aduce la curent înainte de a pleca." A făcut un pas spre dreapta, deschizând un sertar și privind înapoi la mine. „Păstrează orice se întâmplă cu tine și lasă-ne să controlăm daune aici." A băgat iPad-ul înăuntru. „Și aș prefera să nu-i spui asta mamei tale. Dacă va afla că i-am exilat singura fiică până la sfârșitul sezonului, nu voi auzi sfârșitul."

Exilat.

Până la sfârșitul sezonului.

Asta a fost... săptămâni peste acum. Luni. Departe de Flăcări și Miami.

I-am dat din cap.

— Vei pleca mâine. La o misiune. Avem o inițiativă filantropică care va necesita prezența ta și toată acea... pasiune nouă a ta." El s-a oprit. „Este ceva la care de fapt m-am gândit de ceva vreme. Deci, cred că acum este un moment la fel de bun ca oricare altul." Se plimba în jurul biroului său. „Și, Adalyn? Mă aștept să iei asta la fel de în serios ca și slujba ta aici. Nu mă dezamăgi din nou."

CAPITOLUL DOI

Adalyn

„Sunt Războinicii Verzi?”

Am oftat, privindu-mi telefonul pe tabloul de bord al închirierii mele.

„Ești sigur că acesta este numele echipei?” Vocea lui Matthew se auzi din nou prin difuzor. „Nu cred că am auzit vreodată de ei.” O pauză. — Stai, sunt Charlotte Warriors?

„Cred că aș ști dacă aș fi trimis la o echipă MLS precum Charlotte Warriors.” Umerii mi s-au scufundat când m-am strâns de volan, dar am încercat să-mi păstrez tonul cât mai vesel posibil, care chiar atunci a fost epuizat. „Ar trebui să fie un proiect filantropic, așa că gândiți-vă mai mic.”

„Mai mic, bine”, murmură el, tastele laptopului său sunând în fundal. „Nu este puțin ciudat că te îndrepți deja spre acest loc și nici măcar nu știi pentru ce? Nu ar trebui să fii informat pentru așa ceva?”

„Situațiile ciudate necesită soluții ciudate”, am replicat. „Dar am fost informat. Mi s-a dat o locație, o persoană de contact și numele echipei. Problema este că nu am avut timp să cercetez.” Nu când am rămas cu douăzeci și patru de ore ca să-l pun pe Kelly în viteză înainte de a-mi prinde zborul. Un val de epuizare m-a lovit, făcându-mă să suprim un căscat. „Abia am avut timp să împachetez.” Sau dormi. „Din fericire, cunosc pe cineva care se pricepe la cercetare și lucrează bine într-un timp limitat, deoarece jurnalismul este meseria și pasiunea lui.”

„Avantaje în carieră”, a mormăit cel mai bun prieten al meu, cu vocea picurându-i ceva ce nu am înțeles. M-am încruntat, dar el a continuat înainte să pot întreba. „Și te voi ajuta, dacă mă lași să-ți spun mai întâi ce cred eu cu adevărat.”

„Am uitat de avantajul ăla în carieră”, am întrebat.

„Ceea ce cred”, a anunțat el, ignorând comentariul meu, „este că a-ți alunga propria fiică pentru un asemenea lucru idiot este o reacție exagerată.”

„Te rog”, am spus cu o răsuflare. „Nu-ți toca cuvintele.”

„Îmi tocam cuvintele. Ceea ce cred, de fapt, este că tatăl tău este o cățea mică.”

Tensiunea care îmi trăgea umerii s-a dublat.

Matthew nu i-a plăcut niciodată tatăl meu, la fel cum tatăl meu nu-l plăcuse niciodată. Nu i-am dat vina pe niciunul dintre ei. Erau la fel de diferiți ca... creta și brânza. Zi și noapte. Apă și ulei. La fel cum am fost eu și Matthew. Bărbatul era sincer, zbuciumat și fermecător, în timp ce eu – și tatăl meu de altfel – eram măsurat, critic și mult prea pragmatic pentru a merge prin viață glumând

despre orice, așa cum făcea Matthew. Râsetele și chicotele nu au dat rezultate. Nu în lumea mea, cel puțin.

Întotdeauna fusese o minune cum eram chiar prieteni. Pentru mine, cel puțin. Nu pentru cel mai bun prieten al meu. Fusese foarte clar cu privire la intențiile lui de când ne-am intersectat prima oară cu ani în urmă, la coada de la Sandwich Shopul Doña Clarita.

A încercat să mă lovească și l-am privit în sus și în jos, înainte de a-l întreba cu adevărat dacă era drogat. Reacția lui a fost un râs zgomotos, apoi un *te plac. Mă vei ține atent* .

Am devenit cumva nedespărțiți după acea zi.

„Tatăl meu are rost", i-am spus. „Există un videoclip mortificator cu mine mormăind și mârâind în timp ce smulg capul de pe mascota echipei pentru care lucrez."

"E amuzant. Și lumea este vicioasă chiar acum. Oamenii văd ei înșiși în tine. Se leagă de acel spectacol de furie feminină." Nu furia feminină din nou. „Dacă ceva, este împuternic. Cu siguranță nu este jenant."

Jenant.

E mai bine decât să ceri un tratament special după ce m-ai stânjenit pe mine și pe întregul club .

Am înghițit în sec, ignorând felul în care mi-a căzut stomacul la amintirea cuvintelor tatălui meu. „Cred că știi mai bine decât să încerci să înveți asta pentru mine."

— Am văzut lucruri mai rele pe net, Addy. Deci ai avut o ceartă..."

„Nu a fost o ceartă", am intervenit eu, privind aplicația de hărți de pe telefon cu o privire încruntă. — Și nu-mi spune Addy, *Matty* . Știi că poreclele mă fac să mă simt ca un copil." Nu conta dacă au venit de la fostul meu sau cel mai bun prieten al meu. Pur și simplu uram să fiu numit orice altceva decât Adalyn.

„Bine", a cedat el, ignorând tonul meu. „Deci nu a fost o ceartă. Ai avut o altercație...

„Cel mult o încăierare."

„Așa că ai avut o ceartă – cel mult – cu Sparkles, apoi un idiot a postat clipul pe o aplicație și acum generația Z este peste tot, deci ce? Toată lumea vrea să fie plăcută de cei care fac zoom. Acolo sunt banii. Probabil ești milenialul lor favorit."

„Sunt tehnic la graniță. Deci, în orice caz, sunt un zillenial, nu un milenial." Mi-am verificat din nou telefonul, întrebându-mă de ce șerpuia șoseaua și verdeața se îngroșa pe ambele părți. Nici nu mă așteptam să urc atât de sus. „Indiferent, videoclipul a avut aproape opt milioane de vizualizări mai devreme astăzi. Și când am verificat cu asistenta mea, ea mi-a spus că papa sunt astăzi la facilitățile Flames. Paps. De parcă aș fi niște... nu știu, o celebritate a cărei casetă sexuală s-a scurs la mijlocul anilor 2000."

„Și uite cum a ieșit asta pentru Kim Kardashian. Acum are o avere, o marcă, o urmă discutabilă de foști și în curând o diplomă în drept."

„Matthew", l-am avertizat cu o expirație. „Nu voi discuta de ce crezi că Kardashians sunt cel mai bun lucru care i se întâmplă secolul al XXI-lea — din nou. Nu numai că nu am niciun interes să devin unul dintre ei, dar tu ești doar obsedat pentru că ei au... Am încetat. „Știi, cizme mari."

„De asemenea, prețuiesc abilitățile lor antreprenoriale", a replicat el cu o gâfâială teatrală. „Și să fii un măgar nu este o crimă. Oricum, ascultă. Papii încercau probabil să-i prindă pe Williams sau Perez mergând la antrenament. Sunt destul de sigur că asistentul tău a suflat disproporționat pentru că David i-a spus. A fost servitorul tatălui tău de când a fost angajat pentru o slujbă la care ai fi de un milion de ori mai bun. Dar acesta este Andrew pentru tine. Un mic b—"

— Ești în Chicago de prea mult timp, am intervenit eu. Și, în mod ironic, s-a dovedit că David nu fusese niciodată servitorul tatălui meu. În schimb — m-am oprit. „Nu-mi amintesc ultima dată când un jucător de la Flames a primit o asemenea atenție.” Am auzit scârțâitul de piele și am privit în jos. Degetele mele erau albe, strângând volanul puțin prea strâns. Am dat drumul. „Tatăl meu îmi face o favoare dându-mi șansa de a remedia asta. O modalitate de a mă răscumpăra.”

Am fost în tăcere o clipă lungă, iar când Matthew a vorbit, vocea lui era serioasă. Atent. Nu mi-a plăcut. „Știu că nu ai nicio problemă să-ți ții picioarele, dar... toată chestia asta cu Sparkles nu ești tu.” Mi-a căzut stomacul. "S-a întâmplat ceva? Ceva care te-a împins la... asta?”

Acest . Acea presiune copleșitoare care a fost aprinsă și oprită din acele momente oribile înainte de a mă lansa la Sparkles mi-a revenit în piept. Dar încă o dată, nu mă simțeam pregătită să vorbesc despre ceea ce precedase izbucnirea mea. Tot felul de emoții mi-au înfundat corzile vocale.

Secundele au trecut încet până mi-am dres glasul. „Dacă aș fi știut că vei începe să-mi verifici sentimentele, mi-aș fi dedicat acest timp altceva. Ca un podcast. Știi cât de mult îmi place să conduc la o voce profundă care povestește o crimă complexă și înfiorătoare.”

— Vorbesc serios, spuse el încet. Prea blând. Atât de mult încât mi-a schimbat greutatea din piept.

„Sincer, Matthew”, i-am spus, tonul meu ieșind puțin la iveală aspru din supraviețuire pură. „Mă așteptam să aveți cămăși cu #sparklesgate sau #LadyBirdinator imprimate și prin poștă până acum. Acest afișaj sensibil este dezamăgitor.”

Nu a fost, dar nu am putut să trec peste tot ce se revoltă în prezent în mine.

Sunetul lui eliberând o expirație lungă și profundă a venit prin difuzor. — La naiba, Addy. A râs și de data asta l-am lăsat pe *Addy* să scape. „Acum, mi-ai stricat surpriza.”

M-am simțit relaxat. Doar ușor.

Pentru că tocmai la timp, am observat că drumul din față începea să se răsucească, ieșind într-un boschet de copaci. Unde dracu am fost?

„Putem reveni la motivul pentru care te-am sunat?” Am întrebat. „Ar trebui să fiu destul de aproape de destinația mea acum și aș vrea să știu ce mă așteaptă când ajung acolo.”

— În regulă, încuviință el, sunetul tastelor de pe laptopul său venind din nou prin linie. „Deci îi căutăm pe Războinicii Verzi”.

"Corect. În Carolina de Nord.”

Au trecut câteva secunde, apoi a spus: „Nimic. Nici un singur lucru. Ești sigur că acesta este numele corect?”

Bătrâna Adalyn ar spune că am fost. Dar nu am fost. Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră dovada cât de mult nu mai eram *bătrâna Adalyn* . „Încearcă Green Oak. Încearcă...” Aceasta ar fi trebuit să fie o afacere filantropică, așa că poate că nu ar trebui să mă aștept ca echipa să facă titluri. „Încercați recreere.”

Ultimul meu cuvânt părea să atârnă în spațiul redus din interiorul mașinii, liniștit, cu excepția sunetului cauciucurilor împotriva pavajului denivelat de dedesubt.

Când am intrat pe un drum de pământ? Și de ce nu vorbea Matei? Am ieșit din recepție?

M-am uitat la ecranul telefonului meu. Barurile erau acolo. „Matei?”

Un geamăt.

Oh nu. "Ce ai găsit?"

„Nu vei fi fericit de asta.”

„Poți fi mai specific?”

— Ai împachetat încălțăminte sensibilă?

"Sensibil? Te referi la papuci de casă?" m-am încruntat. „Voi fi aici săptămâni întregi, așa că da."

„Nu papuci. Mai degrabă cizme."

"Cizme?" am repetat.

„Genul în aer liber. Știi, confortabil și robust și nu este atașat de un toc de cinci inci."

„Știu ce sunt cizmele." Mi-am dat ochii peste cap, desi nu ma gandisem la asa ceva. „Totuși, mă duc la muncă. Nu sunt aici pentru o excursie de o zi la..." M-am uitat din nou la aplicația de hărți. „O creastă foarte mare de munți." Unde în lume era acest oraș? Dumnezeu. Ar fi trebuit să-mi fac cercetări înainte de a sări în acel avion. „Plănuiesc să dedic la fel de mult timp Războinicilor Verzi cât am făcut-o meserii mele pentru Flames. În plus, în cazul în care am puțin timp liber, ceea ce nu o voi face, știi că nu mă angajez în activități care includ utilizarea Gore-Tex și riscul de a cădea de pe o stâncă."

„Oh, dar o vei face."

M-am încruntat, luând la dreapta pe un alt drum de pământ. "Ce înseamnă asta?"

Clic de taste. Un alt geamăt.

Mi-au spart urechile. Doamne, cât eram de sus? „Matthew, mai sunt la vreo trei secunde să te închid."

"În regulă. Ce vrei mai întâi? Vestea proastă? Sau vestea mai proastă?"

„Nu există vești bune?" am întrebat, mijindu-mi ochii și observând intersecția spre care mă îndreptam. Am luat cotitura, drumul schimbându-se într-un fel de potecă de munte. Pietricele au început să sară sub cauciucuri, lovind fundul chiriei. M-am ținut de volan. Strâmt. Acest lucru nu putea fi corect. Eram destul de sigur că nu ar trebui să conduc pe un drum ca acesta. Întreaga mașină tremura — vibra — cu denivelările de pe drumul care nu era chiar un drum. „Cred că am făcut o greșeală."

— Asta încerc să-ți spun, spuse Matthew. Și dacă aș fi ascultat cu adevărat, aș fi auzit urgența din vocea lui. Dar eram prea ocupat să mă întreb de ce acesta nu era un oraș. Intram într-o proprietate ascunsă în adâncul pădurii. *Pădure* .

Matthew a continuat să vorbească, cuvintele lui s-au pierdut în capul meu în timp ce ocolim o cabină. O cabina. O cabană sinceră față de Dumnezeu, cu grinzi de lemn și ferestre care privesc la masa de copaci pe care i-am lăsat în urmă.

Acest lucru nu putea fi corect.

Dintr-un motiv insondabil, pe drumul meu aici, mi-am construit această idee în cap. În avion, mă convinsesem că mă îndrept spre un oraș din Carolina de Nord – poate o suburbie, ceea ce ar explica de ce nu auzisem de el. Aceasta a fost o misiune, până la urmă. O afacere filantropică condusă de o echipă MLS. A fost un proiect serios într-un oraș adevărat. Dar mi-a fost greu să cred asta acum.

Indiferent de locul de care era atașată această proprietate, nu putea fi un oraș. Sau o suburbie. Nici nu părea să existe un oraș suficient de mare în apropiere.

Eram înconjurat de... natură. Pădure. Pantele acoperite cu verde smarald și maro aramiu. Condusesem pe drumuri de pământ care mă duseseră la genul de proprietate pe care l-am văzut în reclamă ca un refugiu alpin rustic. Au fost ciripit de păsări. Frunzele foșnind. Rafală de vânt. Tăcere.

L-am urât.

Am fost prea neglijent. Prea grabit. Ar fi trebuit să verific locația pe care mi-a trimis-o Kelly înainte de a o programa în aplicația de hărți. Ar fi trebuit să cercetez. Ar trebui sa am-

„Ai ajuns la destinație”, a scandat vocea feminină a aplicației mele de hărți.

Am ignorat senzația de înfundare din fundul gâtului și am ocolit din nou cabina, căutând un loc unde să parchez. Trebuia să existe o explicație. Un motiv. Probabil un oraș important pe care îl ratasem, venind pe o scurtătură în munți. Și, hei, cel puțin cabana era... cu gust. Majoritatea oamenilor ar fi bucuroși să li se ofere posibilitatea de a evada într-un loc atât de liniștit. Aer proaspăt de munte. Apusuri confortabile sub o pătură. O verandă cu vedere la verdeață.

Dar nu eram majoritatea oamenilor.

Am urât frigul. Și nu aveam nevoia aceea ciudată de a călători prin țară în căutarea aerului curat. Mi-a plăcut aerul din Miami. Orașul. Coasta. Chiar și căldura copleșitoare. Treaba mea cu Flăcările. Viața mea.

Stomacul mi s-a răsucit, o minge de greață urcând în sus.

Imaginile cu capul lui Sparkles căzând pe iarbă au fulgerat în spatele ochilor mei.

Întrerupere de contract .

Furie feminină .

Jenant .

Ești o distragere a atenției, așa că vreau să pleci din Miami .

Palmele mi-au devenit din nou moale, volanul simțindu-se alunecos. Mașina se mai mișca sau am pus-o în parcare?

„Adalyn?” întrebă Matthew, amintindu-mi că era încă acolo. Vorbea el? "Vorbește-mi."

Dar eram prea ocupat încercând să mă concentrez asupra a ceea ce se întâmplă în corpul meu. A fost aceasta epuizare? Deshidratare? Când a fost ultima dată când am băut apă? Am avut sindromul premenstrual? Am clătinat din cap. Doamne, l-am pierdut din nou? eu—

Ceva a lovit bara de protecție cu o lovitură.

Am trântit frâna, acțiunea atât de bruscă, atât de aspră, încât tot corpul meu a țâșnit înainte.

Fruntea mi-a sărit de volan.

„Ai.” M-am auzit gemând prin țiuitul din urechi.

„ADALYN?” venit de undeva în dreapta mea. vocea lui Matei. Acum suna înfundat. „Iisuse Hristoase, ce tocmai s-a întâmplat?”

„Am lovit ceva”, am anunțat, o senzație de usturime arzându-mi partea dreaptă a frunții. Cu o respirație zdrențuită, mi-am acordat trei secunde, lăsând capul să se sprijine pe suprafața piele a volanului, înainte să mă îndrept și să-mi întorc capul, căutându-mi telefonul, care căzuse de pe bord.

Vocea lui Matthew reveni.

„Spune-mi că ești bine sau jur că o voi suna pe mama ta chiar acum...”

— Nu, am grăunt. „Te rog, nu. Nu Maricela. Ea nu poate ști.” Am clipit, încercând să curăţ petele minuscule care apar în jurul marginilor câmpului meu vizual. „Sunt bine”, am murmurat, observând ceva deplasându-se în afara mașinii. Ceva... care rula. Și... Clocănit? „Cred că tocmai am lovit un pui”.

Din difuzor au venit înjurături de neînțeles în timp ce am eliberat centura de siguranță și am ridicat telefonul de pe podea. M-am întors în poziția verticală și...

Capul mi s-a învârtit. „A fost o greșeală”, am murmurat.

— Asta încerc să-ți spun, Adalyn. Războinicii Verzi...”

„Simt că trebuie să vomit.”

— Ieși din mașină, spuse el. "Acum."

Cu un semn din cap pe care Matthew nu o vedea, am pus mașina în marșarier. „Mașina este în mijlocul aleii, așa că mă duc să parchez și apoi..."

"Nu."

„Nu pot să las mașina aici." Pietricele au sărit de sub cauciucuri când vehiculul a început să se miște. — Poate ar trebui să verific și puiul. Un gând s-a format în nebunia care era capul meu. "Oh Doamne. Dacă l-aș omorî?" Ochii mei s-au îndreptat spre direcția în care a fugit puiul. Nu-mi venea să cred asta. „Încă o pasăre proastă."

Pleoapele mi s-au închis. Doar pentru o clipă. Nu putea fi mai mult de o nanosecundă, o amânare de scurtă durată, dar...

M-a zguduit o lovitură.

O lovitură. Am lovit ceva. Din nou. Ceva mai mare decât un pui. Ceva ca... Doamne, nu-l lăsa să fie un urs.

Ochii mei au clipit, panica crescând.

În aceeași suflare, din spatele mașinii a venit un mârâit – un mârâit asemănător unui urs, spre consternarea mea totală. Piciorul meu a tras înainte. Dar aveam capul începețoșat și reflexele de bază era clar greșite, pentru că în loc de frâne, trebuie să fi lovit accelerația.

Și a aruncat chiria împotriva unui copac.

CAPITOLUL TREI

Cameron

Femeia din interiorul mașinii era inconștientă.

"Buna ziua?" am sunat, mijindu-mi ochii. Încercam să mă uit la fața ei, dar capul ei era lipit de fereastră și singurul lucru pe care l-am putut vedea era o încurcătură de... păr brunet. Am bătut la fereastră și am repetat, puțin mai tare, „Alo?”

Nicio reactie.

Hristos. Asta nu a fost bine.

Lăsând deoparte supărarea și mânia persistente, am mișcat mânerul ușii, sperând că mașina era descuiată și simțind o ușurare imediată când s-a deschis cu un *clic rapid* .

Ușurare care a dispărut în momentul în care femeia s-a răsturnat într-o parte ca o greutate moartă.

„La naiba”, am mormăit pe sub răsuflare, prinzând-o în aer.

Acest lucru tocmai escaladase de la incomod la îngrijorător.

Fără să pierd mai mult timp, am prins-o de pieptul meu și am smuls-o complet din vehicul ca să o pot așeza pe pământ.

Am îngenuncheat lângă ea, acea masă de păr încă îi întuneca fața și mă împinge să o dau deoparte cu mâna. Un set de buze întredeschise, nasul nasturii și obrajii palizi s-au dezvăluit. Prea palid, am observat, privirea mea inspectând-o pentru răni evidente. Ochii mi s-au oprit la o umflătură pe fruntea ei. Era o nuanță urâtă de roșu și nu mi-a atenuat nimic de îngrijorare.

"Buna ziua?" Am sunat a treia oară, fără a obține nicio reacție de la ea. Am bătut-o ușor pe obraz. Încă nimic. "Hristos."

Mi-am înclinat capul pe spate pentru o secundă, trăgându-mi mâna pe față și temându-mă de cursul rezonabil de acțiune. Nu puteam să-mi înțeleg faptul că aproape că m-a lovit. A fi dor de nenorocita de pasăre care hoinărise prin proprietate de săptămâni întregi a fost destul de corect, dar eu? Stăteam chiar în spatele mașinii. Și nu eram un tip mic. Ea trecuse cu vederea un bărbat de 2 metri și doi în plină zi, apoi aruncase nenorocitul de mașină într-un copac.

— Și acum o să mă faci să chem o ambulanță, nu-i așa? am șoptit, clătinând din cap și scoțându-mi telefonul din buzunar. "Desigur ca esti."

Totuși, exact când îl deblocam, ea s-a agitat în cele din urmă, recaptându-mi atenția.

Un geamăt a părăsit-o.

„Hai,” am murmurat, aşteptând cu nerăbdare ca ea să-şi recapete pe deplin cunoştinţa.

Capul ei se mișcă în lateral, globii oculari pâlpâind sub pielea moale a pleoapelor.

Am respins, devenind neliniștit. Încă o dată, am întins mâna. Aveam nevoie de ea să se trezească și să fie bine. Eram îngrijorat de probabilitatea ca ea să aibă o comoție cerebrală, sigur, dar eram îngrijorat și de mine. Iar ultimul lucru pe care mi-l doream era să semnalez asta și să sun la serviciile de urgență sau, Doamne ferește, autoritățile. aș...

Ochii ei s-au deschis, aducându-mi mișcarea să se oprească brusc.

Ochii căprui i-au întâlnit pe ai mei.

"Cine eşti tu?" se repezi ea cu o voce sugrumată. Privirea ei s-a îndreptat spre mâna mea, exact când era pe cale să intre în contact cu umărul ei. "Nu mă atinge." Ea ridică din nou privirea. „Cunosc autoapărarea."

m-am încruntat.

„Aș putea să te iau." Vocea ei s-a transformat într-o șoaptă. "Cred că."

"Crezi? Nu este foarte amenințător, am mormăit eu. S-a încruntat la mine pentru o clipă, apoi s-a mișcat, tresărind la mișcare. „Ce doare?" am întrebat, iar când ea nu s-a mișcat și nu a vorbit, mi-am întins din nou mâna în direcția ei. I-aș evalua singur rănile dacă ar fi nevoie, aș fi asigurat-o că este bine, apoi aș duce-o la cel mai apropiat spital pentru un control. Ea nu a fost problema mea, dar eu...

Ea m-a bătut.

La mana mea. O lovitură ascuțită și rapidă.

am clipit.

„Ți-am spus să nu mă atingi". Femeia aproape a scuipat. Indignarea îi răsuci expresia. Sau poate a fost frică. Sincer, nu am putut spune. Am fost, de asemenea, prea nedumerit ca să-mi pede o singură naiba. "Asa de?" a insistat ea. „Cine eşti și de ce stau întins pe pământ?"

Am continuat să mă uit la ea, fără cuvinte. Și când am putut în sfârșit să vorbesc dincolo de neîncrederea mea, ceea ce m-a lăsat a fost: „M-ai lovit cu mașina ta".

Femeia se încruntă. „Nu am lovit..." Ea se opri, fălcile ei căzând încet deschise. "Oh." Realizarea i-a trecut pe față. „ *Oh* ."

„Da. Oh, am întrerupt-o.

— Mârâitul, murmură ea. "Tu ai fost."

„Desigur că am fost eu, ce credeai că ai lovit?"

"Nu știu. Un urs?"

Sprâncenele mi s-au arcuit. „Și tot nu ai frânat?"

„Am încercat să frânez."

„Ai încercat să frânezi", am repetat, ochii mei pâlpâind la mașina de lux și cu siguranță nepotrivită pentru teren, care se sprijinea de trunchiul unui stejar. Avusese noroc că se mișcase relativ încet și abia reușise să zgârie bara de protecție a mașinii. Si eu am avut noroc.

Femeia a rămas tăcută, părând pierdută în gânduri și nu mi-a lăsat de ales decât să o privesc în timp ce probabil își amintea totul – și în pas de melc. Privirea mi-a coborât, observând cămașa cu nasturi, fusta creion și tocuri. Totul despre această femeie, de la hainele ei – designer, fără îndoială – până la vehiculul ei foarte nepractic, mirosea a viața în oraș mare și băuturile prea scumpe cu care a făcut fotografii în drum spre birou. Toate lucrurile pe care le-am lăsat intenționat în urmă.

Ochii mei s-au aruncat înapoi spre fața ei. La locul de pe capul ei care era la fel de urât ca cu câteva minute înainte. „Ar trebui să-ți verifici capul. Te conduc la cel mai apropiat hosp..."

Ea s-a smucit în sus, oprindu-mi cuvintele când a reușit doar să se retragă.

"Absolut nu." Mi-am pus palma pe pieptul ei pentru a o opri de la orice altă încercare nesăbuită. Ea a împins în sus și abia a fost nevoie de niciun efort din partea mea să o țin acolo. *Poți să mă iei, fundul meu* . „Nu te amesteci într-un alt accident stupid."

Bărbia ei căzută, ochii ei găsindu-mi mâna. Chiar deasupra sânilor ei. Ea se încruntă. „Ți-am spus să nu…"

"Esti pierdut?" Am întrerupt-o, nedescurajat de privirea amenințătoare. Atingerea mea a fost pur clinică. Practic. „De asta ești aici?"

Ochii i se îngustară. „De ce aș fi pierdut? Îmi parcam mașina când ai ieșit în cale...

„Fie ești pierdut", am intervenit din nou, „sau pătrunzi. Alegeți-vă."

Asta părea să o prindă cu nerăbdare pentru că a clipit de câteva ori. Am putut vedea roțile întorcându-se în spatele ochilor ei. "Oh Doamne. Ești un locuitor nebun de sălbăticie care trăiește din înșelătorii de ocolitori, sărind în fața mașinilor lor? Sprâncenele mele s-au încruntat și ea a clătinat din cap. „Pariez că barba și accentul sunt false."

Mi-am înclinat capul. Bine, fie era o nebună, fie avea cea mai mare comoție cerebrală pe care am întâlnit-o vreodată.

„Pot să te plătesc", a oferit ea cu o față serioasă. „O voi face dacă pleci. Nu îmi pot permite distragerea atenției unui escroc în acest moment."

Am respirat liniştitor. — Cabana aia de acolo? Am arătat cu capul în spatele meu, auzindu-mi vocea întărindu-se. „Eu locuiesc acolo. Nu sunt un locuitor, cheltuiesc o mică avere închiriind-o. Inclusiv aleea unde aproape am fost lovită de tine și stejarul de care te-ai izbit." Cocoșul din păcate a venit cu el.

"Ce?" mormăi ea, sprâncenele înnoduri. Ea tresări din nou.

Ochii mi s-au mutat în sus. Până la locul de pe fruntea ei care acum se umfla. „Asta are nevoie de gheață", am declarat, trecând prin exasperarea mea. I-am eliberat pieptul și i-am oferit mâna. — Probabil că ai nevoie și de un medic. Hai, te conduc eu. Crezi că poți să te ridici fără...

„Dar închiriez cabana aceea, cea de acolo. Și aproape că nu te-am lovit cu mașina mea."

Am evaluat-o pentru o clipă lungă, încercând să discern cât de delirată – sau de concusionată – era. Și apoi, fără niciun avertisment, m-am mutat. „Bine, am terminat să pierd timpul acum", am spus, cu brațele mele în jurul spatelui și picioarelor ei. „Te conduc la urgență, la spital sau oriunde care nu este aici."

Un sunet strident a părăsit-o, străpungându-mi urechile.

„Iisuse Hristoase..." m-am plâns, iar ea s-a răsucit și s-a întors în brațele mele. „Ai vrea..." Am ridicat-o în sus, cu cotul ei lovindu-mă drept în mijlocul pieptului. „Oi..." Am început să mă mișc în direcția mașinii ei. Ceva ascuțit mi-a legănat maxilarul. „Acela a fost genunchiul tău?" S-a legănat din nou. Era genunchiul ei. „O, pentru numele lui Hristos", am bolborosit, renunțând și punând încurcătura de brațe și picioare pe pământ.

„Ți-am spus că știu autoapărarea." Ea se încreți, trecându-și palmele pe țesătura fustei. Chiar și în tocuri, abia a ajuns la bărbia mea. „Și nu mă duci nicăieri. Mă simt bine, nu am nevoie de un medic și nu sunt pierdut." Umerii ei pătrați, imaginea calității absolute dacă nu pentru emoția care se învârtea în spatele ochilor ei căprui. „Am închiriat acest loc și aș dori să despachetez. Am locuri în care să fiu și lucruri de făcut, așa că tu și barba ta falsă și accentul tău prost poți ieși la drum."

Maxilarul mi s-a încleștat. Am inspirat adânc și lung prin nas. Am numărat invers de la zece. Foarte incet. *Zece, nouă, opt...*

"Bine?" a continuat ea, tonul ei insistând, înfuriant. *Cinci, patru , trei...* „A fi manipulat și apoi înșelat este cu adevărat ultimul lucru de care aveam nevoie astăzi."

Am închis ochii, ceva între un hohot și un chicotit părăsindu-mă.

Nuciul absolut.

„La ce zâmbești?”

M-am concentrat înapoi pe ea. „Cel mai apropiat spital este la aproximativ treizeci de mile est”, am spus, fără a-i oferi ocazia să intre în conversație. „Acum ia mașina lui tati și coboară de pe proprietatea mea fără a ucide nimic sau pe nimeni când ieși, da?” Femeii i s-a căscat gura cu ceea ce eram sigur că este o indignare. M-am intors. — Și pune niște naibii de gheață pe asta înainte să devină albastră și să cheltuiești o avere pe machiaj acoperind-o, am adăugat eu, plecând.

Eram un ticălos certificat, dar nu-mi pasă mai puțin de sentimentele învinețite ale unei femei. Am încercat să o ajut. Ea refuzase.

Deci acum am terminat aici. Și să sperăm că a fost și ea.

CAPITOLUL PATRU

Adalyn

Incredibil.

Nu-mi venea să cred că tocmai spusese asta și plecase.

Chiar înapoi la cabina *mea* .

Cu o bufnitură, m-am întors la mașină și mi-am scos telefonul.

Ecranul a clipit cu zeci de mesaje și apeluri pierdute. Toate de la Matei. eu—

Trage. Uitasem complet de el.

Am scanat notificările, găsind totul, de la texte extrem de îngrijorate până la amenințări cu privire la chemarea pompierilor sau mai rău, mama, dacă nu dădeam niciun semn că sunt în viață. I-am trimis un mesaj rapid.

ADALYN: Sunt bine. Apelul a fost oprit și am ieșit din recepție.

Singurul adevăr din acea declarație era despre renunțarea la apel. Și Matthew trebuie să fi fost cu adevărat îngrijorat pentru că în câteva secunde am primit un răspuns de la el.

MATTHEW: WTF ADALYN. AI IDEIE CÂT DE ÎNGRIJAT AM FOST?

Am oftat. Probabil că avea dreptate să fie puțin supărat, dar...

ADALYN: Nu-ți mai face griji pentru mine ca și cum aș fi un copil neajutorat și ai încredere în mine. Sunt bine.

M-am uitat la ecran, simțindu-mă ca un nesimțit pentru că m-am repezit pe cel mai bun prieten al meu, dar încă eram zguduit de întâlnirea cu acel... bărbat. Cele trei puncte au început să sară, dar nu am așteptat să văd ce scrie.

ADALYN: Te sun mai târziu — și te rog, nu o suni pe Maricela.

Mi-am blocat ecranul și am eliberat o respirație lungă, permițându-mi un minut întreg să mă regrupez. Capul îmi bătea cu putere, dar nu era ceva ce nu puteau repara câteva analgezice. Nu aveam nevoie de spital. Sau gheață. Și cu siguranță nu aveam nevoie de un străin complet care să-mi spună ce am făcut sau nu am nevoie.

Cu un nou val de energie, m-am scuturat și m-am îndreptat spre cabină – cabina mea, pe care o ocupa în prezent și, posibil, ilegal – în timp ce scoteam confirmarea rezervării din e-mailul meu. După ce am derulat în jos de câteva ori, am găsit mesajul. Am dat clic pe el, scanând conținutul.

Acolo. Acolo era. Numărul de confirmare a rezervării. Adalyn Elisa Reyes. Abordare. Lazy Elk Lodge, Green Oak, Carolina de Nord.

Lazy Elk Lodge . Doamne, numele acela a pictat o imagine destul de evidentă – dacă cineva ar verifica astfel de lucruri înainte de a ajunge la destinație, asta era.

Am urcat treptele pridvorului și am făcut efortul să dau deoparte acest gând. Să mă bat pentru asta nu ar rezolva nimic acum. Privirea mea se plimba în jur și acum, când mă uitam la el, am înțeles de ce ar putea veni cineva aici. Cabana era frumos — dacă ți-ar plăcea așa ceva. Era suficient de înalt pentru a găzdui două etaje și ferestre din sticlă din podea până în tavan de fiecare parte a ușii de la intrare, oferind un aspect elegant, dar rustic, care a completat perfect peisajul.

Am ajuns la ușa din față, permițându-mi o singură inspirație de aer înainte să ridic mâna să bat.

Ușa s-a deschis, de parcă ar fi fost de partea cealaltă, așteptându-mă.

Fața aceea care era toate linii dure și ascuțite sub o barbă scurtă, dar neîngrijită, a fost dezvăluită. Ochii verzi pe care nu i-am observat că sunt acei verzi i-au întâlnit pe ai mei. Erau încă supărați.

Am deschis gura, dar acum că l-am putut privi bine din poziție verticală, în picioare, m-a lovit un sentiment ciudat. Era ceva despre acest bărbat, despre chipul lui sau poate acel cap plin de păr negru sau poate chiar din lățimea umerilor lui, care era... familiar? Dar *cum* ? Ochii mei rătăceau mai mult, oprindu-se la gura lui. Buzele lui erau apăsate într-o bofă strânsă care aproape că a sunat un clopoțel undeva în capul meu. Poate dacă nu ar fi ascunși de tot acel păr facial...

„A fost o greșeală.” Am văzut – mai degrabă decât am auzit – gura lui mișcându-se în jurul cuvintelor.

I-am întâlnit privirea. "Ce vrei să spui?"

Dar în loc să răspundă, a început să închidă ușa.

Mi-am îndreptat mâna și piciorul înainte, punându-le între uşă și cadru. "Aștepta."

Spre meritul lui, a așteptat. Ar fi putut cu ușurință să mă depășească și să o închidă. Nu eram ceea ce s-ar considera o femeie mică și purtam tocuri, dar el a reușit totuși să se ridice deasupra mea. Părea și slab. Puternic. Ochii mi-au sărit pe umărul și brațul care erau vizibile prin fanta ușii. Mi-a venit în minte un singur cuvânt: atlet. Am recunoscut un sportiv de înaltă performanță când am văzut unul. Nu era momentul potrivit, dar mi-am continuat inspecția, revenind la fața lui. Creierul meu neclar era pe cale să facă legătura. Stiam.

Da. Mai văzusem acei ochi. Acel set încăpățânat de sprâncene întunecate care coborau jos. Și nasul ăla lung și drept.

A mormăit ceva pe sub răsuflare și am simțit că strânsoarea lui pe ușă se schimbă. Atunci mi-au coborât ochii, aterizand pe degetele lui. Puternic, lung. Cel din mijloc este ușor strâmb. Pinky lui purta un inel cu sigiliu cu un C.

A C. Dar nu se putea. Aceasta-

Și-a dres glasul, făcându-mă să scap din ea.

Mi-am ridicat telefonul. „Iată rezervarea mea. Aruncă o privire și vezi singur. Am închiriat această cabană.” I-am împins dispozitivul în față. „Lazy Elk Lodge.”

A mormăit ceva de neinteligibil și, în cele din urmă, a deschis ușa din nou.

„Ascultă”, i-am spus, folosind vocea pe care am folosit-o întotdeauna în conferințele de presă. Politicos dar ferm. Direct la subiect. „În cel mai rău scenariu, acesta este un caz nefericit de rezervare dublă, care nu ar fi vina noastră. Dar dacă asta s-a întâmplat, trebuie să clarificăm acest lucru.” I-am verificat expresia în timp ce scana fără tragere de inimă ecranul telefonului meu. „În cel mai bun scenariu, pur și simplu te înșeli. În acest caz, vă las câteva ore să plecați și să vă întoarceți mai târziu. Am lucruri de făcut în oraș. Fără rău, fără greșeală.”

Un pufnit ii iesi din buze. „Aceasta este o scuză îngrozitor de proastă.”

„Nu îmi cer scuze, încerc să fiu civil.”

— Nici tu nu ești chiriașul Lazy Elk, a replicat el, făcându-mi ochii îngustați. „Acolo scrie că ai rezervat Sweet Heaven Cottage în Lazy Elk Lodge.” Și-a arcuit acea pereche de sprâncene

furioase, îndrăznind să pară plictisit. „Oriunde ar fi asta. Acum, dacă nu te superi, am lucruri de făcut în cabina *mea* . ”

Mi-am preluat telefonul, mărind detaliile e-mailului. „Nu poate fi corect.” Am derulat în jos. Două degete mari au apărut în câmpul meu vizual, aducându-mi atenția asupra unei linii: Sweet Heaven Cottage, 423 Lazy Elk Street, Lazy Elk Lodge. — Dar asta nu poate fi corect, am repetat. „Am înconjurat proprietatea cu mașina când am ajuns aici și nu a fost nimic.” Ochii mei au scanat fiecare picior de proprietate în jur, căutând aproape cu disperare în acest punct. „Nu există stradă. Și nu există altă cabină.”

Și nu a fost. Nu chiar. Dar am observat altceva.

În dreapta pridvorului pe care stăteam era un șopron.

Nu o cabană. Cu siguranță nu cabana în care stăteam, nu?

Numai că, cu cât priveam mai mult, cu atât era mai imposibil să ratez numărul atârnat de un... stâlp de lemn care se apleca în lateral sub soarele din septembrie.

Numărul era: 423 LAZY ELK STREET .

Mi-a căzut stomacul de groază și... altceva.

Nu văzusem interiorul, dar nu aveam nevoie. Nu eram echipat să stau acolo. Acea senzație ciudată s-a intensificat și, pentru prima dată în viața mea, am vrut să arunc prosopul și să alerg înapoi acasă cu coada între picioare. Pe lângă faptul că aș fi o dezamăgire, aș fi o jenă, dar asta? O *magazie* intr-o zona rurala pentru care eram evident neechipat? A fost prea mult. eu—

Un chicotit a venit din spatele meu, jos și adânc și picurând cu atâta condescendență încât m-a strâns imediat de la marginea găurii în care fusesem gata să sar.

Acesta nu eram eu. Mi-am promis în această dimineață că nu voi mai fi Adalyn clătinată.

„Va fi perfect”, am anunțat, întorcându-mă și întâlnindu-i privirea. Ochii lui verzi s-au mărit ușor, dar nu s-a înghesuit. A fost chiar atunci când a făcut clic în sfârșit. Știam fără îndoială cine este acest bărbat. Era în felul în care fusese atât de... îngâmfat. Atât de sigur de sine. Acesta era un om obișnuit să câștige. Și tocmai câștigase. Am greșit. Mi-am îndreptat umerii cu ultima uncie de demnitate care mi-a mai rămas. „Și fii liniștit, *vecine* , acum că l-am găsit, o să-ți scap din păr și te voi lăsa să ajungi la lucrurile foarte importante pe care trebuie să le faci.”

„Nu sunt vecinul tău.”

„Totuși, mi se pare că împărțim proprietatea.” Mi-am întins brațele. „Frumoasa și confortabilă Lazy Elk Lodge, în minunatul Green Oak.”

— Nu rămâi, spuse el pe un ton ciudat. „Nu poți trăi” – un semn din cap în direcția magaziei – „acolo”.

Colțurile buzelor mele s-au ridicat la felul în care îmi spunea și nu întreba. "Bineinteles ca pot. L-am rezervat și am afaceri foarte importante de făcut în oraș.”

Scoase un chicotit amar, fără umor. „Dragă...”

"Vă rog." Expresia mi s-a transformat în piatră. „Nu-mi spune așa.”

S-a încruntat, probabil pentru că i-am spus accidental te rog. „Adalyn”, a spus el cu acel accent englezesc pe care am greșit să-l presupun că este fals, făcându-mi numele să sune într-un mod cu care nu eram obișnuit. „Adalyn Elisa Reyes.”

Nu am înțeles de ce făcuse asta – mi-a spus numele complet așa. Mi-am îngustat ochii. „Deci știi să citești, felicitări.”

Mai degrabă decât enervat, părea amuzat de lovitura mea. — Asta nu este o cabană, continuă el. „Nu este o cabană. Este o baracă al naibii.”

"Punctul tau?"

Ochii lui mi-au dat o dată neîncrezătoare. „Nu poți să crezi că vei reuși acolo. Nu pe termen scurt și cu siguranță nu pe termen lung.” Și-a înclinat capul. — De fapt, nu cred că vei face o singură noapte acolo.

El nu a greșit, probabil că nu am putut. Dar petrecusem o jumătate de viață înconjurat de bărbați ca el. Competitiv, judecător; Nu mi-a plăcut să fiu subestimată. Și deja pierdusem o bătălie în fața lui.

„Bănuiesc că va trebui să vedem despre asta.” M-am întors și am coborât treptele. Când eram jos, m-am uitat la el peste umăr și am adăugat: „Vecin”.

„Ce vrei să spui că e totul rezervat?”

„Nu există hoteluri, moteluri sau Airbnb în Green Oak. Nu există alte proprietăți disponibile de închiriat pe termen scurt sau lung. Doar Lazy Elk Lodge. Aș putea să mă uit în orașele din apropiere, dar asta înseamnă că va trebui să conduci înainte și înapoi. Este și sfârșitul sezonului de vârf. Există o mulțime de trasee de drumeții, cascade, lacuri, frumoase...”

„Kelly”, am spus, folosind inconștient vocea șefului meu. "Nu sunt interesat de ceea ce oferă zona. Sunt interesat să găsesc altă cazare. Oricare altul. Nu pot sta aici.”

Ea a ezitat, apoi a spus: „Definește „nu se poate”. ”

Am apreciat-o pe Kelly, chiar am apreciat-o. Ea a muncit din greu, a avut inițiativă și nu a lăsat niciodată nimănui să treacă peste ea, motiv pentru care am luat-o de la divizia de bilete, unde potențialul ei brut ar fi fost irosit. Dar uneori îmi punea la încercare răbdarea.

„Imaginați-vă coliba unui vânător.” Am făcut-o cu umor, căutând o imagine suficient de clară a locului în care mă aflam. „Lemn putrezit și scârțâit care se îndoaie sub greutatea ta, o singură fereastră, cel mai mare set de coarne pe care l-ai văzut vreodată atârnând de un perete.” M-am concentrat pe chestia asta, pielea de găină curându-mi pe coloana vertebrală. „Și înainte să întrebi, nu. Nici măcar nu sunt genul de coarne. Sunt genul care te face să te gândești la moarte, carne și oase.”

Ea a pocnit pe limba. „Dar imaginile păreau atât de confortabile. Nu există un mic șemineu?”

Privirea mi-a sărit spre așa-zisul șemineu. Era un fel de cuptor de fier care scotea zgomote. „În teorie, da. În realitate, este o gaură neagră care probabil găzduiește ceva ce nu vreau să trezesc.”

„Vrei să spui, ca un spirit? Sau-"

„Kelly”, am spus, clătinând din cap. „Un ceva viu, posibil cu dinți și gheare.”

Ea fredonă. „Dar patul?” M-am uitat la piesa de mobilier oribilă. Ea a continuat: „A fost atât de... rustic și discret? Ca genul de pat pe care l-ar face un tăietor de lemne...”

„Este un pat cu baldachin foarte învechit”, m-am repezit afară, pleoapele mi se închid pentru a mă scuti de vederea acelei monstruozități. „Și eu sunt—eram—șeful tău. Nu vreau să aud de fanteziile tale sexuale. Mai ales nu dacă implică tăietori de lemne și mai ales dacă implică patul cu baldachin în care va trebui să dorm în noaptea asta.

„Bănuiesc că ești mai degrabă o fată care rupe corsetul, șefu’. Și nu te învinovățesc. Sunt doar puțin mai întunecat decât atât.” Am clipit, pierdută pentru cuvinte. „Poate că nu e așa de rău?” s-a oferit ea. „Poate că tot ce trebuie să faci este să assifiezi cabina. Fă-l al tău.”

M-am uitat în jur, întrebându-mă dacă aș putea să ascult sfatul acestei femei care pretindea că are o migrenă la fiecare inconvenient minim și odată a semnat un e-mail cu „scuze că există. :)”

Nu. Nu am fost Kelly. Nu eram atât de îndepărtați ca vârstă, dar eram universuri departe, iar în universul meu, yasifizarea nu era ceva ce puteam sau știam să fac.

„Hei, șefule?” Vocea ei m-a adus înapoi. Ea a ezitat, apoi a spus: „Trebuie să plec”.

Credeam că aud pe cineva în fundal. „David este acolo?” M-am repezit afară. "Cu tine?"

„Eă…”

Nu-mi venea să cred ce voiam să spun, dar trebuia să intensific acest lucru. Și, din păcate, asta însemna să vorbesc cu fostul meu. „Dă-i telefonul. Vreau să vorbesc cu el.”

Se auzi ceva foșnet. Apoi Kelly a spus: „Îmi pare rău, dar avem deja un furnizor de hârtie de birou”. Ce? „De asemenea, suntem împotriva defrișărilor. De fapt, ar trebui să-ți fie rușine de tine. Birourile fără hârtie sunt viitorul, domnule.

„Știu că David este acolo”.

„Voi fi cu tine, David, da!” a exclamat ea, glasul ei străpungându-mi urechea. Apoi a adăugat cu o voce stinsă: „Trebuie să fug, șefu’. Amintiți-vă să rămâneți puternici.”

Rămâi puternic? "Tu ce faci-"

"Pa!"

Și apelul s-a încheiat.

Rămâi puternic . Ce însemna asta? Și de ce se prefăcuse Kelly că vorbește cu altcineva? Ceva era în neregulă. Și, de obicei, asta m-a dat în acțiune.

Cu un sentiment reînnoit al scopului, mi-am deblocat telefonul și am început să fac poze cu această cabină oribilă, minusculă, înspăimântătoare, transformată în cabană, care fusese decorată de un psihopat. Aveam nevoie de dovada că acest loc nu era... locuibil.

Odată ce am terminat cu asta, mi-am rostogolit valiza spre măsuța de cafea îngustă și ușor strâmbă care stătea între presupusul șemineu și o canapea pentru o persoană pe care nu aveam nicio intenție să o împodobesc vreodată cu vreo parte a corpului meu.

Am început să lucrez la fermoar, să mă uit la canapeaua, patul cu baldachin și... totul, când cuvintele lui mi-au izbit din nou.

Nu cred că vei face o singură noapte acolo .

Cu o bufnitură, mi-am deschis valiza și am găsit geanta de machiaj. Nu puteam uita că am fost în misiune aici. Mai aveam nevoie să conduc în oraș și să-i găsesc pe Războinicii Verzi. Cine știa, poate că am apreciat greșit întreaga situație. Poate așa funcționau chiriile în zonă. Fără hoteluri sau moteluri, doar... asta. Febra cabinei era un lucru. De fapt-

Un zgomot afară mi-a atras atenția.

M-am înțepenit, m-am întors încet, m-am îndreptat spre fereastră în vârful picioarelor și am împins perdeaua subțire cu un deget.

O siluetă înaltă traversa spațiul dintre cabine cu pași lungi și hotărâți.

Mi-am îngustat ochii la el.

„Uită-te la tine”, am murmurat pe sub răsuflarea mea. „Ieșind din locuința ta elegantă ca și cum ai fi proprietarul locului.”

Ceea ce, tehnic, a cam făcut. A închiriat locul. Sau jumătate din ea, cel puțin. Jumătatea bună, de lux.

Acum că aveam câteva minute pentru mine, nu puteam să ignor cât de deranjat eram. M-a enervat că el a avut dreptate și eu am greșit. Nu eram obișnuit să fiu pus în acea poziție și când el arătase spre Sweet Heaven Cottage, mă simțeam... prost. Prost. Iar judecata lui rapidă asupra caracterului meu, chiar dacă probabil merita, mă făcuse să mă simt și mai rău. Îmi rănise mândria, inteligența, simțul direcției și capacitatea de a citi. Poate că dacă asta s-ar fi întâmplat altă dată, nu mi-ar fi păsat. Dar se întâmplase astăzi și nu eram obișnuit să mă jenez în mod repetat.

Totuși, puteam să văd dincolo de mândria mea să știu că ar fi trebuit să-mi cer scuze. Cel puțin pentru că l-a lovit accidental cu mașina. M-am simțit oribil despre asta. Și totuși... în timp ce mergea pe poteca de pietriș care traversa proprietatea, nu puteam să scutur felul în care mă privise în sus și în jos, sceptic și înțelegător, de parcă ar fi putut vedea cum totul despre mine era nepotrivit și nepotrivit. În afara locului.

Eram deplasat.

Dar așa era și el.

Ce a făcut Cameron Caldani – de două ori câștigător al IFFHS World's Best Goalkeeper, fost titular în Premier League și, în ultimii cinci ani, star MLS – la Green Oak, Carolina de Nord? Vestea despre retragerea lui de la LA Stars fusese bruscă și relativ recentă. Nu am urmărit fiecare jucător din țară, mai ales dacă au jucat în Conferința de Vest, dar era treaba mea să fiu informat. Nu mi-am putut aminti nicio precizare despre pensionarea lui. Doar că îi surprinsese pe toată lumea anunțând că agățase mănușile.

Cameron se opri la curba cea mai apropiată de marginea copacilor din jurul proprietății. M-am apropiat puțin de sticlă. Bărbatul era înalt, ceea ce nu era neobișnuit pentru un portar, dar părea mai mare și mai lat în persoană. Drumurile noastre nu se încrucișaseră niciodată, ceea ce nu a fost ciudat, având în vedere că LA Stars ajungeau de obicei în playoff, în timp ce Flames nu ajungeau niciodată. Dar știam cum arată. Cameron Caldani a fost un om greu de ratat sau trecut cu vederea. Era barba cea care mă aruncase. Probabil lovitura la cap. Setarea, de asemenea.

Pur și simplu nu se aștepta să-l găsească pe Cameron Caldani în mijlocul pădurii.

Matthew – care era cel mai mare tocilar al fotbalului pe care l-am întâlnit vreodată – avea să-și piardă mințile când a aflat că Cameron Caldani era în Green Oak. Probabil că ar face un altar în bara de protecție a mașinii mele, pentru că zdrobise corpul lui Cameron.

Acesta a fost exact motivul pentru care Matthew nu putea ști niciodată.

Bărbatul de cealaltă parte a ferestrei a îngenuncheat și a luat ceva de pe pământ cu acele degete puternice și ușor strâmbe pe care le văzusem de aproape și le inspectasem. După o clipă, l-am privit căutând vegetația din fața lui.

Vocea lui de bariton răsună. Ceva care suna ca Cruiser sau Booster. Numele unui animal de companie? Am așteptat cu el, așteptându-mă să iasă ceva din pădure. Un caine? Ce fel de animal de companie a avut cineva ca Cameron Caldani? Eram atât de cufundat, atât de intrigat, încât, când s-a întors cu fața la fereastra în care stăteam, m-a prins nepregătit.

Ochii verzi au aterizat direct asupra mea.

Și eu... m-am columbat.

Direct pe podeaua nu tocmai netedă sau curată a Sweet Heaven Cottage. Nici nu știam de ce am făcut asta. Nu era ca și cum aș fi făcut ceva rău. Eram absurd având în vedere că mă confruntasem cu săli de ședințe și conferințe de presă mai intimidante decât privirea acelui bărbat.

Cu o clătinare din cap, am numărat până la trei, mi-am ridicat bărbia, m-am ridicat cu cât am putut de multă clasă și m-am uitat din nou pe fereastră.

Nu era nici urmă de Cameron Caldani.

Era plecat, iar în urma lui lăsase în urmă ceea ce trebuia să fie... pene.

"Oh Doamne." Am gemut, un nou val de vinovăție mă acoperă.

Animalul de companie al lui Cameron. Cel pentru care a sunat tocmai acum. Cruiser sau... Booster.

Ar putea fi puiul pe care l-as lovi cu mașina mea?

Pleoapele mi s-au închis. Nu e de mirare că fusese înfuriat.

CAPITOLUL CINCI

Cameron

duzină de ochi au clipit încet spre mine, de parcă aș fi vorbit o limbă pe care ei nu o înțeleg.

M-am încruntat, întrebându-mă cum naiba am ajuns astăzi într-o altă situație bizară. Numai că de data asta știam răspunsul. Am fost de acord să fiu aici. Chiar dacă fără tragere de inimă.

Intensitatea fluturatului a crescut, amintindu-mi de unul dintre acele desene animate prostești pe care obișnuiam să le urmăream la televiziune când eram copil.

„Despre ce bate genele alea?”

„Destul de teaaaaaaaase?” opt din cele nouă fete din fața mea au scandat la unison.

„Am spus nu”, le-am spus, încrucișându-mi brațele în fața pieptului. „Acum, al cui este rândul să aducă conurile și bilele? Voi obține obiectivele de antrenament mai târziu.”

Cel cu coditele asimetrice se apropie. „Va fi doar un videoclip, domnule antrenor”, a spus María – una dintre cele mai mari fete din grup la vârsta de nouă ani. „Nu trebuie să faci altceva decât să stai în fața camerei cu noi și nici măcar nu o vom posta nicăieri. Iți promit." Își strânse mâinile sub bărbie. „Destul de te rog?” repetă ea, întinzând din nou cuvântul. "Domnul. Antrenor?"

Nu prostia domnului antrenor din nou. „Doar Cam.”

— Asta înseamnă că o vei face, domnule Cam?

M-am oprit să-mi dau ochii peste cap. "Nu. Acum-"

„Dar numele tău este literalmente cam.” Ea a făcut un pas înainte, întregul grup mișcându-se cu ea. „Și pentru ce este o cameră? Videoclipuri!"

M-am uitat în gol la copil. Doamne, chiar aveam nevoie de acea doză suplimentară de cofeină pe care o ratasem astăzi. „Nu de aici vine Cam.”

„De unde vine atunci?”

„Cameron”, am răspuns fără să mă gândesc și am regretat imediat. „Dar poți să-mi spui Cam. Nu Camera, nu domnul antrenor și nu domnul Cam. Doar Cam.”

Capul lui María se înclină, tot ceea ce abia conținea păr negru mișcându-se odată cu mișcarea. Dintre lot, ea era cel mai demers și cel mai deschis copil. Probabil prea inteligentă pentru binele ei. Așa că, când buzele ei s-au deschis, m-am pregătit. Din fericire, înainte ca ea să poată vorbi, cineva a strigat în depărtare.

Ne-am întors cu toții spre voce, zărind un copil alergând spre noi.

Chelsea.

Știam pentru că din lista de zece jucători, nu numai că a fost unul dintre cei mai mici copii la vârsta de șapte ani, ci și pentru că ea a fost cea care a insistat să se prezinte la antrenament într-o fustă de balet. Le avea în mai multe culori. Acesta era albastru și se agăța de talie peste pantaloni scurți.

Hristos. De aceea am insistat ca ei să nu-mi spună altceva decât Cam. În mod expres, nu antrenor. Îi antreneam, dar nu eram antrenorul lor. Nu puteam fi.

„Îmi pare rău", a spus Chelsea când a ajuns la noi, dublandu-și pe nerăsuflate. „Cursul meu de balet a întârziat puțin, iar mama a crezut că tata mă ia. Dar tatăl meu credea că mama mea este. Așa că mama a trebuit să-l sune pe tatăl meu să mă conducă până la Fairhill." Pieptul i se ridică. "Ce am pierdut?"

"Domnul. Camera nu vrea să înregistreze un videoclip cu noi", a spus María. „Și nici măcar nu are nevoie să danseze."

Chelsea și-a băgat o bucată de gumă de mestecat în gură. "De ce?"

„Fără gumă în timpul antrenamentului", i-am amintit. „Și poate merge tutu?"

„Își canalizează lebăda neagră interioară", a răspuns María pentru Chelsea. — Da, Chels?

Chelsea scoase fără tragere de inimă guma cu degetele, o băgă în buzunarul pantalonilor scurti și dădu din cap. — Așa este, domnule Cam.

Am clipit la ei. Eram sigur că acel film a apărut înainte ca vreunul dintre ei să se nască. „Nu ești prea tânăr să te uiți la filmul ăla?"

María a ridicat din umeri. „Fratele meu l-a urmărit săptămâna trecută. Am avut doar o privire, domnule Cam."

Am privit chestia albastră. „Nu ar trebui să fie și tutu-ul neagră?" Încă o ridicare din umeri. mi-am înăbușit un oftat. „Și pentru ultima dată, doar Cam este bine."

— Sunteți morocănos astăzi, domnule C, mormăi María, sprijinindu-și mâinile pe șolduri. „Deci... Cameron este prenumele sau numele tău de familie? Ai și tu un al doilea nume?"

„Fără nume de mijloc. Fără nume de familie. Și acum" – am arătat spre fetele cele mai apropiate de magazia de provizii – „poți, te rog, să aduci conuri și bile din camera de provizii? Pierdem timp prețios."

Patru dintre copii au plecat la trap și când mi-am întors ochii la María, expresia ei era sceptică. „Deci ești ca Zendaya?"

„Nu", am răspuns. „Nu sunt o *zendoya* , orice ar fi asta. Eu sunt Cam. Acum să fim toți..."

"Oh. Ale mele. Doamne, spuse María foarte teatral. „Nu știe cine este Zendaya."

— Câți ani ai, antrenor Cam? m-a întrebat Chelsea, mergând în jurul meu foarte încet, de parcă m-ar fi inspectat într-o lumină nouă. Abia când a ajuns înapoi în față, a spus: „Arăți mai tânăr decât bunicul meu. Poartă bretele sub cămașă. Mama spune că e ciudat, dar eu cred că e amuzant. Ai nepoți?"

„Da, când e ziua ta, domnule Cam?" a glumit María. „Oh, dacă îmi spui, aș putea căuta harta ta astrală!" A scos un telefon dintr-un cordon pe care îl ascunsese sub cămașă și a început să bată pe ecran. „Am nevoie de data, ora și locul exact al nașterii."

Mi-am dus mâna la podul nasului, începutul unei dureri de cap bătându-mi tâmple.

„Câti ani crezi că are antrenorul?" Am auzit-o pe María pozand grupului. „Optsprezece cincizeci? Sau mai în vârstă?"

„María", a sufocat o voce nouă – Ienupăr, păr scurt, liniștit, mereu ascultat când lătram instrucțiuni. „Nu fi ridicol, nu poate avea peste o sută de ani. Ar trebui să fie... ca un vampir. Sau

cel puțin cineva căruia i s-a injectat un *sirop de superputere* și apoi a fost înghețat timp de zeci de ani înainte de a fi readus la viață pentru a salva omenirea.”

Și spre consternarea mea totală și deplină, acel comentariu a aprins o dezbatere foarte pasională despre creaturi paranormale strălucitoare și... supereroi despre care nu știam la rahat.

Așa că am stat acolo, întrebându-mă cât de avansați erau copiii în aceste zile, în timp ce durerea de cap se instala. Eram – fusesem – un fotbalist însângerat. O echipă de copii dintr-un oraș mic nu era locul meu. Abia i-am putut face să execute un burghiu potrivit. Eram aici doar pentru că îi promisesem lui Josephine, iar ea mă prinsese într-un moment scăzut. Am avut multe din astea în ultima vreme. Mi-aș fi dorit doar să bem o cafea înainte de antrenament. Cu acel maniac care pretindea că se mută în vecinătatea mea perturbând rutina, nu avusesem timp să iau unul la ieșire.

Am închis ochii, încercând, fără succes, să înec zgomotul tot mai mare și am numărat invers de la zece pentru a doua oară astăzi. Apoi, mi-am dus degetele la gură și am fluierat.

Plăcănit-ul s-a oprit brusc.

Toți s-au întors spre mine.

— Ienupăr, am spus, arătând spre fata cu părul scurt.

Ochii i se mariră. „Nu am spus nimic. Nu pot avea probleme pentru că nu spun nimic.”

Mi-am strâns maxilarul, întrebându-mă dacă am fost prea dur. Am încercat să-mi îndulc expresia și tonul. "Vino aici te rog. În fruntea grupului.”

Juniper părea la fel de sceptic pe cât era tulburat la cererea mea.

María a înfruntat o întrebare. „Asta înseamnă că ne vei spune semnul tău zodiacal?”

„Cum a putut asta...” M-am oprit. "Nu. Înseamnă că mă duc să o iau pe Josephine. Și până mă întorc, nimeni nu va părăsi acest câmp și Juniper va fi la conducere.”

Juniper s-a plâns imediat: „Dar am nouă ani. Nu pot fi la conducere.”

— Nici eu, puștiule, am mormăit. Și se pare că păream suficient de bătrân pentru a aparține unui alt secol.

Dar nu aș putea face asta astăzi, nu fără cofeină. A fost singura mea răsfăț în viață. Unicul meu viciu după o viață de disciplină și regim strict. Josephine era singurul furnizor din oraș și știam că se afla în preajma facilităților de antrenament pentru că a menționat ceva despre venirea unui vizitator. Aș implora-o pentru o cafea dacă ar fi nevoie.

„Dar ar trebui să fim la antrenament”, a replicat Juniper. „Și nu am mai condus niciodată un antrenament”.

M-am întors, am făcut jogging și am strigat peste umăr: „Atunci încearcă să improvizezi. Ma intorc imediat."

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Juniper ridicându-și mâinile în aer, gestul ei de disperare transformându-se într-un... săritor.

„Doamne,” am mormăit, uitându-mă pe jumătate dintre fete imitând-o. "Acea-"

Cuvintele mi-au murit la capătul limbii când m-am ciocnit de ceva.

Cineva. Cineva moale și cald. Brațele mele s-au întins în jurul oricui era lipit de fața mea și privirea mi-a coborât. O masă de șuvițe maro deschis s-a așezat pe pectoralul meu drept.

Ne-am dat înapoi unul de celălalt în același timp, recunoașterea ma lovit în momentul în care o pereche de ochi mari căprui i-au întâlnit pe ai mei.

„Tu”, a clocotit Adalyn.

„Tu”, am mormăit eu înapoi.

„Ei bine, dacă asta nu este cea mai adorabilă întâlnire-drăguță”, a spus Josephine. Mâna ei a căzut pe brațul meu cu o palmă prietenoasă. „Cam, acesta chiar aici este cel mai nou prieten al meu și rezident din Green Oak, Adalyn. Ea e-"

„Știu cine este,” am întrebat.

Ochii lui Adalyn se îngustară.

Josephine scoase un chicotit. "Oh bine. Nu mi-am dat seama de voi doi au intalnit." Cu coada ochiului, am văzut-o apropiindu-se de Adalyn. „Deci unde stai, Ada? Pot să-ți spun Ada? Erai pe cale să-mi spui înainte ca Cam să te strecoare.

„Eu...” Gâtul lui Adalyn trecu, o emoție ciudată trecându-i pe față. „Aș prefera să-mi spui Adalyn. Și eu stau la Sweet Heaven Cottage.” Ea și-a revenit din orice fusese, ținându-mă cu o privire. „Oricât îmi doresc. Pentru că asta e ceva ce pot face absolut.”

I-am aruncat o privire neimpresionată.

„Deci de aceea vă cunoașteți!” Josephine țipă. „Voi doi sunteți vecini. Cât de minunat este asta, nu?”

„Este pur și simplu minunat”, am mormăit.

Josephine dădu din cap. „Oh, chiar este. Puteți să împărțiți cabana și să lucrați împreună cu echipa. Yay!"

Atât capul lui Adalyn, cât și cel al meu s-au învârtit în direcția lui Josephine.

Femeia își ținea mâinile în aer. „O, Doamne, de ce vă uitați voi doi la mine de parcă aș da cu piciorul unui cățeluș?” Nimeni nu a vorbit. Josie a pocnit pe limba. „Bine, văd că aici este ceva... tensiune nesupravegheată. Deci hai să luăm pe rând.” Un zâmbet ușor i-a deschis fața. — Adalyn, tu mergi prima.

— Domnișoară Moore, începu Adalyn.

Dar Josie scoase un râs. „Dragă, te rog, nu e nevoie de asemenea formalități. Știu că m-am prezentat ca primar, dar este un rol de voluntar într-un loc atât de mic.” Și-a coborât vocea: „În plus, nu am nici măcar treizeci de ani și formalitățile mă fac să mă simt bătrân.” Am privit-o pe Adalyn clipind la cealaltă femeie, înainte ca ea să apese cu un alt zâmbet strălucitor. "Asa de? Spuneai."

— Da, um, a ezitat Adalyn înainte de a mă împinge deoparte cu un braț și de a se apropia de Josephine. M-am încruntat la profilul ei. „Trebuie să fie o greșeală de un fel. Nu lucrăm împreună cu echipa. Nu poate fi implicat cu Războinicii Verzi, pentru că dacă ar fi, aș ști despre asta.”

Acum asta mi-a atras atenția.

Josephine își înclină capul confuză. „Dar el este. Cam... Josephine se opri pentru o clipă. „Cam este antrenorul Green Warriors.”

Mi s-a deschis gura pentru a o corecta — îi făceam doar o favoare completând temporar ca antrenor — dar reacția lui Adalyn m-a deturnat.

Obrajii ei ardeau într-o nuanță profundă de roz, iar buzele ei s-au întredeschis.

Ochii căprui largi și panicați s-au întors spre mine, apoi ea a spus: „Atunci a fost concediat. În vigoare imediat.”

CAPITOLUL ŞASE

Adalyn

Cameron Caldani, portar minune și legenda Premier League, s-a uitat la mine.

„Așa este”, am bolborosit, dar nu a fost corect. Nu stiam ce iese din gura mea. „Aceasta este prima mea decizie ca... director general al Războinicilor Verzi”. Oh Doamne. Am avut măcar un titlu? „Și, în calitate de nou persoană responsabilă cu supravegherea activităților echipei și să se asigure că acestea își ridică potențialul maxim, decid că nu avem nevoie de el. Prin urmare, este concediat.” Vocea mi s-a spart și, dintr-un motiv oarecare, am adăugat: „Bună ziua”.

Josie a tăcut.

Cameron clipi incredibil de încet, buzele lui zvâcnindu-se într-un mod pe care nu l-am putut interpreta.

Și în timp ce mă privea, am știut că, dacă se bate joc de mine chiar acum, dacă spune ceva despre *tatăl meu* , sau dacă eram pierdut, sau că nu eram aici și nu puteam scăpa o singură noapte, erau șanse. M-aș prăbuși și m-aș plânge. Sau mai rau. Dumnezeu știa că eram imprevizibil în aceste zile.

Așa că, când buzele lui s-au oprit, dând formă unei mufără, nu am făcut-o înțeleg, mi-am ținut respirația. „Acum ce vei face?” el a spus.

Bine.

Aș putea lucra cu asta. Cu ostilitate. Cinism. Chiar și condescendența. Eram obișnuit cu acestea.

„Nu am de gând să fac nimic”, i-am spus, vocea mea căpătând putere. „Pentru că am făcut-o deja. Ești demis din atribuțiile tale de antrenor.”

Josie părea să-și revină parțial pentru că ea a scos un chicotit stânjenitor. „Cred că... glumeala distractivă și prietenoasă crește inutil. Ce-ar fi să-l lăsăm pe Cam să se întoarcă la antrenament și să discutăm despre asta mai târziu la o felie de tort de catifea roșie? Este specialul Josie's Joint astăzi, iar prăjitura este pe casă pentru nou-veniți.”

„Nu e nevoie să discutăm nimic”, am răspuns, cu ochii mei pe Cameron, care își înclinase capul într-o parte și mă inspecta într-un mod ciudat. „Cine l-a angajat?” Mi-a trecut ceva prin minte. — L-a trimis și tatăl meu aici?

Ochii lui Cameron Caldani s-au îngustat, verdele întunecându-se de o nouă emoție pe care nu o recunoșteam. De ce a fost omul acesta o ghicitoare pe care nu am putut-o descifra? asta nu mi-a placut.

"Am facut." Josie a ezitat. „Ei bine, nu aș folosi cuvântul *închiriere* , pentru că nu este plătit niciun ban. Un cuvânt mai bun este... recrutat. Da, am recrutat-o pe Cam."

— M-ai oferit voluntar, răspunse el pe un ton amar.

Josie a râs, ceva mai natural de data asta. "Știu, știu. Dar fetele aveau nevoie de un antrenor, iar tu aveai nevoie, ei bine, știi. Pace și liniște. Așa că a fost perfect, pentru că erai deja aici și să antrenezi o echipă ca aceasta este o plimbare în parc."

„Ceea ce am nevoie este cafea."

Am ignorat asta pentru că... Pace și liniște? Fetele? O echipa ca asta? Lucrul cu o echipă feminină a fost o schimbare care m-a entuziasmat, am decis, dar tot îmi lipsea ceva. „Eu... nu înțeleg. Putem da înapoi o clipă? Ați uitat că este aici și ne-a întrerupt?"

Cameron mormăi.

„Bănuiesc că acesta este un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a vă prezenta o prezentare adecvată în echipă", mi-a spus Josie. „Războinicii din Green Oak este – sau poate a fost – o instituție pe aici", a explicat ea cu o clipă jucăușă. „Pe vremea când mama era mică, s-a întâmplat să avem singura echipă feminină de fotbal din zonă. Cel puțin, până când majoritatea tinerilor au început să fugă în orașe mai mari și totul a mers... în jos. Echipa s-a stins în cele din urmă și s-a transformat într-o amintire bună. Mama nu mai este cu noi, dar bunicul Moe are cele mai bune povești." M-a bătut pe umăr cu un zâmbet trist. „Îți voi prezenta lui. El conduce Cheap Moe's și Outdoor Moe's. Și el deținea și cafeneaua mea, cunoscută anterior ca Moe's Joint. El te va iubi. Oricum, anul trecut am readus echipa la viață. Am decis să-i redenumesc Războinicii Verzi, astfel încât să fie mai ușor de reținut."

Asta a explicat de ce Matthew a fost reticent să-mi spună ce descoperise despre echipă la telefon. Era o mulțime de informații de mestecat. Primarul orașului, o femeie de vârsta mea, în salopete verzi cu margarete minuscule pe ele, oferise voluntar multe detalii personale în mai puțin de un minut. Și se pare că Războinicii Verzi, cunoscuți anterior ca Războinicii Stejarului Verde, fuseseră readuși la viață abia anul trecut. „Eu... cred că am câteva întrebări. Subiecte pe care aș dori să le clarific și să le discut, cât mai curând posibil, dacă este în regulă."

— Îți voi arăta pozele, spuse ea. „Mama le-a păstrat pe toate. Și permiteți-mi să vă spun, este o explozie din trecut." Ea părea să-și amintească ceva. "Oh! Aproape că am uitat partea cea mai interesantă: ne vom reprezenta județul în Six Hills Little League!"

Asta m-a făcut să fac o pauză. „ *Liga mică* ?"

O încuviințare entuziastă. „Green Warriors a fost cea mai bună echipă U10 din județ sezonul trecut, așa că ne-am calificat la Six Hills. Yay!"

Tot sângele părea să-mi părăsească fața. „U10?" Am crezut că am șoptit, dar urechile îmi țiuiau și m-am simțit brusc că leșin. Zâmbetul lui Josie căzu. "Tu ce faci…"

Și înainte ca întrebarea să mă părăsească complet, eram invadați de copii. Copii. Fetițe. În pantaloni scurți și adidași colorați și cozi de cal care îndreptau în toate direcțiile și o fustă de balet, destul de șocant. Una dintre ele ținea o minge de fotbal sub braț. Și toți păreau, aproximativ, sub zece ani.

„Adalyn", vocea lui Josie a trecut prin negura de confuzie și neîncredere care era capul meu. „Îmi face plăcere să vă prezint Războinicii Verzi."

Am clipit la echipă. Copiii. În timp ce clipeau la mine în schimb. „Dar tatăl meu..." am început, dar tot ce am putut să vin a fost un amestec de întrebări. — Tatăl meu niciodată... Acesta nu este... De ce... Sunt copii?

Cumva, ochii mei au ajuns pe Cameron, care mă privea ca și cum aș fi un puzzle pe care nu și-a putut da seama. Sau de parcă eram pe punctul de a încolți un al doilea cap. Nu eram sigur. Nu avea sens. Nimic nu a făcut. eu—

„Ienupăr", strigă el către unul dintre copii. „Poți, te rog, să aduci o pungă de gheață pentru Adalyn?"

"O să o fac!" a exclamat cineva, iar pe lângă mine a trecut un început de codițe și păr negru dezordonat.

„Mulțumesc, María", a mormăit el pe sub răsuflarea, cu ochii încă ațintiți asupra mea.

Probabil că ar fi trebuit să mă plâng. Dar nu credeam că am energie. În timp ce stăteam în acel câmp de iarbă, mă simțeam într-adevăr cel mai jos. Am crezut că agresarea mascota echipei mele într-o lipsă clară de judecată a fost la fund. Apoi, când am aflat că existau filmări cu ea și clipul a devenit viral, am fost sigur că a fost fundul stâncii de sub fundul stâncii. Dar apoi, am fost alungat și trimis departe, doar ca să-mi dau seama că eram blocat într-o căsuță de vânătoare minusculă și lipicioasă în mijlocul munților. Și m-am gândit, asta este. Acesta este adevăratul fund.

M-am înșelat.

Acesta a fost.

Războinicii Verzi au fost. Această echipă de copii care a deținut cheia mântuirii mele a fost adevăratul meu culme.

Fetele se mișcau în jurul nostru și eram vag conștient de Josie interacționând cu ele. Ochii mei au clipit înapoi la realitate și m-am trezit cu gura căscată la Cameron. La tot acel păr negru, barba neîngrijită, ochii verzi sclipind cu ceva între curiozitate și... îngrijorare. Purta chiar haine de antrenament. O termică cu mâneci lungi care i s-a lipit de piept și i-a făcut umerii să pară și mai largi, și pantaloni scurți. Pantaloni scurți de nailon care îi ajungeau la mijlocul coapselor.

„Ce..." m-am auzit mormăind. "Ce faci aici? De ce esti aici? Nu are sens." Nici eu nu aveam sens. Dar eram atât de confuz și orbit, iar creierul meu părea să se fixeze asupra faptului. „Tu ești Cameron C..."

Fața panicată a lui Josie s-a materializat lângă Cameron, care acum mă privea cu o ostilitate care nu mai existase până acum. "Oh nu. Nu Nu." Ea a chicotit, dar în vocea ei era tensiune, coborându-se acum într-o șoaptă puternică. „El este doar Cam pe aici."

Privirea mea încă uluită a pâlpâit în direcția lui Cameron și, înainte să mă pot pregăti, el se întoarse și se îndepărta.

Josie oftă.

Și eu... Ce tocmai se întâmplase? De ce a plecat Cameron atât de brusc? Și de ce ascundea Josie identitatea lui Cameron?

Dar, în loc să pun oricare dintre acele întrebări foarte valide, l-am privit mergând pe marginea facilităților neîngrijite și l-am întrebat: „Întotdeauna năvăleste din locuri?"

— Nu te gândi prea mult la asta, spuse Josie cu o convingere care m-a făcut să-i arunc o privire surprinsă. „Cam este un pic... impasat, dar sunt destul de sigur că se va întoarce."

„Sper sincer că te înșeli", am scapat eu, obținând o privire curioasă de la Josie. „L-am concediat pentru un motiv". Pur și simplu trebuia să decid exact care este motivul.

Ea a râs, de parcă ar fi fost o glumă. Deși poate era doar modul în care Josie a funcționat. Poate că era unul dintre acei oameni mereu plini cu paharul pe jumătate. Întotdeauna râzând. Zâmbitor. Pozitiv.

„Este spre bine", i-am spus. „Displacerea unul față de celălalt este reciprocă. Nu am început tocmai cu piciorul drept și el... are un motiv întemeiat să mă urască. Eu... Am clătinat din cap. „S-

ar putea să-i fi dat peste animalul de companie în această dimineață." Josie făcu ochii mari. "Știu. simt oribil, dar nu este atât de ușor să vezi un pui traversând o alee." Nici unul nu a observat un fotbalist profesionist de șase ceva, se pare.

Josie a înăbușit un chicotit cu o mână, cu colțurile ochilor încrețindu-se de umor. „Oh, nu-ți face griji pentru bietul, sunt creaturi rezistente. Sunt sigur că este încă viu și chic. L-ai văzut rulând?" Am dat din cap și ea a zâmbit înainte să-mi arate fruntea. „Așa te-ai rănit? Nu am vrut să fiu nepoliticos și să întreb, dar pare recent, iar Cam a cerut unuia dintre copii pachetul de gheață. În expresia ei pătrunse îngrijorare. „Ar trebui să-l verifici."

„Așa că mi s-a spus", am șoptit, înfrângerea pătrunzând în voce.

„Te voi duce la bunicul Moe când terminăm aici. A fost paramedic și, uneori, încă mai face voluntariat prin oraș."

„Nu e nimic", am asigurat-o, întrebându-mă ce altceva a făcut bărbatul. „Abia doare."

"Insist."

„Bine", am cedat, întorcându-mi privirea către grupul de fete, care acum stăteau în iarbă și vorbeau între ele. Cel cu fustă de balet mi-a aruncat o privire acuzatoare, de parcă tocmai mi-aș fi stricat toată distracția, provocându-mi un neașteptat sentiment de vinovăție în stomac. M-am întors către Josie. „Știu că trebuie să fi fost foarte încântat de perspectiva de a avea pe cineva ca... Cameron care antrenează echipa, dar te asigur: vei fi bine fără el acum că sunt aici."

Josie a zâmbit, dar a fost de scurtă durată. „Aș aprecia dacă ai ține sub secret cine este Cam." Expresia ei deveni serioasă. „Nimeni în oraș nu știe."

„Dar..." M-am oprit, roțile din capul meu întorcându-se. Cameron Caldani... se ascundea? Acesta a fost motivul pentru care a stat într-un loc ca Green Oak? Am clătinat din cap. „Cum este posibil ca nimeni să nu-l fi recunoscut?"

"Barba?" s-a oferit Josie. „Faptul că nu joacă fotbal sau baseball sau nu este un influencer care oferă mașini?" Încă o ridicare din umeri. „Ești primul. Și ar trebui să o ținem așa. Este important pentru el și vreau să respect asta." Rânjetul ei megawatt îi reveni. „Și știi cât de mici sunt orașele, în momentul în care cineva va afla, toată lumea din Green Oak va ști, apoi tot județul și înainte de a putea clipi, vor fi jurnaliști care vor încerca să facă o fotografie cu o" – ridică ea mâinile – „star de fotbal retrasă, hrănind găinile".

Am putut vedea cum ar fi o veste bună. Cameron Caldani nu dobândise niciodată statutul de celebritate în State, dar știam bine cum se poate schimba așa ceva.

„De asemenea", a continuat Josie, „în afară de Vasqueze, eu sunt cu adevărat singurul căruia îi pasă de fotbal pe aici". O pufătură de aer a părăsit buzele ei, tăcut pentru o clipă, până când mi-a trimis o privire secretă. „M-am logodit cu cineva din MLS odată. Așa ne-am cunoscut Cam și cu mine." Buzele ei strânseră cu un fulger de emoție pe care nu l-am prins. „A fost martor că toată treaba a luat foc."

M-am întors ușor, ochii mei îndreptându-mă din nou spre grup. Nu eram chiar inconfortabil, dar acestea erau o mulțime de informații personale pe care Josie continua să se ofere voluntară. Și eram un complet străin.

— Oh, nu-ți face griji, dragă, spuse Josie, interpretând greșit tăcerea mea. „Sunt bine acum. Nici nu a fost singura mea șansă eșuată la dragoste. Dar asta e o poveste pentru altă zi."

„Mă bucur că ești bine", m-am aventurat, răsturnându-mi mintea după ceva sensibil sau prietenos de spus. „Eu..." Doamne, am fost atât de prost la aceste tipuri de interacțiuni. „Nici eu nu mă întâlnesc în MLS?" m-am oferit, făcând ca sprâncenele lui Josie să se arcuiască. „Cei mai

mulți jucători au mai multă muncă decât merită și, ei bine, ultima dată când m-am implicat cu cineva apropiat de lume, el—Acesta este TMI. eu..."

O pungă de gheață albă-albăstruie mi-a fost împinsă în fața mea, scăpandu-mă de la ceva ce aș regreta.

M-am uitat în jos la mâinile mici care mi-au oferit-o. „Mulțumesc", am spus, smulgând tamponul din mâna copilului și punându-l pe fruntea mea. A usturat imediat.

„Cu plăcere", a spus un copil cu ochi căprui cu un zâmbet cu dinți. „Sunt María Vasquez. Când este ziua ta de naștere? Am nevoie de data, ora si locul exact."

Am auzit rânjetul lui Josie. „María, despre ce am vorbit când întrebăm vârsta oamenilor?" Ea îl bătu pe copil pe umăr. „Ea este Adalyn, vine din... Miami, nu?" I-am dat din cap. „Și ea va ajuta cu echipa."

„A ajuta este o simplificare", am replicat. "Eu voi-"

„Tu ești cel care i-a călcat în fundul domnului Cam?"

— María, a avertizat Josie din nou.

Ea și-a dat ochii peste cap. „Îmi pare rău, mă refeream la fundul domnului Cam. Zilele trecute l-a numit un vagabond. Nu vorbește mult, dar folosește uneori cuvinte amuzante. Cred că este un Taur. Și nu am încredere în bărbații Taur. Ce semn zodiacal sunteți, domnișoară Adalyn?

„Hmm, Fecioară? Dar-"

"Captivant! Ești noul nostru antrenor?" Ea a aruncat o privire spre mine, dându-mi o dată. Ochii ei mi-au găsit picioarele. „Ai de gând să ne antrenezi în acestea?"

Mi-am aruncat privirea spre călcâie. "Nu sunt-"

"Oh, Doamne!" țipă ea, cu cozile de cal de pe capul ei mișcându-se cu cele trei cuvinte. „Arăți ca Vanessa Hudgens în *The Princess Switch* . Faceți o schimbare a echipei?" Ea sa întors. „Băieți, veniți aici! Avem un nou antrenor!"

„Eu..." Buzele mi s-au clătinat. "Ce?"

Restul copiilor s-au uitat la noi, dar niciunul dintre ei nu părea nici pe departe la fel de entuziasmat ca María. De fapt, chiar și în depărtare, câțiva dintre ei păreau... puțin speriați de mine. Unul dintre ei chiar a mormăit: „Nu arată ca o prințesă".

„Coach Cam nu poate continua să ne antreneze?" a spus altcineva.

„Aș prefera să-l am pe bunicul Moe, sincer. Ne lasă să jucăm cele mai multe jocuri."

„Vreau și eu pe Coach Cam. De ce l-a speriat?"

Maxilarul mi-a căzut la podea la ultimul comentariu.

Josie și-a legat brațul de al meu.

— Bine ai venit la Războinicii Verzi, Adalyn, spuse ea cu o voce veselă care nu se potrivea cu tonul dezbaterii fetelor. „Îți voi arăta prin oraș când terminăm antrenamentul. Nu sunt multe de văzut în afară de câteva magazine de pe strada principală și de ferma Vasquez, care se află la câteva mile spre sud, dar ai făcut o cunoștință importantă: eu. Ea zâmbi. „Și bucata aceea de catifea roșie este de luat, dacă vrei."

Confirmarea că Green Oak era un oraș atât de mic nu a fost tocmai înălțătoare, dar Josie a fost drăguță. Și nu eram obișnuit oameni care mă întâmpină cu brațele deschise. Oricât de mult dusesem o viață privilegiată cu sute de oportunități care îmi permiteaseră să arunc cu ochiul în tot felul de cercuri sociale, întotdeauna mă ținusem pentru mine. Nu mi-a fost ușor să fac clic cu oamenii, sau poate că eu am făcut-o greu. Oricum, adevărul era că, în afară de Matei, nu aveam mulți oameni pe care îi consideram prieteni.

Așa că nu i-aș refuza oferta. Sau tortul. Să fiu prieten cu primarul ar fi la îndemână – și cu siguranță aveam mai multe curbe decât Vanessa Hudgens, care avea mult de-a face cu pofta mea de dulce.

Din păcate, înainte de a putea deschide gura să accept, unul dintre puștii care se juca cu telefonul ei a gâfâit zgomotos, atrăgându-ne atenția.

„Nu e asta domnișoara Adalyn!?” strigă ea, arătând spre dispozitiv. Toate fetele s-au apropiat. Inima mi s-a împiedicat și ochii mi s-au mărit alarmați. Josie se încruntă confuză. "Vacă sfântă." Maxilarul copilului căzu de șoc. „De ce bate porcăria dintr-o pasăre uriașă?”

Ei bine, atât de mult pentru acel răgaz.

Eram în drum spre pat când telefonul meu a sunat cu tonul de apel al mesajului lui Matthew.

Înainte de melodia prostească de cinci secunde pe care și-o pusese pentru el ultima dată când ne-am văzut, era sus, telefonul meu era în mână.

MATTHEW: Ai verificat rețelele sociale de când am vorbit? Sau deloc?

M-am așezat pe marginea oribilului, și mi-a fost teamă de infestat, saltea, uitându-mă la ecran pentru câteva secunde. Vorbisesem la telefon cu câteva ore mai devreme, în timp ce mă întorceam la Lazy Elk de la Josie's Joint. Fusese o scurtă convorbire în care l-am adus la curent pe Matthew — aveam prăjitură, eventual mi-am făcut un prieten, bunicul Moe este un bătrân fermecător, Green Oak este incredibil de mic, există o mulțime de lucruri în aer liber, filantropia mea aventura este pentru copii echipa, ei știu deja despre Sparkles, unul dintre ei poartă o fustă de balet. Și Matei îi spusese: *Ți-am spus* . Sau o versiune extinsă a acelor patru cuvinte care m-au încurajat să-mi împachetez lucrurile și să mă întorc la Miami. L-am închis.

ADALYN: Nu am mai fost online de la aeroport. Multe de făcut și recepția este neregulată.

Cele trei puncte au sărit pe ecran pentru cele mai lungi momente, făcându-mă să mă mișc pe loc și frecându-mă materialul uzat al plapului de picioarele goale. Din păcate, am împachetat doar un set asortat de pantaloni scurți de mătase și un maiou – care era ceea ce dormeam mereu și încă un alt mod în care am fost neobișnuit de neglijent. Dacă aș fi făcut cercetările adecvate și aș fi știut că închirierea mea va fi acoperită cu lucruri precum coarne, praf și cuverturi grosiere de flanel, aș fi comandat cele mai groase și mai lungi pijamale pe care le-am putut găsi.

MATTHEW: Ține minte că îți trimit asta pentru că știu că ți-ar plăcea să nu știi despre asta.

Asta mi-a făcut stomacul să cadă. A fost un împușcă-întâi-și-gândește-mai târziu.

ADALYN: De ce mă avertizați? Doar trimite-mi linkul.

MATTHEW: Înainte să ți-l trimit vreau să-mi promiți că mă vei suna în momentul în care vei începe să treci în spirală.

ADALYN: Eu nu fac spirală.

MATTHEW: Spune-i cum vrei.

ADALYN: LINK.

Un zgomot ciudat și zgârietură m-a făcut să ridic privirea de pe telefon. Am inspectat cabina abia luminată, întrebându-mă dacă, pe lângă orice altceva, am avut de-a face și cu niște... animale sălbatice care se strecoară înăuntru.

Un link a apărut pe ecran.

Am dat clic și am fost imediat redirecționat către TikTok. Clipul care a început era familiar. Purtam costumul meu pantaloni visiniu strâns acum în valiză sub coarnele groaznic de mari atârnate de perete și tocuri Louboutin. Este posibil ca amintirea să fi fost blocată sau îngropată undeva în capul meu, dar am recunoscut clipul care îmi dăduse viața peste cap. Știam ce a urmat. Eram pe cale să-

Un beat techno a început să se joace. Deși nu a fost o bataie. Nu chiar. Era ruptura din poliesterul costumului lui Sparkles care se repeta — în buclă — pentru a crea un ritm. Cu groază, am auzit mai multe sunete adăugate la mix. Mormăiturile mele. Mârâie. Sunete zguduite care mă părăsiseră și nu-mi amintesc. „Ce dracu'" lui Paul. Totul. Si a fost…

„Horibil", m-am auzit șoptind.

Îngrozitor. Într-adevăr.

Pentru că acum eram un remix. Un cântec.

Ochii mi s-au închis când am rămas acolo, mixul techno de treizeci de secunde răsunând în jurul cabinei într-o buclă. Am simțit o explozie de presiune urcându-mi pe stern și un zgomot care semăna foarte mult cu un suspine mi-a părăsit gura. Dar știam că nu era una pentru că nu plângeam. nu aș face-o. Sau nu putea. Așa că ochii mi-au rămas uscați.

Mi-am amintit că sunt o regină nederanjată. O regină a gheții.

Apoi, am înghițit totul, am clătinat din cap, am împins acea presiune în jos, cât de adânc și de departe, și m-am întors la aplicația mea de mesagerie.

ADALYN: Impresionant.

Matthew a trimis unul dintre acele gif-uri pe care nu le-am înțeles. Dar nu am făcut-o intreaba de data asta. Eram într-o misiune. Acest lucru nu era important și l-am șters.

ADALYN: Deci oamenii au nevoie de lucruri mai productive de făcut cu timpul liber. Ce mai e nou?

MATEI: …

MATTHEW: Ești bine?

ADALYN: Nu merg în spirală, dacă asta întrebi.

MATTHEW: Ești sigur? Aceasta este mult. Ar fi în regulă dacă ai fi... Nu știu. Alergând goală în pădure țipând crimă sângeroasă doar din pură frustrare sau așa ceva.

Mi-am dat ochii peste cap.

ADALYN: Asta e foarte specific.

ADALYN: Așa îți imaginezi pe cineva în spirală? În nud?

MATTHEW: Îmi imaginez pe toți goi. Chiar si tu. Sunt un om simplu, cu o imaginație destul de simplă. Este teoria lui Occam.

ADALYN: Nu asta înseamnă briciul lui Occam.

MATTHEW: Știi ce vreau să spun.

Chiar am făcut-o.

ADALYN: Ei bine, nu merg în spirală. Sau gol.

MATTHEW: Bine. Te cred. Dar... sună-mă dacă ai nevoie de mine, da?

ADALYN: Sigur. Noapte bună.

MATTHEW: … Ești un mincinos atât de rău. Noapte, Addy.

Da. Am mințit despre ambele lucruri.

Cu un oftat, mi-am blocat telefonul și l-am conectat la încărcător. M-am rostogolit pe pat, incapabil să scap de acea presiune ciudată. Oricât m-am străduit din răsputeri să nu-i dau nicio importanță, învățarea remixului mă afectase. Clipul încă atrage atenția. Eram încă viral. Am fost #LadyBirdinator, pentru că am strigat cu voce tare. Iar fetele – copiii echipei pe care trebuia să o conduc și să o folosesc pentru a crea o poveste de succes care să mă răscumpere și să-mi cumpere un bilet înapoi la Miami – aflaseră deja despre asta. Josie râsese, chiar îmi cumpărase explicația despre faptul că era un accident. Dar era o chestiune de timp până când întregul oraș să știe și să vadă acel videoclip.

Un set foarte specific de ochi verzi mi-a apărut în minte. *Nu cred că vei face o singură noapte acolo* .

M-am scuturat, de parcă asta ar ajuta să-mi împing fața acelui bărbat din cap. Aveam nevoie să mă relaxez dacă voiam vreodată să dorm, iar Cameron Caldani a avut efectul opus. Așa că m-am concentrat să-mi slăbesc membrele și am încercat să-mi păstrez mintea goală.

Melodia remix-ului techno mi s-a lovit imediat.

„Doamne”, am mormăit, întinzând mâna după AirPod-urile mele.

Le-am pus, mi-am luat telefonul și am apăsat redare pe un podcast.

„Bună ziua, adevărații mei iubitori ai crimei”, a început vocea podcasterului meu preferat. Vocea tipului nu era la fel de profundă ca a lui Cameron, dar avea un accent foarte asemănător. Ceea ce era ironic. Și fără importanță. Am închis ochii și am lăsat să scape. „În episodul de astăzi te voi duce cu mine în cea mai sălbatică tundra din Alaska. Așa că încuie-ți ușile, așează-te pe cel mai confortabil scaun al tău și haideți să călătorim înapoi în timp, la cazul sacrificatorului din Alaska...”

Capul îngropat în pernă, m-am concentrat pe tonul liniștitor și pe imaginile bogate pictate în mintea mea. Acesta a fost un episod pe care l-am păstrat pentru o zi ploioasă, dar pe măsură ce m-am aventurat în poveste, nu am mai fost atât de liniștit de acea voce. Iar imaginile nu mai erau bogate și în mintea mea. Erau înfricoșători și tulburător de familiari. Mai exact coarnele care...

Ceva chicoti în cabină. Sau crăpat. Sau scârțâit.

Am întrerupt episodul.

M-am ridicat foarte încet și am căutat în umbrele care umpleau cabana, rugându-mă să îmi imaginez lucruri. Dar adevărul este că nu am avut niciodată o imaginație grozavă. Și eram sigur că auzisem ceva de cealaltă parte a cabinei.

Se auzi un alt scârțâit. Acesta mai aproape.

Mi-am ținut respirația, bătăile inimii ajungându-mi repede la tâmple. Mi-am smuls AirPod-urile și am căutat din nou fiecare colț și umbră, fără să găsesc nimic.

Un fior mi-a târât pe șira spinării la doar gândul la un animal sau – Isuse – la vreun măcelar nebun din Alaska, care se strecoară în cabană și mă privea. Așa că dintr-un instinct stupid, mi-am închis mâinile în jurul consolei și mi-am adus-o la bărbie. Țesătura era atât de mâncărime încât simțea că ceva se târăște pe pielea mea. Dar trebuia să fie vorba de paranoia. Mi-am luat telefonul și am aprins lanterna. Nu putea fi...

Un set de ochi mici asemănători felinei clipiră din întuneric.

Și exact în același timp, ceva s-a mișcat sub fundul meu. Sub mine.

Am tipat. Am sărit direct din pat, am smuls totul de pe noptieră și am fugit.

"Nu Nu NU NU NU. *Nu* ." Am mers după prima pereche de pantofi pe care am găsit-o. Stiloții pe care i-am purtat azi. „Acesta nu a făcut parte din înțelegere.” Am alergat peste cabina. Eram îngrozit și furios de îndrăzneala universului de a arunca asta în farfuria mea deja plină. „Trebuia să fiu pe jos”, am continuat, ajungând până la coarne și apucându-mi poșeta de unde o atârnisem. „Toate lucrurile care au venit înainte trebuiau să fie fundul meu. Nu ar trebui să fie mai multe.”

Dar a existat, se pare.

Și ce era mai rău, Cameron Caldani avusese dreptate. Nu aveam de gând să reușesc. Nici măcar pentru noapte.

CAPITOLUL ŞAPTE

Cameron

„Femeie nesăbuită și încăpățânată”, am spus, uitându-mă pe fereastră.

M-am străduit să clipesc de câteva ori, ba chiar am mai luat o înghițitură de cafea — presă franceză, o glumă groaznică apoasă având în vedere că sunt un băutor de espresso — dar mi-am lăsat aparatul în urmă și, în mod clar, ochii mei trebuiau să mă trădeze. . Ori asta, ori am avut dreptate tot timpul.

M-am întors pe călcâie cu un obiectiv clar în minte – ușa – dar am auzit-o pe Willow strigându-mă din bucătărie. Înainte de a veni la Green Oak, aș fi presupus că se întreba de ce nu luăm micul dejun, dar mieunatul și strigătul neîncetat nu mai aveau nimic de-a face cu mâncarea acum. Spre deosebire de Pierogi, Willow se rătăcise de când prima cutie a fost împachetată înapoi în LA De când sosise aici, ea fusese foarte clară cine era de vină pentru tot disconfortul pe care îl suferea. Pe mine. Așa că, când am traversat camera de zi și am găsit-o pe blatul din bucătărie, chiar lângă presa franceză, am știut exact ce urmează.

„Poți te rog să te odihnești?” Am întrebat una dintre cele două pisici ale mele. „Nu pot face decât cu o singură femeie complicată și frustrantă la un moment dat.”

Mi-a ținut privirea în tăcere, apoi s-a apropiat de oală. Provocandu-ma.

„Willow”, l-am avertizat. Dar laba ei a ieșit ca răspuns. „Jur pe Dumnezeu, Willow. Cafeaua aia nu este bună, dar dacă mă faci...

Ea miăuna, întrerupându-mă. De parcă mi-ar spune, *nu-mi pasă ce faci sau nu gândești* . Și dulce Isus, un râs fără umor mi-a izbucnit din gura, pentru că cum era posibil ca pisica pe care o adoptasem cu ani în urmă să-mi amintească de o femeie pe care o cunoșteam de mai puțin de o zi?

Acea labă minusculă, dar furișă, s-a apropiat mai mult, dându-mă să mă trezească imediat. — Salcie, am spus. Încet, de data aceasta, rugător. „Știu că nu ești fericit aici, dar toți trebuie să...”

Willow sări de pe tejghea și se repezi pe hol.

„Adaptează-te”, am terminat, ochii mei concentrându-mă pe dâra de noroi pe care tocmai o lăsase în urmă. Am ridicat vocea. „Și te rog, nu te mai furișa afară din casă.”

Pierogi și-a ridicat capul de pe brațul canapelei, aruncându-mi o privire caritabilă.

„Mulțumesc, P”, i-am spus.

Telefonul meu a sunat de pe insula bucătăriei. L-am prins, o privire care mi-a spus cine era — Liam, fostul meu agent — și ce dorea el — ceva cu care nu aveam energie să mă ocup.

Așa că am blocat ecranul, l-am strecurat în buzunar și mi-am acordat cinci secunde să mă regrupez. Apoi, am ieșit din casă și am intrat pe verandă. Nu aveam de gând să mă păcălesc, o parte mare – și zgomotoasă – din mine știa că nu ar trebui să mă implic în nimic referitor la acea femeie. Nici nu ar trebui să mă distrez să merg la ea. Ea știa cine sunt și aproape le spusese fetelor.

Trecusem prin aproape o lună de anonimat. Am mers în drumeții, am luat cafea de la Josie's Joint, am alergat fără tragere de inimă la antrenamente de trei ori pe săptămână de când a început sezonul și am ținut pentru mine. Coaching-ul a fost deja o întindere în ceea ce căutam aici. Pace și liniște. Tăcere. Natură. Nimic nu are legătură cu fotbalul – *sau fotbalul* , m-am gândit eu cu un ochi. Da, chiar și după cinci ani de joc în LA, încă am simțit un înțepătură când a trebuit să numesc sportul pe care îl iubeam altceva decât fotbalul.

Sosirea acelei femei încurcase totul. Adalyn Elisa Reyes a fost un inconvenient major și nu ar trebui să merg spre mașina ei.

Ar fi trebuit să merg în direcția opusă. Probabil să te îndepărtezi. Într-un alt oraș.

Știam că va aduce numai probleme cu costumele și tocuri și planurile ei de a conduce echipa la potențialul maxim sau unele prostii despre care bănuiam că vor aduce doar atenția de care nu aveam nevoie sau nu mi-am dorit.

Și totuși, m-am trezit traversând curtea mea și lovind cu pumnul în geamul mașinii ei.

Ignorând senzația de déjà vu, am așteptat ca femeia ghemuită pe scaunul șoferului să reacționeze. Capul îi era din nou la fereastră, iar buzele întredeschise, dar expresia ei era relaxată de somn. Ochii mei m-au trădat, cufundându-i corpul și observând cum brațele ei îi îmbrățișau picioarele goale. Am blestemat pe sub răsuflarea mea. Nu purta aproape nimic. Doar un set de somn subțire și mătăsos care a lăsat foarte puțin imaginației.

Ceva adânc în intestinul meu a izbucnit.

Era ea supărată? Septembrie a fost pe latura blândă în această zonă, dar noaptea, temperaturile ar putea scădea cu cel puțin douăzeci de grade. Ea ar putea...

Ah, pentru numele naibii. Nu-mi păsa dacă această femeie era rece sau nu.

Mi-am smuls privirea de pe toată pielea aia afișată și am lovit din nou în fereastră. Mult, mult mai greu.

S-a trezit cu o zguduire.

Întregul ei corp a sărit în timp ce își strângea vârful slab, părând atât de dezorientat și de speriat, încât pentru o clipă m-am simțit rău. Pe mine. Simțea remuşcări când era atât de nesăbuit de iresponsabilă.

Ochii ei m-au găsit. „Tu din nou”, a batjocorit ea, cuvintele ei înăbușite de sticlă. "M-ai speriat! Ce naiba crezi că faci?”

"Ce fac?" am repetat, uluită. „Întrebarea mai bună este, ce naiba crezi că faci dormind în mașina ta așa? Esti suparat?"

„Ce fac eu nu este treaba ta.” Ea a întors capul, dându-mi profilul ei.

Cu o expirare lentă, mi-am pus mâna pe plafonul mașinii și m-am aplecat mai aproape. „Ești tabărat în curtea mea, asta te face treaba mea. Poți să cobori geamul ca să nu trebuiască să țipăm unul la altul?”

— Curtea noastră, spuse ea, privind pe parbriz. „Și tu țipi mereu. Sticlă sau nu.”

Mi-a stârnit exasperarea. — Adalyn, am spus, și doar acel cuvânt a fost într-un fel de ajuns pentru ca ea să scuture din cap și să apese pe buton, cu sârguință.

Odată ce fereastra a fost coborâtă, ea m-a fixat cu o privire neimpresionată. "Asa de? Cu ce te pot ajuta?"

Sprâncenele mele s-au urcat în vârful capului. „Iartă-mă?”

„Oh, unde sunt manierele mele.” Sarcasmul picura din vocea ei. „Bună dimineața, vecine. Pot să te ajut cu ceva în această dimineață crocantă și frumoasă?” Buzele ei s-au ghemuit în ceea ce a fost cel mai fals zâmbet pe care îl văzusem vreodată. „Așa mai bine?”

Am clipit la femeie. Privit, într-adevăr. Eram în pierdere. Din nou. Niciodată – nici măcar o dată – în viața mea nu reușise cineva să mă dezarmeze așa cum a făcut această femeie. Și am întâlnit câțiva nenorociți de-a lungul carierei mele.

În tăcerea mea, ea mi-a arătat mâna. „Acea cafea este pentru mine? Dacă da, nu, mulțumesc. Nu numai că nu accept lucruri de la străini, dar nu am încredere în tine.”

M-am uitat în jos, observând pentru prima dată că îmi adusesem cana cu mine. Hristos. Ce a fost cu mine? „Nu sunt un străin.” Mi-am întors privirea spre a ei. „Și crede-mă, nu mi-ar păsa să-ți stropesc băutura sau orice naiba vrei să spui. Te-am văzut inconștient și ești la fel de mult de lucru ca și treaz. Dacă nu mai mult.”

„Tot uit cât de enervant sunt oamenii tăi.”

Genul meu. "Engleză?"

„Jucători pompoși care cred că soarele răsare și apune pe ei.” O ridicare din umeri. "Și apropo? Ești un străin. Singurul lucru pe care îl știu despre tine este numele tău și pe care îți place să strigi la oameni, în special la femei, în timp ce stau în mașini.” Ea își coborî vocea. — Sună ca un proces care așteaptă să aibă loc dacă mă întrebi pe mine.

Mi-am îngustat ochii la ea. Ea a crezut că se poate abate insultându-mă. "Te-am întrebat ceva."

„S-ar putea să fi ratat-o cu toate țipetele agresive și bătăile intruzive.” Buzele ei strânse. „De fapt, tu...”

„Tăi naibii de prostiile, dragă.”

Umerii ei se ridicară. „Am un nume...”

„Oh, știu asta”, am intervenit eu înainte ca ea să mă oprească din nou. — Ți-am spus la naiba, Adalyn. Ți-am spus că n-ai să faci o noapte în baraca aceea. Deci spune-mi, nu? De ce dormi aici? În mașina ta. Sunt sigur că ai un motiv întemeiat.”

S-a uitat la mine atunci. Arăta cu adevărat, trăsăturile de pe chipul ei blânde, de parcă cuvintele mele ar fi luat-o atât de neprevăzută încât pereții i-au căzut. În acea clipă, am putut-o vedea în sfârșit. Adalynul din spatele acelei bravade, mândrie și ostilitate pe care nu l-am înțeles și care a reușit să-mi scoată propriul temperament. Și chiar și cu părul îndreptat în toate direcțiile și cu cercurile întunecate de sub ochi, era imposibil să ratezi două lucruri: Adalyn Reyes era frumoasă. Și era, de asemenea, o mizerie fierbinte.

Era o mizerie frumoasă și fierbinte de un inconvenient pe care mi-l doream să-mi scapi de păr.

„Să dormi aici nu este sigur”, am apăsat, auzindu-mi vocea înmuiindu-se. „Sau inteligent. Este iresponsabil. Deci, dacă nu doriți să folosiți cabina pe care ați rezervat-o, atunci plecați. Împachetează-ți lucrurile și pleacă.” Ea a pălit la asta, dar am continuat. Aveam nevoie ca mesajul să fie transmis tare și clar. „Dacă ai fost trimis aici să completezi o cotă de caritate prostească pentru clubul tău mare, minți. În regulă? Este ușor și toate cluburile o fac. Alcătuiește niște rapoarte sau o poveste și du-te acasă. Opriți pretenția și...

Ea a deschis portiera șoferului, oprindu-mi cuvintele și făcându-mă să mă poticnesc cu un pas înapoi. Și-a scos jumătate din corp și a arătat cu degetul spre mine. „Ascultă”, șuieră ea, anunțându-mă că toți paznicii s-au întors imediat. „Și ascultă cu atenție, încăpățânat, înfățișat, enervant și exasperant... ticălos de om.”

m-am încruntat. "Ce-"

„Dacă crezi că poți să mă conduci doar pentru că te consideri mai important decât mine sau pentru că ai dezvoltat un complex ciudat de superioritate din cauza unei traume sau a unui penis mic, atunci îți sugerez să te gândești din nou.”

Sprâncenele mele au sărit în sus, întâlnindu-mi linia părului. "Eu nu-"

„Nu sunt aici pentru tine”, șopti ea tare, cu fața devenind roșie. „Sunt aici pentru franciza mea. Și nu sunt un jurnalist care poate doar... să inventeze o poveste. Îmi iau slujba în serios și acea cotă de caritate prostească este singurul meu bilet de plecare de aici.”

Am deschis din nou gura, dar ea a împins ușa, deschizând-o și mai larg și lovindu-mă în stomac. „Iisuse Hristoase, femeie. Ce e cu tine și mă lovești cu mașina aia?

Adalyn nu mi-a răspuns, era ocupată să coboare din mașină – desculță, am observat – cu o pereche de pantofi atârnându-i de degete.

„Adalyn”, am strigat-o, urmând-o cu privirea în timp ce trecea pe lângă mine. Acest lucru a escaladat într-un mod la care nu mă așteptam și acum mă simțeam ca un ticălos uriaș. "Sunt-"

Dar lui Adalyn nu-i păsa de ceea ce aveam de spus. Ea și-a oprit bara pentru a se întoarce și a arăta spre mine cu un stilet ascuțit.

„Păstrează-l, pentru că nu-mi pasă”, a spus ea, făcându-mi maxilarul să se închidă. „Și lasă asta să intre în craniul tău gros: acesta este singurul loc în care plănuiesc să stau în viitorul apropiat.” Ea a înghițit în sec și atunci am observat că pieptul ei se ridică în sus și în jos. La dracu. Oare eram eu atât de prost? „Crede-mă”, a continuat Adalyn, cu vocea spartă. „Nu aș fi în Green Oak dacă aș avea un cuvânt de spus în asta. Nu aș fi aici dacă nu aș fi fost alungat din viața mea ca și cum aș fi de unică folosință. Deci felicitari, ai avut dreptate. Nu am făcut o noapte. Dar să știi că n-aș fi dormit în mașina aia dacă aș fi avut vreo altă opțiune rezonabilă, care să nu mă târască cu-Dumnezeu-știe-ce! Tonul ei a crescut, devenind foarte scârțâit. „Așa că, dacă prezența mea te deranjează atât de mult, atunci pur și simplu comportă-te de parcă nu aș fi aici. Pentru că am o știre pentru tine: nu mă duc *nicăieri , amice* !”

Sângeros. Mate . Mi-a luat pișura? „Ada...”

S-a învârtit, făcându-și drum în acea cabină decrepită, în timp ce eu rămâneam încremenit pe loc, obținând răspunsul la cele două întrebări ale mele. Da, trebuie să fi fost batjocorit de mine și da, cu siguranță fusesem un ticălos.

Am închis ochii, clătinând scurt din cap până am auzit o bufnitură și un țipăit.

Pleoapele mi s-au ridicat exact la timp să văd un stiletto zburând din cabină și aterând la picioarele mele.

Un stiletto.

Pleacă , mi-am spus din nou. Ea doar ți-a dat o ieșire ușoară. Ingnor-o.

Mi-am îndreptat umerii, mi-am dat restul cafelei, am apucat pantoful zburător și m-am îndreptat către ușa ei.

Primul lucru pe care l-am văzut când m-am aventurat în Sweet Heaven Cottage a fost Adalyn. Ea încă respira greu, părul ei încă foarte dezordonat și picioarele și brațele ei la vedere. Încă o dată, nu m-am putut împiedica să-mi las privirea să se piardă puțin în acest ultim fapt. Și încă o dată, am fost suficient de sincer încât să recunosc că mi-a plăcut ceea ce am văzut. Mi-a plăcut curba șoldurilor și coapselor ei, vederea picioarelor ei goale și chiar modul în care sânii ei se mișcau cu respirația ei sub acel vârf subțire. La urma urmei, eram un om viu, care respira. Si ea-

„Nu am probleme cu gestionarea furiei”, a anunțat ea, făcându-mi privirea să se întoarcă la fața ei. „Am vrut să clarific asta înainte să întrebi sau să subliniezi asta. Eu chiar nu. Am avut de-a face cu o situație frustrantă. Cu pantoful meu.”

„Să nu fiu un *nenorocit , prietene* ”, am spus intenționat cu un accent gros, aruncând cuvintele înapoi spre ea pentru a sparge o parte din tensiune. „Dar asta ar spune cineva cu probleme de gestionare a furiei.”

Ea a scos un bufit mic, umerii ei coborând un centimetru. „Ai prefera să-mi elimin frustrarea pentru altceva? Pentru că mai am un pantof.”

„Oh, făceai asta cu ceva anume?”

O privire a fost aruncată în dreapta ei și abia atunci am văzut-o. Patul masiv și învechit cu baldachin. Mi-am arcuit sprâncenele, observând că unul dintre stâlpi atârna într-un unghi ciudat. a trebuit să mușc înapoi un zâmbet. Un zâmbet al naibii. — Poate ai folosit pantoful ca pe un fel de ciocan?

„Sunt plin de resurse așa”, a răspuns ea simplu. „A fost fie asta, fie mi-a luat furia pe cineva.”

Ochii mi-au sărit înapoi la ea. Iar imaginea mentală s-a conturat în capul meu atât de rău, încât de data aceasta, nu am putut face nimic ca să-mi opresc colțurile buzelor să-mi zvâcnească în sfârșit.

Expresia ei deveni îngrozită. „O, Doamne, nu. Nu. Am vrut să spun...

„Știu la ce ai vrut să spui”, am spus ridicând din umeri. „Și trebuie să refuz. Să fiu lovit de o pasăre mică ca tine nu este pe lista mea de priorități.” Am așezat pantoful pe care îl preluasem de afară pe podea. „Nu azi, cel puțin.”

Ea a înghețat o clipă înainte de a-și da ochii peste cap, dar nu am ratat felul în care gâtul și obrajii i-au înroșit. „Nici nu știu ce ar trebui să însemne asta. Strâns. În plus, nu sunt mic. Sau o pasăre.”

Am făcut câțiva pași înainte, lăsându-mi cana pe un dulap de culoarea cojii de ou, în ceea ce presupuneam că este o chicinetă. Hristos. Locul ăsta era într-o stare mai proastă decât am crezut. — Ascultă, am venit aici pentru a prelungi un tratat temporar de pace, bine?

M-a privit cu o expresie sceptică, privirea ei călătorind în sus și în jos pe corpul meu. "De ce ai face asta? Nici măcar nu mi-am cerut scuze pentru ziua de ieri.”

„Chiar îți pare rău?”

O pufătură de aer învinsă a părăsit-o. „Am avut o zi deosebit de oribilă.”

"In regula, atunci. Luați în considerare scuzele voastre foarte sărace și mult prea târziu acceptate.”

Am ignorat sunetul din Adalyn și am pășit mai departe în cabină. Lemnul a scârțâit sub picioarele mele când am aruncat o privire rapidă în jurul meu. Fiecare suprafață era curată și erau urme pe podele, ca și cum mobilierul greu ar fi fost mutat. M-am întrebat cine în lume a decis să transforme această baracă într-o cazare de vacanță. Cineva care nu fusese aici, clar.

Mi-am întins brațele. „Văd cum această cabină este o problemă. Ar fi pentru oricine are standarde minime de trai. Dar nu pot ai campat în mașina ta. Începe prin a dormi acolo o noapte, se transformă în două, iar apoi, la sfârșitul săptămânii, vei fi în cele din urmă neglijent, vei lăsa mâncarea afară și vei atrage niște animale sălbatice.”

Asta i-a atras atenția. „Un animal sălbatic? Ca un urs... sau ceva de genul asta?”

„Ursii negri nu sunt tocmai rari în această zonă.” Ea a pălit, iar eu am profitat de șansa să continui. „Și nu pot risca asta. Am o familie de îngrijit, bine?” Și nu puteam să-l țin pe Willow în casă.

„Oh”, a răsuflat ea și, spre totala mea surpriză, fața ei... s-a înmuiat. Buzele ei s-au întredeschis, s-au relaxat și o nuanță deschisă de roz i-a umplut toată fața. „Nu știam, nu am citit sau auzit niciodată că ești căsătorit. Sau a avut copii.”

"Eu nu."

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să întrebe despre detalii, dar și-a mușcat doar buza.

Mi-am smuls ochii de la gura ei și m-am ocupat cu fiecare piesă de mobilier lipicioasă din jurul ei. „Crezi că asta este o înșelătorie?" Am arătat cu capul spre pat, deși mă refeream la tot locul. „Sau doar o crimă sinceră față de Dumnezeu împotriva decorului?"

„Poate un amestec al ambelor?"

„Ei bine, sper că cine a rezervat asta pentru tine este cel puțin concediat acum."

„De unde știi că nu am rezervat asta eu însumi?"

M-am uitat înapoi la ea, găsindu-i sprâncenele înnodate. Ea și-a atins absentă fruntea și a tresărit ușor. Vocea mi s-a transformat greu. „Ai verificat asta?"

„Nu este vina asistentului meu", a spus ea, ignorând ultimul meu comentariu. „Cel puțin, nu cred. Și nu e ca și cum aș fi în situația de a concedia pe cineva chiar acum."

„Exilarea?"

În loc să răspundă, ea și-a ferit privirea. „Cabina va fi bine. Toate acestea sunt în regulă, într-adevăr."

„M-ai fi putut păcăli. De altfel, ai fi putut păcăli patul ăla."

Am stat în tăcere pentru o clipă lungă, și pe deplin surpriză că nu era încărcată sau plină de acea tensiune grăbită și explozivă care însoțise fiecare conversație înainte. M-am uitat la Adalyn, care se uita linistita la pat, aparent pierduta in ganduri.

Un zumzet moale a părăsit-o și, când a vorbit, nu mi-am putut da seama dacă chiar își dădea seama de asta. „Nu-mi vine să cred că visam la unul dintre aceia când eram copil."

"Ai făcut?" am murmurat, destul de curioasă.

Părea surprinsă, poate chiar puțin rușinată în legătură cu mărturisirea ei, dar nu a luat-o înapoi. "Da. Păcat că acesta este infestat."

„ *Infestat* ?"

Toată acea moliciune a dispărut. „De ce crezi că dormeam în mașina mea?"

Această cabină a fost o atrocitate, o glumă bolnavă, și știam asta, dar acum toată acea exasperare inexplicabilă pe care o trăisem a revenit la viață. Iisus. Atât pentru acea tăcere confortabilă. — Pentru că ești o fată a unui tătic răsfățat care nu suportă gândul la mai puțin de un hotel de cinci stele?

De fapt, uram să spun asta. Dar o parte din mine mă împinsese. O parte pe care nu am inteles-o. Partea care nu voia nimic de-a face cu ea.

Tot acel foc pe care îl văzusem mai devreme s-a aprins în spatele ochilor ei. „Nu știi nimic despre mine."

Și știi prea multe despre mine , am vrut să spun. Dar mi-am întins brațul și mi-am ridicat palma. "Da-mi telefonul tau."

Ea clipi. „Cunoști măcar vreun indiciu social normal? Am crezut că pot fi dificil, dar tu ești imposibil."

„Cu siguranță sunt. Imposibil de enervat." Mi-am mișcat degetele. "Telefon. Voi trimite un mesaj cu numărul meu de la al tău."

„Și de ce naiba aș vrea numărul tău?"

Mă puteam gândi la vreo sută de motive, dintre care niciunul nu le așteptam cu nerăbdare, dar îi oferisem un armistițiu al naibii. Și nu am fost un monstru. „Îți voi transmite informațiile de contact ale Lazy Elk Lodge când mă întorc la cabana mea. Cel care mi s-a dat. Sună-i și spune-i că suni în numele meu dacă vrei să acționeze mai repede. Cereți-le să renoveze cabana."

Buzele ei s-au deschis complet, modelând un O larg.

„Spune că ești asistentul meu, dacă vrei”, am continuat. „Plângeți-vă de un vecin nebun care trăiește într-o magazie de unelte și face ravagii. Sunt sigur că le va atrage atenția.”

Privirea ei a sărit între fața mea și palma întinsă de câteva ori.

„Nu am toată ziua”, i-am spus. „Și eu te ajut.”

— Numindu-mă răsfățată și că sunt o p-a îngâmfată și îngâmfată... Ea se opri.

„Înţepătură. O poți spune cu voce tare, dragă.” M-am apropiat. „Acum, telefon”.

Ea a suflat o gură de aer prin buze. „Este în mașina mea.”

„Hristoase”, am șoptit, scoțându-l pe al meu dintr-un buzunar, descuiându-l și oferindu-i-o. „Păstrează-ți numărul în al meu atunci. Iti voi scrie."

Mâna ei a ezitat, dar apoi mi-a smuls telefonul din strânsă, degetele ei strângându-mi pentru scurt timp dosul mâinii, dar reușind să mă facă să observ atingerea. Obrajii i s-au îmbujorat și a spus, cu privirea în jos: „Încă nu am încredere în tine. Și dacă acesta este un mod de a-mi face niște trucuri sau farse, eu... Ea se opri pentru o secundă, ceva ce îi traversă expresia. „Salvează-te de necaz”.

Sângele din vene mi-a înghețat.

„Uită-te la mine, te rog”, i-am spus, iar vocea mea era joasă și voit dură. „Îți arăt ca un colegiu prost?”

Fardul acela s-a transformat într-o nuanță intensă de roz. Ea se încruntă, dar clătină din cap.

„Arăt că nu am nimic mai bun de făcut decât să-ți fac mici farse?” M-am apropiat, asigurându-mă că ea îmi întâlnește privirea. Ea mi-a dat un alt shake. "Asta e corect. Pentru că s-ar putea să nu te plac și s-ar putea să nu mă placi în schimb, dar îți promit, Adalyn, că sunt prea bătrână ca să-mi pierd timpul în lucruri inutile, cum ar fi să te păcălesc pentru sport.

Gâtul i-a lucrat, trăgându-mi ochii acolo pentru o clipă.

Mi-am întors privirea către a ei. „Eu joc doar când există ceva care merită câștigat. Așa că salvează-ți numărul în agenda mea și predă telefonul. Cu cât îți dai seama mai devreme că asta este tot ce are Green Oak de oferit, cu atât mai repede vei ieși din acest oraș.”

CAPITOLUL OPT

Adalyn

My Flames fuseseră suspendate.

Am apăsat din nou tasta, echilibrând laptopul în genunchi, în timp ce mă așezam pe tribune.

Numele dvs. de utilizator sau parola nu se potrivesc cu niciun utilizator din sistemul nostru .

Am reintrat totul din nou, am reîmprospătat portalul, m-am deconectat și am conectat laptopul la hotspot-ul de pe telefon. Același mesaj.

Mi s-a răsucit stomacul.

Acest lucru nu se putea întâmpla. Nu fără un avertisment de vreun fel. Acest…

— Domnișoară Adalyn?

Mi-am ridicat privirea de la acea fereastră albastră care îmi trimitea valuri de groază în sus și în jos pe corp, găsind unul dintre copii. „María Camila Vasquez, nu? Mi-ai adus gheața ieri." Gheața care nu împiedicase o porțiune de piele să se întunece — doar pentru câteva zile, spusese bunicul Moe — și m-a determinat să-mi acopăr fața cu machiaj în această dimineață. Exact așa cum prezisese Cameron. Uf.

María a părut puțin confuză pentru o secundă, așa că am scos lista din teancul de dosare pe care mi le-a înmânat Josie ieri și asta Îmi petrecusem toată dimineața studiind. Au existat informații despre Six Hills Little League – numită astfel pentru că au participat cele mai bune echipe din șase județe adiacente – un program de joc, date provizorii pentru echipele care au ajuns în playoff și piesa de rezistență: motivul pentru care Green. Războinicii se calificaseră. Au fost singura echipă de fotbal U10 din acest județ.

Am scanat lista tipărită. — Da, am spus, verificând fotografia fetiței de nouă ani și ridicând privirea la ea. „María Camila Vasquez. Arăți puțin mai tânăr în listă, dar trebuie să fii tu."

„Doar María este în regulă", a declarat ea, cu obrajii devenind roz. „Nimeni nu-mi mai spune María Camila. Poate cu excepția tatălui meu. Și asta doar când e foarte supărat pe mine pentru că m-am strecurat să mă joc cu Brandy în loc să-mi fac treburile. Nu-i pasă că Brandy este singur și de aceea mă strec să o văd." Am deschis gura, dar am constatat că nu aveam nimic de spus, ceea ce María a luat-o ca pe o invitație de a continua. „Uneori îmi amintește de tata. Cred că ar putea fi prieteni, dar tata este mereu atât de ocupat cu ferma încât nu are timp să se joace cu nimeni. Nici macar eu." Ceva părea să-i treacă prin cap. „Aș putea să o aduc aici dacă vrei să o cunoști."

Am clipit la ea pentru o secundă. „Oh... Hmm. Brandy este prietenul tău?” M-am uitat din nou la lista. „Cred că... Cred că ar putea încerca pentru echipă dacă dorește, dar ar trebui să verific regulile U10 pentru a vedea câți jucători poate avea echipa pe listă. Ce vârstă are ea?"

„Despre...” Ea și-a întins mâinile și a numărat pe degete. "Şase…?"

„S-ar putea să fie prea tânără pentru a încerca.” Am început să trec prin stiva pe care mi-o dăduse Josie. „Trebuie să am regulamentul undeva. Stai. Chelsea are șapte ani, oricum. Asa ca poate…"

„Totuși, e mare pentru vârsta ei. Când o compari cu oricare dintre celelalte capre.”

Mâinile mi s-au oprit. „Capre?”

„Brandy este o capră.” María rânji. „Este și oarbă. Și suferă de anxietate.” O pauză. „Hmm, poate are cinci luni și nu șase. Nu sunt sigur acum.”

Dumnezeu. Mi-a luat un moment să mă adun pentru că, cum am ajuns aici? Până la punctul în care îi spuneam unui puști că capra ei nerăbdătoare de șase sau cinci luni nu se poate înscrie la echipa de fotbal?

Am pus jos teancul de hârtii. „Cred că nu este loc pentru Brandy în Războinicii Verzi. Din pacate."

María dădu din cap, nimic altceva decât înțelegere în spatele ochilor ei și acel zâmbet arăta spre mine. In liniste. De foarte mult timp.

Mi-am dres glasul. „Deci... ai vrut ceva?”

"Ah, da." Expresia ei s-a luminat. „Toată lumea se teme de tine, așa că m-au trimis aici ca reprezentant al echipei.”

Șocul și spaima au trecut prin mine.

Speriat. Copiilor le era frică de mine. Am dat deoparte ce m-a făcut să mă simt. „Ei bine, asta e de înțeles. Nu tuturor le plac străinii și acel videoclip nu a fost cea mai bună introducere.”

— Totuși, îmi place de tine, răspunse ea. „Cred că ești drăguță și îmi plac hainele tale. Și nu cred că ai o față de vrăjitoare odihnitoare, așa cum au restul.

Am început să batjocoresc, dar am acoperit-o cu o tuse. „Este foarte amabil din partea ta, mulțumesc, María.”

"Cu plăcere." María dădu din cap, zâmbetul ei despărțindu-se și mai larg. „De asemenea, cred că nu prea avem nevoie de domnul Camelback.”

De data aceea nu mi-am putut înăbuși reacția. am pufnit. *domnule Camelback* . "De ce, mă rog?"

„Pentru că ar trebui să ne antrenezi. Exact cum am spus ieri. Te-ai gândit la asta?”

"Oh." Umerii mi s-au încordat. "Nu Nu. Nu cred că este o idee bună. Totuși, voi căuta un nou antrenor.” Josie spusese că nimeni nu era deosebit de entuziasmat de fotbal, dar trebuia să existe cineva în acest oraș care să poată antrena un grup de copii. Eu aș face restul. Aș începe cu părinții care vin să ia fetele mai târziu astăzi. Unii îmi aruncaseră câteva priviri sceptice la coborâre, când descoperiseră că Cameron nu era prin preajmă, dar Josie fusese aici pentru a-i liniști.

„Cred că este cea mai bună idee vreodată”, a insistat María. „Nu va fi greu pentru tine. Chelsea și cu mine te-am căutat pe google și lucrezi pentru o echipă adevărată. Ultimul nostru antrenor a fost bunicul Moe și sunt sigur că vei fi mult mai bun la asta decât el. Este distractiv, dar o dată a numit o lovitură de colț un touchdown când Juniper a trimis mingea în afara terenului.”

Am mestecat acele informații. Nu era de mirare că Josie fusese atât de dornică să-l recruteze pe Cameron. „Asta te-a trimis echipa să mă întrebe?”

„Oh, nu, m-au trimis să vă vorbesc despre planul de a-l aduce înapoi pe domnul Mușețel, dar cred că ar trebui să boicotăm planul și să facem propriile noastre lucruri. Vom fi... o echipă de două persoane. Ca miercuri și chestie. Oh, pot fi miercuri?”

Eu ce?"

María a deschis gura, dar telefonul meu a sunat.

„Așteaptă, acesta ar putea fi Miami.” Am scos dispozitivul din poșetă și am văzut numele tatălui meu pe ecran. Tatăl meu nu a sunat niciodată. Speranța mi-a pâlpâit în piept. Poate că și-au dat seama că am nevoie de mine la birou. Poate că nu eram atât de de unică folosință. „María, ce-ar fi să te întorci la fete și să faci niște exerciții de încălzire în timp ce primesc asta? Poate... faceți o linie cu niște conuri și încercați să faceți jogging mingea între ele? Voi urmări de aici.”

Ea s-a întors cu un „Bine!” vesel! și s-a repezit înapoi la grupul care se adunase în mijlocul câmpului.

M-am uitat înapoi la telefonul care suna pentru o clipă, apoi am ridicat.

"Tata-"

„ *Ay mi* , Adalyn”, se urlă imediat.

„Mama?”

„Adalyn, *mi amor, dime que estás bien* ”, a țipat aproape mama în telefon.

M-am poticnit înapoi în tribune. „Mamă, ce cauți în biroul tatălui?”

„Nu mă face mama”, a avertizat ea cu acel accent gros pe care nu-l pierduse niciodată. „Știi cât de mult nu-mi place asta. Mama asta, mama asta.” O bufnitură dramatică. — Asta e tot ce primesc după ce aflu că tatăl tău te-a răpit.

„Maricela”, l-am auzit pe tatăl meu spunând în spate. „Nu am răpit-o, Isuse. Eu doar...”

Dar Maricela Reyes era supărată și, când era ea, era un lucru pe care nu l-ai putut aduce în discuție.

„Nu-L aduceți pe Isus în asta!” a scuipat pe tatăl meu. — Vrei să-mi spui că nu o știi pe singura mea fiică undeva împotriva voinței ei? a continuat ea și am jurat că am putut-o vedea perfect strângându-și pieptul revoltat. *„Este mie unica hija, Andrew. Mi sangre. Si mi santa abuela viera esto, nunca te lo perdonaría. Si…"*

Și așa mama mea a continuat și a continuat despre cum tatăl meu nu știa nimic despre adevăratele valori ale sângelui și familiei. În spaniolă, desigur, care era implicit a mamei când era supărată.

„Maricela”, a implorat tatăl meu de cealaltă parte a firului. "Engleza va rog. Nu te înțeleg când devii așa.”

A trebuit să înlătur dorința de a-mi apăra mama. Dar după ani de zile, am învățat să tac când se certau așa.

— Și a cui e vina, nu? scuipă ea înapoi. „Poate dacă ai fi făcut vreodată efort, dar nu. *Nunca. Pentru că ești* …”

Și așa a continuat din nou.

Am expirat lung și adânc, blocând o ceartă pe care o cunoșteam bine. Asta era exact ceea ce tatăl meu dorise să evite ținându-mi mama în întuneric. Un conflict. Unul care a reușit să mă găsească mereu la mijloc, motiv pentru care acceptasem cererea lui. Nu conta că părinții mei nu fuseseră niciodată căsătoriți; în astfel de ocazii, știam cum era să fii părinți divorțați.

„Mamă”, am spus după câteva clipe. Și când nu a fost recunoscut, am spus, în spaniolă, așa cum ea m-a încurajat întotdeauna: *„Mami, por favor”.*

După cum era de așteptat, asta mi-a atras atenția ei. "Îmi pare rău. Îmi fac doar griji pentru tine, Adalyn, spuse ea, vocea i se înmuia și tatăl meu a uitat imediat. "Te simți bine?"

„Desigur că sunt", am mințit. Și pentru că n-avea rost să o împovărez pe mama cu lucruri cu care nu se putea ajuta, am adăugat: „Promit. Sunt perfect bine."

„ *Fără minte* , Adalyn."

Uf. Ea mă cunoștea prea bine. „Nu mint", am insistat, luminându-mi tonul și simțindu-mă ca o fraudă totală. „Aceasta este doar o călătorie de lucru." A trebuit să înghit înainte de a continua, și chiar așa, vocea mea clătinat. „Totul merge bine și nu ai de ce să-ți faci griji."

O tăcere groasă a urmat declarația mea.

"Vedea?" L-am auzit pe tatăl meu spunându-i. „Este bine. E și ea adultă, pentru că strigă cu voce tare. O sufoci."

Am auzit încă un gâfâit al mamei, urmat de pași grăbiți și de o ușă care se închidea.

"Buna ziua?" am întrebat în telefon. *„Mami?"*

„Tatăl tău este enervant", a anunțat mama. "Ca de obicei. De aceea nu m-am căsătorit niciodată cu el." Ea a pocnit pe limba. „Am intrat în baia biroului lui pentru că nu vreau să spui lucruri pe care nu le spui pentru că el ascultă."

Asta... a înțepat. Dar nu credeam că am inima să o argumentez. „Ar însemna mult dacă ai putea avea încredere în mine."

„Încredere", a pufnit ea, dar nu a fost cu răutate. „Atunci de ce nu ai spus nimic? Și de ce tatăl tău nu îmi spune unde ești? De ce a trebuit să vin aici ca să aflu că ai plecat din Miami?

„Ce faci în facilități?" m-am eschivat. Mama nu a pus niciodată piciorul pe stadion. Abia a părăsit Coral Gables.

„Am venit să te caut. După ce am văzut acel videoclip oribil, îngrozitor. Vorbeam cu Matthew, știi, în timpul convorbirii noastre săptămânale și el...

„O să-l ucid, eu..."

„Adalyn Elisa Reyes."

„Îmi pare rău", am spus, deși Matthew încă avea să audă despre asta. O înghițitură de aer mi-a părăsit buzele cu forță. „Îmi pare rău și că nu ți-am spus că plec. Și despre videoclip." Pleoapele mele s-au închis pentru o clipă. „Ceea ce am făcut este de neiertat."

"De neiertat." O urmă de blesteme în spaniolă pe care nu am prins-o i-a lăsat gura. „Ești fiica mea. Nu poți face nimic pe care să nu-l scuz. Și acel Paul? Întotdeauna avea o gură pe el. Ce ți-a spus, nu?" Ceva în stomacul meu s-a răsucit. Paul nu spusese nimic. Cel mai rău lucru pe care l-a făcut a fost să-mi stea în cale când am... pierdut-o. "Știi ce? nici nu vreau sa stiu. O să mă duc oriunde ar fi și să-i spun că este suficient de mare pentru a face cauta un loc de munca adevarat. Știi, una care nu implică costume cu pene."

— Te rog, nu, am spus, mușcând un geamăt. „Și el este un interpret, știi asta. Îl plătim bine pentru ceea ce face."

„Prea mult, probabil. Mi-ar plăcea să-l văd în bucătăria unui restaurant. Acum, asta e o muncă grea. Nu-și legăna fundul pentru mulțime."

„Mama." am gemut. „Odinioară ai fost în industria divertismentului. Ai modelat. Nu este atât de diferit de ceea ce face Paul."

„Și am fost în multe bucătării înainte de asta. Bucătării urâte și murdare. Pun pariu că băiatul acela nu a ridicat un deget în viața lui.

„Eu... Există..." Nu are rost să discutăm despre asta. „Este ceva despre care trebuie să vorbesc cu tata. Poți te rog să-i dai telefonul?"

Maricela Reyes a oftat oftat care mi-a spus că nu a terminat cu mine. "Muncă. Este întotdeauna de lucru. *¿Y qué hago cu los pastelitos que te traje?* M-am gândit că te vor înveseli. Internetul este atât de rău. Comentariile de sub videoclipul dvs. sunt..."

— Kelly îi va iubi, am intervenit eu. Nu am vrut să aud despre ce spune internetul. „Dă-i dulciurile."

„Bine, o voi face. Și te iubesc, bine? Sună-mă dacă ai nevoie de mine, *da?* "

„Promit", am mințit din nou. Nu aș avea nevoie de nimeni în afară de mine ca să ies din asta.

S-a auzit ceva zgomot pe linie când ea s-a întors la tatăl meu și apoi, vocea lui a tăiat scurt: „Da?"

„Eu..." am început, făcând greșeala de a înceta o secundă prea mult.

„Adalyn, nu am toată ziua."

Mi-am îndreptat umerii, chiar dacă tatăl meu nu mă putea vedea. „Credeam că mă suni să mă informezi despre starea... lucrurilor de acolo. În Miami."

— A fost mama ta care a sunat. O pauză. „Și îmi amintesc foarte clar că ți-am spus să-ți concentrezi toată atenția asupra sarcinii."

„Dacă pot face ceva de aici, eu..."

— Nu ești nevoie de tine aici, Adalyn. Asistentul tău se ocupă de lucruri. Și am fost foarte specific: fără muncă de la distanță."

Acea fâșie de speranță a fost stinsă imediat, lăsându-mă cu o pată goală în mijlocul intestinului meu. „De aceea mi-a fost revocat accesul la sistem?"

— Da, răspunse el repede. „Vei adresa lui David dacă există ceva urgent care necesită atenția mea. Trebuie să aveți în continuare numărul lui privat de când voi doi... ați fost implicați." *Implicarea* părea să fie o întindere acum că am aflat ce aveam. — Orice lucru care nu este urgent, vei da seama, detalia și înregistra pentru... Se opri cu un oftat iritat. „Nu ai citit nota?"

Nota de o pagină despre Războinicii Verzi în care nu s-a specificat că echipa era un U10 de agrement? Am avut. Acum. Aparent puțin prea târziu. "Da, am."

„Atunci știi ce să faci. Sponsorizăm echipa acum, așa că gândiți-vă la ea ca la o extensie a Flames. Mă aștept să scot o poveste bună din asta. Ar trebui să aranjați ca câțiva jurnaliști să scrie despre cât de bine facem unei comunități rurale. Creați o poveste de succes din asta." Un alt oftat. „Aceasta este o pierdere de timp. Totul ar trebui să fie evident pentru tine, Adalyn.

M-am simțit scufundat în tribune. Poate că ar trebui să fie. „Totuși, vorbind despre echipă, Războinicii Verzi. Nu este... ceea ce mă așteptam." Am așteptat să spună ceva, iar când nu a făcut-o am simțit nevoia să umplu tăcerea. „Cazarea este, de asemenea, mai puțin decât ideală, din păcate. Cabana este..."

„Ce mai exact încerci să-mi spui, Adalyn?"

„Asta..." Aș fi putut spune o sută de lucruri posibile. Obișnuiam să fiu cineva care a lucrat bine sub presiune, așa că am știut că aș fi putut veni cu argumente inteligente și bine motivate de ce toată chestia asta era... ridicolă. Cu mult sub salariul meu. Dar, în schimb, am grăbit: „Acomodarea mea este slabă și ar trebui să lucrez cu o echipă de copii".

O izbucnire amară de râs a răsunat în rând. "Bine. Ai rezistat toate douăzeci și patru de ore înainte de a renunța."

Cuvintele au simțit ca o lovitură în mijlocul pieptului meu. Și din orice motiv, capul meu a decis să-mi arunc o declarație foarte asemănătoare înapoi în față. a lui Cameron. *Nu cred că vei face o singură noapte acolo* .

„Nu te învinovăţesc”, a continuat tatăl meu. „A lăsa în urmă confortul vieții pe care ți-am oferit-o nu este ușor. Foarte bine, o să te trimit în altă parte. Alegeți, Underwood Holdings are suficiente opțiuni pentru a vă ține ocupat până când acest lucru se termină. Mereu am crezut că oricum ai fi mai potrivit pentru imobiliare.”

Tot sângele mi-a părăsit fața, căzând în picioare cu un swoosh. „Dar nu asta vreau. Tu stii asta."

"Ce vrei atunci?" m-a întrebat deși știa răspunsul la asta: Miami Flames. Locul meu de muncă. Viața mea. Respect din partea lui și a lui David. A apăsat: „Fugi înapoi acasă? Puteți. Contrar a ceea ce a spus mama ta, nu am de gând să te țin acolo împotriva voinței tale. Dar nu-ți pot da slujba ta la Flames înapoi. Fața ta încă atârnă de parcă am fi o glumă proastă.”

O glumă proastă.

Mi s-a uscat gatul. Inima îmi bătea cu putere. Totul din ziua aceea s-a repezit înapoi. M-am simțit rece și cald, deodată. „Nu fug înapoi acasă. Pot sa fac asta. Voi repara asta.”

„Asta vreau să aud”, a spus el și am urât ușurarea pe care mi-a făcut-o să o simt acel comentariu fără inimă. „Acum, dacă nu te superi, trebuie să merg să o caut pe mama ta înainte ca ea să facă ravagii în birou.”

Și înainte să pot spune un cuvânt, apelul s-a încheiat.

Mâna mi-a căzut pe o parte când am clipit, privind în spațiul gol.

Am rămas așa mult timp, nu eram sigur dacă era un minut sau cinci. Am încercat să-mi găsesc liniștea în aerul curat din septembrie, aducând încet bătăile din piept la un ritm normal, căutând confortul soarelui de după-amiază târziu pe față. M-am simțit bine. Sau la fel de bine pe cât se putea simți ceva când cineva stătea pe fundul adevăratului – la șapte picioare sub fund – fundul stâncii.

O pasăre a ciripit în depărtare, sunetul răsunând prin liniștea absolută din jurul meu.

M-am încruntat din postarea mea la tribune.

De ce eram în tăcere absolută?

Ochii mei s-au repezit spre locul unde fusese echipa, dar nu am găsit pe nimeni acolo. Fără copii în fuste de balet care fac roată de căruță, nicio vorbărie neîncetată, nimeni întins pe iarbă.

Panica a intrat în sistemul meu într-un val puternic și copleșitor. Telefon în mână, m-am smucit și am coborât pe tribune cu o viteză supersonică.

"Buna ziua?" Am sunat, cu disperarea crescândă puternică în voce. „Fetele?”

Dar nimeni nu a răspuns.

Am mers rapid de-a lungul marginilor, privirea mea căutând fiecare colț și margine din facilități. Unde în lume erau? Nu-mi venea să cred că tocmai pierdusem valoarea copiilor pentru o întreagă echipă. Dumnezeu. Acesta a fost un nou minim. Acesta a fost și motivul pentru care nu eram potrivit să fiu antrenorul lor. Nu eram pe margine și eram inutil cu copiii. Dacă ar fi rătăcit în pădurea din apropiere sau în stradă, nu m-aș ierta niciodată. eu—

Un zgomot puternic urmat de o explozie de chicoteli a venit din direcția opusă și am virat imediat în acea direcție. Magazinul de provizii? Mai multe zgomote l-au urmat pe primul, de parcă tot felul de lucruri s-ar prăbuși de pământ, făcându-mă să grăbesc și să-mi doresc să nu port o pereche de sandale cu toc care să sape în iarbă.

„Te rog să nu fii rănit. Vă rog să nu vă înveniți, să nu sângerați sau...”

M-am oprit în momentul în care am văzut o minge rostogolindu-se din magazie. Ușile metalice au fost larg deschise, una dintre ele atârna de balamale și din interior se auzea voci tăcute. O altă minge s-a rostogolit. Apoi un al treilea. Și un al patrulea.

Piept umflat, m-am aventurat înăuntru. Spațiul era mai mare decât părea – avea un tavan înalt și avea cel puțin jumătate din dimensiunea cabanei mele – și... tot felul de lucruri erau împrăștiate pe podea. Vestele se revărsau din dulapuri. Conuri au fost împletite pe pământ, plase pline cu mingi care au văzut vremuri mai bune au fost împrăștiate peste tot. Au existat chiar și cutii de carton cu echipamente pentru alte sporturi.

A fost o mizerie. Și în mijlocul tuturor, erau fetele.

Chicotul s-a oprit brusc.

Făcând un efort să-mi liniștesc respirația, am întrebat cât am putut de calm: „Este cineva rănit?”

Toți au clătinat din cap.

„Fără vânătăi? Fără sângerare? Nimic? Toți sunt întregi?”

Toți au dat din cap.

Abia atunci, m-am lăsat să mă relaxez.

Fata cu părul scurt și castaniu, Juniper Higgins, conform listei pe care o memorasem, a făcut un pas înainte. Ea și-a îmbrățișat mijlocul. „Domnișoară Adalyn, am încercat să-i opresc, dar nu au vrut să asculte.”

„Juni!” s-a plâns unul dintre ei. „Snits-urile primesc cusături.”

Juniper se înroși. "Este adevarul. Ți-am spus că vom avea probleme. Și acum domnișoara Adalyn pare furioasă.”

„Nu sunt furios”, am spus. Nu la ei. Eram supărat pe mine.

Cineva a șoptit: „Dar ea arată mereu așa.” Asta părea să obțină un mormăit de acord, aducând un alt fel de căldură în obrajii mei. „Nu ai văzut videoclipul?”

Ceva mi s-a acris în stomac.

„Nu este monstrul care pare în acel videoclip!” a contrazis o voce înăbușită, trăgându-mi ochii într-un colț și găsind-o pe María cu un con galben blocat deasupra capului.

"Oh Doamne. Cum s-a întâmplat asta?” M-am dus la ea și am încercat să-i scot chestia de pe umerii ei, dar nu s-a desprins. Trage. „Nu iese.” am gemut. "Te simți bine?"

„Sunt bine”, a răspuns María. "Vedea? Ar încerca un monstru să mă ajute?”

„Sărut în fund” a fost murmurat.

„Bine”, am spus. „Regula numărul unu: fără rostitori în echipă, bine?” Am luat mormăitul reticent al grupului ca pe un da și mi-am continuat încercarea de a o elibera pe María de con. „Și nu sunt supărat. Sau furios. Eram...” Am tras de lucru, dar a rămas blocat. „Îngrijorat.”

Spre deosebire de ei credeau, eu nu eram un monstru. S-ar putea să nu fiu bun cu copiii, dar nu m-aș ierta niciodată dacă li s-ar întâmpla ceva din cauza propriei iresponsabilități.

Același copil a șoptit: „Așa spun toți adulții, dar avem necazuri orice ar fi.” Ea și-a întors capul spre Juniper și a spus mai tare: „Îți faci atât de multe copci”.

„Regula numărul doi”, am dictat eu cu mâna în aer. „Nimeni nu primește cusături.”

În afară, poate, de mine. Totul a fost vina mea.

În graba mea de a prelua controlul asupra lucrurilor, în mod clar calculasem greșit și evaluasem greșit situația. Faptul că aceștia erau copii nu mi-ar face munca aici mai ușoară sau volumul meu de muncă sub ceea ce eram obișnuit în Miami.

Probabil ar fi invers.

Și acum aveam un copil blocat într-un con și un pandemoniu de aprovizionare.

Renunțând pentru o clipă la María, mi-am sprijinit mâinile pe șolduri. Dacă voiam să fac o poveste de succes, așa cum spusese tatăl meu, din asta nu aveam nevoie doar de cineva care să

aibă grijă de ei în timpul antrenamentelor. Aveam nevoie de un antrenor. Cineva care ar face diferența. Cineva-

Un gâfâit de grup m-a tresărit înapoi în realitate.

Apoi, o voce profundă care trăgea cuvintele cu un accent cu care eram foarte familiarizat a spus: „Ce, numele lui Dumnezeu, s-a întâmplat aici?”

Mi-am răsucit capul, sperând să găsesc ochii lui Cameron larg și plini de groază, în timp ce a observat starea magaziei. Dar nu au fost. Se uita drept la mine.

Și spre surprinderea noastră amândoi, am răspuns: „Oh, salut, antrenor”.

CAPITOLUL NOUĂ

Adalyn

— Antrenor , a pufnit bărbatul de parcă cuvântul ar fi otrăvitor.

Nu l-am învinuit.

Nici măcar mie nu mi-a plăcut ideea. Dar asta era viața. Uneori trebuia să-ți pui chiloții de fetiță mare și să-i sugi. Sau, în acest caz, lucrează cu jucătorul de fotbal profesionist pensionat exasperant pe care l-ai concediat din greșeală și care s-a întâmplat să locuiască alături.

Cameron Caldani mi-a ținut privirea în timp ce ținea două căni de mâncare de la Josie's Joint. M-am întrebat dacă era într-adevăr un băutor de cafea sau dacă ducea a doua băutură pentru altcineva. Poate pentru cineva din familie de care avea grijă, așa cum spusese el.

Ochii mi-au pâlpâit în jos, observând că se schimbase de la întâlnirea noastră de azi dimineață. Acum, un lână verde îi acoperea pieptul și, în loc de transpirație, o pereche de pantaloni de trekking cu mai multe buzunare și fermoare decât ar putea folosi orice persoană normală, întinși peste coapsele lui puternice. Purta și cizme. În aer liber, cizme Gore-Tex. Da.

„Ce e cu cone-girl?” a întrebat Cameron, smulgându-mi atenția de la ținuta lui.

„Eu sunt María!” se plânse ea. „Și regula numărul unu nu este invocarea”. Un bufit înăbușit a părăsit-o înainte să adauge: „Dl. Muşeţel."

Cameron a scos o pufătură de aer și, în trei pași lungi, a fost lângă mine, eliberând-o pe María cu o mână, în timp ce cu cealaltă ținea cele două băuturi.

Mi-am dat ochii peste cap la cât de ușor a făcut-o să pară.

— Mulțumesc, mormăi María.

Cameron a aruncat conul la pământ și s-a întors spre mine. "Asa de. Ai de gând să explici ce este acest haos acum?”

Nu. Chiar nu am fost. „Cum a fost ziua ta, Cameron?” Acum că era mai aproape, am putut observa urmele de transpirație uscată pe tâmplele lui și felul în care pielea îi era puțin roșie de la soare. „Fă ceva interesant astăzi? O excursie poate?”

Ochii i s-au întors în două fante subțiri. „Vrei să spui, pe lângă faptul că te găsesc chiar în mijlocul unei alte situații sumbre, dar cumva deloc surprinzătoare?”

Unele dintre fete gâfâiau.

„Trebuie să fii mereu atât de neplăcut?” am replicat eu.

Fetele oooh-ed.

"Nu știu." El a ridicat din umeri. — Ai de gând să aduci în oraș altceva decât necazuri?

Fetele aaah-ed.

Mi-am aplecat buzele în sus. Nu numai că nu eram interesat de balbuitul pasiv-agresiv al acestui bărbat, dar nu puteam uita că eram o femeie în misiune. „Deci, antrenor..."

Scoase un râs fără umor. "Absolut nu."

Gura mi s-a deschis cu o plângere, dar deodată capul lui Josie a trecut peste una dintre ușile metalice.

"Oh, Doamne." Josie gâfâi, sprijinindu-se de cadru și ducându-și o mână la frunte. „Să mulțumesc Domnului că te-am găsit." Era la fel de fără suflare ca și eu cu câteva minute în urmă. Purta și un șorț cu ARTICULAȚIA LUI JOSIE cu litere mari, verzi, aldine. „Există un cod galben."

Am clipit cu toții la ea. Chiar și fetele.

„Cod galben?" m-am aventurat.

— Părinții, explică ea, cu ochii mari și panicați. „Sunt supărați." Se uită la Cameron. „De ce mai ții asta? Te rog să-mi spui că nu o bei. Ți-am spus că al doilea *Josephino* a fost pentru ea!"

Buzele lui Cameron se lipiră într-o linie plată. „Crede-mă, te-am auzit."

Josie făcuse unul pentru mine? I-am aruncat o privire furișă lui Cameron, dar el nu mi-a dat băutura așa că...

Josie se mișcă la ușă. „Ce naiba s-a întâmplat aici? Nu contează, nu avem timp pentru asta." Ea și-a răsucit capul, verificând ceva peste umăr înainte de a ne îndrepta spre spate. „Hei, fetelor, ce-ar fi să mutăm asta înapoi pe teren? Puteți juca orice doriți până când antrenamentul se încheie. Yay!"

Fetele au aplaudat și s-au supus imediat, curgând afară.

„Suntem chiar în spatele tău!" Ne-a sunat Josie, trimițându-ne o privire urgentă și făcându-ne să ieșim din magazie.

Ea ne-a oprit undeva pe margine și m-am asigurat să mă confrunt cu terenul pentru a avea o vedere clară a echipei.

Mi-au ajuns la urechi voci – voci de adulți care nu aveau nimic de-a face cu zgomotul pe care copiii îl produceau din iarbă. Am încercat să mă uit în jur, Josie, dar ea mi-a prins fața cu ambele mâini.

— Adalyn, spuse ea, aducându-mi capul chiar în fața ei. „Vreau să te concentrezi, nu avem timp. Sau un plan de joc. Și serios, serios, avem nevoie de unul. Acesta este un cod galben, probabil chiar negru." Ochii lui Josie s-au așezat pe Cameron și ea a pufnit. „Doamne, Cam, de ce mai ții Josephino?" M-a eliberat, smulgând ceașca de la un Cameron încă încruntat și împingându-mi-o în piept. "Aici. Veți avea nevoie de asta."

Am acceptat ceașca, făcându-mă să ignor greutatea ochilor lui Cameron pe profilul meu. — Bine, i-am spus lui Josie dând din cap. „Ce se întâmplă cu părinții?"

„Părinții sunt cei care nu sunt în regulă", se repezi Josie. „Eram cu toții la cafenea și totul a fost bine până când au început să vorbească despre revenirea aici și întreruperea antrenamentului. Au un plan. Ei trimit doi reprezentanți. Ei spuneau că nu vor" — ea făcu un gest pentru citate de aer — „fă o scenă. Dar asta este imposibil când Diane este implicată."

Cameron a scos un mormăit pe care nu l-am înțeles.

Mi-am păstrat atenția pe Josie. „Fă o scenă despre ce?"

Vocile s-au apropiat și de data aceasta, am zărit doi adulți, un bărbat și o femeie, peste umărul lui Josie.

Josie înghiți în sec. — Ei știu, Adalyn. Au văzut-o."

CAPITOLUL ZECE

Cameron

Nu ar trebui să fiu aici.

Ar fi trebuit să plec cam în momentul în care cuvântul *antrenor* părăsise buzele lui Adalyn pentru prima dată. Cu mult înainte ca Josie și alți doi oameni să apară și să înceapă să bolborosească despre reguli și asociații de părinți și despre bunăstarea copiilor și despre alte duzini de lucruri de care nu-mi pasa.

S-au dus la asta de cel puțin douăzeci de minute și încă nu am înțeles ce discutau cu adevărat. Ceva despre Adalyn pe care nu l-am înțeles și nu mă preocupa, clar. De aceea am folosit timpul pentru a fi cu ochii pe fete, în timp ce jumătate dintre ele se jucau, iar cealaltă jumătate... înregistrau rahat pe telefoane. Dansuri. Nici nu știam pentru ce. Uram smartphone-urile, rețelele sociale și orice era legat de la distanță.

M-am uitat în jos la ceașca mea goală.

Însângeratul Josephino.

Asta a început toate astea. Tot ce îmi doream era să intru în cafenea pentru o ceașcă rapidă după drumeția mea. Ar fi trebuit să refuz să livrez băutura suplimentară pe care o pregătise Josephine – fără să mă gândesc să-mi spun, firește – pentru Adalyn. Dar Josephine avea o modalitate de a... furișându-se pe oameni. Ea ți-a pus câteva întrebări și următorul lucru pe care îl știai era că antrenai o echipă de copii sau oferii băuturi.

Ar fi fost un mare agent sportiv.

„... Și de aceea bunul meu prieten Cam” – primarul orașului m-a bătut pe braț – „este chiar aici”.

— Din păcate, am mormăit eu. M-am oprit cu ceva timp în urmă, dar să fiu blocat aici a fost cu siguranță nefericit.

Josie a chicotit, surprinzându-mă și făcându-mă să observ că fiecare ochi din grupul mic era ațintit asupra mea. Cei doi părinți – o femeie cu părul destul de strălucitor și un bărbat înalt, cu ochelari cu rame roșii – îmi dădeau o dată. Adalyn a fost și ea, și nu pentru prima dată. Aveam nevoie de un duș. Eram transpirat, hainele și cizmele mele acoperite de praf și am terminat cu orice ar fi fost asta.

„Ei bine”, a spus femeia, cu capul acoperit într-o nuanță orbitoare de galben, încă mișcându-se în sus și în jos pe corp. "El este înalt." Am clipit la observație. „Și atletic. Tot european.”

„El este întregul pachet, într-adevăr!” Josephine a aplaudat. A bătut din palme. Hristos. „Și el făcea – și face – o treabă grozavă cu fetele. Tu stii asta."

„Ați antrenat echipa îmbrăcată așa astăzi?” întrebă Diane. „Nu-mi amintesc să te fi văzut în așa ceva când am lăsat-o pe Chelsea în trecut.”

Nici măcar nu m-am uitat în jos la mine. „Eu...”

Josie m-a întrerupt cu un râs plin de râs. "Oh nu. Tocmai a ajuns aici! Cam a trebuit să ia azi liber pentru a avea grijă de...”

— Puiul lui, spuse Adalyn încet.

Al meu ce?

— Cam își iubește animalele, încuviință Josephine. „Animalele îl iubesc în schimb. Și știi cine mai adoră Cam? Fetele."

Mi-am arcuit o spranceana. „Ce naiba ești tu...”

Josephine chicoti din nou, făcându-mă la tăcere. "Ah! Copii. Le iubim. Oricum, ai încredere în Cam și de aceea el va fi complementul perfect pentru Adalyn.” Sprânceana mea s-a urcat și mai sus. „Se va ocupa de partea tehnică a lucrurilor, cum ar fi antrenamentele, jocurile, toate astea chestie. În timp ce Adalyn se concentrează pe lucrurile mai practice. Ți-am spus că Adalyn este o șefă din viața reală? Este un director executiv pentru o echipă din ligile mari!” Ea a pus o mână pe umărul meu și una pe cel al lui Adalyn. „Sunt deja echipa perfectă. Priveste-i pe ei!"

Nu mă simțeam tocmai confortabil cu ei să mă studieze de aproape după acea declarație, dar dacă nimeni nu m-ar fi recunoscut de câteva săptămâni, voiam să cred că sunt în siguranță. Așa că am clătinat din cap și am aruncat lui Josie o privire blândă, surprinzând fața lui Adalyn în timp ce stătea lângă ea. Privirea ei era coborâtă. m-am încruntat.

Femeia din fața noastră a pufnit. "Nu știu. Am încredere în el, dar încă am rezerve în legătură cu ea. Sunt foarte îngrijorat pentru Chelsea și pentru restul fetelor, de altfel. Sunt elevi de clasa a treia și a patra și foarte impresionabili la această vârstă. Crede-mă, sunt președintele PTA pentru un motiv. Aș ști aceste lucruri.”

Așa spusese ea. De vreo sută de ori.

Nici măcar nu știam de ce erau atât de agitați. Ceva despre a nu o cunoaște cu adevărat pe Adalyn, ceva pe care o văzuseră *online* și că nu aveau încredere în *cineva ca ea* cu copiii, orice ar însemna asta. Vorbeau în mod constant despre orice era problema reală. Nu că aș fi vrut să știu. Singura mea preocupare acum a fost declarația lui Josephine despre Adalyn și cu mine să fim o echipă. Femeia mă concediase. De mai multe ori în decurs de câteva minute. Eu, de parcă nu eram un fotbalist profesionist care făcea o favoare echipei. Pe care se pare că știa. Ea mă concediase de parcă ar fi avut o problemă cu exact asta.

Nu aveam niciun interes să aflu care sunt specificul acelei probleme.

„Și în calitate de vicepreședinte al PTA”, a adăugat bărbatul, ajustându-și ochelarii de pe puntea nasului. „Împărtășesc această îngrijorare. Eu și soțul meu am avut o discuție lungă cu Juniperul nostru după ce am aflat despre întreaga... calvar și, deși susținem exprimarea liberă a, știți, emoții, încă credem că nu dă un exemplu bun pentru fete.”

„Soțul meu...” Femeia se opri, obrajii ei devenind roșii. „Fostul soț, a auzit-o pe Chelsea spunând ceva despre dorință să treci de la balet la... kung fu sau ceva scandalos de genul ăsta. Știi cât de neliniștitor este? Fiica mea este un suflet pașnic, delicat și acum vrea să lupte. Luptă!"

Am privit-o pe Chelsea în depărtare, cu o tutu neagră peste haine, pirueând furioasă în timp ce María bătea din palme. Copilul acela nu avea nicio intenție să renunțe la balet.

„Diane. Gabriel.” Zâmbetul lui Josie se făcu mai larg, mai încordat. „Înțeleg tot ce spui, înțeleg. Dar putem, te rog, să facem efortul de a ne pune în locul lui Adalyn? Cred că a fost suficient de pedepsită pentru azi. Nu crezi?”

M-am uitat în direcția femeii în cauză. Pungile de sub ochi păreau mai vizibile decât mai devreme astăzi. Ochii mei au pâlpâit în josul corpului ei, observând cum ea bătea cu degetele în jurul celei. Nu credeam că și-a atins Josephino.

„Dă-mi o șansă”, a făcut apel Adalyn către grup. „Înțeleg de unde vii, dar îți promit că voi fi pe deplin dedicat fetelor.” Ea a ezitat. „Voi duce echipa la noi culmi...”

— Cu Cam, a adăugat Josephine.

Obrajii lui Adalyn se înroșiră. — Cu Cam, încuviință ea încet. Prea liniștit. „Ma susține și o echipă MLS. Asta înseamnă truse noi, rechizite de antrenament, echipament sponsorizat... La orice vă puteți gândi. Există un buget alocat pentru a cheltui...”

„Crezi că ne poți cumpăra?” a pufnit Diane. Ochii mei au fulgerat spre femeie, apropiindu-i fața.

Vocea lui Adalyn nu se clinti. "Nu. Desigur că nu."

Diane s-a încrețit oricum. „Cunosc genul tău. Te plimbi în locuri mici precum al nostru, în hainele și mașinile tale de lux, dorind să faci schimbări mari.” Făcu un pas în direcția lui Adalyn. „Acest lucru s-a mai întâmplat. La ferma soților Vasqueze. Deci nu. Nu am încredere în tine și în banii tăi, domnișoară!”

„Diane!” exclamă Josephine. A pus o mână pe brațul lui Adalyn. „Diane nu vrea să spună asta. Îți promit că este doar pasionată de copii și de comunitate. Din păcate, uneori se încinge puțin.”

Gabriel a murmurat ceva care semăna foarte mult cu: „Iată-ne din nou”.

Și ca la un semnal, femeia flutură o mână în aer. „Nu sunt încălzit.” Ocoli pe Josephine și arătă cu degetul spre Adalyn. „Și dacă cineva știe că se încinge, este femeia asta de aici. Următorul lucru pe care îl știm, cineva este rănit sau... *decapitat* .”

Un sunet ciudat o părăsi pe Adalyn ca răspuns.

Înainte ca femeia să poată mai spune un cuvânt, m-am trezit între ea și Adalyn, ținând în pumn un recipient de cafea mototolit. Mi-am dorit degetele să se relaxeze, apoi l-am împins într-un buzunar al pantalonilor.

„Am terminat de ascultat asta”, am anunțat grupului. Capul lui Diane se înclină pe spate, buzele clătinându-se fără cuvinte spre mine. I-am aruncat o privire rapidă piezișă către Josephine. „Așa că, dacă în sfârșit terminăm cu aceste prostii, aș vrea să închei lucrurile și să plec acasă.”

Ochii lui Josephine erau ușor mari, dar buzele ei erau întredeschise cu un rânjet mare care o făcea să pară tulburată. Ea s-a uitat drept la mine în timp ce am rămas exact în același loc.

"Hristos. Ce acum?” Am întrebat.

Ea a ridicat din umeri, acel zâmbet înghețat pe loc. "Nimic. Și da, am terminat aici.” Ea a făcut o mică pauză pe care nu am ratat-o înainte de a adăuga: „Coach Cam”. Apoi, a fost în mișcare, prinzând atât brațele Dianei, cât și ale lui Gabriel. „Bine, voi doi. Ce-ar fi să te tratez cu o felie delicioasă de tartă cu zmeură? Pe casă, desigur.”

Și înainte să pot clipi, îi priveam mergând de-a lungul marginii în direcția celorlalți părinți care se adunaseră să-și ia copiii și priveau cu toții în acest loc.

Am oftat, forțându-mi umerii să se relaxeze și pregătindu-mă pentru orice demonstrație de ostilitate care mă aștepta.

Dar când m-am confruntat cu Adalyn, privirea ei a fost abătută din nou. De parcă degetele de la picioare pe care le observasem deja că ies pe tivul pantalonilor ei țineau toate răspunsurile din univers.

— Nu ți-a plăcut Josephino? M-am auzit întrebând.

Degetele ei bătură pe recipient. „Nu beau cafea după amiază."

„Ei bine", am răsuflat. „Am crezut că are gust de rahat, dacă te face să te simți mai bine. Nu îți lipsește nimic."

Ea a scos un sunet pe care l-aș fi interpretat ca un râs dacă nu ar fi fost atât de amar.

Destul de ciudat, Adalyn a rămas tăcută. În mod inexplicabil, am simțit nevoia să o testez, așa că am luat băutura de la ea și am luat o înghițitură în ciuda ultimelor mele cuvinte.

Nu a venit nicio observație inteligentă. În schimb, ea a tras de una dintre mânecile bluzei ei, pierdută în gânduri. Mă așteptam să mă sune pentru prostiile mele. Era ceva în neregulă cu ea. Mai existase de când apăruseră Diane și Gabriel.

„M-ai căutat pe google?" a scapat ea. „Ai numele meu complet din e-mailul de confirmare pe care ți l-am arătat, așa că ai putea să-l faci." O pauză. „Ai, atunci?"

Sprâncenele mele s-au înnodat. „De ce te-aș căuta pe google?"

"Dreapta." Ceva tremura pe chipul ei, dar ea a continuat. — Apropo, nu a fost nevoie să intervii acolo. M-aș descurca pe Diane singură."

Pun pariu că ar putea. În orice altă zi, poate. În momentul de față, Adalyn era o umbră a femeii care îmi sparse mingile de la sosirea ei în oraș. „Mod ciudat de a-i mulțumi", i-am spus, câștigând o privire puțin mai aspră din partea ei. „Nu că ar trebui să mă explic, dar nu era vorba despre tine."

Aveam o toleranță scăzută față de bătăuși, ceea ce mă băgase în mai mult de câteva bătăi de cap care făcuseră presă de-a lungul carierei mele, iar acea mamă fusese la un pas să se transforme într-una. Nu-mi păsa că ea era doar un părinte îngrijorat și nu un fulger îngâmfat sau înainte care alerga în direcția mea și scuipa cuvinte urâte despre *nonna mea* .

Adalyn mi-a dat un semn scurt din cap, lăsând-o așa. „Bănuiesc că atunci ar trebui să ne adresăm elefantului din cameră."

— Pantofii ăia nepractici pe care îi porți?

„Pot să te plătesc", a spus ea, ignorând lovitura mea și uitându-se din nou la picioarele ei. "Pentru timpul acordat. Bugetul este mai mic decât mi-aș dori și Nu sunt tocmai în relații bune cu... CEO-ul clubului meu de acasă, dar am resurse. Am putut-"

Mi-am văzut mâna căzând pe antebrațul ei. Căldura pielii de sub materialul bluzei mi s-a infiltrat în palmă. Capul ei se ridică brusc. „Despre ce naiba vorbești acum, Adalyn? Nici măcar nu mă vrei aici."

„Ceea ce vreau nu contează", a replicat ea, iar eu mi-am luat mâna cu un bufit. „Se pare că nu există eu fără tine. Părinții nu vor avea încredere în mine fără ca tu să interacționezi cu fetele. Adică dacă Josie o convinge pe Diane să nu înceapă o cruciadă împotriva mea sau ceva de genul ăsta.

Maxilarul mi s-a încleștat.

Ea a continuat, o nouă emoție fugind într-un timp record: „Fetele sunt îngrozite de mine, Cameron. Dar ei te plac. Ei te ascultă. Poți te rog să uiți că am spus chestia aia despre concedierea ta? Vocea ei a făcut un lucru neplăcut. „Le vei face o favoare, nu mie."

Dinții îmi erau apăsați atât de tare, încât îi simțeam scrâșnind unul împotriva celuilalt. Mi-am lăsat privirea să cutreiere peste ea, încercând să fac o citire blestemată despre această femeie.

„Toată chestia asta pentru care părinții au fost atât de agitați”, am spus în cele din urmă, punând laolaltă o parte din ceea ce auzisem. — Are vreo legătură cu exilarea ta?

Ea mi-a dat din cap. Și am fost surprins, aproape impresionat de faptul că nu a fost unul timid. Nu era nimic altceva decât hotărâre în acel semn din cap.

Ce naiba făcuse să ajungă aici?

„Am încălcat clauza de conduită din contractul meu”, a spus Adalyn, oferindu-mi răspunsul. „Eu... am devenit fizic. Cu cineva. Am incurcat."

M-am gândit o clipă la cuvintele ei. „Ai fost provocat?”

Sprâncenele ei s-au înnodat.

„A fost un motiv întemeiat să o faci?”

Decizia a șovăit, dar când a spus da, a fost un cuvânt ferm și scurt. "A fost."

"În regulă." M-am întors, observând un câmp aproape gol și cele câteva fete din spate deja cu un adult. „Hai să mergem, am ceva în portbagajul mașinii mele pentru tine.”

Am pornit spre locul meu de parcare.

„Deci asta înseamnă că ești aici?” Adalyn apăsă, atingându-mi ritmul. „De asemenea, trebuie neapărat să-ți lucrezi la abilitățile sociale, rândul despre portbagajul mașinii tale a fost puțin înfiorător.”

Am ignorat ușurarea pe care am simțit-o văzând că snark ei s-a întors. — Sigur, dragă.

— Tot nu, draga ta, a glumit ea.

„Totuși nu-mi pasă.”

Mergeam cu viteză în acest moment, iar ea aproape că făcea jogging, dar chiar și în pantofii aceia proști, ea încă îmi ținea ritmul. Am fost impresionat.

"Asa de?" a insistat ea, în timp ce traversam lotul în afara facilităţilor Războinicilor. „Cameron?”

M-am îndreptat spre 4×4-ul meu, deschizând portbagajul și extragând cutia. „Unde este mașina ta?” M-am întors către o Adalyn cu ochii mari și puțin fără suflare. Buzele i se clătinau. „Mi-ar plăcea să termin aici și să sar în sfârșit sub duș, așa că dacă nu te superi.”

Adalyn a clipit la mine și când am început să mă mișc, hotărând că nu aveam nevoie de ea să-și găsească mașina, m-a oprit cu o mână. La fel cum făcusem mai devreme, palma ei s-a așezat pe antebrațul meu. Numai că de data asta nu prea am putut simți căldura pielii ei prin materialul lânii pe care îl purtam.

— Cameron, spuse ea încet, făcându-mă să realizez că mă uitam la mâna ei. I-am întâlnit privirea. "Ce-i asta?"

"O cutie."

"Ce e in cutie?"

„Nu răbdarea mea, asta e sigur.” Mi-a aruncat o privire. „Am spus că am ceva ce poți folosi.”

„Poți te rog să încetezi să-mi răspunzi la toate întrebările cu mesaje secrete pe care trebuie să le descifrez?”

— Rechizite pentru camping, am explicat, regretând deja acest lucru. „Saltea gonflabilă, pompă, sac de dormit. Cred că va fi evident când îl vei lua acasă și îl vei deschide. Acum, unde este mașina ta?”

Ochii căprui ai lui Adalyn se măriră. "Oh nu." Începem. „Nu sunt—sunt—”

„Nu ești ce? Dormi pe o saltea gonflabilă?” Buzele ei strânseră într-o mufă strânsă. „Ideea de a dormi pe podea nu este suficient de bună pentru prințesă? Atunci știi unde este ieșirea spre autostradă.”

„Sunt perfect de acord cu asta”, a remarcat ea, cu vocea transformându-se în gheață. „Și nu-mi spune prințesă, nici măcar nu mă cunoști.” Capul ei clătină. „Un lucru este să recunosc cu voce tare că am nevoie de tine pentru a face asta să funcționeze”, se luptă ea cu cuvântul. Și că îmi pare rău că te-am concediat atât de grăbit, bine? Pentru că eu sunt. De aceea voi merge până la dezgroparea fondurilor pentru...”

"Hristos. Nu vreau bani.”

Asta a făcut-o să facă o pauză. "Ce vrei atunci?"

„Pentru ca tu să nu mai fii atât de exasperant.” Se încruntă, de parcă n-ar fi înțeles. Doamne Hristose, avea să mă conducă pe cel mai apropiat deal. „Ia naibii de cutie. Salteaua din cabina ta este infestată, Adalyn.

Bărbia i se ridică. „Nu accept caritate de la tine. Mă descurc singur. Spre deosebire de toți cred, eu nu sunt un băiețel răsfățat care nu poate supraviețui în acest loc. Am nevoie doar de tine să antrenezi echipa.”

"Caritate?" Nu m-am putut abține să nu șuier. Expresia ei tremura, dar era ceva în chipul ei. Ceva care trebuia să o motiveze să se comporte atât de... mândră. Neîncrezător în mine. Chestia era că nu-mi păsa. — Asta nu este o naiba de caritate, Adalyn. Este decență umană.”

Fața ei s-a întărit, transformându-se într-o marmură cu aspect neted, dacă nu pentru rozul care îi înroși pielea.

Frustrarea, grea și groasă, s-a solidificat în pieptul meu. „Nu-ți dau asta din bunătatea inimii mele, crede-mă. Mi-ar plăcea nimic mai mult decât să vă văd cum vă împachetați lucrurile, părăsiți orașul și să nu vă uitați niciodată înapoi.”

— E cinstit, spuse ea. „Și puțin repetitiv.”

Am auzit sunetul care mi-a furișat în gât. „Vrei mai multă onestitate?” Ochii mei au cutreierat toată fața ei, negăsind nimic altceva decât mai mult din acea duritate. „Nu mi-ai adus decât necazuri de când tu ajuns în acest oraș. Mi-ai rupt toate încercările de a avea pacea și normalitatea pe care am venit să le caut. Și nici măcar n-ai fost aici de o săptămână al naibii.” Buzele ei s-au răsucit, îndemnându-mi următoarele cuvinte. „Nu te cunosc, ai dreptate. Dar ghicește ce? Nici tu nu mă cunoști, dragă.”

Am scăpat cutia la picioarele ei și s-a rupt ceva în fațada aia.

M-am dat înapoi. „Dar vei afla în curând că nu sunt un om foarte caritabil. Sunt egoistă. Mândru. Și un pic rău atunci când trebuie să fiu.” Mi-a scăzut vocea. „Așa că fă ce vrei cu cutia dracului, dar să nu crezi că te ajut cu un rahat.”

Întorcându-mă, m-am îndreptat spre ușa șoferului. Am terminat atât de mult cu acea femeie. Am fost-

„Voi spune tuturor”, a spus ea din spatele camionului meu. „Dacă nu antrenezi fetele. Voi spune întregului oraș cine ești.”

CAPITOLUL XI

Adalyn

"Tu ce?"

Mi-am coborât vocea până la o șoaptă. „L-am șantajat. Cred că."

"Crezi?" Albastrul pal din ochii lui Josie fulgeră de confuzie. "Dar cum? Când? DE CE?"

"Să vedem." Am ridicat un deget. „L-am amenințat că îl voi expune în tot orașul.” Un al doilea. — Aseară, imediat după ce ai plecat cu Diane și Gabriel. Și un al treilea. „Pentru că sunt disperată și eu...” Un fior mi-a târât pe brațe. „Am nevoie de el, așa că am intrat în panică. Cuvintele mi-au ieșit din gura înainte să le pot opri.”

Ochii lui Josie au rămas pentru o lungă perioadă de dimensiunea lunii pline. Eram aproape sigur că nu mai respira. Adică până când și-a dat capul pe spate și a râs.

„Tocmai am mărturisit o crimă.” Am clipit la ea. „Al doilea pe care l-am comis în decurs de câteva zile. Poate chiar și al treilea, dacă mă consideri că l-am lovit pe Cameron cu mașina mea. Mi-a funcționat gâtul. "Asta este. Mă duc la închisoare.”

— Așteaptă, așteaptă, spuse ea întrerupând chicotul. „Ce i-ai făcut lui Cam?”

„Eu... m-am lovit de Cameron”, am mărturisit. „Cu bara mea de protecție. Imediat după ce aproape i-am ucis puiul. De asemenea, am leșinat pentru moment și el — Nu contează. Nu am spus nimic pentru că am crezut că vei fi îngrozit.”

O altă explozie de râs a lăsat-o pe femeie în fața mea. Oamenii împrăștiați prin cafenea s-au întors la zgomot. În regulă, poate că Josie nu era îngrozită.

„O, Doamne,” a șuierat ea, bătându-și pe piept de parcă ar fi fost cea mai bună glumă pe care o auzise vreodată. „Mi-aș dori să existe o modalitate prin care să pot obține filmările de securitate ale lui Lazy Elk exact în acel moment.”

M-am simțit palid. Nu un alt videoclip incriminator. „Există o cameră de securitate?”

„Oh, nu știu, dar nu ar fi grozav?” Ea clătină din cap. „Dacă există, totuși, nu aș avea cu adevărat o modalitate de a obține acea casetă. Proprietatea aparține unei companii de ospitalitate. Ei au fost cei care au renovat cabina mare anul trecut.” Un umăr a fost ridicat din umeri. „Ah, cât mi-aș dori să am bani să-mi fac locul să arate așa.”

„De fapt, am încercat să pun mâna pe proprietar.” Am mers atât de departe încât făcusem ceea ce sugera Cameron – ceea ce nu recunosc niciodată cu voce tare – și mă prefăcusem că sunt asistentul lui când l-am sunat pe agentul director. „Fără succes.”

„Oh, este ceva în neregulă cu cabana? Aș putea încerca să ajut dacă ai nevoie de mine.”

Cuvintele care mi-au fost aruncate de doi bărbați diferiți în ultimele douăzeci și patru de ore îmi răsunau în urechi.

Să lași în urmă confortul vieții pe care ți-am oferit-o nu este ușor .

Ideea de a dormi pe podea nu este suficient de bună pentru prințesă?

„Cabana este perfectă", am spus. „Era vorba despre altceva. Facturi. Am nevoie de ele pentru cheltuielile mele de călătorie."

„Asta are sens", a spus Josie, împingând o tavă în direcția mea. „Încearcă un macaron. Va șterge acea privire de pe fața ta." Ea arătă spre cea verde. „Fisticul este preferatul meu. În plus, ar putea fi ultimul pe care îl mănânci vreodată. Știi, dacă te închid după gratii pentru toate acele crime urâte și noduroase.

„Nu este amuzant", am întrebat eu. Dar ea a chicotit și i-am smuls unul oricum. Înainte de a-mi aduce însă pe buze, m-am aventurat cu o întrebare pe care nu avusesem curajul s-o pun. „Cum ești așa de bine cu toate astea? Cu ceea ce tocmai ți-am spus despre Cameron, dar și cu videoclipul cu mine... fiind atât de necivilizat."

Zâmbetul permanent al lui Josie a clătinat pentru ceea ce probabil a fost prima dată de când o cunoscusem. „M-am logodit de patru ori", mi-a spus ea. „Și niciodată căsătorit. Cunosc o femeie rănită când văd una."

Am studiat femeia din fața mea. Trăsăturile ei amabile și frumoase erau încadrate de valuri de păr castaniu deschis. În scurtul timp în care o cunoscusem pe Josie, ea fusese atât de necruțător de optimistă și fericită încât mărturisirea ei că a fost rănită – de patru ori – m-a șocat. Nu prin faptul că fusese logodită de nenumărate ori înainte de treizeci de ani, ci prin modul în care lumina ei interioară se diminuase chiar acum.

„Părinții mei s-au despărțit înainte să mă nasc eu", i-am oferit. „El a cerut în căsătorie când au aflat că mama mea era însărcinată, dar nu s-au căsătorit niciodată. Am bănuiala că încă se iubesc, chiar și atunci când mama mea este necruțătoare în amintirile ei despre cât de fericită și fericită este viața ei – nu în ciuda, ci pentru că nu s-a căsătorit niciodată." Mi-am simțit obrajii călziți. Nu am vorbit niciodată despre relația părinților mei. Și tocmai așa, m-am auzit spunând: „Am fost într-o singură relație. La un moment dat, am crezut că va cere în căsătorie, dar a rupt lucrurile cu mine în schimb. Nu m-a durut niciodată, nu așa cum ar fi trebuit. Așa că nu m-am supărat niciodată de el." Acea senzație din fundul stomacului mi s-a agitat. „Până când l-am auzit spunând câteva lucruri despre mine un an mai târziu."

Josie dădu din cap, doar rămășițele acelei expresii aspre atârnând în jurul trăsăturilor ei. „De aceea îmi place de tine", a spus ea, zâmbetul ei revenind din plin. „Toți ceilalți ar fi cerut povestea. Ce a făcut ca acele patru angajamente să se încheie. Dar nu ai făcut-o."

Pieptul mi s-a încălzit într-un mod cu care nu eram obișnuit. Era important să mă placă lui Josie. Aveam nevoie de un aliat în Green Oak și mi-a plăcut asta.

— Deci, reluă ea, băgându-și un macaron în gură. "Am intrebari." Sprâncenele ei s-au arcuit. „Primul este, Cam a apărut la antrenament astăzi?"

Ceva în mijlocul pieptului meu s-a răsucit la reamintire. "El a facut. A intrat și a ieșit cu furtună, fără să scutească nici măcar o privire spre mine. M-am gândit că aș aprecia ca el să mă ignore, dar nu am făcut-o. M-am simțit îngrozitor din cauza a ceea ce am făcut. Dar aveam și nevoie de el, așa că cum trebuia să-mi iau cuvintele înapoi și să-l fac să rămână? „Apropo, a fost și Diane acolo. Ea a lăsat Chelsea și a vegheat din mașină."

"Așteptat. Dar ți-am spus că se va întoarce, a subliniat Josie cu capul înclinat.

Am verificat mesele din apropiere, confirmând că Josie's Joint era în mare parte goală. „El crede că l-am șantajat, Josie. Bineînțeles că s-a întors."

Ea a ridicat din umeri, luând un alt macaron și mestecând-o încet. „Uiți că a mai antrenat echipa înainte. Și nu-l cunosc foarte bine pe Cam, dar îl cunosc destule. Probabil că a luat totul despre tine că l-ai formulat b ca o glumă jucăușă.

Nu asta din nou. „Nu glumim, crede-mă." Și, de asemenea, „I-ai spus B?"

Josie chicoti. „A fost drăguț, nu-i așa? E ca și cum ne-am întors în liceu și suntem două prietene care șoptesc că mergem în spatele tribunei cu pasiune." Ea se strâmbă. „Totuși, nu cred că ar trebui să mergi în spatele gradațiilor. Structura este foarte veche și probabil ar trebui să-l rog pe Robbie să o arunce o privire. El este tatăl Mariei și meșterul neoficial al lui Green Oak."

— Sigur, voi încerca să nu mă strec în spatele gradelor până când Robbie le verifică, am recunoscut pe un ton sec.

„Cu excepția cazului în care propunerea vine de la cineva... interesant", a replicat ea, buzele curgându-se într-un mod care nu mi-a plăcut. „Cineva glumeț-y care a fost spus în glumă ca..."

— Nu, am întrerupt-o. „Nici o posibilitate."

"Amenda." Josie își dădu ochii peste cap. "Dar-"

„Deci, jocurile încep într-o săptămână?" M-am abătut întrebând, deși știam deja. Știam tot ce era de știut până acum.

Fața ei s-a încrețit de gânduri. "Oh! L-ai putea aborda pentru a vorbi despre asta. Faceți o mică discuție pentru a rezolva lucrurile. Prima echipă care va învinge sunt Grovesville Bears și vor fi duri prăjitură de spart." Asta mi-a atras atenția. „Nici nu trebuie să aștepți până la următorul antrenament de luni. Du-te la el și spune-i... Cuvintele lui Josie s-au oprit. „Cod galben".

Sprâncenele mele s-au încruntat. "De ce aș-"

„Cod galben", a insistat Josie printr-un zâmbet cu dinți, ochii ei sărind repede în spatele meu. „Cod strălucitor-gălben-parul lui Diane."

„Trebuie să nu mai suni pentru coduri, eu nu..."

Soneria de la ușa cafenelei a sunat.

A urmat zgomotul unor pași grei.

— Poartă-te bine, șopti Josie. Dar unul dintre ochii ei a început să se zvâcnească.

Am deschis gura pentru a o întreba dacă e bine, dar înainte să pot, o mână mare zbura în fața feței mele.

O palmă care se termină în cinci degete lungi și puternice – unele strâmbe și un roz purtând un sigiliu cu un C – a pus ceva chiar lângă tava de macaron.

Am așteptat, dar Cameron nu a vorbit.

„Mod ciudat de a saluta", am spus în cele din urmă, simțind greutatea privirii lui Cameron în vârful capului meu. Am dat din cap spre fluturașul din fața mea, încă fără să mă uit la el. "Ce-i asta?"

Nu a venit nimic de la el.

„Aceasta este broșura de activități a lui Green Oak", șopti Josie cu voce tare, aplecându-se înăuntru. „Are lista completă a activităților sezoniere oferite. Există sporturi, sărbătoarea noastră de sfârșit de vară lângă lac, arte și meșteșuguri, festivalul nostru de toamnă,..."

I-am aruncat o privire, iar ea mi-a răspuns cu o privire complice. „Ei bine, asta e grozav. Dar nu văd de ce mi s-a aruncat în față."

În loc să vorbească, Cameron a scos unul dintre acele zgomote guturale care l-au făcut să sune ca cineva din epoca paleolitică.

Am simțit că-mi lucrează gâtul. „Nu am nevoie de asta.”

„Oh, da”, a spus el în cele din urmă, iar tonul lui – sau poate vocea – mi-a ridicat privirea. Ochii verzi erau îndreptați spre mine și el părea atât de... îngâmfat. Îngâmfat. „Te-am înscris”, a anunțat el. „Pentru fiecare activitate de pe agendă din acest weekend până la sfârșitul toamnei.”

Scaunul pe care stăteam a zgâriat podeaua cafenelei zgomot care mă făcea să-mi dau seama că corpul meu tocmai răsărise. "Ce-ai făcut?" am scârțâit.

Buzele lui Cameron s-au zvâcnit sub acea barbă de care mă simțeam atât de supărată. A făcut atât de greu să citești despre el. — Diane, îți amintești de Diane, nu? a întrebat el, iar eu mi-am îndepărtat reacția la acest nume. „Pe lângă faptul că este președintele asociației de părinți, se întâmplă să fie și secretar de consiliu. Și ghici de ce se ocupă ea?”

„Unele dintre sarcinile organizatorice”, a răspuns Josie în locul meu, făcându-ne amândoi să ne aruncăm o privire la ea. Ea ținea broșura. „De fapt, îmi amintesc foarte clar că i-am spus să nu folosească acest font. Doamne, și schema de culori este greșită. Eu...” Ea a încetat în momentul în care și-a ridicat privirea. „Hopa. Te rog continua."

Atenția mi-a revenit la bărbatul din stânga mea, găsindu-și ochii pe mine. Din nou. „Era atât de îngrijorată de implicarea ta în comunitate”, a spus el, ridicând din umeri acei largi și îndrăznind să pară... frângător. „M-am gândit să te ajut să înclini balanța în favoarea ta.”

„Te-ai gândit să ajuți”, am repetat, iar când ochii lui s-au îndreptat spre gura mea, mi-am dat seama că îmi apăsam buzele atât de tare, încât probabil că am strâns cuvintele. — Cât de generos din partea ta, Cameron.

„Unii ar spune *caritabil* ”, a răspuns el calm, făcându-mi obrajii să se încingă la amintirea conversației de aseară. „Totuși, nu m-aș simți obligat să merg la niciuna dintre acestea.”

Josie și-a dres glasul. „Diane este, de fapt, un pic... stăpână la reguli? Ea urăște oarecum oamenii care se înscriu și apoi să nu apară. Anul trecut, bunicul Moe s-a înscris din greșeală la cursa noastră de viermi de toamnă.” Am aruncat o privire la Josie cu groază. — Ar fi trebuit să o vezi pe Diane când bunicul — Nu te ajuta? — Kay. Îți voi spune despre asta mai târziu, totuși. Este o poveste amuzantă.”

„Mi-ar plăcea să aud despre asta”, a spus Cameron pe un ton serios. — Și Adalyn, sunt sigură. La urma urmei, s-a înscris și pentru asta.”

Capul mi s-a răsucit în direcția lui. „Eu...” Eram supărat. Extrem de frustrat. Dar am meritat asta. Eu... „Sunt un mare fan al viermilor, de fapt.”

Cameron și-a înclinat capul, studiindu-mă, iar mișcarea m-a făcut observați o pată întunecată care iese cu ochiul din decolteul termicului său. Chiar deasupra părții drepte a claviculei lui. Cerneală. Trebuia să fie...

„Oh, hei, Diane!” a scapat Josie deodată. Tot corpul mi s-a înțepenit. Aș putea, vă rog, să iau o pauză? „Vorbeam despre tine și despre minunata broșură pe care ai realizat-o. Wow, anul acesta arată mai bine ca niciodată.”

Mi-am smuls ochii de pe claviculă lui Cameron Caldani și m-am uitat la primarul din Green Oak cu o întrebare evidentă: *ce faci?*

Josie mi-a aruncat o privire rapidă: *Crede-mă* .

A fost fie asta, fie furtună de aici, așa că m-am pregătit pentru ce e mai rău și am urmărit cum Diane a traversat distanța până la masa noastră.

— Mulțumesc, Josie, spuse Diane, după o salutare scurtă și o privire sceptică în direcția mea. „Mi-am luat niște libertăți creative cu el anul acesta. Sunt deosebit de mândru de font.”

— Ceea ce este uimitor, a fost de acord Josie. Și băiete, era o mincinoasă atât de orabilă. A fost dureros de privit. „Știți despre ce altceva vorbeam? Echipa de fotbal a fetelor.”

Diane se încruntă. Și eu am facut. Și Cameron... Ei bine, acum se încruntă în apropierea conversației.

— Bine, mormăi el, făcând un pas înapoi. „Acesta este indiciul meu pentru Lea...”

„Iubire”, a încheiat Josie pentru el. „Acesta este indiciul lui Cam pentru a recunoaște în sfârșit cât de mult îi place să lucreze cu echipa. Și Adalyn. Și-"

„Și activitățile”, am scapat eu. Mi s-au marit ochii la propriile mele cuvinte. „Atât de mult încât vrea și el să se înscrie. Chiar alături de mine.”

Privirea lui Cameron a căzut atât de puternic asupra mea, încât am putut să jur că îmi simțeam pielea încălzindu-se sub toată acea ostilitate tăcută.

Doamne, ce făceam?

„Un exercițiu de legătură în echipă!” Josie țipă cu o palmă. „Pentru a-și construi camaraderia și încrederea. Cat de distractiv. Acum asta numesc eu dedicare. Fetelor, desigur.”

De parcă un fel ciudat de pilot automat autodistructiv răzbunător ar fi fost pornit, am întrebat: „Ce zici, antrenor?”

Buza începu să-i zvâcnească.

Și m-am uitat la el, simțindu-mă rău de stomac din cauza a ceea ce făceam. Ceea ce făcusem. Doamne, de la Sparkles am fost dezorientat. Dar omul acesta... Era ceva la el care m-a făcut să trec de garda și să atac înainte ca el să poată lovi primul, de parcă...

Gura lui Cameron se îndoi, unul dintre colțuri mișcându-se în sus și făcând loc unui zâmbet.

Chiar și cu tot acel păr facial, era evident. Vizibil. Chiar acolo, pe ecran. Și nici nu părea amuzat. Nu, s-a uitat...

În acel moment, memoria mea a decis să-mi răspundă ceva ce spusese.

Joc doar când există ceva care merită câștigat .

Oh Doamne. Oh nu.

Oare i-am dat... un om extrem de competitiv ca Cameron Caldani un motiv să mă doboare?

CAPITOLUL DOISprezece

Adalyn

Oat yoga.

Cu pui de capre.

Și Cameron Caldani. În pantaloni de antrenament și o termică strâmtă cu mânecă lungă.

Aceasta a fost prima activitate din broșura de toamnă a lui Green Oak – sau cum mi-am imaginat că Cameron se referea la ea în intimitatea minții sale: activități în orașe mici care vor garanta dispariția lui Adalyn. De aceea am cunoscut broșura ca pe dosul mâinii mele. La fel ca și în cazul Războinicilor Verzi, eram în căutarea de a nu mai fi niciodată orbit, așa că am putut recita fiecare detaliu al fiecărei activități programate din acest weekend până la sfârșitul toamnei.

Numărul unu fiind Green Oak's Goat Happy Hour, denumit GOGHH, care are loc în ultima duminică a fiecărei luni, la prânz, în hambarul situat la intrarea de sud a fermei Vasquez.

Căutarea mea a inclus și omul cu care mă confruntam, așa că acum, știam și tot ce era public de știut despre Cameron Caldani. Născut la periferia Londrei, dintr-o mamă engleză și un tată italian. A semnat primul său contract la vârsta de șaptesprezece ani cu o echipă mică și a înflorit ca unul dintre cei mai buni portari din Premier. Ligă. A continuat să joace pentru cluburi din Londra, Manchester și Glasgow și a fost convocat de două ori pentru echipa națională a Angliei la începutul carierei sale. În urmă cu cinci ani, când proeminența sa a început să scadă, el a făcut saltul peste Atlantic și a venit în SUA pentru a juca pentru LA Stars. Până acum câteva luni, când a anunțat – într-o manieră destul de ieșită din senin – că atârnă mănușile. Pentru fiecare echipă, a purtat trusa cu numărul treisprezece.

Pe acesta din urmă o știam deja. Numărul treisprezece era o alegere rară pentru un portar, dar pe cine trebuia să judec?

Eram pregătit. Chiar fugeam la Outdoor Moe's și îmi luasem haine potrivite pentru yoga. Jambiere și singurul maiou pe care îl avea pe stoc în mărimea unei femei. Avea imprimat pe față CINEVA ÎN GREEN OAK LOVES ME , ceea ce nu suna tocmai adevărat, dar nu puteam să vin la GOGHH într-un costum. Eu, totuși, venisem aici în tocuri. Dar a fost în regulă. Acest lucru a fost menit să fie făcut desculț – am presupus eu. Și am fost echipat cu date, cunoștințe, jambiere și o cămașă cu o reclamă dubioasă. Eram gata să-i arăt Dianei și tuturor celor din Green Oak persoana civilă, responsabilă și absolut deloc dezorientată care eram.

Unul dintre pui de capre a behăit, surprinzându-mă în prezent și făcându-mi ochii să graviteze spre dreapta mea.

Bine, poate că nu am fost complet pregătit. Dar nu cred că cineva ar fi putut să-l vadă pe Cameron Caldani stând desculț pe o saltea roz, cu soarele strălucind pe pectoralii lui conturați.

Nici măcar zecile de poze pe care le răsfoisem.

Accidental.

Un fel de.

S-a dovedit că Cameron era pe partea rezervată a spectrului în ceea ce privește jucătorii. Fără campanii publicitare majore, abia interviuri și aproape o poză cu el cu ceva care să nu fie uniformă completă, echipament de antrenament sau costum. Nu exista nicio poză cu Cameron fără cămașă – pe care să nu o căutam – care să mă fi pregătit pentru acel contur pec pe care îl vedeam chiar acum.

Cu o clătinare din cap, m-am îndreptat cu fața în față, zărind-o pe María în depărtare, în timp ce mergea în direcția grupului care se adunase pentru GOGHH. Ea purta o capră în brațe. Unul care nu era la fel de tânăr ca cei care săreau și se învârteau în jurul covorașelor și cu siguranță prea mare pentru brațele Mariei. Ochii ei m-au găsit și a încercat să-mi facă semn cu mâna, reușind doar să arunce capra la pământ.

Am auzit – și am făcut efortul să ignor – mormăitul lui Cameron din partea mea. Exact acolo unde smecherul Josie, care s-a întâmplat să fie în lumina lunii ca instructor de yoga pe lângă proprietarul cafenelei și primar, îl plasase. *Asta facem mereu la GOGHH ,* spusese ea cu un ochi tremurând. *Eu personal atribui toate locurile* . Fusese plină de asta.

„Bună, domnișoară Adalyn!” María a țipat, brusc lângă mine. „Domnișoara Josie nu mă lasă să particip la activități pentru adulți, nici măcar atunci când sunt chiar aici, la ferma mea, dar am vrut să vă prezint Brandy.”

Capra de la picioarele Mariei behăi.

Oh. „Brandy”, am spus. „Capra de șase luni care este oarbă și suferă de anxietate.”

"Ea e!" a confirmat ea. „Știam că îți vei aminti de ea. Vrei să o mângâi?”

„Eu...” Chiar nu am făcut-o. "Sigur. Poate peste putin timp. Yoga ar trebui să fie pe cale să înceapă.”

„Oh, stai, știi ce? O pot lăsa aici cu tine, poți face yoga împreună. Și după ce ai terminat, mă voi întoarce ca să putem petrece timpul.” Am privit ochii ei deplasându-se într-un loc din dreapta mea. Expresia ei s-a schimbat. „Bună, antrenor Camelback, v-aș invita și să vă agățați, dar nu treceți de verificarea vibrației. Ai putea sta cu fratele meu, Tony, totuși, nu e cool.

A trebuit să-mi apăs pe buze ca să-mi suprim un pufnit.

— Mulțumesc, María, spuse Cam.

„María?” spuse Josie din fața grupului. „Te iubesc, dragă, dar știi regulile și GOGHH este pe cale să înceapă. Asa de…"

„Îmi pare rău, domnișoară Josie!” María s-a întors, tot părul ăla dezordonat întunecat sărind odată cu mișcarea. — Ne vedem mai târziu, domnișoară Adalyn, spuse ea peste umăr. „Ai grijă de Brandy pentru mine! Oh, și nu face zgomote super bruște? O sperie și începe să facă caca peste tot!”

Mi s-au mărit ochii la ultima informație.

Capra a behăit în ceea ce am interpretat ca o confirmare.

M-am uitat în jos, găsind ochii ei în formă de fante îndreptați spre mine. „Asta e, um, bine. Coniac." Ea a făcut un pas în calea mea și m-am forțat să-i zâmbesc în caz că ar putea simți energia mea. Mi-am înmuiat vocea. „Vom fi bine. Fără să te sperii, bine?”

Din dreapta mea a venit un pufnit. Și când m-am uitat în direcția sunetului, l-am găsit pe Cameron – și proastul lui termic strâns – cu sprâncenele ridicate. Mi-a căzut zâmbetul.

„Deci acesta este cu adevărat zâmbetul tău", a spus el, îndreptându-și privirea înainte. Și-a ridicat brațele, întinzându-și lungimea corpului și atrăgându-mi atenția asupra mușchilor noi care erau delimitați de materialul cămășii lui. am înghițit. „Da, nu e de mirare."

Făcând un efort să-mi smulg ochii de pe pieptul lui, i-am așezat pe... urechea lui stângă. „Nu e de mirare ce? Nu e nimic în neregulă cu zâmbetul meu." Mi-am întors atenția asupra lui Josie, care conducea grupul printr-o întindere. „Zâmbeam pentru Brandy, nu pentru tine. Și i-a plăcut foarte bine."

„Nu este Brandy orb?" el a intrebat.

Obrajii mi s-au înroșit. Dar mi-am ridicat brațele în aer, desenând un arc în aer, exact așa cum făcea Josie. Aveam de gând să-l ignor pe Cameron și să fiu eu cel mai bine comportat. Civil. Calm. Un iubitor de GOGHH. Nu am făcut niciodată yoga, dar cât de greu ar putea fi?

„Bine, băieți", mi s-a strecurat în urechi vocea liniștitoare și comandantă a lui Josie din postul ei din partea din față a grupului. „Vreau să inspiri..." Ea se opri, inspirând tare și zgomotos prin nas în timp ce își ridică brațele într-o mișcare grațioasă. „Și acum... expiră." Ea și-a eliberat ambele brațe cu respirația, lăsându-le să deseneze un semicerc perfect în aer în timp ce cădeau. „Și ne înclinăm înainte."

Am rămas cu gura căscată în timp ce toată lumea îl urmărea, capete și trunchi dispărându-mi din vedere. Diane și Gabriel și unii dintre ceilalți părinți ai echipei au fost aici. Toți aveau mâinile pe rogojini. Inclusiv Cameron.

Da. Cameron Caldani, care era un munte de doi metri și doi de mușchi slabi și fermi.

Am încercat și... degetele nu mi-au ajuns nici măcar la glezne.

Bine. Poate că yoga avea să fie puțin grea.

Josie și-a dres glasul, atrăgându-mi atenția. Ea a zâmbit, dându-mi un semn încurajator din cap în timp ce ghida grupul printr-o a treia repetare a aceluiași exercițiu. M-am uitat în jos la picioarele mele, îndoind genunchii de câteva ori, parcă mă îndoiam de flexibilitatea jambierelor. M-am coborât, arcuindu-mi din nou spatele. Dar... nu se simțea bine. Mușchii trasi în locuri greșite. Ca... urechile mele. Sau fundul meu.

Mi-am întins gâtul, din păcate, ochii mei aterizează pe Cameron, care acum era în picioare. La fel ca toți ceilalți. am răsărit.

Josie a trecut la o nouă porțiune și, încă o dată, am fost incapabil să urmez. Am scos un oftat puternic de frustrare, iar Brandy, care tăbărase la picioarele rogojinii mele, a behăit. I-am aruncat o privire de scuze. „Doar puțină frustrare. Nu trebuie să fii anxios, bine?"

La fel ca și cum aș fi dezvoltat un al șaselea simț nou și inutil, am simțit ochii lui Cameron pe profilul meu.

Starea de spirit s-a prăbușit, mi-am întors capul și, așa cum știam, acei doi ochi verzi profund erau asupra mea. Intenţionat. Evaluând cu atenție toate modurile în care am greșit. A fost impresionantă, într-adevăr, capacitatea acestui bărbat de a face asta în timp ce capul îi atârna atât de jos între picioare.

Spre deosebire de mine, bărbatul era flexibil. Și acea poziție în special făcea ca fiecare mușchi de pe picioarele și brațele lui să se întindă și să se îndoaie și să... pop. Atât de mult încât era imposibil să nu te uiți. Biceps, triceps, cvadriceps, gambe, chiar și fundul lui când ieșea în aer. A fost un festival de mușchi flexați și acea proaspătă termică pe care o purta nu avea nicio treabă să fie atât de strânsă.

Nici fața mea nu ar fi trebuit să fie atât de caldă. eu—

Ochii lui Cameron i-au întâlnit din nou pe ai mei și mi-am îndepărtat privirea.

Ce naiba făceam eu uitându-l așa?

M-am concentrat pe vocea lui Josie în timp ce trecea de la orice ipostaza care fusese la ceva care suna ca un desert slav. Parlova? Pablova? Nu știam, dar am ridicat un braț, am flectat un genunchi, și m-am uitat în jos, încercând din răsputeri să imit poziția lui Josie. Tocmai când eram pe drum să fac o versiune foarte incomodă a Parlovskana – care includea o flexie ciudată a piciorului – ceva mi-a intrat în partea mea.

Piciorul care îmi susținea greutatea a fost lovit de sub mine și am fost doborât.

Aproape. Pentru că mâinile s-au închis în jurul brațelor mele, asigurându-mă în poziție verticală.

Și datorită mormăitului care mi-a ajuns la urechi, nu aveam nevoie de al șaselea simț ca să știu cui îi aparțin acele palme mari și calde.

— La dracu de capre, mormăi Cameron, ridicându-se în sus și înghițindu-mi umerii.

Mi-am aruncat privirea în jos, găsind Brandy la picioarele mele. „Și aici am crezut că ești de partea mea, Brandy."

Capra oarbă mi-a înghiontat din nou piciorul și am simțit strânsoarea lui Cameron.

Curios de acea reacție precedată de *caprele însângerate* , m-am uitat peste umăr, găsindu-i chipul chiar acolo. Atât de aproape încât i-am văzut ridurile ușoare din jurul ochilor. Petele maro din verdele ochilor lui. Textura netedă a pielii lui. Un val de căldură nesolicitat mi-a urcat pe gât. Mâinile lui Cameron căzură.

— Ascultă caprele, zise Josie, brusc în fața noastră. „Sunt aici să ajute, iar Brandy încerca să-ți spună ceva. Probabil că nu ar trebui să renunți." Și-a pus mâna după ureche. „Ce este asta, Brandy? O da. Brandy vrea să dai asta cea mai bună șansă."

Am clipit la Josie. "Voi încerca?"

„Nu te porni atât de șocat", a subliniat bărbatul ușor în spate pe un ton sec. — Vorbeai cu capra acum un minut.

Privirea lui Josie se îndreptă spre el. — Vrea să faci și tu tot ce poți, știi? Ea și-a înclinat capul. „Hmm. Arăți încordat, Cam. Te-ai simți mai bine dacă aș avea o a doua capră să vină aici?

"Nu."

M-am încruntat la răspunsul scurt și direct. A fost... Era posibil ca lui Cameron să nu-i placă caprele? „Ei bine, cred că mi-ar plăcea o altă capră", m-am auzit spunând. „Poate chiar încă câteva."

Înainte să pot obține o reacție de la Cameron, cineva din spatele grupului a sunat. „Josie, dragă? Putem schimba pozițiile?" Vocea lui Diane era încordată. „Ținem Crescent Lunge atât de mult timp încât cred că Gabriel este pe cale să-i tragă un mușchi în spate."

Josie făcu ochii mari. „Îmi pare rău, Diane!" ea a sunat. Și apoi, ea a intrat în acțiune. „Bine, voi doi – sau trei", a spus ea, arătând și pe Brandy, „întârziați cursul". Ea a mers în jurul meu, iar următorul lucru am știut că mâinile lui Cameron erau din nou pe umerii mei. Căldura mi-a revenit pe față. „Și tu, draga mea Adalyn, te chinui", a subliniat Josie.

„Am totul sub control", m-am plâns. „Nu am nevoie de o lecție privată. Sau el. Sau mâinile lui pe mine."

Cameron mormăi ceva.

Zâmbetul lui Josie se strânse. „Nu îl conduc din nou pe Gabriel la urgență. GOGGH va merge fără probleme și fără probleme astăzi. Deci, Cam – și-a mutat privirea în spatele meu – nu mai arăta de parcă ai suge o lămâie și ajută-o. Știi clar ce faci."

„Dar...” am încercat din nou.

"Nici un "dar." Expresia lui Josie s-a transformat, dându-i un aspect ciudat de amenințător pentru cineva care purta un set de yoga în roz neon. Ea s-a întors și a spus cu acea voce liniștitoare de mai devreme: „Aaaaaaaa și, poziție de războinic!”

Cameron a răsuflat adânc, puternic.

Unul pe care l-am simțit chiar în ceafă.

Am înghițit în sec, deodată hiperconștient de cât de aproape stătea. De greutatea mâinilor lui. De căldura corpului său. De ceea ce eram pe cale să facem. Împreună.

„Sper că ești fericit”, mormăi el. Și palma care stătea neclintită pe umărul meu s-a flectat, înfășurându-mi omoplatul cu o intenție clară. El mă ghida prin asta.

"Ce vrei să spui?" Am întrebat distras, simțind cum degetul mare îi trecea de-a lungul unui mușchi care fusese încordat de tensiune.

L-am simțit că se apropie. „Legătura de echipă”, a explicat el cuvinte ajungând la mine într-un murmur. — M-ai pus la cale, Adalyn. După ce mi-ai forțat mâna.” O pauză. — Chiar ai recrutat-o pe Josephine.

„Nu eu am recrutat-o”, am scăpat într-o răsuflare tremurată. „Asta este tot ce face Josie.”

Degetul mare i-a glisat din nou, ca și cum ar fi încercat să mă slăbească, și un val de electricitate mi-a alergat pe șira spinării. — Deci spui că nu ai de gând să mă oferi voluntar pentru asta? a întrebat el, tot corpul mi se încălzește. Mai cald. Ca și cum ar fi fost răsturnat un cuptor sub pielea mea. — Tocmai s-a întâmplat să mă duci cu tine?

M-am liniștit. Îmi distrage atenția, mă momea și nu permiteam asta. Nu am fost doborât de Cameron Caldani. Să părăsesc acest oraș fără povestea mea de succes a Războinicilor Verzi nu era o opțiune. Mai ales pentru că nu credeam că voi putea vreodată să mă întorc la Flăcări fără el.

„Putem doar... să trecem peste asta?” Am închis ochii, concentrat pe presiunea palmei lui, și nu asupra cuvintelor lui. Pe degetele lui, în timp ce alunecau pe unul dintre brațele mele într-un ritm inutil de lent. S-au terminat la încheietura mâinii mele, încolăcindu-se în jurul ei într-o mișcare blândă, dar rapidă.

„Brațul sus și în linie dreaptă”, a indicat Cameron, vocea lui căzând acum chiar pe coaja urechii mele. Un fior mi-a târât pe șira spinării și a trebuit să fac un efort serios pentru a-i urma comanda. „Asta va fi”, a spus el. Și înainte de a putea să mă plâng de complimentul cu mâna inversă, degetele lui s-au îndoit în jurul celeilalte încheieturi ale mele. Deturnându-mi cuvintele. De data aceasta, el a fost cel care mi-a ridicat membrul moale.

Am eliberat o expirație ciudată.

„Ține-le așa pentru mine.” Vocea lui Cameron se auzi din nou, tonul lui concentrat, deliberat, fără nicio urmă de reticență acolo. am înghițit. „Ții acolo.” Am tinut. "Frumoasa."

Frumoasa .

„Mie...” Nu mi-a plăcut asta. Sau cum mă făcuse să mă simt acel cuvânt tocmai acum. Cum mă făcea să mă simt. „Pentru a doua gândire, cred că pot face toate acestea de unul singur.”

Cameron a oftat cu forță, iar puful de aer care ieșea din buzele lui a lovit pielea mea. Un fior mi-a târât pe șira spinării. "Ai nevoie de mine."

Mi-a înflorit indignarea în stomac. Și m-am bucurat de schimbare. Asta as putea procesa. Acest-

Mâinile lui au aterizat pe talia mea.

Și dacă aș fi crezut că palmele lui mi-au cuprins umerii înainte, dacă aș fi crezut că atingerea lui a fost copleșitoare când a fost pe încheieturile mele, asta pentru că nu i-am simțit mâinile acolo

unde erau acum. Acele degete care îndurase mai multe lovituri și crăpături decât majoritatea au ajuns în partea inferioară a cutiei toracice, căldura pielii lui făcându-mi partea superioară brusc prea subțire.

Cameron m-a manevrat, rotindu-mi trunchiul. Și am simțit că mă înțepenesc. încordat. Țesătura care separă mâinile lui de pielea mea se lipește de mine, parcă s-ar topi sub atingerea lui. Sau poate a fost propria mea sudoare. Doamne, de ce transpiram atât de mult?

„Eu...” am scapat eu. „Mi-e un pic cald, scuze.”

— Crezi că un pic de sudoare mă va speria? a tras el, făcându-mi stomacul să cadă dintr-un motiv insondabil. „Postura este greșită”, a continuat el. „Sunt șoldurile tale.” O palmă s-a mișcat de-a lungul osului șoldului meu. „Tropul tău trebuie să coboare ușor.”

"Cum?" am grăunt. Nu credeam că știu să funcționez singur.

Ai nevoie de mine .

Mâinile lui Cameron s-au reajustat în jurul corpului meu, una urcându-mă pe partea mea, iar cealaltă strângându-mi ferm în jurul taliei mele. A împins în jos.

Dar eram atât de captivat de felul în care îi simțeam vârfurile degetelor creând zece puncte de presiune pe pielea mea, făcându-o furnicături, înroșire, bâzâit.

— Ești țeapăn ca un băț, dragă, mormăi el. „Relaxează-te pentru mine.”

Înțepenit ca un băț .

Gâtul mi-a funcționat, amintirea unor cuvinte foarte asemănătoare spuse despre mine care mă aruncă. Neconștient de lupta mea interioară, corpul lui Cameron s-a mișcat în spatele meu, permițându-mi să-i simt toată lungimea față pe spatele meu. Piept, trunchi, coapse. Era chiar acolo. Tare ca piatra. Cald. Închide.

„Desfă-ți picioarele”, a spus el.

Și fără să-mi rămână un singur gând coerent în cap, mi-am desfăcut picioarele.

I-am simțit capul coborând, apoi am auzit, lângă urechea mea: „Fă un pas în lateral și plantează-ți piciorul ferm pe saltea”. Ceva sa schimbat în mine, eliberându-i controlul și m-am mișcat. Palma i-a căzut pe spatele coapsei mele și când a spus: „Flex”, m-am îndoit.

Degetele lui lungi s-au întins, înfășurându-mi interiorul piciorului. Am respirat.

„Închide-o”, ordonă el. Și oricât de mult părea să-mi ardă întregul corp și oricât de mult părea să bată acel loc din interiorul coapsei sub atingerea lui, am făcut-o. Sau încercat.

Pentru că Cameron a fredonat în ceea ce am interpretat ca dezaprobare și, într-o mișcare rapidă, unul dintre brațele lui a fost în jurul taliei mele, iar piciorul lui îl împinge pe unul din al meu afară, lărgindu-mi poziția. Mișiunea m-a adus drept împotriva lui. Poala lui. Și a mormăit: „Ține-te”.

Am tinut.

— Frumos, repetă el, cuvântul căzând chiar între urechea mea și gâtul meu. "Loc de muncă bun."

Frumoasa. Loc de muncă bun .

Stomacul mi s-a răsturnat la laude.

Ceva chiar în mijlocul burtei mele s-a învârtit. Tot sângele de pe fața mea a părut să scadă înainte de a reveni imediat.

Ce s-a intamplat? Ce s-a intamplat? De ce trei cuvinte foarte obișnuite m-au făcut să mă simt așa?

Un sunet ciudat l-a părăsit pe Cameron și am crezut că există o șansă să fi leșinat, chiar acolo și atunci, în poala lui Cameron. Pentru că nu credeam că mai pot acorda vocea lui Josie. Sau ascultă puii de capre behând. Sau Brandy. Sau soarele, hambarul, imensitatea fermei Vasquezei sau faptul

că eram înconjurat de dealuri și plecasem din Miami spre Green Oak. Eram în suprasolicitare senzorială.

Tot ce puteam simți a fost Cameron.

Și nu mi-am putut aminti o singură dată, un singur caz din viața mea, când m-am simțit așa. La fel ca atunci când încercasem să-mi amintesc ultima dată când plânsesem, nu puteam identifica un anumit moment în timp în care am fost atât de copleșit de atingerea unui bărbat. Când eram atât de... fierbinte.

Acest lucru a stârnit de unul singur.

Nu dormisem niciodată, dar fusesem cu doi bărbați înainte de David. Trei, numărându-l. Am crezut că am fost suficient de atins ca să știu ce este atingerea fizică.

Aparent am gresit.

Pentru că nimic, nici o atingere, nici o perie, nici o mângâiere sau moment de intimitate, nu se simțise așa. Ca și cum mâinile lui Cameron s-au simțit pe corpul meu – chiar și peste hainele mele. Precum pieptul și coapsele lui apăsând în spatele mele. Ca brațele lui care îmi înghitesc părțile laterale. Și asta nici măcar nu a fost sexual. Asta a fost yoga. Cu animale de fermă. Bărbatul nu încerca să mă trezească. Nici măcar nu i-a plăcut.

Dumnezeu.

M-am păcălit să cred că ceea ce am experimentat în trecut era normal? Că nepasiunea pe care o simțisem când David m-a atins era în regulă? Sau fusesem singur prea mult timp după el? Iisus. Oare îmi neglijasem atât de mult corpul încât acum sări peste șansa de a fi atins? De un bărbat cu care cu greu aș putea vorbi fără coarnele de blocare?

Mâinile lui Cameron m-au ghidat în următoarea poziție. Nu eram sigur. Nu aș putea fi, sincer. Capul meu era haos. Confuzie. Și când pieptul meu a început să se simtă strâns, un gând s-a solidificat. Trebuia să fiu eu problema aici. Cameron nu putea simți nimic din toate astea. Eram rigid ca un poker.

Frigid, plictisitor și de uitat. A ocolit un glonț .

„Respiră adânc, dragă”, a spus Cameron, făcându-mă să-mi dau seama că tânjisem după aer și că nu avea nimic de-a face cu antrenamentul. — Adalyn, se auzi din nou vocea lui, mai ferm. „Concentrează-te pe respirația ta.” Corpul lui era încă înfășurat în jurul meu, căldura lui simțind cumva prea mult. Dar nu destul. Ce era în neregulă cu mine? — Înăuntru și afară, dragă. Ceea ce trebuia să fie palma lui mi-a căzut pe claviculă, fermă, grea, oferind o legătură fizică pe care mă puteam concentra. „Asta e, chiar așa.”

Cutia toracică mi s-a extins la cuvintele lui, aerul intrând și ieșind mai ușor.

— Bună treabă, murmură el, respirația mea revenind treptat la normal. Mintea mea a alunecat încet la loc. "Bine făcut."

Când am început să mă simt mai mult ca mine, m-am uitat în jur, căutând grupul și așteptându-mă să găsesc fiecare cap întors. Chiar și caprele. Dar nimeni nu se uita. Toată lumea era concentrată pe propria lor practică, iar Brandy se odihnea acum pe saltea mea. Aproape de picioarele noastre. picioarele lui Cameron.

„Capra”, m-am repezit, simțind nevoia să dau avertismentul. Nu-i plăceau.

Corpul lui Cameron s-a încordat în spatele meu, la fel ca de fiecare dată când unul dintre animalele cu blană se apropiase de el. Degetele lui se desfășoară, zgâriindu-mi baza gâtului. Și când a vorbit, i-am auzit încordarea vocii. „Este doar o capră.”

Am scăpat din strânsoarea lui, prefăcându-mă că sunt frustrată de negarea lui flagrată. nu am fost. Ceea ce eram mi-a fost rușine. De către Cameron, dintre toți oamenii, asistând la un asemenea

moment de slăbiciune de partea mea. Trebuia să-mi aducă aminte cum să respir, pentru că fusesem prea pierdut în capul meu – nimic.

„Ți-e frică de ei”, i-am spus, întorcându-mă pentru a-l înfrunta. Verdele ochilor lui era întunecat, trăsăturile lui dure și atitudinea încordată. M-am dat înapoi. — Ți-e frică de capre.

Asta nu era important. Nici măcar nu-mi păsa dacă avea vreo fobie ciudată la animale. O parte din mine pe care m-am străduit să o ignor, chiar s-a înmuiat la cunoștințe. M-am abătut, totuși.

Și Cameron părea să vadă chiar prin mine. „Toți ne este frică de ceva în viața asta, dragă”, a spus el. „Mica nebunie pe care tocmai ai avut-o este o dovadă în acest sens.” Un mușchi de pe maxilarul lui ticăie. „Este doar o chestiune de timp până aflu.”

Afla despre ce? Voiam sa intreb.

Dar Cameron Caldani îmi părăsea saltea și se întorcea la al lui.

Scăpat într-un fel și lăsându-mă cu prea multe la care să mă gândesc.

Încă o dată.

CAPITOLUL 13

Cameron

Antrenarea Războinicilor Verzi nu avea să fie o plimbare în parc cum fusese până acum.

Nu avea nicio legătură cu fetele. Practica fusese ceea ce te-ai aștepta de la un grup de copii sub zece ani: haos cu momente ocazionale de disperare pură și pură și un vârf de nebunie.

Problema era noul director general, așa cum îi plăcea să se numească.

Le-am văzut pe ultimele două fete plecând în direcția părinților lor – și a lui Diane, care a supravegheat din nou mașina ei pe tot timpul antrenamentului – și s-au învârtit pe călcâie, observând imediat femeia tabărând pe tribună. Presupusesem că joia trecută fusese o întâmplare unică. Dar acolo era din nou.

Cu o clătinare resemnată din cap, am pornit în direcția ei și am privit-o pe Adalyn în timp ce traversam iarba nepotrivită cu pași lungi și repezi. Laptopul ei era echilibrat pe genunchi și se apleca ușor în față, absorbită de orice era pe ecran. Ochii mei au urmărit linia umerilor și a brațelor ei, luând în cap bluza apăsată cu nasturi. La unii își scosese blazerul Un punct între mine, renunțarea la a le învăța pe fete cel mai simplu mod de a dribla mingea și a-l face pe Juniper – portarul nostru – să învețe cum să se arunce după minge, ca să nu se facă rău. Nu am reușit niciunul.

Privirea mea s-a înclinat pe măsură ce m-am apropiat, iritația crescând la vederea acelor tocuri însângerate. Mi-a încurcat mintea că s-a mutat constant în acele lucruri într-un oraș în care, în afară de Main Street, majoritatea drumurilor nici măcar nu erau asfaltate. Ea venise chiar la acea prostii de la happy hour de yoga la capră din ele. Într-o clipă, am fost împins înapoi la duminică. Către Adalyn, în jambierele alea. Topul maioarului. La căldura corpului ei sub vârful degetelor mele. La modul-

Ceva mi s-a ondulat în intestine la gândul neterminat, iar când am ajuns în sfârșit la ea, nu am putut opri cuvintele să prindă contur în felul în care au făcut-o. "De ce esti aici?"

Aici . În Green Oak. Capul meu.

Părea mai surprinsă de faptul că eram acolo decât de întrebarea mea când s-a format acea mică încruntătură. „Unde altundeva ar trebui să fiu? Facilitățile nu au un birou unde să mă pot instala. Așa că gradele păreau a fi cel mai bun loc.” Degetele ei au alunecat de câteva ori pe mouse pad. „Hotspotul meu nu funcționează astăzi, aveți o recepție bună aici?” Se uită în jur, parcă ar fi căutat ceva. „Poate că mâine pot încerca cealaltă parte a terenului.”

„Deci chiar vrei să stai aici la fiecare antrenament?”

— Desigur, confirmă ea. De parcă asta ar fi lucrul evident de făcut. Și înainte să pot spune ce simțeam despre asta, ea schimba subiectul. „Cum crezi că a mers practica azi? Mă gândeam că ar trebui să avem o întâlnire săptămânală pentru a evalua modul în care evoluează lucrurile. Voi imprima câteva copii ale listei, astfel încât să putem nota fiecare jucător pentru a-și dezvolta punctele forte și a le evalua punctele slabe." Ea a scos din geantă un liant albastru. „Uite, du-te acasă, în caz că vrei să mergi înainte. Josie mi-a dat câteva tipărite în prima mea zi. Am mers înainte și le-am depus. Ce parere aveti de miercuri? Există antrenament în zilele de luni, miercuri și joi, așa că mijlocul săptămânii este cel mai logic."

Am clipit încet. „Nu avem nevoie de întâlniri. Sunt doar copii."

"Sunt." Ea dădu din cap, ținând încă liantul în aer. "Și ei sunt, de asemenea, calificați pentru o mică ligă regională care va începe în mai puțin de o săptămână." Buzele ei strânse. „Știați că singurul motiv pentru care Green Warriors au reușit să treacă este pentru că sunt singura echipă U10 din tot județul?"

Nu. Nu știam. „Încă sunt doar niște copii."

— Miercurea este, spuse ea. „Primul meci este sâmbătă. Cred că putem folosi șansa să vedem cum se descurcă și să o luăm de aici. O copie a programului de joc este și în liant." Am deschis gura, dar ea a continuat. „Vor juca în alte cinci orașe în săptămânile următoare. Grovesville, Rockstone, Fairhill, Yellow Springs și New Mount. Organizarea ligii este amuzantă, de fapt. Este bazat pe puncte, dar echipele se joacă o singură dată. Cei doi care se termină în vârf vor ajunge în finală."

Mi-am aruncat privirea spre mâna ei. „Chiar îmi explicați cum funcționează o ligă?"

„Am spus că este o structură ciudată." A împins liantul în direcția mea și când nu i-am luat-o, și-a lăsat brațul în jos și l-a lăsat să se odihnească în poală. — O să faci asta mai greu decât ar trebui, nu-i așa?

"Pe mine?" Sprâncenele mele s-au încrețit. „Crezi că eu sunt cel care complică asta."

— Cred că merit asta, murmură Adalyn, întinzându-și mâna spre geanta. Ceva mi s-a agitat în intestin la tonul ușor de înfrângere din vocea ei. Ea a scos un al doilea liant. Acesta era roșu. „Meciul de sâmbătă este împotriva lui Grovesville Bears."

Încă o dată, am fost mai mult decât puțin impresionat de felul în care a împins ceea ce i-am aruncat eu. Nu credeam că merită, dar tot nu mi-a plăcut că ea este aici, în Green Oak, trăgându-mă în vârtejul ei. S-a mutat din nou la geantă și a scos un teanc de post-it. Mi-am înclinat capul. „Ce ai acolo, o tipografie?"

— Aproape, spuse ea sec. „Am mers înainte și am cercetat fiecare echipă și oraș care joacă Six Hills", a adăugat ea, mâzgălind ceva pe un bilet lipici și lipindu-l pe una dintre paginile din interiorul liantului. „Nu a fost mare lucru, dar tot ce am găsit este aici." Ea a ridicat privirea și mi-a întâlnit privirea. „Ar fi grozav dacă ai putea trece prin ceea ce este aici despre Ursii Grovesville înainte de întâlnirea noastră de miercuri. Ai aproximativ o zi și jumătate. Tocmai am marcat-o pentru tine."

M-am uitat la ea, acel set de ochi căprui așteptând, așteptând o confirmare sau o promisiune pe care o voi face, dacă ar trebui să ghicesc. Dar cu părul întins într-un coc strâns, era greu să nu te lase distras de toată oboseala aceea obositoare care se lipește de trăsăturile ei.

Întrebarea mi-a căzut de pe buzele: „Dormi pe salteaua cu aer?"

Pleoapele ei au măturat în sus și în jos de câteva ori. Încet. Ea clătină din cap. „Sâmbăta aceasta este un joc acasă pentru Green Warriors", a spus ea. „În funcție de rezultat, vă voi prezenta

unghiurile mele de presare. Dar mai întâi trebuie să văd cât de bine se pot descurca Războinicii Verzi."

Tot corpul meu a fost alert la pomenirea presei.

Adalyn trebuie să fi văzut asta, pentru că ea a explicat: „Mă concentrez pe fete și pe povestea de succes pe care sunt aici să o fac". Ea a făcut o pauză atentă. „Concentrarea ta ar trebui să fie pe a le obține punctele care să-i aducă în finală." Încă un moment de ezitare. „Câștigi jocurile și te voi ține departe de unghiul meu. Asta e tot ce cer."

Asta a fost tot ce a întrebat? De parcă nu ar fi cerut deja destul.

Și totuși... A existat acel moment de ezitare. Mi-a spus că era mai mult latra decât mușcă.

Liantul roșu a fost împins pe pieptul meu. Nu am luat-o.

— Bine, murmură ea ridicându-se brusc. Datorită diferenței de înălțime a standului pe care se afla, pieptul ei s-a aliniat cu privirea mea. „Atunci, nu luați liantul", continuă ea, sânii ridicându-și și coborând cu o respirație adâncă. Maxilarul mi s-a strâns la urma amintirilor declanșate de acea priveliște. Duminică. Yoga. Mâinile mele pe ea. Moliciune și căldură sub degetele mele. Palma mea exact în acel loc de pe pieptul ei în timp ce se luptase pentru aer. Mâna ei a zburat spre unul dintre nasturii minusculi ai bluzei ei, întorcându-mă în prezent. „Bănuiesc că ar trebui să încheiem aici."

„Te rog", am răsuflat, cu privirea fixată pe butonul în timp ce ea bâjbâia cu el.

Niciunul dintre noi nu a încercat să plece.

„Oh," a început Adalyn, cu vocea distrasă și cu degetul mare comutând cu acel lucru minuscul, răsucindu-l dintr-o parte în alta. „Apropo, ai văzut uniformele? Am grijă de cei noi se află pe lista mea de priorități, dar nu cred că vor fi pregătiți pentru joc săptămâna aceasta." O pauză. Degetul mare sa oprit. Am simțit mărul lui Adam. „Josie a spus că suntem acoperiți deocamdată, orice înseamnă asta, dar ceva îmi spune că ar trebui să le verificăm înainte de sâmbătă."

Mâna lui Adalyn a căzut lângă ea, lăsând acel nasture strâmb într-o parte. A inspirat adânc și pieptul i s-a legănat din nou, testând rezistența fantei. Un gând nejustificat mi-a apărut în cap. Ce fel de lenjerie a ascuns o femeie ca Adalyn Reyes sub o fațadă atât de pricepută și de primăvară? Purta ea lenjerie intimă sau lenjeria ei era la fel de potrivită și decoroasă ca și carcasa exterioară?

Privirea mi-a coborât, ca și cum aș încerca să discern liniile prin toată țesătura aia subțire și moale și m-am pierdut puțin pe curbele ei. Sânii. Talie. Aveam mâinile acolo, exact în acel loc de pe talia ei. Știam cât de moale...

„Cameron?"

Mi-am ridicat privirea, întorcându-mi ochii la fața ei.

Iisuse dracului.

Ce în numele lui Dumnezeu?

„Nu am văzut uniformele", i-am spus. — O putem întreba pe Josie despre ele mâine.

„Dar am spus doar..."

„Aș vrea să merg acasă. Odihnă." Era evident că aveam nevoie de o noapte de somn pentru a-mi limpezi capul.

— Dacă trebuie, spuse ea, începând să-și adune lucrurile. „Să continuăm asta mâine. Sunt atât de multe pe lista mea de lucruri de făcut încât nici măcar nu am abordat."

Bineînțeles că a existat. „Nu e de mirare că te-au trimis aici", m-am auzit mormăind pe sub răsuflarea mea.

Expresia lui Adalyn s-a transformat la cuvintele mele. Era o nouă emoție acolo acum. Unul care mi-a făcut să se miște stomacul. A apăsat pe piept tot ce ținea în brațe cu o mișcare sacadată

frustrată şi îşi întoarse corpul într-o parte. Dintr-un impuls ciudat și neașteptat de a mă explica, m-am mișcat și eu, împingând-o să meargă în jurul meu pentru a coborî pe stand.

Am pufnit la ea, iar ea m-a bufnit imediat.

„Adalyn..."

Dar Adalyn era intenționată să mă evite și să scape de mine cât mai curând posibil. Ideea era că blestemații de pantofi ai ei nu păreau să-i ajute în căutarea ei, pentru că într-o secundă, ea era dreaptă, iar în următoarea, se prăbușise.

Blestemant pe sub răsuflarea mea, m-am repezit după ea. Brațele întinse, mi-am așezat corpul astfel încât să o pot intercepta acum în cădere liberă. S-a izbit de pieptul meu cu un mic țipăit și tot ce am putut face a fost să o asigur de mine și să spun: „Te-am prins". Mi-am mutat brațele, palmele strângându-i părțile laterale. "Ești bine."

Adalyn murmură ceva ca răspuns, dar eram prea distrasă de valul de ușurare care mă străbătea ca să știu ce. Mirosul ei se strecura și în plămânii mei, modul simplu, dar cu siguranță nu simplu, în care mirosea mă copleșește. Am prins indicii doar în timpul yoga. Dar acum era tot ce simțeam. Era curat, proaspăt și atât de dulce încât mi s-a părut o lovitură în față. Ca bumbacul lăsat la soare într-un câmp de lavandă.

La dracu. Chiar îl pierdeam.

„Sunt bine", am auzit-o spunând mai clar. „Cred că poți să-mi dai drumul."

Gâtul mi-a lucrat, înghițind din greu înainte să o pot elibera. M-am dat înapoi, simțindu-mi mâinile înțepătându-mă când mi-au căzut în lateral. le-am flexat. Apoi i-am întâlnit privirea, găsindu-i căpruiul din ochi ametit. Obrajii i se înroșiră.

— Nenorocitele de tocuri alea, am spus, auzind asprimea vocii mele. Sprâncenele ei s-au încrețit. „Îți vei rupe gâtul într-una din zilele astea nenorocite."

Adalyn clipi de câteva ori, apoi clătină din cap. Expresia năucită a dispărut de pe chipul ei. „Chiar trebuie să vorbești ca un asemenea stereotip de mers?" Și-a coborât vocea în ceea ce trebuia să fie o încercare de a-mi imita tonul. „ *Tocurile alea, amice. Bollocks , innit? Sunt năucit! Vrei o ceaşcă?* " O bufnitură a părăsit-o. „Dacă îmi spui că îți oprești ziua la cinci ca să bei ceai și ții undeva o șapcă plată de tweed într-un sertar, jur că o să-mi pierd mintea mereu iubitoare."

M-am uitat la ea.

Pentru o lungă perioadă de timp. Apoi, am lătrat în râs.

Era zgomotos și gălăgios și eram destul de sigur că nu mai râsesem așa de multă vreme.

Adalyn își dădu ochii peste cap. — Ai șapca aia plată, nu-i așa?

— Da, am confirmat cu un semn din cap. „Dar am fost crescut cu o *nonna italiană* , dragă. Așa că voi lua un espresso bun la o ceașcă de ceai în orice zi a săptămânii."

„Nu draga ta." Adalyn eliberă aer. „Și cred că nu ar trebui să fiu surprins. Chiar ai o dependență de cofeină din ceea ce am văzut", a adăugat ea pe un ton serios, dar i-am văzut colțurile buzelor aplecându-se ușor în sus.

M-am întrebat cum arăta zâmbetul ei. A ei adevărată.

M-am făcut să mă uit în altă parte, cu ochii aterizat pe pieptul ei. Butonul de care fusesem atât de preocupat cu câteva momente mai devreme se desfăcuse. Și mi-a permis să arunc o privire asupra materialului sutienului ei.

Arăta ca satin. Lavandă.

Hristos.

Pleoapele mele s-au închis, din pură supraviețuire. Chiar mi-am întors corpul cu fața spre o parte. Căutând altceva la care să mă uit și concentrându-mă pe primul lucru pe care l-am găsit. Șopronul. Care era încă într-o stare de dezordine totală.

Exact cum m-am simțit.

CAPITOLUL 14

Adalyn

Asta a fost. am terminat. Chiar am fost.

Am lăsat șurubelnița pe care o cumpărasem de la Cheap Moe's să cadă la podea și mi-am șters distrat mâinile pe picioare, lăsând urme gemene de murdărie pe materialul jambierelor mele. M-am uitat la maioul meu. De asemenea, murdar.

— Grozav, am șoptit. „Acesta este pur și simplu grozav."

Nu numai că părțile acestei monstruozități de pat păreau să fie ținute împreună de un fel de magie întunecată super puternică, dar acum eram acoperit de murdărie și sudoare și stricasem singurele articole vestimentare ocazionale pe care le aveam.

Luând sandvișul și salata de fructe de pe blatul chicinetei, mi-am băgat telefonul sub braț, am ieșit spre veranda tristă și înspăimântătoare care consta dintr-o singură treaptă și m-am lăsat jos. Ceva ascuțit m-a înțepat în fund, dar m-am simțit atât de neajutorat în acel moment, atât de făcut, încât nici nu m-am obosit să mă mișc. Jambierele erau oricum murdare. Și nu aș putea să le arunc în mașină de spălat pentru că, s-a dovedit, nu era nici una în cabană, așa că orice.

Deci orice . Nu m-am recunoscut.

Cu un oftat, mi-am desfăcut cina și m-am uitat înainte în timp ce mestecam sandvișul. M-am gândit la ceea ce trebuia să fie întinderea liniștită și frumoasă a naturii dinaintea mea și am văzut acest loc așa cum era. Câteva dealuri. O grămadă de copaci. O cabană urâtă. O așchie de lemn putred sub fundul meu.

S-a ridicat o rafală de vânt, făcându-mă să-mi îndoaie picioarele mai aproape de piept. Am luat o mușcătură nouă, povestind hainele de iarnă pe care le împachetasem: zero. Nici măcar nu aveam mai mult decât o jachetă de iarnă pe care nu o mai folosisem de... ani. Care a fost unul dintre lucrurile pe care le-am iubit la Miami.

Am clătinat din cap, hotărând să nu mă gândesc la asta. M-aș descurca cu ceea ce aveam. Nopțile și diminețile devreme se răceau cu cât ne apropiam de octombrie, dar ar fi bine. Ar trebui să fiu bine.

Telefonul meu a sunat cu un mesaj, oferind o distragere binevenită, așa că mi-am mutat sandviciul în mâna stângă și am ridicat dispozitivul.

MATTHEW: Vești proaste.

Alarma mi-a năvălit în burtă în timp ce mi-am tastat răspunsul. Am vorbit cu Matthew duminică seara, dar în afară de a-i oferi un râs frumos la imaginea mea, făcând yoga — cu capre și fără

Cameron, despre care încă nu-l pomenisem lui Matthew — nu a existat niciunul. evoluții pe frontul #sparklesgate.

ADALYN: Trebuie să fie foarte rău dacă nu primesc un gif de capră.

MATTHEW: Cam așa este.

A urmat un link. Am apăsat pe el cu degetul mare și am fost redirecționat către site-ul unei băuturi energizante. Nu am recunoscut marca, așa că am derulat în jos, întrebându-mă dacă mi-a trimis ceea ce trebuie.

Atunci a început animația.

O cutie plină de culoare, cu un slogan intermitent dedesubt cu litere îndrăznețe: ALEGE DIVERTISMENTUL PENTRU DEMNITATE . Cutia s-a zguduit apoi, a tremurat, de parcă era pe punctul de a sparge, și puf, ceva s-a materializat în față.

Cu o clipire neîncrezătoare, m-am uitat la logo-ul care tocmai fusese ștampilat pe container.

Era o ilustrare simplă, dar chiar și așa era imposibil să ratezi asemănările. Știam ce văd. am recunoscut-o. Până acum, m-am uitat la clip de atâtea ori, încât probabil că aș putea să-mi invoc fața, maxilarul deblocat și expresia dezarticulată, dacă închideam ochii.

Era fața mea de Lady Birdinator.

Și s-a dovedit că eram pe o cutie.

Spaima și șocul s-au învârtit în mine, făcând ca cele câteva mușcături de curcan pe care le luasem să se acru.

MATTHEW: Am făcut câteva cercetări. Este o nouă companie de băuturi energizante. Destul de mic. Vegetarian. cu sediul în Miami. Vizează generația Z în cea mai mare parte. Au fost foarte deștepți în privința asta. Nu ai face conexiunea dacă nu ai vizionat videoclipul. Dar…

ADALYN: Dar milioane de oameni l-au văzut.

MATTHEW: Îmi pare rău.

Un val de greață m-a lovit direct în intestin la asta, *îmi pare rău* . Nu am vrut mila nimănui. Nici măcar al lui Matthew. Pentru că asta... Asta a înrăutățit totul. Am înghițit în sec, încercând să împing în jos tot ce-mi clocotea în gât.

MATTHEW: Crezi că poți da în judecată?

ADALYN: Voi vorbi cu tatăl meu. Sunt sigur că a văzut-o deja și ia măsuri legale pentru a proteja franciza.

MATTHEW: Sunt mai îngrijorat pentru tine.

ADALYN: Fac parte din franciză.

M-am uitat la propriile mele cuvinte, acea senzație din pieptul meu intensificându-se. Dar tot am fost parte din asta, nu-i așa? Eram fiica lui și angajata lui, în măsura în care fusesem suspendată temporar de la acces la contul meu și alungată. Tatăl meu m-ar proteja. Știam că a făcut asta în trecut, acum știam că el va...

Unul dintre tufișurile de vizavi de mine s-a mișcat, captându-mi atenția.

S-a mișcat din nou, făcându-mă să-mi îngust ochii, apoi, înainte să mă pot pregăti, ceva a ieșit din tufișuri.

Telefonul și sandviciul meu au tresărit direct din mâinile mele și chiar m-am auzit țipând în timp ce închideam ochii, pregătindu-mă pentru orice ar fi acel lucru. Un urs? Un iepure râvnitor? Citisem despre mai multe specii de șerpi cu clopoței din zonă care erau mortale. Oricare ar fi fost, nu ar fi mai rău decât să fiu revendicat drept imaginea unei băuturi energizante a cărei campanie de marketing s-a bazat pe dispariția mea și pe lipsa demnității mele.

Când au trecut secundele și nu am fost atacat, am deschis un ochi.

Puiul din fața mea a plesnit.

"Esti tu. Ești animalul de companie al lui Cameron." Pasărea și-a bătut din aripi și a călcat pe sandvișul meu. "Hei. Asta a fost cina mea, știi?"

Capul ei sa răsucit înainte, în direcția mâncării, de parcă mi-ar spune: „ *Acum e al meu"* .

„Atunci", am cedat, aplecându-mă cu grijă să-mi iau telefonul și așezându-mă pe treapta verandă. „Bănuiesc că este corect doar după ziua trecută."

Lucrul a plesnit, zgâriind podeaua.

"Da da. Îmi pare rău, bine?" am spus cu un oftat. „Am avut o zi ciudată. Sau bine, poate a fost o săptămână mai degrabă proastă. De fapt, nu cred că ghinionul s-a terminat. Se pare că trec printr-o serie lungă de probleme."

Puiul de companie a lui Cameron și-a clătinat capul înainte de a ciuguli pâinea.

„Nu sunt sigur dacă un pui ar trebui să mănânce curcan", am murmurat încruntat. „Trebuie să fie un fel de canibalism animal." Treaba a continuat. „Ouăle tale vor ieși... ciudat. Probabil."

„Este un cocoș", a spus o voce adâncă în depărtare. „Nu o găină."

Și firește, ca întotdeauna, coloana mea s-a îndreptat ca răspuns la acea voce. Obrajii mi s-au înroșit și ei – o evoluție relativ nouă.

Cizmele lui Cameron au mutat pietrișul în timp ce se apropia de mine, făcându-mă să mă întreb dacă și el a ieșit din tufișuri. S-a oprit în fața mea și, când mi-am ridicat privirea de la picioarele lui, primul lucru pe care l-am văzut a fost umorul care dansa în ochi.

Și asta era nou. Se pare că Cameron a făcut ceva în afară de mormăit și de a scăpa de locuri. A râs și el.

„Mi se pare un pui", am spus din postarea mea de pe verandă.

Privirea mea s-a scufundat, urmărindu-i corpul. Un alt fel de lână aceia în aer liber îi atârna de pe umerii lui largi, fermoar până la gât. Și mai purta o pereche de acei pantaloni cu fermoar și buzunare pe care îi prefera atât de mult. Erau gri închis și țesătura i se lipește de picioare. Coapsele lui late și puternice. De care părea că sunt fixat.

„Este un cocoș."

Aproape m-am sufocat. „Îmi pare rău, ce?"

Cel mai mic zâmbet s-a ascuns sub barbă. „Un cocoș", a repetat el, iar eu tot am clipit, simțindu-mi toată fața călzind. „Nu o găină. Forma pieptenului este un dezavantaj. A arătat în vârful capului cu unul dintre acele degete mari. „Dar atunci când au dubii, cocoșii au și pene de seceră." Făcu o pauză, împingându-și mâinile în buzunarele blugilor. „Găinile nu".

Oh. Oh? Mi-am dres glasul. „Mulțumesc pentru lecția de anatomie a păsărilor de curte, Attenborough."

Buzele lui Cameron tremurară. „De asemenea, nu este animalul meu de companie."

Mi-am îngustat ochii. „M-ai spionat? Cât timp ai stat acolo?"

El a ridicat din umeri. „Josie a venit la mine cu câteva idei pentru o coop. Se pare că cineva i-a spus că am un pui de companie și ea a decis că ar trebui să am un pui.

Lucrul a chic și a bătut din aripi, ca și cum ar fi recunoscut cuvintele lui Cameron.

Am tresărit înapoi. „Nu știu ce simt când am mai multe din astea în preajmă."

Cameron a redus distanța până la locul în care eram eu și cocoșul, apoi a îngenuncheat și a început să ridice rămășițele stricate din sandvișul meu.

Mi-am amintit avertismentul lui din dimineața că mă găsise dormind în mașina mea și simțeam că trebuie să mă explic. „Apropo, nu îi dădeam cina. Nu sunt prost. L-am scăpat când..."

— Știu, spuse el, confirmând că fusese acolo suficient timp. „S-ar putea să fii o mulțime de lucruri, dar nu cred că ești prost."

Am știut un compliment cu mâna inversă când am auzit unul. "Mulțumiri."

Cameron a pus resturile de mâncare pe care le adunase într-unul dintre buzunarele pantalonilor și apoi și-a verificat ceasul. — Cam devreme pentru cină, nu-i așa?

Da. Dar eram epuizat de la dezasamblarea fără succes a aceluia pat pentru a- *i asifica* cabana stupidă. Și nu mai aveam nimic de făcut. Astăzi a fost o marți și fără antrenament să mă ocup... „Mi-a fost foame".

„Ești și tu un copil mic?"

I-am aruncat o privire blândă. „Nu ai altceva de făcut?"

Cameron s-a apropiat mai mult și înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, acel trup mare al lui se prăbuși lângă mine, oferind răspunsul la întrebarea mea.

Mi-a tăiat respirația la apropierea bruscă, la fel ca aseară, când mă surprinse în aer după acea călătorie mizerabilă. Sau duminica, când mâinile lui fuseseră peste tot corpul meu. Pentru că acolo era, iar parfumul lui. Era un indiciu de transpirație acolo, așa cum dacă ar fi venit doar dintr-o plimbare sau poate dintr-o alergare, dar a reușit totuși să miroase atât de... bine. Ca în aer liber și mosc și...

Am clătinat din cap.

Bărbații transpirați erau ceva pe care de obicei trebuia să mă fac să-l suport. Trăiește cu și încearcă să eviți. De aceea nu am pus niciodată piciorul în vestiare după meciuri sau antrenament decât dacă este extrem de necesar.

„Cum decurge renovarea?"

Bucură de distragere, m-am gândit la mizeria pe care am lăsat-o în urmă. „Merge grozav", am mințit. L-am surprins pe Cameron aruncându-mi o privire iscoditoare peste umărul lui și mi-am întors privirea. Am fost înroșit? Îmi simțea fața caldă. „De unde știi că renovez?"

„Țipetele constante venite de la *cabana ta* ", a explicat el și nu am ratat modul în care a spus cuvântul *cabană* . „Apoi mai este praful în care ești complet acoperit."

M-am luptat cu dorința de a-mi atinge părul. Perie-mi mâinile peste vârf. am înghițit. „Îți place să te plângi continuu de mine, nu?"

M-am uitat la el la timp să-l văd ridicând din umeri. „Este greu să te concentrezi pe altceva."

Căldura care mi-a acoperit obrajii s-a intensificat.

„Se pare că ești oriunde mă întorc."

Dreapta. — Ei bine, am spus, dorind ca expresia mea să rămână cât se poate de indiferentă. „Din fericire pentru tine și pentru timpanele tale foarte delicate, am terminat cu renovarea până la noi ordine."

Ochii lui Cameron s-au plimbat în jurul feței mele, făcându-mă… conștient de sine, expus, din multe motive pe care nu eram pregătit să mă despart în acel moment. Mi-am ridicat genunchii, strângându-i la piept.

— Ce cauți în Green Oak, Adalyn?

Mi-am strâns mâinile peste genunchi. „Am discutat deja despre asta."

— În afară de asta, spuse el, iar vocea lui suna atât de... serioasă, atât de diferită de oricare din celelalte dăți în care mi-a bătut ceva, încât m-am mutat pe treaptă. Departe de el. De parcă aș avea nevoie de distanța fizică pentru a gândi corect. „Ce încerci să demonstrezi?"

M-am uitat la bărbatul care stătea la doar câțiva centimetri de mine, surprins de alegerea cuvintelor. Asta a fost... o întrebare încărcată. Unul la care nu am știut să răspund fără să mă dau complet. Pentru că dintr-un motiv bizar, Cameron nu știa ce m-a adus la Green Oak. Nu văzuse videoclipul pe care jumătate din țară îl batjocorește. Mi-am amintit că a întrebat dacă aveam un motiv pentru orice făcusem și că era mulțumit cu răspunsul meu. Nu voia toată povestea. Și poate că mi-a fost bine cu asta.

„Am o viață, dacă asta mă întrebi", i-am spus.

Cameron clătină din cap, de parcă nu acesta ar fi răspunsul pe care îl aștepta.

„Am o slujbă și hobby-uri", am insistat, deși îmi dădeam repede seama că nu am nici una. „Eu fac renovarea casei."

„Dragă", a tras el, un chicotit după acel cuvânt. Sunetul m-a făcut să mă gândesc la râsul lui. Stomacul mi s-a prăbușit. Nu mi-a plăcut. „Nu poți renova rahatul îmbrăcat într-un costum pantalon și înarmat cu un ciocan."

„Am și o șurubelniță", am replicat eu. „Și nu port costum."

„Crede-mă, știu. Am ochi."

m-am încruntat. Ce însemna asta? „Nu sunt un dependent de muncă singur și trist", am simțit nevoia să spun. „Am o viață", am repetat. „Ascult podcasturi. Crimă adevărată. Am și eu o memorie impresionantă. Vă pot recita lista completă a Războinicilor Verzi chiar acum. Sau broșura de activitate a lui Green Oak, punct cu punct. Aș putea chiar să enumerez fiecare...

Fiecare lucru pe care l-ai realizat. Premiul și trofeul pe care le-ați câștigat. Campionatul pe care l-ai jucat. Pot chiar să recit numărul de salvari pe care le-ai făcut la ultima Cupă Mondială pe care ai jucat-o. Atât de bună era memoria mea.

De asemenea, atât citisem despre Cameron până acum.

Dumnezeu. Chiar aveam nevoie de un hobby.

„Așa că asta asculți în timp ce brandi acel ciocan", mormăi Cameron. „O crimă sângeroasă." Un alt chicotit l-a lăsat pe el și pe mine – chiar am urât cât de distragător era acel sunet. „Totuși, nu este un hobby."

„Nu știam că vorbesc cu poliția hobby".

„Dragă..."

„Aș prefera să nu-mi spui așa."

În expresia lui a intrat amuzament. „A asculta podcasturi este ceva ce faci în timp ce faci altceva, cum ar fi renovarea casei, dacă ți-ar plăcea cu adevărat asta." S-a uitat la părul meu și mi-a aruncat o privire neimpresionată. „Și a avea o memorie bună este o abilitate, nu un hobby."

"Amenda." Mi-am clacat limba. „Dar tu, atunci? Ce face un fotbalist profesionist pensionat cu tot acest timp liber pe mâini?"

Ochii lui au cutreierat fața mea încet și pentru o clipă am crezut că nu va răspunde. Că s-ar ridica și va pleca. N-ar fi prima dată când se înfurie după ce i-am adus cariera.

Dar spre surprinderea mea, el a spus: „Eu fac drumeții. Tabără. Îmi place în aer liber. Și eu fac și yoga. Nu de genul pe care l-am făcut duminica."

Și exact așa, sute de imagini mentale ale lui Cameron sclipeau în spatele ochilor mei. Nu am avut niciodată prea multă imaginație, dar nu a fost nevoie să-l imaginez pe Cameron în vreunul dintre acele cazuri. Toate acele haine în aer liber pe el, pielea picurând de sudoare, pierdute undeva pe o potecă. Sau mușchii pe care îi văzusem direct flexându-se în timp ce făcea o scândură. eu…

„Ei bine", am răsuflat. „Este greu să-ți imaginez că faci ceva în afară de mormăi."

Cameron a scos un râs, sunetul călătorind până la fundul burtei mele. Uf. — Și eu meditez, spuse el.

Au venit mai multe imagini, plutind liber în mintea mea. — Meditezi?

„Printre altele, da."

Am înghițit în sec, acum brusc frustrat de acest bărbat care aparent era plin de surprize. „Dacă îmi spui că împletești și tu, mă voi ridica, voi pleca și nu voi crede niciodată niciun cuvânt pe care îl spui."

„Eu nu tricot." Își înclină capul în gând. „Deși am încercat. Am încercat multe lucruri diferite." Ei bine, asta a fost pur și simplu fantastic și nu m-a făcut să mă simt deloc o persoană fără hobby. El a continuat, „Se spune că este bine să-ți ții mintea departe de lucruri. Pentru a deconecta. Pentru a-ți liniști mintea când devine prea tare." A ridicat una dintre acele mâini-labe în aer. „Dar degetele mele sunt prea mari și bătute pentru asta și am puțină răbdare."

Aș fi putut spune că știam cât de puțină răbdare avea, dar eram ocupat să profit de ocazie să inspectez acea mână de aproape. Detaliat. Fără a avea nevoie de o scuză. Așa cum văzusem în trecut, avea degete lungi și puternice. De asemenea, cu aspect aspru. Și cel din mijloc, în special, era strâmb, așa cum văzusem în ziua în care ne-am întâlnit, de parcă l-ar fi rupt și nu s-ar fi vindecat bine. Sigilul din jurul rozului lui scânteia sub ultimele raze de soare.

— Ar trebui să încerci, spuse el.

"Tricotare?"

„Să-ți ia mințile de la lucruri. Încetează să te mai gândești și să supraanalezi fiecare secundă din viața ta și a celorlalți. Nu mai măsurați fiecare cuvânt care iese din gura oricui. Al tău inclus."

M-am simțit înghițit. „Nu fac asta", am spus, dar vocea mea era armonioasă. mă plângeam. Părea că fac asta în mod constant și uram asta. „Sunt perfect capabil să-mi iau mintea de la lucruri și să mă relaxez. Aș putea să încerc orice hobby mi-am dorit și să fiu excelent la el. Te-aș putea bate la yoga dacă…" *Mâinile tale nu fuseseră peste mine* . „Am exersat suficient."

Buzele lui Cameron tremurară din nou. „Chiar ești o chestie înflăcărată, competitivă, nu-i așa?"

m-am batjocorit. „Nu-mi spune nimic."

„Cred că nu ar trebui să fiu surprins", a recunoscut Cameron, cu privirea lui atât de atentă asupra mea, încât pentru o clipă am crezut că îmi aruncă o privire direct în creier.

Am deschis gura să întreb ce ar putea să spună.

Dar mâna lui s-a întins spre fața mea. Palma lui întinsă m-a periat pe obraz, făcându-mi să-mi scape respirația, iar apoi, degetul mare mi-a zdrobit pielea. Mi-a trecut ușor de-a lungul liniei maxilarului, făcându-mi buzele despărțite și un val de pătură statică pe pielea feței mele.

Rapid, ca praful de pușcă s-a aprins, mi s-a răspândit pe gât. Brațele mele. Mi-a furnicat și a călătorit până la degetele de la picioare.

Cameron m-a atins și n-am putut face nimic decât să rămân nemișcat, atât de nemișcat, în timp ce senzația aspră a degetului lui mă atingea de față.

Piept bătând cu putere, i-am privit ochii coborând, inspectând acel loc de pe maxilarul meu care acum bâzâia, ardea, ardea sub atingerea lui. „Te vei răni dacă ții așa”, a spus el atât de încet, încât nu am putut înțelege cuvintele lui. — Ești în prăbușire, dragă, murmură el, cu ochii verzi întorcându-se la ai mei. „Abia te văd sub mizerie.”

Ar trebui să mă mut. Dar atingerea lui Cameron – legătura fizică pe care o simțeam cu el – era atât de puternică, atât de bruscă și de intensă, încât eram absorbit. Ca un câmp de energie sau un vid. am fost prins în capcană.

Mâna lui mi-a cuprins maxilarul într-un gest tandru pe care nu l-am înțeles și nu mă așteptam, iar pleoapele mele s-au închis. El nu ar trebui să facă asta. Nu ar trebui să mă atingă așa, ștergându-mi ușor murdăria de pe față de parcă i-ar păsa că este acolo. Și eu... nu ar trebui să mă simt așa de bine.

M-am smucit înapoi.

Îndepărtându-mă fizic de atingerea lui și orice îmi făcea asta.

Când am deschis ochii, Cameron nu părea deranjat de reacția mea. Deloc. Dacă ceva, părea curios. De parcă ar fi văzut ceva pe care voia să-l examineze de aproape.

Probabil tot praful și murdăria.

N-am putut face altceva decât să mă mângâi furios pe față cu tivul cămășii, revoltată și confuză, concentrată să-i arăt că nu am nevoie de nimeni să facă asta. Aveam nevoie doar de mine.

Cameron a fredonat adânc în gât înainte de a se ridica și abia apoi a spus: „Poate că nu suntem atât de diferiți”. Verdele din ochii lui s-a întunecat. „Poate că încerc și eu să demonstrez un punct.”

CAPITOLUL cincisprezece

Cameron

— Acestea sunt uniformele?

Am dat din cap. „Tot la fel.”

Adalyn mormăi ceva pe sub răsuflarea ei înainte de a bolborosi: „Dar... dar ei...”

„Parcă sunt în drum spre o petrecere tematică din anii optzeci?”

"Da." O bufnitură a părăsit-o și nu aș putea spune că nu am avut legătură cu acea pufătură de aer învinsă. "Când a făcut-"

„Josie a fost aici devreme. Ea a venit cu cadouri.”

"Dar cum-"

„Îți amintești povestea despre mama ei și echipa de atunci?” Ochii lui Adalyn s-au mărit și i-am dat din cap. „Da. Acestea sunt uniformele pe care le foloseau. Dumnezeu știe de ce i-au ținut atât de mult.”

„Oare au fost chiar...”

"Spălat? Da, am spus. „A fost primul lucru pe care l-a spus Josie.”

Ochii lui Adalyn se îngustară. „Citi acum în gânduri?”

"Nu." Dar începeam să înțeleg cum funcționează al ei. M-am întors spre fete, care se împrăștiau pe câmp. „Nu putem face nimic acum.”

„Aceasta este vina mea”, a spus Adalyn din partea mea. "Ar trebui sa am le-a verificat în prealabil. Așa cum am spus că o voi face. Dar Josie este atât de convingătoare când vrea să fie.” Ea pufăi. „Va trebui să văd cât de repede le pot comanda pe cele noi. Dar pentru asta trebuie să rezolvăm totul. Tricouri, pantaloni scurți, șosete, apărătoare, cizme cu crampoane, nu adidași. Avem nevoie de o schemă de culori și un stil pentru numere. Tot. Poate că eu... O pauză. "Oh, Doamne. Ce face Chelsea cu fustă de balet? Dacă îi descalifică? Și dacă-"

„Dragă...”

„Adalyn.”

„Adalyn”, am cedat, doar ca să nu se mai tulbure. Chiar nu aveam energie pentru a face față oricărei neplăceri în plus acum. Mulțimea pe care urșii din Grovesville o aduseseră în oraș era mai mare decât mă așteptam și începea să ajungă la mine. „Acesta este doar un joc, da?” Fața ei s-a încrețit în dezacord, dar am ridicat un deget. „Chelsea a refuzat să ia nenorocitul de chestia asta, ea este lebăda neagră însângerată sau un rahat nepotrivit vârstei de care Maria a convins-o. Dar arbitrul a spus că e în regulă când am întrebat-o și ea este doar o copilă. Toate sunt. Uită de tutu și

uniforme și încearcă să treci peste joc fără să-mi dai bătaie de cap. Aceasta este doar o ligă mică. Este o joacă de copii. Literalmente."

Adalyn s-a încruntat și m-am gândit pentru o secundă prostească că o va lăsa în pace. M-am înșelat evident. „Dar echipa arată ridicol."

Am oftat.

Ea a continuat: „Sunt războinici, ar trebui să arate fioroși. Impozant. Serios. Nici măcar nu este faptul că sunt toate în roz. Am schimbat al treilea kit al lui Flames cu o nuanță similară, care a fost foarte populară printre fani. Dar asta?" Mâna i-a ieşit. „Sunt urâți și învechiți, iar echipa arată... neserios."

Nu am fost de acord. „Încearcă să-l ignori. Inchide ochii. Întoarce privirea. Poate pleca." Ea și-a îngustat ochii spre mine, iar eu m-am înfruntat din nou cu iarbă. „Nu poți face nimic acum, așa că fie nu te mai cicăli, fie te duci acasă."

„Știi că am dreptate."

„Știu și că mă doare capul."

„Uită-te la cealaltă echipă", a apăsat ea, dar nu am avut nevoie. Adalyn a continuat: „Par o echipă MLS în miniatură. Până și antrenorul lor are un trening asortat." O pauză. „Mă întreb dacă îi sponsorizează cineva."

— Credeam că acel liant al tău are toate răspunsurile universului, am spus sec, dar m-am întors la dreapta și m-am uitat în direcția antrenorului Ursilor.

Doamna în treningul în cauză s-a uitat cu mine peste câmp. I-am dat din cap, chiar mi-am deschis gura ca să-i spun noroc, dar apoi ochii i s-au îngustat și brațele i-am încrucișat pe piept. M-am încruntat la ea. Și ca răspuns, ea a grăit: *Te duci, cățea* .

„Ce naiba", am mormăit eu.

— Limbă, șopti Adalyn cu voce tare. „Trebuie să nu mai înjuri în jurul copiilor. Este neprofesionist."

M-am uitat înapoi la ea, găsind-o absorbită de telefon. „Dar ea doar m-a numit cățea."

Privirea lui Adalyn s-a ridicat de pe ecran pentru o clipă, privind în direcția femeii, apoi și-a întors atenția asupra ei cu un oftat. Degetele ei au început să zboare peste dispozitiv. Tastarea nevrotică. Ea a făcut o pauză, a ridicat telefonul și a început să facă poze. Neconvinsă, a făcut câțiva pași înapoi, și-a îndreptat telefonul înainte și a mai rupt o sută.

Am clipit la ea. „Ce naiba faci acum? Jocul este pe cale să înceapă."

S-a întors lângă mine cu o ridicare din umeri și a reluat tastarea fulgerului. "Ce fel de întrebare e asta? Evident că lucrez."

„Veți sparge un metacarpian cu viteza asta."

„Este un os în degetele mele? Dacă da, nu sunt. Sunt obișnuit să tastesc repede când fac brainstorming."

„Brainstorming", am repetat încet. "Pentru ce? Noi modalități de a mă conduce sus pe zid?"

„Ha," a spus ea. „Pentru noile uniforme. De asemenea, s-ar putea să comand câteva bannere cu noul logo pe care îl pot oferi celor care vin la jocuri." Și-a mușcat buza pentru o clipă, târându-mă pe mine ochii acolo. „Vă pot trimite o copie a notelor mele. Putem analiza totul luni. După practică. Este un moment bun?"

Mi-am amintit ultima întâlnire pe care am avut-o. Butonul s-a deschis. Mirosul ei în plămânii mei. Satinul de lavandă. Maxilarul mi s-a încleștat.

Fără să-și ridice capul de pe ecran, ea a spus: „Nu te uita așa la mine, antrenor".

L-am ignorat pe acel *antrenor* . „De unde știi cum te privesc?"

„Pentru că operezi în două moduri. Auto-important și enervat.”

Un pufnit mi-a scăpat din gură. Probabil avea dreptate. „Credeam că am convenit asupra întâlnirilor de miercuri”.

„Luni nu va fi o întâlnire.” Degetul mare a trecut în sus și în jos, schimbând aplicațiile cu o viteză impresionantă. „Va fi o întâlnire obișnuită pentru a alinia ideile.”

„A pune cuvântul *casual* în fața întâlnirii nu o face mai puțin o întâlnire, dragă.”

Degetul ei arătător bătu pentru ultima dată pe ecran. Ea și-a ridicat capul, uitându-se în sfârșit la mine. „Ce-ar fi să-mi spui șef?” Sprâncenele ei s-au arcuit. „Nu sunt un mare fan al sistemelor ierarhice definite, dar cred că pot face o excepție aici.”

M-am uitat înapoi la ea sub borul șapei mele. Părul ei era din nou ridicat într-un coc strâns. Numai că acesta era în vârful capului ei, făcându-i trăsăturile să pară mai clare sub soare. Costumul s-a întors și el, acesta o nuanță pală de bej care a fost asociat cu un top albastru cu aspect lucios pe care mi-aș fi dorit ca blazerul să nu acopere.

A fost probabil cea mai îmbrăcată ea a fost vreodată. Până și tocurile pe care le avea păreau mai înalte decât de obicei. Adalyn a fost îmbrăcată să impresioneze astăzi. Prim și gata să buldozeze peste vreun biet suflet. Eu, cel mai probabil. Și totuși era un contrast binevenit cu felul în care arătase noaptea trecută pe verandă. Acoperit de praf. În pantaloni de yoga. Șuvițe de păr ies în afară. Încă nu mi-am dat seama ce versiune de Adalyn mi s-a părut mai deconcertant.

Pielea din palmele mele mi se furnica la amintirea simțirii feței ei sub vârful degetelor mele.

Mi-am îndoit mâna dreaptă.

„Unde este inelul?” a întrebat ea, aducându-mi atenția înapoi.

Am simțit că mă încruntă surprins, dar m-am bătut cu palma pe piept. „Sunt obișnuit să-l scot pentru jocuri. Îl am pe un lanț.”

Obrajii i se înroșiră, dar dacă se gândea la ceva, nu spuse. „Și ce-i cu pălăria?” Ea mi-a dat o dată sceptic. „Este aspectul tău de joc? Aș putea să-ți iau o pălărie când îți comand un trening de antrenor asortat. Le-aș putea ruga să imprime COACH (FAR AICI) pe față.”

Mi-am îngustat ochii la ea. „De ce ești aici, din nou?”

„Sunt managerul Războinicilor Verzi, unde ar trebui să fiu?”

„Nu în zona tehnică. Eu sunt antrenorul și aceasta este banca *mea* .”

„Zona tehnică este o întindere.” Ea a arătat spre spațiul umil din jurul nostru. „Și ai nevoie de mine aici. Sunt aproape sigur că l-am auzit pe antrenorul Ursilor conspirând împotriva ta în drumul meu din parcare. O ridicare din umeri. „Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să caut pe cineva pe care să-l completez dacă ar fi să dispari în mod misterios în... să zicem că zona stufoasă din spatele gradelor în care nimeni nu pare să se aventureze.” O pauză. — Nu că i-am dat idei.

Dacă nu aș fi fost atât de prinsă de ideea că Adalyn mă tachina, probabil că aș fi râs. — Vrei să spui că mă vei proteja de ea?

— Nu arăta atât de îngâmfată, a bufnit Adalyn, fără să se uite nici măcar la mine. — Ești singurul meu angajat, antrenor.

Cu un pufnit, i-am lăsat-o pe asta și m-am îndreptat cu fața în față. La scurt timp, arbitrul a fluierat în cele din urmă, indicând începutul jocului.

Am făcut un pas înainte, bătând din palme de câteva ori la fete. "În regulă. Soldat mai departe, Războinici Verzi!”

Fiecare Războinică de pe iarbă și-a întors capul spre mine. Mingea s-a rostogolit. Toți au clipit la mine.

„O, Doamne”, a șoptit Adalyn din partea mea. "Ce-ai făcut? De ce nu se mișcă?”

„Priviți înainte”, le-am instruit fetelor, făcându-le semn celeilalte părți cu mâna. „Nu te uita la mine”, am lătrat, arătând în direcția mingii. Dar până când Războinicii Verzi au reacționat, au fost prea târziu pentru a opri cealaltă echipă să fure și să-și croiască drum prin teren cu mingea.

María se încruntă din poziţia ei la plasă. Dar—De ce era María la plasă? Juniper a fost portarul nostru. Unde dracu a fost Juniper? La dracu. La dracu. Am fost atât de prins de Adalyn încât am...

Atacantul pentru Urși și-a smucit piciorul înapoi pentru a lovi cu piciorul. María s-a întors, făcându-mi cu mâna distrasă în direcția mea. Nu. În direcția lui Adalyn.

Am început să o avertizez: „Ai grijă la...”

Dar mingea a nimerit plasa, trecând fără efort peste Maria zâmbitoare.

„Obiectiv”, am încheiat.

Standurile au izbucnit în urale. Tabloul de marcaj umil s-a schimbat. GREEN WARRIORS: 0 – GROVESVILLE BEARS: 1.

M-am uitat repede peste umăr, șocat de mulțimea entuziastă din afara orașului. Războinicii Verzi jucau acasă și singurele fețe pe care le-am recunoscut, în afară de câțiva dintre părinți, erau Josie, Diane și Gabriel. Desigur, nu mergeam tocmai prin oraș, făcându-mi prieteni, dar abia era verde în tribune. Era totul roșu și alb.

O femeie mi-a întâlnit privirea, ochii strălucind cu ceva ce speram să nu fie recunoaștere. M-am învârtit, trăgându-mi șapca mai jos.

„Să nu ne facem griji”, a spus Adalyn când mulțimea s-a liniștit și jocul a reluat. „Acesta este doar un obiectiv. Mai este mult joc înainte. Mai este-"

Cuvintele lui Adalyn s-au oprit brusc când Chelsea a furat mingea de la unul dintre Urși și a fugit. Ne-am uitat amândoi la copil, care se mișca la fel de repede cum văzusem vreodată un copil cu fustă de balet mișcându-se.

Chelsea s-a apropiat de suprafața de pedeapsă a Green Warriors și Adalyn a șoptit: „Ce face ea?”

Dar nu am putut să răspund. Am putut doar să văd cum Juniper striga ceva în depărtare, iar când Chelsea nu s-a oprit, a alergat după ea. Nedescurajat, mijlocașului nostru purtând tutu nu părea să-i pese.

Adalyn mormăi ceva, apoi spuse mai clar: „O, Doamne, fă ceva, Cameron. Ea merge în direcția greșită.”

„Nu e nimic de făcut, dragă”, i-am răspuns cu o gură de aer exact când Chelsea a lovit mingea cu o înflorire. „Nimic nu l-ar fi împiedicat pe copilul ăsta să marcheze acel gol în joc.”

Mulțimea din Grovesville a izbucnit din nou în urale puternice. Chiar dacă nu marcaseră tehnic, un gol era gol. Mi-am ținut privirea înainte și șapca jos, acel bâzâit familiar de la ceafă devenind din ce în ce mai puternic cu fiecare bătaie din tribune. Acesta nu fusese doar un autogol, a fost un haos total și total.

Îmi petrecusem toată săptămâna respingând încercările lui Adalyn de a crea o strategie, crezând cu adevărat că tot ceea ce a sugerat ea este exagerat. Încă l-am crezut. Dar cumva, tot ce m-am putut gândi, pe măsură ce jocul a reluat din nou și fetele s-au amestecat prin iarbă, a fost liantul roșu. Celălalt, de asemenea.

M-am întrebat dacă ar fi fost ceva acolo care să mă fi avertizat despre asta. La bine și la rău, am fost antrenorul echipei și... ei bine, clar că nu făcusem o treabă bună când portarul meu era la mijlocul terenului și mijlocașul meu tocmai marcase un OG.

Cu coada ochiului, am zărit antrenorul Ursilor. Se uita drept la mine cu o privire înmulțumită care nu îmi plăcea. Ținându-mi privirea, ea și-a ridicat pumnii, aducându-i sub ochi și prefăcându-se că șterge lacrimile care nu erau acolo.

M-am uitat în gol la ea. Femeia aceea nu putea să știe că în timpul carierei mele am suportat lucruri care probabil ar face-o palidă. eu—

L-am văzut pe Adalyn trăgând înainte.

„Ref!" strigă ea. *strigat* . Obține mai mult decât câteva capete de întors. „Comportamentul nesportiv nu este o arătare drăguță a unui antrenor pentru copii."

„Doamnă", a avertizat arbitrul – o femeie cu o atitudine fără prostii – din locul ei de pe iarbă. „Întoarceți-vă imediat pe margine."

Râsete răsuciră de pe banca de vizavi, iar Adalyn se răsuci. „Poate că ar trebui să fie mai preocupată de *mica ei* echipă." Antrenorul Ursilor i-a dat o singură dată, care mi-a făcut ceva în stomac. Și-a coborât vocea: „Du-te acasă, *prințesă* ".

Prinţesă.

Cuvântul s-a pierdut pentru cei care nu dădeau atenție, dar nu pentru Adalyn și pentru mine.

„ *Scuză-mă* ", a scârțâit Adalyn, cu vocea ei crescând o octavă. Ea a virat în direcția antrenorului. „Cu tot respectul, doamnă, nu sunt..."

Brațul meu a țâșnit și am târât-o înapoi, spre mine, până când a fost lipită de partea mea. Mirosul acela de lavandă mă lovește chiar în nas. — Absolut nu, dragă.

Adalyn părea distrasă o clipă pentru că i-a trebuit puțin să răspundă. „M-a numit prințesă", a spus ea în cele din urmă. Mi s-a înfundat gâtul pentru o clipă. am avut si eu. „Și ea își bate joc de tine și de echipa. Nu voi permite asta."

Ceva s-a înmuiat în interiorul cutiei toracice, liniștindu-mă. Dar, deși am fost la fel de șocat pe cât de flatat de acea lovitură defensivă, m-am protejat și de a-mi păstra anonimatul și era o mulțime destul de mare în jur. „Nu știu, șefu'. Eu spun că suntem cei mai mari oameni și o ignorăm."

Am *simțit* tensiunea din corpul ei zburând. Brațul meu era încă în jurul ei. „Tocmai m-ai numit șef."

Deci am avut. Am căutat rapid împrejurimile noastre, verificând dacă există ochi curioși. Toți, cu excepția celuilalt antrenor, păreau distrași de joc. Ah, la naiba. — Îți amintești cum ai spus mai devreme că nu ar trebui să ne facem griji? Ea a dat din cap. "Cred că ar trebui."

— Încă aș putea să-l fac pe arbitru să o suspende pe acea femeie, știi? intră ea. Dar vocea ei era mai blândă. Mai calm. „Sunt convingător. Și cunosc și oameni foarte importanți din PRO."

Un chicot a scapat. Nu era primul și începeam să înțeleg că nici nu va fi ultimul. „Nu cred că contactele tale din PRO sunt relevante aici, dragă. Aceasta este o mică ligă județeană." Ea a mormăit, iar brațul meu s-a mișcat, degetele mele neputincioase întinzându-se înainte și atingând acel vârf pe care îl privesem înainte de a da drumul. Se simțea ca din satin. Ea nu s-a plâns. „Hai să ne întâlnim luni."

Pieptul i s-a extins cu o respirație, iar când a rostit a fost doar un cuvânt: „De ce?"

La naiba dacă aș ști, sincer. „Se pare că avem de lucru."

Adalyn a ezitat o clipă, dar apoi s-a apropiat până când vârfurile acelor pantofi pe care i-am disprețuit mi-au atins cizmele. Ea și-a ridicat bărbia, evaluându-mă. Pe puntea nasului ei erau pistrui minuscoli. — Înțeleg, spuse ea încet. „Poate că ai un al treilea mod până la urmă. În afară de auto-important și enervat."

Știam că am făcut-o.

Și fără să știu cu adevărat cum, acel comutator tocmai fusese pornit.

CAPITOLUL ȘAISISE

Adalyn

„ Dragii mei voluntari Green Oak”, a spus Josie, deschizându-și brațele cu o înflorire. „Bine ați venit la BBBBL anual al Green Oak sau, așa cum o știm cu toții, Beer, Barbecue și Boogie By the Lake.”

Diane și-a dres glasul din primul rând.

Zâmbetul lui Josie se strânse. — Da, Diane?

„De ce am schimbat din nou numele?” întrebă ea, făcând buzele lui Josie să se întindă. „Aceasta trebuia să fie petrecerea noastră de sfârșit de vară pe malul lacului. Ar fi trebuit să fie cu săptămâni în urmă, ultima săptămână din august, ca în fiecare an.” Capul acela de galben strălucitor se întoarse în direcția tribunelor. „Unde sunt câinii de porumb sau mini gogoși glazurate? De asemenea, servim mai mult decât bere. Și în timp ce ești la asta, încă nu înțeleg ce vrei să spui prin *boogie* .”

Josie scoase un chicotit care nu părea atât de ușurat pe cât sperase, dacă ar fi trebuit să ghicesc. „Ei bine, Diane, dacă ai fi acordat puțină atenție în timpul ședinței noastre de consiliu de primăvară, ți-ai aminti că încercam să condimentăm lucrurile pentru sezoanele următoare. Știți, să aduceți mai mulți oameni din tot județul cu evenimente distractive și captivante, care au nume amuzante și captivante. De aici boogie-ul, de aici grătarul, de aici berea artizanală și de aici” — vocea ei se ridică — „schimbarea numelui”.

— Dar există o cabină de cafea, răspunse Diane. „Și petrecerea noastră de sfârșit de vară a fost bine. A fost cel mai bun din județ, dacă pot să spun și eu. Nu înțeleg de ce trebuie să fim atrăgători pentru oamenii din alte orașe.”

Întreaga expresie a lui Josie s-a strâns în timp ce se lansa într-un alt discurs despre motivul pentru care schimbarea era bună.

Bărbatul care stătea lângă mine a expirat lung și adânc, captându-mi atenția. Mâna i se ridicase la păr și o târa pe capul lui. Până acum, știam câteva dintre povestirile lui Cameron. Nu era fericit să fie aici și, după ce l-am urmărit în timpul meciului de ieri, am putut ghici că a fost din cauza oamenilor care i-ar putea aduce asta. Tremurase de fiecare dată când mulţimea se agitase.

— Este partea boogie, nu-i așa? l-am întrebat cu o voce stinsă.

Întrebarea mea părea să-l surprindă pe Cameron, pentru că, când s-a uitat la mine, a fost încruntat. „Da.”

M-am întrebat de ce s-ar fi trecut prin asta când ura atât de mult. Chiar a crezut că îl voi expune. Vinovația mi s-a învârtit în stomac. „Dacă Josie ne sugerează să dansăm, eu plec de aici."

"Noi?"

— Voluntarii, am explicat, simțind un val de căldură urcându-mi pe gât. Imaginea brațelor lui Cameron în jurul meu a luat contur în mintea mea. „Mă voi ascunde în pădure dacă va trebui. Chiar și după ce Josie a spus niște lucruri foarte deranjante despre ei că ar fi posibil bântuiți. Atât de rău nu vreau să fac boogie în seara asta."

Cameron pufni.

„Din toți cei de aici, m-am gândit că vei crede asta."

Amuzamentul îi trecu peste expresia. — Și de ce, dragă?

„Pentru că oamenii tăi cred în ritualuri norocoase și lucruri precum juju", am subliniat eu ridicând din umeri. Am vrut să-l întreb dacă purtarea inelului pe un lanț a fost parțial despre asta. „Am văzut jucători făcând cele mai ridicole lucruri înainte de meciuri."

Ochii lui Cameron au cutreierat fața mea pentru o clipă, ca și cum cautand ceva. Acea culoare stupidă a revenit. „Nu toți fotbaliștii sunt la fel." S-a întors, cu fața în față. „Dacă ești drăguț cu mine în seara asta, te voi duce într-o excursie și-ți arăt că nu există fantome. Dar nu poți veni în pantofii ăia nenorociți."

am pufnit. „Dacă sunt drăguț..."

— Voi doi veți fi de serviciu la bere, spuse Josie, brusc în fața noastră. „Îmi place aspectul, Adalyn. Dar ai adus ceva mai gros decât acel blazer? Temperaturile chiar scad noaptea pe malul lacului. De aceea spunem pe broșură să vină îmbrăcați în straturi."

M-am uitat în jos la mine. „Acesta este tweed. Voi fi bine."

„Bine atunci", a spus ea, bătând din palme și întorcându-se. "Urmați-mă, vă rog. O să te arăt la stația ta." Am mers în urma ei. „Oamenii din oraș care s-au înscris la BBBBL nu se vor distra încă." S-a oprit la un stand cu un panou pe care scria JOSTLERUL LUI JOSIE . m-am încruntat. „Acest copil de aici este afacerea mea cu berea artizanală. Încă lucrez la nume."

Cameron a mormăit ceva ce nu i-am prins pe sub răsuflarea.

„Deci..." am ezitat. — Ai preparat berea care va fi servită în seara asta?

"Da doamna." Un rânjet mai mare decât de obicei îi despărți fața. „Este un IPA neclar. Perfecționez rețeta de luni de zile și cred că aceasta este aceea. Îmi poți spune când o încerci." Ea făcu cu ochiul. „Bine, destulă vorbărie. Oamenii vor veni în curând și vreau ca fiecare voluntar să fie pregătit și gata de plecare." Ea arătă spre un butoi cu un dispozitiv blocat în partea de sus. „Ai folosit vreodată una dintre acestea?"

— Da, răspunse Cameron oftând înainte să pot spune un cuvânt. „Și știutul nu este înșurubat corespunzător."

Și-a suflecat mânecile geaca aceea de flanel pe care o purta în seara asta. Ochii mei s-au îndreptat spre antebrațele lui și am văzut imediat cerneala care se revărsa din mâneca rulată, acoperindu-i pielea. Ceva s-a blocat undeva între cutia toracică și stomacul meu la vedere, ceva care nu era doar curiozitate. M-am aplecat înainte ca să pot vedea mai bine în timp ce mâinile lui Cameron au aterizat pe vârful butoiului.

Antebrațele s-au flectat în timp ce bucăți mici și bucăți au fost înșurubate și puse cu mișcări hotărâte.

M-am bătut pe obraji. Erau calde. Și eu-

Oh Doamne. Ce s-a intamplat? Nu am fost niciodată în muncă manuală. Sau tatuaje. Sau antebrațe. Sau flanel pentru asta.

Am fost surprins din transă de un cot în lateral.

Privirea albastru pal a lui Josie a fost îndreptată spre mine cu o privire răutăcioasă. *Saliva* , spuse ea. Ochii mi s-au marit de groază și mâna mi s-a repezit la gură. Ea a chicotit zgomotos, iar când Cameron ne-a aruncat o privire întrebătoare, s-a trezit și a spus: „Mulțumesc că ai avut grijă, Cam".

Răspunsul lui Cameron a fost ridicarea din umeri.

„Bine, acum că știu cu adevărat că Jostler lui Josie este pe mâini bune și că tu, Cam, îi poți arăta Adei cum funcționează sistemul de robinet, voi trece direct la urmărire." Mâna lui Josie rămase blocată în aer, în direcția unei cutii metalice negre. „Toți cei care vin primesc jetoane de mâncare și băutură la intrare, așa că tot ce trebuie să faceți este să luați un jetoane și să serviți o bere. Dacă găsești niște bacșinători entuziaști, le spui că lângă standul de băuturi calde se află o pușculiță în formă de capră. Acolo voi fi. Toate sfaturile vor merge la bugetul BBBBL de anul viitor. Întrebări?" A așteptat o clipă, dar când mi s-a deschis gura, a spus: „Fără întrebări, perfect! Acum trebuie să fug la stația de grătar. Gabriel a spus ceva foarte deranjant despre chiftelele vegane de casă mai devreme. Distrează-te și" – a revenit acea privire răutăcioasă – „amintește-ți că ești aici să te prefaci că ești o legătură. Diane este foarte atentă astăzi, așa că îți sugerez să fii mai atentă."

Și cu o clipă foarte sugestivă în direcția mea, care mi-a făcut fața să devină roșie de sfeclă roșie, Josie a plecat la jogging.

"Esti bine?" întrebă Cameron.

„Sigur," am răspuns, mergând în jurul lui și așezându-mă undeva unde acele antebrațe extrem de distractive nu erau vizibile. „Mă gândeam că am uitat să o întreb pe Josie despre ce era vorba despre boogie." M-am ocupat cu casierul. — Deci, de unde ai aflat despre robinet?

S-a dovedit că Cameron lucrase la un pub la sfârșitul adolescenței. De asemenea, își petrecuse verile jongland cu toate locurile de muncă posibile disponibile înainte de a semna primul său contract. A explicat lucrurile. De asemenea, a făcut un mic loc pe pieptul meu să se extindă.

Dar nu aveam de gând să dau nicio atenție la asta. A avea un loc plăcut pentru oamenii harnici nu era nou.

De asemenea, s-a dovedit că partea boogie a serii a fost interpretările unei trupe Green Oak ale cântecelor din anii '70 și '80. O trupă în care Josie cânta la bas.

A fost cu adevărat fascinant numărul de lucruri pe care femeia le putea face.

Cu excepția berii, așa cum sa dovedit. Am băut o înghițitură din Josie's Jostler și să spunem că era atât de cețos încât aș fi putut să-l mestec. Nu eram un expert în berea artizanală și întotdeauna am preferat vinul, dar nu credeam că un IPA neclar ar trebui să funcționeze așa.

Nu că mulțimii prezente părea să-i pese. Standul Jostler al lui Josie fusese la fel de ocupat ca restul. Nu aș folosi cuvântul *împachetat* — după standardele mele sau în orice alt standard —, dar suficient de ocupat pentru ca Cameron să facă cea mai mare parte a muncii și să mă releve la o datorie simbol. Din păcate, asta a implicat mai mult rostogolirea mânecilor, dezvelirea antebrațului și îndoirea mușchilor la ridicarea ochelarilor și la schimbul butoaielor. La un moment dat, mi-am dat seama că mă uitasem la unul dintre antebrațele lui – la acel punct specific cu cerneală rămasă de la încheietura mâinii – atât de tare și de lung, încât uitasem să adun jetoane. Așa că am aruncat câțiva dolari din buzunar și mi-am continuat să mă uit.

Atunci scoase un beanie dintr-un buzunar secret al jachetei de flanel.

Am disprețuit flanela, căciulile și buzunarele secrete acum.

De aceea, în momentul în care primele cinci note la „Boogie Wonderland” de pe scena improvizată au lovit și majoritatea oamenilor s-au mutat în direcția trupei, am fugit.

Da. M-am ascuns oficial. De la Cameron, nu boogie.

Mă aflam în capătul îndepărtat al incintei BBBBL, lângă lac, cu singura mea companie nu una, ci două capre pe care María le adusese cu ea. Și dacă ar ieși o fantomă și să mă ademenească pe mine și pe capre în pădure, m-aș duce cu plăcere.

Brandy a beăit de la picioarele mele. Și la fel ca de fiecare dată când făcuse asta în cele cincisprezece minute în care fusesem aici, Tilly s-a agitat ca răspuns.

„Voi doi trebuie să opriți asta”, am șoptit eu, obținând încă două baas. " *Nu* . Shush.”

M-am uitat peste umăr, verificând mulțimea pentru un anumit set de ochi verzi, barbă neagră și căciulă. Nici urmă de el. Bun. Mi-am întors privirea înainte, tocmai la timp pentru ca o rafală de aer rece să mă lovească în față și să mă facă să mă încurc în mine.

Costumul din tweed era cea mai calduroasa tinuta pe care o aveam, dar Josie avusese dreptate, acum ca soarele apunea, nu fusese cea mai inteligenta alegere. Nu că oricare din garderoba mea ar avea.

„Dar e în regulă”, am mormăit pe sub răsuflare, gândindu-mă la căciula lui Cameron. Și cizme. Și blugi. Și jachetă de flanel. Și cât de cald trebuie să fie. Poate ar trebui să merg pe la Outdoor Moe's și să-mi iau un beanie. Brandy mi-a înghiontat piciorul cu capul. "Știu. Nici nu cred că mi-aș putea scoate un beanie.” Poate aș putea să fac flanel. Am oftat. „Ar fi putut măcar să lase jacheta înainte de a pleca.”

"Cine a plecat?"

Aproape că am căzut de pe stânca pe care stăteam. „Doamne,” am mormăit, întorcând capul și găsind acel munte de flanel căptușit la câțiva metri în stânga mea.

Sprâncenele lui Cameron s-au înnodat sub căciula lui stupidă și prostească. „Isus a plecat?”

Am deschis gura ca să răspund, dar o altă rafală de aer s-a ridicat, oprindu-mi cuvintele și trimițând un fior care să-mi se târască pe șira spinării. Mi-am încolțit brațele în jurul mijlocului meu și i-am dat din umeri.

Dacă lui Cameron îi pasă de lipsa unei confirmări din partea mea, nu a spus. În schimb, a traversat distanța care ne desparte și s-a plantat chiar lângă mine. Ochii mi-au coborât jos, spre antebrațele lui. Avea mânecile jos, slavă Domnului. Mâinile îi atârnau însă între picioare. Relaxat. Stare brută. Mare. Sigilul acela de pe mizul lui. Uf. Ce era în neregulă cu mine? Nu puteam să mă hiperfixez în fiecare parte a corpului pe care omul acesta mi-a aruncat în față.

Tilly, care, după mărimea ei, părea mai tânără decât Brandy, a mers la trap lângă Cameron, oferind o distragere binevenită. S-a înțepenit.

„Poți să pleci”, am mormăit eu. Oferit, într-adevăr. Pentru că ne-ar face amândurora o favoare. Nu m-aș putea ascunde de el dacă ar fi aici.

„Este doar o capră”, a răspuns el. Nu acestea au fost exact cuvintele lui la yoga? „Două capre. Și unul este mic.”

Altceva a spus el i-a venit în minte. *Tuturor ne este frică de ceva în viața asta* .

„I-am promis Mariei că le voi ține companie”, i-am spus, doar ca să nu mă gândesc la asta.

„Mi s-a părut că mă eviți”, a spus Cameron, făcându-mi inima să cadă. „Și am venit în locul de care știai că voi sta departe.”

Gâtul mi-a lucrat, un nou fior care nu avea nimic de-a face cu frigul care mă strecura pe spate. „Mi se pare că cineva crede că el este centrul universului.” Căldura mi-a revenit pe față. „Eu mă îndepărtam de muzică. Nu e foarte bine, în caz că nu ai observat.”

Ca în semn, muzica s-a oprit și mulțimea a izbucnit în aplauze.

Brandy s-a încordat la picioarele mele, făcându-mă să-mi amintesc cuvintele Mariei despre capra care suferea de anxietate și era declanșată de zgomote puternice. Un umăr cald a intrat în contact cu al meu când Tilly a behăit din partea lui Cameron.

Se îndepărta cu câțiva pași de capra micuță.

Mi-am dres glasul.

„Sunt bine", a mormăit el. Dar chiar nu era. Și oricât de cald era partea lui și de cât frigul din corpul meu era cumva potolit, tot mă simțeam rău. Responsabil, dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles. Am deschis gura, dar Cameron a vorbit. „Am locuit o vreme la o fermă. Cand am fost copil."

Oh. Informația aceea părea să se încadreze undeva în capul meu, de parcă ar fi fost importantă. Merită amintit. — În Anglia, am clarificat. Ceea ce era redundant pentru că amândoi știam asta.

Dar Cameron a dat din cap oricum. „ Totuși, *nonna mea* a urât. Așa că ne-am mutat înapoi în oraș."

Mi-am amintit comentariul lui despre a fi crescut de bunica lui. Mi-am dat seama că îmi amintesc tot ce ieșea din gura acestui om. „Voi doi sunteți apropiați?"

„Au fost", a răspuns el, uitându-se la mine. „A trecut înainte să semnez eu pentru Islington West."

Primul lui club.

M-am uitat în ochii lui Cameron, pierzându-mă puțin în cât de deschisă și goală era expresia lui în acest moment. Pe chipul lui era dor. Puțină tristețe, de asemenea.

„Nu am avut niciodată șansa să-i cunosc pe niciunul dintre bunicii mei", m-am auzit spunând. „Mama mea este originară din Cuba și a venit în SUA cu câțiva ani înainte să mă nasc eu. Ea a lăsat pe toți și totul în urmă. Părinții tatălui meu... au murit când era tânăr." Sprâncenele lui Cameron s-au încruntat. „Nu am experimentat o astfel de legătură, dar cred cu adevărat că bunica ta ar fi mândră de tine." M-am simțit înghițit. „Oricine ar fi."

Capul i s-a înclinat, ochii i-au părăsit pe ai mei și mi-au cutreierat fața pentru o clipă care părea să se întindă prea mult. Era ceva nou acolo, în expresia lui. Ceva care nu avea nicio legătură cu tristețea. Ceva care m-a făcut să mă schimb.

Nonna mea a sosit în Anglia cu schimbul în buzunar și cu o mână de bijuterii care nu valorează prea mult", a oferit Cameron, ridicând mâna și arătându-mi mișcarea lui. „Aceasta este piesa pe care a prețuit-o cel mai mult. A aparținut tatălui ei, iar tatăl meu mi l-a dat când am împlinit optsprezece ani." A expirat pe nas, încet. De parcă ar avea nevoie de timp. „Acesta este tot ce mi-a mai rămas de la ea, rădăcinile mele. Asta, un cap plin de păr negru și o rețetă de ragù pe care o făcea pentru sărbători sau zile proaste."

Un tsunami de întrebări ma cuprins în timp ce stăteam acolo, pe acea stâncă, în tăcere, cu ritmul boogie-ului răsunând peste lac. Și, Doamne, nu mi-am dorit niciodată să-i întreb atât de rău pe fiecare dintre ei în viața mea. Voiam să uit că mă ascundeam de Cameron și nu prea îmi plăcea de el. Am vrut să mă prefac că nu credea că sunt o femeie răsfățată enervantă cu care trebuia să o suporte și să întrebe totul despre el.

„Ai un păr grozav."

Cameron chicoti. Și acel chicotit nu a ajutat. Nici felul în care se uita la mine nu se uita.

M-am întors cu fața, un alt fior legănându-mă din cap până în picioare, atât de mult cât pielea feței îmi ardea... orice simțeam.

Ceva mi-a căzut pe umerii.

Era greu, moale și cald. Era flanel căptușit.

„Cameron...”

— Nu, spuse el, clătinând din cap. "E rece. Și ai tremurat toată noaptea.”

Buzele mi s-au deschis. Am vrut să mă plâng. Dar avea dreptate și, pentru o dată, nu am crezut că am energie să lupt. Am inspirat adânc, obosit, îngropându-mă în jacheta lui. Mi-am umplut plămânii cu parfumul lui.

„Mulțumesc”, am răsuflat, ignorând cât de incredibil de bine mirosea – el. „Eu... apreciez această expresie a decenței umane de partea ta. Și acceptă-l.”

Cameron a oftat și am știut că își amintește propriile cuvinte. „Voi accepta că tu crezi că am un păr grozav. Și eu cred că da.”

Am început să zâmbesc și, în timp ce buzele mele s-au îndoit, privirea lui Cameron s-a îndreptat spre gura mea. În depărtare, muzica sa oprit brusc, urmată de un zgomot puternic și zgomotos. Ca și cum un instrument ar fi căzut la pământ și s-ar fi spulberat. Am început amândoi să ne întoarcem.

Dar un baa tulburat ne-a oprit. Era zgomotos și la fel de gălăgios.

Și era și Brandy.

Pierzându-și mintea de capră mereu iubitoare.

Brațele mele s-au întins în direcția ei. — În regulă, Brandy, am spus pe un ton liniștitor. "Esti bine. A fost doar o mică sperietură. Dar ești bine, promit.”

Dar Brandy nu era în regulă. Și nici ea nu era liniștită. Capul ei se legăna dintr-o parte în alta, iar labele ei se loveau de pământ în spate și mai departe. Nu a fost nevoie de un veterinar, de un zoolog sau chiar de o persoană care a fost ușor informată despre capre pentru a ști că bietul animal a fost zguduit până la capăt.

Neajutorat, am întins din nou mâna.

Brandy a sărit în lateral, aproape lovind un buștean care se sprijinise de stânca pe care stăteam. M-am repezit ca să opresc animalul orb să nu se rănească. Dar am ratat. Din nou.

— Adalyn, a avertizat Cameron, cu vocea în spatele meu. "Permiteți-mi să-"

— Nu, am intervenit eu. Pentru că îi era frică de ei. Nu mă puteam aștepta ca el să calmeze capra.

Așa că mi-am reluat căutarea, întinzându-mă după un Brandy panicat, dar eu...

M-am uitat în jos și am găsit o urmă de caca indusă de anxietate.

„O, Doamne,” am spus în timp ce am virat spre partea opusă. Dar Brandy era încă tulburat – și, prin urmare, făcea foarte mult caca peste tot. „Brandy”, am încercat din nou, văzându-i pe Cameron fugind spre mine cu coada ochiului. — Cameron, *nu* , l-am avertizat, întinzând o mână în direcția lui și cealaltă în direcția lui Brandy. — Capra, i-am explicat, urmărind cum Brandy se învârtea și se lovea cu capul în partea mea cu suficientă forță încât să mă împingă cu un pas înapoi. — Caca, am adăugat, călcând pe ceva moale și simțindu-mi pantoful alunecând înainte. „Flanela!” Am terminat, reușind ca prin minune să prind jacheta cu ambele mâini și să o arunc în aer.

Am aterizat pe fundul meu.

— Iisuse Hristoase, Adalyn, lătră Cameron. "Te simți bine?"

„Spune-mi că jacheta ta este în siguranță”, am răspuns din pământ, clipind la cerul acum întunecat deasupra mea. Hmm, drăguță. „Și sunt bine. Caca de capră a înmuiat lovitura.”

Costumul meu, pe de altă parte? Nu atat de mult.

Un cap a apărut în câmpul meu vizual. Buzele lui erau într-o mufătură furioasă. Mâinile mi-au trecut în jurul brațelor. Laturile. Cap. Gât? Nu știam, pentru că înainte să știu cum sau unde fuseseră mâinile lui, eram drept și mâinile dispăruseră.

„Hei”, m-am plâns. „Am fost bine acolo jos. A fost o călătorie intenționată.” Sprâncenele i s-au arcuit. „M-am uitat la stele?” Am încercat. Nările lui Cameron s-au deschis. "Amenda. Am căzut. Dar nu poți fi supărat, pentru că am salvat flanela. Și chiar mă uitam la stele.”

— La naiba cu jacheta... începu el.

Dar ceva în spatele lui m-a distras. Coniac. Îndreptându-se spre apă.

"Oh nu." Am sprintat în jurul lui Cameron. "Coniac!"

Cameron a murmurat ceva, sau poate a strigat-o, nu știam. Și nu mi-a—nu-mi putea—păsa. Eram prea ocupat să sar în apă înghețată până la genunchi pentru a mă asigura că o capră oarbă de șase luni, pe nume Brandy, în a cărei caca eram acoperită, nu s-a înecat.

Cameron Caldani și jacheta lui stupidă de flanel ar trebui să aștepte.

CAPITOLUL Șaptesprezece

Adalyn

am crezut că Cameron a fost exasperant când a fost indiferent în a lucra cu mine, asta a fost pentru că nu aveam idee cum era Cameron când era implicat de fapt.

„Ești încăpățânat”, mi-a spus el cu arcul acela enervant al sprâncenei.

"Pe mine?" m-am batjocorit. „Tu ești cel care se plânge de schema de culori pentru noile uniforme de o oră întreagă. Sincer, pentru cineva care se îmbracă în haine tehnice care vin în culori precum Smolder Blue, Northern Black sau Rocky Grey, pari foarte dornic să decizi ce nuanță de verde ar trebui să fie șosetele.”

A scos un mormăit.

Al cincilea în ultima oră. De parcă ar fi fost un... om-urs.

„Ce e în neregulă acum?” Am întrebat. „Ți-am jignit simțul modei spunând adevărul?”

„Suporturile astea nenorocite pe care stăm.” Cameron se mișcă pe scaun. „Sunt mai rele decât credeam”, mormăi el, întorcându-se la dreapta și la stânga, de parcă gradele ar avea altceva de oferit decât o suprafață dură și o structură de fier care cunoscuse zile mai bune. „Cum reușești să stai aici două ore întregi, trei zile pe săptămână?”

Mi-am dat ochii peste cap. „Oh, îndrăzneala bărbaților de a se îndoi de capacitatea unei femei de a îndura durerea și disconfortul.”

Cameron se încruntă. "Durere?"

„Poți te rog să te concentrezi? Trebuie să închid asta astăzi. Am spus că vom discuta despre asta luni după antrenament și nu am ajuns nicăieri. Întâlnirea de miercuri a fost și ea fără rezultat. Acum este joi, al doilea joc este sâmbăta viitoare, iar fetele vor juca din nou în uniformele vechi. Vedeți graba?”

„Nu chiar”, a avut curajul să răspundă.

Acum asta m-a enervat de-a dreptul. „Am rapoarte de completat și o poveste de succes de creat. Pentru asta am nevoie de o narațiune pe care o controlez, de o prezență în rețelele de socializare pentru a pune ochii pe echipă, de o strategie pentru a câștiga Six Hills și de o echipă îmbrăcată în uniforme decente, sponsorizate la zi. Până acum nu am nimic din toate astea.”

"Ma ai."

Roșul acela stupid a revenit și m-am pus să-i arunc o privire blândă. "Yay."

Dar oricât de ironic am vrut, ceva greu și neașteptat s-a instalat adânc în burta mea. Chiar am avut ajutorul lui Cameron după acea schimbare bruscă de părere din timpul meciului de sâmbătă

trecută. Am văzut schimbarea modului în care a condus antrenamentul în această săptămână. Cameron fusese mult mai puțin răbdător și mai... asertiv. Autoritar. Și spre surprinderea mea, în loc să se răzvrătească sau să se plângă, echipa haotică zdrențuită care fusese Războinicii Verzi ajunsese atât de departe încât să pară disciplinată.

Pentru aproximativ zece la sută din timp.

Corpul mare al lui Cameron sa mișcat din nou, deturnându-mă când genunchiul lui s-a ciocnit de al meu. Un fior neașteptat mi-a târât pe șira spinării la contactul cald al pielii lui cu țesătura subțire a pantalonilor chino pe care îi purtam în încercarea de a arăta mai puțin înfricoșător și mai accesibil. Privirea mea a căzut pe genunchiul lui gol, datorită pantalonilor scurti de antrenament pe care i-a purtat religios pentru a practica. Ochii mei s-au tras în sus, de-a lungul patrulei lui. Țesătura se ridicase și pielea lui era la vedere, cu aspect neted și...

Uf. O făceam din nou. Privind corpul acestui bărbat.

„Ți-e frig", a spus el din partea mea. "Din nou. Când vei înțelege în sfârșit că nu ești în Miami și că aceste haine subțiri nu sunt suficiente?"

„Nu mi-e frig", am mințit. Pur și simplu am fost afectat de contactul scurt al piciorului lui. "Sunt enervat. Și hainele mele nu sunt slabe." Am ridicat liantul uitat din poală. „Dacă vrei să participi la procesul de decizie privind noile uniforme" – și treningul asortat pe care nu l-a aprobat, dar eu îl comandam oricum – „ne hotărâm acum. În caz contrar, voi căuta contribuția altcuiva."

„Nu ai pe nimeni altcineva."

Nu eu am.

În afară de Josie, și poate de bunicul Moe, niciun suflet din Green Oak nu era interesat să vorbească cu mine, cu atât mai puțin să lucreze cu mine. Diane încă se dubla ca justiția PTA. Dar nu mă plângeam. De asemenea, aș ezita să mă împrietenesc cu bolnavul care a atacat o mascota și s-a numit online Lady Birdinator.

Mi-am scos telefonul și mi-am deschis aplicația de mesaje.

Cameron își întinse gâtul. „Cui trimiți mesaje?"

Mi-am ținut ochii pe ecran, ignorând cât de aproape se mișcase și am selectat câteva dintre fotografiile pe care le făcusem în timpul meciului de sâmbătă. „Cineva care chiar ar putea ajuta."

— Matthew, murmură Cameron. „Este *tatăl tău* ?"

Asta a usturat mai mult decât mă așteptam. Nu pentru că Cameron ar fi dat de înțeles de mai multe ori că am fost răsfățată, ci pentru că nu credeam că tatăl meu va răspunde dacă îi voi trimite mesaje. Tot ce am primit de la el în ultimele zile a fost un mesaj de la secretara lui pentru a confirma că problema băuturilor energizante era examinată. Nici măcar un check-in rapid. "E cel mai bun prieten al meu."

A fost o prostie să-l întreb pe Matthew, dar încercam să demonstrez un punct.

Cameron expiră zgomotos, întregul său corp mișcându-se odată cu eliberarea aerului. Partea laterală a quad-ului lui s-a apăsat pe partea mea. „Adalyn, eu..."

Telefonul meu a sunat.

— Iată, am spus. "Rapid. Eficient. Întotdeauna dispus."

Cameron a mormăit ceva ce am ignorat în favoarea citirii cu voce tare a textelor lui Matthew.

MATEO: WTF

MATEI: EXPLICĂ.

Am scos o rapidă sărbătoare *Ha* . "Vedea? Acum, aceasta este exact implicarea pe care o căutam. Pasiune pentru discuții.”

Dar apoi am derulat în jos și am...

MATTHEW: Asta cred că este?

MATEI: CE FACE EL AICI?

MATTHEW: Asta e azi????

MATTHEW: WTF ADALYN

MATTHEW: NU-MI PUTEA CRED TU ESTI CU Cameron Caldani (!!) si nu MI-ai spune.

MATTHEW: Ce face el în NC? Ce-

Mi-am blocat imediat telefonul.

Pentru bună măsură, l-am adus la piept. Ascunde-o. Cum am... Pozele. Cameron trebuie să fi fost în ei. Dumnezeu. Degetele mele au strâns dispozitivul și mai strâns. Nu am vrut ca Cameron să creadă că mă duc să dau unde era el.

M-am uitat la el, venind cu modalități de a mă explica, dar Cameron era absorbit de linerul meu. Cel rosu.

am clipit.

Luați-o ca pe o victorie, Adalyn .

Mi-am băgat telefonul în adâncul genții și mi-am dres glasul. "Da." M-am apropiat de el. Ceea ce mi-am dat seama că a fost o greșeală, pentru că tot ce puteam simți și miros era Cameron. M-am întors înapoi. „Cred că putem trece la strategie, idee bună.”

„Deja pe el”, a spus el fără să se uite la mine.

Puțin pasiv-agresiv, dar am evitat o criză, așa că i-aș da asta. „Cum arată asta?” Am întrebat. „Ce ai în vedere în ceea ce privește planul de joc? Jucăm împotriva...”

„Rockstone”, a terminat el pentru mine. „Este aici în micul tău liant.” Nu a fost puțin, dar am lăsat și asta să plece. „Și planul meu este ca copiii să arate în partea dreaptă de data aceasta.”

„Este un început bun”, am recunoscut sincer. „Dar ar trebui probabil să începem să urmărim ceva mai specific. Ca și planurile de antrenament pentru fiecare jucător, pentru a răspunde nevoilor individuale.” I-am întins o mână peste poală și am întors câteva pagini, ajungând la cărțile individuale pe care le pregătisem. „Poate dacă noi...” Am simțit greutatea privirii lui pe profilul meu. „De ce te uiți așa la mine?”

Capul lui Cameron s-a înclinat și, când a vorbit, datorită faptului că m-am aplecat asupra lui, cuvintele lui au căzut pe tâmplă. — Ai o secțiune pentru mine în legatorul tău al iadului?

Am facut. Dar a fost pusă într-o cutie în capul meu. Altceva în capul meu acum? Cât de aproape era fața lui de a mea. M-am smucit înapoi. „Nu vorbi așa despre liantul meu” a fost tot ce am putut spune.

Un chicotit profund a bubuit din partea lui Cameron, de parcă aș fi fost acel lucru amuzant pe care l-ar putea înțepa.

„Acest lucru se dovedește foarte neproductiv", i-am spus. „Să numim o zi și să mergem acasă."

Orice amuzament a dispărut, iar umerii lui au mers până la scufundare, chiar dacă aproape imperceptibil. — Ada, dragă, spuse el expirând.

Ada, dragă .

Era nou. Niciodată nu am fost numit așa ceva. A fost... muzical și frumos și l-am auzit pe Cameron spunând că m-a făcut să mă simt ciudat. Nu cum a fost numit Addy sau Ads, dar diferit. Am decis că nu mi-ar plăcea.

Expresia lui Cameron s-a schimbat din nou, de parcă ceva s-ar fi năruit, în sfârşit că a avut sens. Am intrat în panică, dar apoi, ceea ce trebuia să fie telefonul lui a sunat din buzunar, oferindu-mi o ieșire ușoară.

Ușurată, l-am privit scoțând fără tragere de inimă dispozitivul din buzunarul din față al jachetei și verificând ecranul. Se îndreptă, comportamentul lui schimbându-se instantaneu. „Trebuie să iau asta. Scuză-mă un minut."

Și tocmai așa, el cobora rapid pe tribune și eu am rămas acolo, urmărind cum mușchii acelor gambe sculptate dansau cu fiecare pas.

„Și o fac din nou", mi-am spus. „Ochiind-l."

Am expirat, apucând liantul de unde îl lăsase Cameron și îmbrățișând-o pentru mine. M-am gândit înapoi la urma de texte a lui Matthew. Dacă aș fi avut noroc, nu s-ar fi urcat într-un zbor și nu s-ar planta pe pragul ușii lui Cameron pentru a-și semna fruntea. Sau cunoscându-l pe Matthew, obrazul lui fund. Sau-

"Bună!"

Liantul a fost aproape tresărit din mâna mea.

— Hopa, spuse María. „Te-am speriat, domnișoară Adalyn? Îmi pare rău. Uneori sunt prea tare."

Mi-am netezit expresia în ceea ce speram să fie un zâmbet frumos. „Nu ești niciodată prea tare, María", i-am spus și, dintr-un motiv oarecare, mi-a venit în minte ceva ce a spus mama. „Și niciodată nu ar trebui să-ți ceri scuze pentru că ai fost tare. Cine te face să te simți așa este cel cu urechi sensibile."

Ea a făcut o față. „Asta are foarte mult sens." Ea dădu încet din cap. „De aceea te uitai în ceafă? Te uitai la urechile antrenorului Camouflage?

Am oftat. „Mă... mă întrebam ce balsam folosește. Părul lui arată atât de strălucitor și strălucitor tot timpul."

Sprâncenele i se împletesc în mijlocul frunții. „Nu cred că am făcut-o balsam folosit vreodată. Tata cumpără toate produsele de duș pentru casă, iar Tony mă ajută cu părul." Mi-am ridicat privirea la felul în care părul ei era într-o coadă de cal ascuțită astăzi. „Poate că pot să-l rog pe tata să-mi ia unul."

M-am uitat la fata care m-a tratat mereu diferit de toți ceilalți, încercând să-mi amintesc dacă nu-și pomenise vreodată mama. Nu era treaba mea și ar fi extrem de nepotrivit să întreb un copil despre așa ceva, dar era ceva despre acest copil care m-a făcut să vreau să știu.

Un adolescent a apărut în jurul colțului tribunelor purtând o scândură de lemn, distrăgându-mi de la gând.

„Oh, da”, a spus María, în timp ce mă uitam cu privirea la vederea neașteptată din spatele ei. „Tony și tata lucrează la magazia de provizii. Îți amintești cum am spart ușa din greșeală și am făcut mizerie? Vino, te prezint, domnișoară Adalyn. O să te placă, promit.”

Și înainte să știu ce se întâmplă, María mă trăgea în spatele ei până la locul unde lucrau fratele și tatăl ei.

Când am ajuns la ei, María m-a tras de mână și am scos un „Bună” foarte tare.

Tony, un adolescent care avea doar picioare și brațe, care așezase scândura de lemn pe care o văzusem pe umărul lui pe un banc de lucru, a aruncat chestia la pământ.

Tatăl lui a înjurat.

María a chicotit.

„Îmi pare atât de rău”, m-am repezit.

„Tony are urechi atât de sensibile”, a glumit María.

Tony se întoarse. „Ce-ai zice să-l tai, micuțule monstru...” M-a zărit, cu fața devenind roșu cireș. Părea că se sufocă. "Oh. Bună ziua, doamnă.”

— Ignoră-l pe Tony, ciripi María. „Devine așa când fetele sunt prin preajmă.” Ochii adolescentului se mariră. "Hei tata? Ea este domnișoara Adalyn, îți amintești că ți-am spus despre ea?

Bărbatul se plimba deja pe bancul de lucru și își scotea o pereche de mănuși de securitate. „Este greu de uitat”, a spus el zâmbind asta mi-a amintit imediat de fiica lui. „Tu ești tot ce vorbește.” A întins o mână. „Sunt Robbie Vasquez, încântat să te cunosc în sfârșit.”

L-am luat de mână și i-am strâns-o. — Mă bucur să vă cunosc și eu, domnule Vasquez.

Un râs vesel i se rostogoli de pe limbă. „Te rog, Robbie este în regulă.” Mi-a eliberat mâna și și-a pus mănușile înapoi. „Este frumos să reușești în sfârșit să dai o față numelui despre care vorbesc toată lumea din oraș. Mi-ar fi plăcut să mă prezint în timpul happy hour pentru capre, dar a fost o urgență la hambarul de vaci.”

María m-a tras de mână, iar eu m-am uitat la ea. „Carmen nu a mâncat. Cred că este tristă pentru că Sebastian a dispărut cu săptămâni în urmă.”

"Carmen... vaca?" m-am aventurat. „Și Sebastian cel...”

— Cocoșul, spuse María. „Sebastian Stan, l-a numit domnișoara Josie. A fost cadoul meu de ziua mea.”

„Aceștia ar fi ei.” Robbie chicoti. „Mariei îi place pentru toate animalele pe care trebuie să ni se numească. Dar stomacul lui Carmen este bine acum. Nimic de care să vă faceți griji.”

Tony s-a apropiat de noi timid înainte să pot pune alte întrebări. Fața lui era încă roșie, iar ochii îi erau plecați. „Toate scândurile sunt scoase din camion. Pot să fug la Josie pentru un minut?

Tatăl lui a pocnit pe limbă. — Bine, a cedat el. Iar adolescentul nu a pierdut timpul întorcându-se. „Dar ia-ți sora cu tine”, a adăugat Robbie, oprind adolescentul. „Și să te întorci în cinci. Topuri. Avem de lucru.”

Tony clătină din cap, dar își întinse un braț, scoțând mâna.

María alergă în direcția fratelui ei, prinzându-se de membrul întins. — Îți aduc un brownie, domnișoară Adalyn, strigă ea peste umăr. — Și tu, tată!

Robbie a râs, dar a răspuns: *„Gracias, bichito”.*

Cuvintele spaniole mi-au răsunat în minte. O parte din mine s-a simțit încurajată să exploateze acea conexiune. Aveam ceva în comun, până la urmă. O limba. Poate și o cultură. Aș ști dacă aș întreba. Asta ar face mama mea. Dar eu... nu știam cum. Mintea mi s-a golit în situații ca acestea. Dacă bărbatul ar vorbi cu mine în spaniolă și ar descoperi că al meu nu era prea bun? Dacă s-ar fi

așteptat să fiu ceva ce nu eram și apoi s-a dovedit a fi dezamăgit? Părea să mă placă foarte bine deocamdată.

Privirea mea se plimba în jur, căutând cu disperare ceva de spus și oprindu-se când am zărit un hanorac din Miami Flames aruncat peste o cutie de instrumente.

„Ești fan?" am întrebat, dând din cap.

„Tony este", a recunoscut el, un zâmbet lent despărțindu-i fața. „Băiatul este înnebunit după fotbal. Se uită la tot și orice găsește la televizor sau la telefon." O clătinare din cap. „Nu sunt unul pentru sport, sincer, dar mama lor a fost. El, uh..." Zâmbetul lui căzu. „A luat-o după ea în acest fel. Și Maria o face, cred."

A fost. Mama lor era.

Mi-am dat din nou capul pentru a spune ceva potrivit și pentru a nu opri această conversație. „Lucrez pentru Miami Flames", m-am repezit. „Știu că Miami nu este chiar după colț, dar ți-aș putea face rost de bilete la un meci. Ați putea face o excursie din asta. Miami va fi o pauză bună de frig până când Flames vor ajunge în playoff. Dacă o vor face vreodată, asta este. Nu avem cel mai bun sezon."

Bărbatul vesel și bun a tăcut ciudat.

„Sunt șeful de comunicare al echipei", am simțit nevoia să explic. „Ei bine, eu... am fost. Sunt într-un concediu temporar – pauză. Sunt într-o pauză." Robbie s-a încruntat și mi-am mișcat picioarele. „Se pare că am fost concediat, dar nu am fost. Vă pot lua celor trei bilete bune, vă promit. Tatăl meu este proprietarul. El, uh... Am înghițit în sec, și Doamne, nici nu știam de ce mă distram la acest om. „Andrew Underwood. Sunt fiica lui. Deci, chiar dacă din punct de vedere tehnic sunt într-o pauză, tot pot obține bilete pentru, ăă, oameni. Da."

Expresia lui Robbie se închise. Ba chiar a făcut un pas înapoi. — Dar numele tău, spuse el. „Este Reyes. Nu credeam... Se opri.

Eu... nu am înțeles ce am spus să-l jignesc. Își dădea seama că eu sunt femeia nebună din videoclipul despre care vorbea tot orașul? „Folosesc numele de familie al mamei mele." Mi-am strâns mâinile ca să nu mă frământ. „Și promit că copiii sunt în siguranță cu mine. Acea-"

— Mulțumesc pentru ofertă, domnișoară, interveni el. „Dar mi-e teamă că nu pot accepta biletele. Am luat deja mai multă caritate decât mă simt confortabil."

Caritate.

Termenul părea să mă lovească mai tare decât ar fi trebuit. Poate pentru că l-am acuzat pe Cameron de același lucru. Reacțiile lui Robbie și ale mele nu au fost atât de îndepărtate. Deci nu ar trebui să fiu atât de rănit. Numai că am încercat să fiu drăguț. Acesta era tatăl Mariei și am vrut să fac ceva pentru el și copiii lui. N-ar strica să am pe cineva în afară de Josie de partea mea. Nu puteam să înțeleg cum s-a întors atât de lamentabil.

"Este vreo problemă?" spuse în spatele meu o voce profundă, accentuată.

Atunci s-a întâmplat ceva în corpul meu, ceva care a simțit mult ca o ușurare. Relief la Cameron Caldani fiind acolo. Aici. Nu avea sens.

Ochii lui Robbie s-au fixat într-un punct deasupra capului meu. A deschis gura.

— Totul e în regulă, am intervenit eu. „Îl deranjeam pe domnul Vasquez și nu-l lăsam să-și facă treaba. Acum că mă gândesc bine, nu am aranjat niciodată reparațiile șopronului. Te-a sunat Josie? A fost mizeria mea de curățat și aș vrea să am grijă de asta. Deci, pe cine ar trebui să văd despre costuri?"

— S-a rezolvat totul, domnișoară, a răspuns Robbie.

Așa că ne-am întors cu adevărat la *miss* . "Dar-"

— Nu contează, îl întrerupse Cameron. A venit lângă mine și s-a uitat bine la mine. Expresia i s-a schimbat. Ceva fulgeră în spatele ochilor lui. Îngrijorare? „Acum, unde este acea liant cu planul tău detaliat în cincisprezece pași pentru a-mi face viața și mai complicată? Aș vrea să merg acasă."

Sprâncenele domnului Vasquez se ridicară.

Da, fără îngrijorare. Orice fel de ușurare am crezut că am simțit a fost o lipsă de judecată. Clar.

Am spus foarte, foarte calm și, cu acel zâmbet, am știut că i s-a părut atât de îngrozitor: „Știi ce?"

„Nu știu ce." Buzele lui le oglindeau pe ale mele, înclinându-se. — Dar oricum o să-mi spui, nu-i așa, dragă?

Dragul acela prost s-a întors. M-a enervat.

"Tu." I-am pus un deget pe pieptul lui nesocant de tare. „Chiar poate fi un fund."

S-a uitat în jos la degetul meu arătător în timp ce i-a înțepenit pectoralul stâng. O sprânceană a crescut. „Cred că poți face mai bine decât atât." Privirea lui a întâlnit-o din nou pe a mea. A fost o provocare acolo. „Am insultat legatorul tău. Din nou. Merit ceva mai mult."

El a facut. Mi-am îngustat ochii, cuvintele dansând pe vârful limbii.

— Hai, dragă, spuse el coborând vocea. „Lasă-l afară pentru mine."

Lasă-l afară pentru mine? Cine credea că este?

"Tu." L-am înjunghiat în piept cu degetul. Furia mi se învârte pe gât. „Ești atât de exasperant încât nu pot." Un alt jab. „Nu pot cu tine, încăpățânat, știi-totul, ticălos de om!"

Cuvintele mele atârnau în aer când Cameron mă privea cu o față pe care nu o înțelegeam. O față care nu a fost frustrată sau supărată sau nici măcar nefericită. De fapt, a fost invers.

„Ce este un ticălos?" spuse María. „Este lucrul pe care l-a luat bunicul Moe pe fund?"

Mi-am întors capul încet, confirmând că María și Tony s-au întors. Copilul de nouă ani ținea o cutie maro pătată de grăsime, iar adolescentul își privea sora cu o expresie de groază pură.

— Taci, María, șopti Tony cu voce tare. Dar apoi s-a întors spre noi. Și ochii lui s-au așezat pe Cameron. S-au lărgit.

"De ce?" continuă ea, ridicând privirea spre fratele ei. „Ei vorbeau despre măgari, iar antrenorul Kisscam arată întotdeauna de parcă este supărat pentru ceva."

Tony a rămas tăcut, cu fața gravată într-un amestec de șoc și uimire pe care l-am recunoscut bine. A fost uluit. Copilul trebuia să știe exact cine este Cameron și părea foarte mult că ar afla pentru prima dată. — Nu-i spune așa, murmură el, intrând în sine. „El este Cameron..."

„El este doar Cameron", am făcut un pas înainte. Întâlnind ochii adolescentului. Vocea mea fusese puțin aspră. Mi-am dres glasul. „Sau Coach Cam." M-am dat înapoi. „Și chiar ar trebui să mergem acasă."

Se auzi un ritm de tăcere.

María oftă. „Sincer, aș fi și eu supărat, dacă aș avea un lucru uriaș pe bu..."

Tony o ciupi de partea. „Decupează-l, monstru puturos."

"Hei!" se plânse María. "Nu sunt un monstru! Și într-o zi voi fi o șefă ca domnișoara Adalyn. Și o să te lovesc în fund cu tocuri înalte, așa cum știu că îi face oricui o numește împuțită."

Pieptul meu simțea că a fost plin de beton și eu... Doamne.

Toată lupta mi-a scăpat.

Nu-mi venea să cred cum sau de ce cineva ar spune că, atunci când nu eram altceva decât un accident de tren care aparent striga bărbații înfuriați cu o provocare minimă, smulgea capete de mascotă de pe costume, era chipul unei băuturi energizante care lăuda divertismentul mai mult decât demnitatea și cădea. în caca de capră.

Niciodată nu am fost plăcut sau admirat de nimeni atât de înverșunat. Așa cum părea să facă María.

O mână mi-a căzut pe partea mică a spatelui și, când mi s-a spus, aproape prea încet: „Hai să-ți luăm lucrurile, dragă. Te voi duce la mașina ta, am spus eu. Nici măcar să ne întrebăm când aceeași mână a căzut și mi-a periat spatele în timp ce ne-am îndepărtat.

Începeam să înțeleg cât de epuizată eram să pun la îndoială fiecare lucru din viață.

CAPITOLUL optsprezece

Adalyn

Eram din nou la ferma Vasquez .

Numai că de data aceasta nu erau covorașe de yoga sau animale de fermă pufoase care săreau și behăiau. Era o seară de vineri, soarele apusese deja și țineam în mână ediția mea dreaptă, limitată, Manolo Blahnik.

Cameron a oprit motorul camionului său și a coborât din vehicul. Arătă fără cuvinte spre pantof și mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Călcâiul s-a rupt, am explicat pe un ton neamuzat. Pentru că cum m-aș distra? Într-o mână am ridicat stilettoul frumos și generos pe care fusesem suficient de prost să-l port, tocul în cealaltă mână. „În timp ce te așteptam.”

Adevărul era că mă plimbasem. Pe teren cu pietriș și clar periculos. Dar el a întârziat și eu... Ei bine, nu am vrut să mă aventurez singur în hambarul în care avea loc activitatea din această seară. Cameron Caldani nu era o companie bună, dar el era cel mai mic rău.

Cameron se încruntă. S-a încruntat. De parcă n-ar fi înțeles. Ultimul lucru de care aveam nevoie era atitudinea. „Nu te uita așa la mine”, am întrebat.

"Precum ce?" În cele din urmă a traversat distanța dintre noi și s-a oprit în fața mea. Privirea i s-a afundat și s-a oprit la piciorul meu gol. El a oftat. „Poate dacă nu ai fi defilat prin acele nenorocite. Dar asta nu ți-am spus până acum.”

„„În acele nenorocite”?” Am fost revoltat în numele pantofilor mei. „Aceștia sunt Manolo Blahniks.” Buzele lui s-au aplecat în jos, de parcă numele n-ar fi sunat niciun clopoțel. Am băgat călcâiul liber în buzunar și mi-am pus restul pantofului la picior. „Nu te preface că nu știi cât valorează acestea. Ai locuit în LA ani de zile, i-am spus, întorcându-mă. — Și chiar te-ai întâlnit cu Jasmine Hill. Am început să mărșăluiesc înainte. „Nimeni nu se întâlnește cu un ambasador al unui brand de modă și iese neschimbat din acea relație. Nici măcar cineva care se îmbracă în pantaloni tehnici verzi-mușchi sau gri ca bolovan de cele mai multe ori.”

Dacă Cameron s-a gândit la ceva despre mine, știind destule despre istoria lui întâlniri pentru a face referire la singura lui relație cunoscută după nume, nu a spus. Bun. M-am scos intenționat pentru a face un punct și a obține ceea ce îmi doream: tăcere.

— Lasă-mă să te ajut la hambar, spuse el, deodată acolo, chiar în spatele meu. „Nici nu poți să mergi în acel *Banana Tonic rupt* .”

Atât pentru acea tăcere. „Nu am nevoie de ajutor. Voi continua să defilez, așa cum ai spus tu, și voi risca consecințele.”

Un chicotit l-a părăsit.

Am ignorat-o – și felul în care a plutit atât de aproape în spatele meu – și am șchiopătat restul drumului până la hambar. Când am ajuns la intrare, i-a ieșit brațul, palma aceea mare împingând ușa de lemn deschisă pentru mine.

„Te temperamentul înainte de vârstă”, a murmurat el împotriva tâmplei mele.

Am încercat să ignor și asta, dar valul de furnicături pe care respirația lui i-a creat pe pielea mea mi-a făcut să se clătească voința.

Cineva a țipat și înainte să pot pune un picior înăuntru, am fost învelit într-o îmbrățișare, strâns, eliberat și apoi tras în hambar.

„Ești în sfârșit aici!” a exclamat Josie. „V-am așteptat pe voi doi.”

„Am fost reținuți”, mormăi Cameron. — De o pereche de Manolos ruinată.

I-am aruncat o privire. Așa că știa. El știa mai mult decât. Doar cei care au făcut-o le numeau Manolos.

„Acum, asta este pur și simplu groaznic”, a cântat Josie, făcându-mă să-mi întorc atenția asupra ei. M-am uitat o clipă, distrasă de salopeta galbenă pe care o purta. „O, dragă, nu. Nu poți purta asta la cursul nostru de olărit. Tonight's Muddy and Mighty, și se numește așa dintr-un motiv.”

„Dar hainele mele sunt în regulă”, am replicat, uitându-mă în jos la mine. „Și promit că călcâiul lipsă nici măcar nu mă deranjează atât de mult.” Era antrenamentul de care gambele mele nu aveau nevoie, dar l-aș suge și aș fi stat în vârful picioarelor toată noaptea dacă ar fi trebuit.

Josie și-a legat unul dintre brațele ei de al meu, făcându-ne înainte. „Sunt sigur că poți face orice în orice moment, ești ca propria noastră Super-șefa-doamnă.” Asta părea o întindere. „Dar nu te voi lăsa să strici bluza aceea frumoasă. Sau pantaloni. Nu deasupra pantofului deja căzut. RIP." Capul ei se întoarse să se uite peste umăr. „Cam, dragă, du-te în grup. Voi fi acolo într-un minut.”

Dragă? Membrul meu fără călcâi s-a clătinat. Cât de familiari erau Cameron și Josie? Și cum... nu-mi păsa. Fuseseră prieteni înainte să ajung eu aici. Nu era important.

Sau orice afacere a mea.

Josie m-a târât până la capătul îndepărtat al hambarului și m-a împins într-un fel de vestiar care consta din două paravane pliabile înainte de a dispărea pentru o clipă. Când s-a întors, mi-a împins ceva în mâini cu un zâmbet. „Ieși afară când ești gata.”

M-am uitat în jos.

Era salopeta. Roz. Și adidași. De asemenea, roz.

M-am gândit la grămada mea de rufe tot mai mare. Pantoful meu căzut.

Salopeta este.

„Arăți atât de drăguț”, a spus Josie când m-am alăturat grupului. Mi-a dat o dată, fața ei luminându-se. „Ei arată mult mai bine pe tine decât pe mine. Știi ce? Ar trebui să le păstrezi.”

Mă îndoiam că este adevărat. O privire asupra hainelor împrumutate mi-a spus că păreau la fel de strânse în jurul șoldurilor și pieptului meu pe cât se simțeau. "Este foarte amabil din partea dumneavoastră. Mulțumiri."

— Desigur, spuse ea cu ochiul. „Stația ta de lucru va fi acolo. Chiar în față.” Ea arătă spre stânga. „Apropo, a trebuit să-l trag fizic pe acel om în fruntea clasei.” I-am urmat degetul cu ochii,

dând peste un trunchi larg acoperit cu un șorț galben cu margarete minuscule pe el. „Poți face ceva să-l faci să nu se mai încruntă?”

Ochii mi s-au ridicat la fața lui Cameron. Nu părea fericit. Era îmbufnat și încruntat și îmi amintea de o pisică udă. M-a făcut să vreau să zâmbesc. „De fapt, nu cred că pot. Cred că asta e fața lui.”

Colțul gurii i se zvâcni.

„Cam?” spuse Josie pe un ton prea dulce. „Vrei să fii o păpușă și să-i arăţi Adalynei cum să lucreze cu roata? Ai spus că nu e prima dată când arunci un castron. Și astăzi este foarte ocupată.”

M-am uitat în jur, profitând de spațiul amplu din interiorul hambarului și găsind grupuri mici de oameni adunați în jurul unor mese până la talie. Ochii mei au zărit-o pe Diane, care se prefăcea că nu privește în acest loc.

M-am întors spre Josie. „Cred că asta pare puțin avansat pentru mine. Sunt incepator."

Josie chicoti. „O fecioară de ceramică.” Ea a zâmbit. m-am înfiorat. „Nu-ți face griji, vei fi pe mâini bune.” Mi-a dat umerilor o împingere în direcția stației de lucru. Și omul încruntat. „Hai, curajul învinge toate lucrurile. Chiar și ceramică!”

M-am împiedicat fără tragere de inimă de lângă Cameron.

Ochii i s-au afundat, maxilarul strâns. „Salopetă drăguță.”

„Șorț drăguț”, am răspuns, în timp ce Josie începea să strige instrucțiuni în fundal. „Margaretele chiar îți scot ochii.”

El scoase un chicotit.

I-am făcut o față și privirea i-a coborât din nou. Repede. Rău de repede. Dar am prins-o. Am rezistat nevoii de a trage de salopetă.

„Deci, știi cum funcționează asta?” Am arătat spre roata asamblată deasupra băncii înalte.

Mâna lui Cameron a intrat în câmpul meu vizual. A pus un comutator pe o parte, făcând placa să se rotească încet.

„Există ceva ce nu știi cum să faci?”

S-a gândit la răspunsul său și a avut îndrăzneala să pară îngâmfat când a spus: „Nu”.

"Perfect!" a exclamat Josie, surprinzându-mă cu apropierea bruscă a vocii ei. Ea bătu din palme. „Ai pus volanul! Yay!" Apoi a fugit din nou, lăudând cât de terapeutică era ceramica în ceea ce aflasem că era vocea ei de monitor.

„Doamne,” am șoptit, bătându-mă pe piept. „Cum face asta?”

Cameron nu a răspuns, în schimb a tras: „Se pare că aruncăm un castron nenorocit, atunci.”

— Da, am murmurat, privindu-l întinzând mâna spre blocul de noroi. Privirea mea s-a îndreptat spre mâinile lui Cameron, degetele lui lungi, cu aspect aspru. Își scoase inelul. Mi-am coborât vocea: „Mi-aș putea da seama singur. Am citit despre asta și am urmărit mai mult de câteva videoclipuri cu instrucțiuni. Mi-am făcut temele.” Mâinile lui au împărțit chestia în două și au început să modeleze o jumătate într-o minge. "Sunt serios. Ai putea doar să privești. Sau pleci.”

Cameron și-a întins brațul în direcția mea, ținând mingea de lut în mână. „Fixează mingea pe roată.”

Am ezitat.

Perechea aceea de ochi verzi ca pădure se uita fix în ai mei. „Nu te mai gândi prea mult și fixează mingea la roată pentru mine, da?”

Avea din nou privirea aceea îmbufnată, așa că am luat lutul de la el și l-am lăsat să cadă pe farfurie cu o bătaie puternică. M-am încruntat la el. „Stai, de ce nu stăm jos?” M-am uitat în jur. „Tot ce am privit și citit s-a făcut stând jos. O voi lua pe Josie...

„Arunca în timp ce stai în picioare este mai bine pentru spate”, a spus el practic, de parcă asta ar explica ceva. „Pune-ți palmele în jurul ei și încearcă să etanșezi marginile la suprafață.”

Buzele apăsate într-o linie strânsă, am încercat să fac doar conform instrucțiunilor reușind să fac plăcuța roții să se întoarcă când apăsam de fiecare dată pe minge. Am aruncat o privire spre Cameron, aşteptându-mă să-l găsesc bucurându-se de frustrarea mea. Nu a fost deranjat de încercările mele eșuate. Expresia lui era calmă. Rabdator. Mi-a amintit cum se comporta cu fetele. Își înclină capul într-o parte, așteptând în continuare. M-a lovit atunci că fie mă lăsa să-mi dau seama singur, fie aștepta să-i cer ajutor.

S-a materializat un gând neașteptat. Ar fi un tată atât de grozav. Sub fațada aceea înfuriată și dură, era răbdare. Comandă blândă. Căldura s-a răspândit în josul meu... Doamne. De ce a avut acest gând un asemenea efect asupra mea? De ce... îmi imaginam lucruri? Nici nu știam dacă vreau copii.

"Esti bun?" întrebă Cameron.

„Eu...” am înghițit în sec când mi-am auzit vocea clătinând. Ce era în neregulă cu mine? „Nu pot face asta. De unul singur. Ai putea, poate, poate, hmm, să ajuți?”

Palmele lui Cameron au căzut imediat peste ale mele.

Încă o dată, tot corpul meu a simțit atingerea pielii lui pe dosul mâinii mele. Mi-am ridicat capul, întâlnindu-i ochii peste blatul mesei.

„Așa”, a spus el cu o voce scăzută, călcâiele palmelor apăsând peste degetele mele. „Simți presiunea mâinilor mele? Fă așa cum fac eu. Simțiți cum dă lutul.”

M-am uitat în jos, șocat și ciudat de mulțumit de vederea mâinilor noastre în timp ce se contopeau peste lut. Am înghițit în sec, mai puțin reticent să-i permit să preia conducerea și mai fermecat de mișcările controlate din fața mea.

Cu un semn tăcut din cap, am început să iau notițe mentale cât am putut de bine, în timp ce el a continuat mișcările.

„Lasă roata să se întoarcă cu mișcarea”, a spus el și am simțit că eliberez toate rămășițele de control. L-aș lăsa să mă ghideze. Mainile mele. Complet. „Trebuie să apăsați pe părțile laterale, astfel încât să se lipească de el.” Farfuria se întoarse cu mișcările mâinilor noastre, vocea lui transformându-se într-un murmur concentrat. "Pur si simplu. Da. Cam așa este.”

Odată ce mingea a fost fixată, mi-a prins încheieturile și mi-a ridicat mâinile în aer. A fredonat adânc în gât, observându-ne munca.

Am deschis gura să întreb dacă nu era ceva în neregulă, dar prea devreme, Cameron mă elibera și mâna lui zbura spre lut.

A lovit mingea.

O dată de două ori. De trei ori. Și eu-

Oh Doamne. Cameron batea pe lut? Inima mi-a căzut până la stomac. De ce nu mă puteam opri să mă uit la mâna lui? De ce îmi simțea fața ca și cum flăcările îmi lingeau obrajii?

Mi-am adus una dintre mâini la frunte, verificând cum mi se simțea pielea la atingere. Trebuie să vin cu ceva. Acest lucru nu m-ar putea face atât de fierbinte.

Asta nu a fost erotic. Acesta a fost doar lut.

— Pare bine de plecat, spuse Cameron în continuare, apucând un burete pe care nici măcar nu îl văzusem acolo. A udat-o într-un castron. „Putem începe cu centrarea.”

— Centrarea, am repetat cu o voce tremurândă.

El a dat din cap, iar când bărbatul a strâns ușor buretele, lăsând câteva picături de apă să cadă pe lut, am fost sigur. Trebuia să fiu bolnav. Ceva se întâmpla cu mine. Altfel, nu aș găsi felul în care degetele lui umede alunecau în jurul materialului alunecos atât de sugestiv. Mi s-a uscat gatul.

„Adalyn?" Vocea lui a trecut prin nebunia din capul meu.

Am ridicat privirea spre el. Sprânceana îi era arcuită. „Apăsați pedala, dragă."

"Ce?"

„Fă roata să se întoarcă", îi spuse el, cu un ton blând, atât de blând încât se simțea străin. De parcă ar fi vorbit cu altcineva. „Cu pedala."

Buzele mi s-au clătinat, înțelegerea lucrurilor de bază a fost înăbușită de acele imagini neașteptat de sugestive ale lutului. "Ce vrei să spui?"

Cameron oftă încet și, deodată, se mișcă, plimbându-se în jurul mesei.

S-a plasat în spatele meu. „Faci asta foarte greu, dragă, spuse el și înainte să-i pot procesa comentariul, palma lui a aterizat pe coapsa mea. Degetele puternice mi-au înfășurat piciorul, mi-au alunecat până la genunchi. Mi-a ridicat membrul acum amorțit, lăsându-mi piciorul să cadă pe ceva. Mâna aceea caldă și mare apăsă ușor, corpul lui venind ușor peste al meu odată cu mișcarea. — Încetează să mă mai uiți moale și dulce și concentrează-te pe apăsarea pedalei cu piciorul, da?

Am fost zguduit – atât de copleșit de apropierea bruscă a corpului lui Cameron și de cuvintele lui – încât, în loc să apăs, mi-am smucit piciorul înainte, lovind pedala cu o forță necontrolată.

Roata s-a învârtit, nenorocit de repede, împroșcând noroi peste tot. Ne.

„Doamne," mârâi Cameron, cu brațele lui înconjurându-mi corpul, ca și cum ar fi vrut să mă protejeze de noroiul care stropește, iar piciorul lui înlocuindu-l rapid pe al meu. Lucrul a încetinit. „Trebuie să începi cu o viteză blândă", a spus el, cu gura mult, mult mai aproape decât fusese cu câteva secunde în urmă. Chiar lângă tâmpla mea. Piciorul i s-a mișcat din nou, făcându-mă să observ cum s-a apăsat pe al meu. "Vedea?" a întrebat el, dar nu am văzut un singur lucru. Nu cu Cameron înfăşurat în jurul meu. „Noi avem controlul roții. Ne."

Ne.

Noi.

Nu credeam că respir, dar am dat din cap. Atât de entuziasm, încât ceafă mi s-a ciocnit de claviculă. „Îmi pare rău", am bolborosit. "Am fost distras."

De tine. Atingerea ta. Felul în care mă strângi pe marginea mesei.

Cameron a întins din nou mâna spre burete, iar maxilarul lui m-a periat pe obraz.

Mi s-a oprit respirația.

Al lui a căzut pe tâmplă. „Nici tu nu ar trebui să-mi perturbi atât de ușor șirul gândurilor."

Fie. Focul din fața mea s-a extins pe gât, strecurându-se în decolteul salopetei. „Eu fac asta?"

Cameron scoase un sunet care îi făcu pieptul să bubuie. Mi-a prins mâinile și le-a așezat pe lutul care se învârte. „Dacă nu este bine centrat", a spus el, mărind viteza farfuriei și ținându-și palmele peste ale mele, în timp ce materialul aluneca sub pielea mea. Interiorul coapsei lui apăsa pe exteriorul meu. Se simțea ca un cuptor. „Totul va fi dezechilibrat."

I-am dat din cap. Dar nu mai ascultam.

„Apăsați ușor", ne-a instruit el, îndreptându-ne mâinile în sus și în jurul materialului umed. „Așa este felul în care confundăm lutul."

Că *noi* din nou. Mi-a placut.

Mi-a plăcut, de asemenea, mișcarea hipnotizantă a roții și senzația de acoperire a corpului lui Cameron în jurul meu. Mi se părea că îmi plac prea multe lucruri despre asta. Lucruri care nu mi-ar plăcea.

"Pur si simplu." Vocea lui era acum imposibil de joasă, purtând aceeași calitate pe care o simțeam în pieptul meu. S-a apropiat și mai mult, brațele lui înghițindu-mă. — Bună treabă, dragă. Bine făcut."

Ceva în mine s-a agitat la simpla laude. Eram vag conștient de acest lucru înainte, dar inima încă îmi bătea cu putere. Mi-a lovit cutia toracică, la fel ca a lui Cameron, și m-a simțit bine. Atât de bine încât m-am lăsat pe spate, lăsându-mi capul să cadă pe pieptul lui în timp ce lucram.

Expirația lui Cameron a gâdilat pielea de sub urechea mea. „Hai să-l dăm înapoi acum", a spus el, împletindu-ne degetele ude și trimițând un val de electricitate pe brațe la senzația aceea. Ne-a mișcat mâinile și lutul și-a schimbat forma. „Ara incredibil."

Punctul acela moale din pieptul meu și-a bătut aripile. Mi-am agățat degetele mari cu ale lui.

Un mormăit ieși din gura lui Cameron.

Fâlfâitul s-a intensificat, făcându-mi să-mi lipsească respirația. Am vrut să mă întorc și să-i cercetez fața. Vezi dacă se simțea ca mine. Dar nu am vrut, nu am vrut ca asta să dispară. Nu încă. Am fost prins de moment. Surprins de prezența solidă a lui Cameron și de senzația mâinilor sale.

„A trecut mult timp de când nu m-am ținut de mână cu nimeni", m-am auzit recunoscând cu voce tare. „Nu-mi amintesc ceva atât de simplu să fi simțit vreodată așa."

Mâinile lui Cameron au înghețat momentan peste ale mele. A fost doar o secundă, poate mai puțin, dar o văzusem. Am simtit-o. El a ezitat.

Am fost scuipat din vid.

Doar așa, nu mai eram calm. Sau prins pașnic în orice ar fi fost asta. Frâiele pe care eram atât de ocupat să-l țin strâns mi-au strâns înapoi în strângere. Iată-mă, spunându-i acestui om care făcea asta fără tragere de inimă cu mine că a fost primul care m-a ținut de mână de mult timp. Că m-a făcut să mă simt cumva ca și cum nu am mai simțit niciodată. Ce a urmat? Să-i spun că, în afară de acea linie pe care mi-o aruncase Matthew în urmă cu aproape un deceniu, nu am fost niciodată cochetată? Că singura mea relație serioasă se dovedise a fi o minciună? Că bărbatul pe care credeam că era gata să-l propun cândva nu mă văzuse niciodată mai mult decât un pod pentru a ajunge la tatăl meu?

E un bărbat atât de frig. Atât de plictisitor. Chiar am ocolit un glonț acolo. Păcat, pentru că atunci când bătrânul dă cu piciorul în găleată, probabil că îi va moșteni cei mai mulți bani. Dar nah. Nu pot îndura decât atât .

nah .

De parcă n-aș fi fost altceva decât o garnitură insipidă și plictisitoare pe care ai transmis-o.

Vă voi transmite legumele prăjite gratuite, vă mulțumesc foarte mult. Dar nah.

Nu fusesem rănit. Nu mi-a păsat că David pusese capăt unei relații care a adus puțin în viața mea. Dar, odată cu trecerea timpului, m-am ținut la ideea că aveam cel puțin asta. Relația aceea care a dovedit că nu sunt... rece. Uscat. Că aș putea fi iubit. Dorit.

Deci cum ar fi trebuit să nu sparg? Cum trebuia să-l aud pe David râzând și spunând că s-a întâlnit cu mine doar pentru a mă strecura în imperiul tatălui meu, că eram un glonț care a fost ocolit și să nu am ceva în mine? Cum ar fi trebuit să nu mă schimb când am auzit tot ce a spus el imediat după aceea?

Imaginea capului lui Sparkles la picioarele mele s-a cristalizat în...

„Adalyn." Vocea lui Cameron a tăiat prin dezordinea puternică a gândurilor din capul meu. Din nou. Așa cum a reușit să facă întotdeauna. — Ieși din ea, dragă. A fost supărat. Sună aspru. "Vino înapoi la mine."

M-am forțat să înțeleg împrejurimile mele.

Pătul de lut se odihnea într-un unghi ciudat.

Mâinile puternice le țineau pe ale mele.

Mâini frumoase, strâmbe, care fuseseră rănite de prea multe ori. Unde era inelul pe care îl purta în jurul micului său?

Sunetul propriei mele respirații a cristalizat în urechile mele. Aspiratorul în care fusesem aspirat cu o clipă în urmă, scuipându-mă imediat. Aceasta nu a fost prima dată. Nu a fost prima dată când m-am trezit aproape de hiperventilare în brațele acestui bărbat. L-am urât.

„Unde naiba te-ai dus?" întrebă Cameron. Și când nu i-am răspuns, degetele lui au început să urmărească cercuri inactiv pe vârful mâinilor mele. „De cât timp te confrunți cu atacuri de panică?"

Mi s-a înțepenit coloana vertebrală. „Eu nu—eu—" Atacurile de panică? „Nu a fost un atac de panică." Nu putea fi.

S-ar putea?

Cameron fredona adânc în gât și nu știam dacă era de acord sau plângerea. Mi-a eliberat una dintre mâini și a strâns grămada turtită de material din roată.

„Este distrus?" l-am întrebat, detestând cum îmi suna vocea.

L-a aruncat pe lateral. „Este, da."

Bineînțeles că a fost.

După o clipă lungă, a spus, cu vocea încă blândă, tonul lui amabil, cu brațele în jurul meu, „Dragă?"

„Poate ai avut dreptate", am recunoscut, fără să mă deranjez să-mi pese că nu mă mut din îmbrățișarea lui. „Poate că a fost un atac de panică."

— Bine, spuse el repede. „Dar aveam de gând să spun altceva."

„Că asta a fost la fel de terapeutic ca o lovitură pe tibie?"

Un chicotit scăzut îl lăsă, iar sunetul se simțea diferit de orice altă dată când chicotise înainte. „Voiam să spun că toată lumea de aici se uită la noi. Și oricât de mult nu mă deranjează, fie ne mișcăm, fie vom fi tot ceea ce toată lumea va vorbi mâine."

Mi s-a repezit capul. M-am uitat în jur.

Cameron avea dreptate.

O pană.

O anvelopă înfricoșată.

Mi-am sprijinit mâinile pe șolduri, observând stropii de lut pe salopeta mea împrumutată. Grozav. Încă un lucru pe care ar trebui să-l arunc în grămada uriașă de rufe pe care o aveam deja.

Aici m-am gândit că a trebuit să-mi spăl lenjeria cu mâna și să o întind să se usuce pe coarne a fost punctul cel mai scăzut săptămâna aceasta. Desigur că nu. A fost atacul de panică stupid pe care tocmai l-am avut. Am ieșit cu furtună din hambar înainte ca cursul de olărit să se termine. Și acum asta. M-am uitat înapoi la cauciuc și am clătinat din cap. Presiunea a scăzut în gura stomacului meu. M-am întrebat dacă o să plâng.

M-am bătut pe ochi. Uscat. Ideea că eu încă nu pot să-mi dau seama când ultima oară când am vărsat o lacrimă a revenit. Un râs amar mi-a scăpat din gură.

A urmat încă una, pentru că Doamne, am fost o mizerie. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, chicoteam la cerul întunecat de deasupra capului meu. Mi-am eliberat frustrarea. Deși s-a transformat rapid în furie. Neîncredere. Disperarea. „La naiba", m-am auzit răsuflând cu un râs

fără umor. "La dracu." Chicotul s-a stins. Mi-au căzut ochii pe cauciuc. Am dat cu piciorul. „La naiba, nenorocită de anvelopă nenorocită!”

"Asta s-a întâmplat repede."

Tot corpul meu s-a liniştit. Spatele mi s-a înțepenit.

— Nenorocitul, am murmurat. Pentru că nu am înjurat niciodată, dar îmi permiteam să am acest moment.

„Oh, wow”, a spus Cameron și i-am auzit pașii apropiindu-se. „Te rog să nu te oprești în numele meu. Îmi place mai degrabă asta.”

M-am uitat peste umăr, găsindu-l cu expresia amuzată la care mă așteptam de la tonul lui. „Întotdeauna mă bucur să aud cum te amuză nenorocirea mea.”

S-a trezit. „Nu,” a replicat el, privirea lui mergând în sus și în jos pe corpul meu. Rapid, dar suficient de temeinic încât să mă facă să fac o pauză. I-a lucrat gâtul. — Tu ești cea care mă distrezi, Adalyn. Și nici nu-mi dau seama exact de ce. Ceea ce mă deranjează. Și mă fascinează.”

Am clătinat din cap. „Ar trebui să fie un compliment?”

— La naiba dacă știu, dragă, spuse el, îngenunchind. A verificat cauciucul și s-a îndreptat înapoi. — O să te conduc înapoi la Elan leneș, haide.

Și-a scos cheile camionului și a descuiat ușile cu un *clic elegant* .

Am deschis gura, dar el m-a întrerupt cu un „Nu te deranja”.

„De unde știi că voi vorbi? Nici măcar nu te uitai în acest loc.”

„Pentru că nu sunt singurul care operează în două moduri individuale”, a spus el pe un ton ascuțit. „Si tu faci. Ori te gândești exagerat, ori obiectezi. Ambele neobosite și, de obicei, îndreptate către mine.” A deschis ușa copilotului și mi-a aruncat o privire peste capota mașinii. „Nu păreai atât de deranjat de mine când am avut brațele în jurul tău, așa că salvează plângerea și sari în mașină.”

Brațele mele în jurul tău .

Fața mi-a aprins. "Asta e diferit. Ceramica și intrarea într-un spațiu închis cu cineva care ar putea foarte bine să plănuiască să mă ucidă și să-mi arunce cadavrul într-un pârâu din pădure, în speranța că putrefacția și creaturile de groapă îl vor dezmembra într-o săptămână, astfel încât oasele să se scufunde direct în fund și tot Urmele rămășițelor care dispar sunt două lucruri foarte diferite.”

„Ciudat de specific.” Și-a înclinat capul. „Dar creativ.” Colțul buzelor i se zvâcni. „Cred că vei supraviețui acestui singur drum, haide. Îl voi suna pe Robbie pe drumul de întoarcere și îl voi spune că mașina ta va rămâne noaptea la fermă.

„Asta... nu are nicio legătură cu ceea ce spuneam, dar bine.”

Cameron s-a mișcat în picioare, sprijinindu-și neapărat un cot pe capota vehiculului, arătând ca cineva care avea tot timpul din lume să-mi despart cuvintele. „Bine, te vei urca în mașină? Sau bine, o să continui să mă chinui pe aici, în miezul nopții, fără jachetă, doar ca să mă supăr?

m-am încruntat. Îl ciudă? Eu... Toată lupta m-a părăsit. — Nu fac lucruri ca să te detest, Cameron.

„Sari înăuntru, atunci”, a spus el și i-am jurat că vocea i s-a domolit ca niciodată. „Promit că nu te voi hrăni cu peștii.”

— Mulțumesc, am tăiat eu, reducând distanța până la camioneta lui. "Doar pentru dosar, vreau să afirm că aș putea ști cum să schimb o anvelopă.” Nu eu am. „Ai făcut o presupunere.”

Un sunet sugrumat l-a părăsit când am ajuns lângă el și i-am strecurat sub braț pentru a intra înăuntru. Am ignorat-o. De asemenea, am ignorat cât de groaznic m-am simțit pentru că eram

dificil intenționat și cât de bine mirosea mașina lui. Exact cum a făcut el. Și când Cameron mi-a împins ușa închisă, a ocolit mașina, și-a pliat corpul mare în scaunul șoferului și a făcut acel lucru în care și-a plasat brațul îndoit în spatele tetierei mele și a inversat mașina, am ignorat cât de moale mă făcea să mă simt înăuntru. de asemenea.

În general, am ignorat foarte mult cum m-a făcut să mă simt pe drumul înapoi la Lazy Elk. Și Cameron trebuie să fi făcut același lucru, pentru că niciunul dintre noi nu a rostit niciun cuvânt până când a oprit motorul din alee.

„O să-l sun pe Robbie când ajung înăuntru”, a spus el, cu vocea lui atât de… adâncă, joasă și intimă în interiorul camionului său. „Mâine vom rezolva anvelopa.”

Noi . Că noi din nou, de parcă am fi... un articol. O echipă. Pieptul meu s-a strivit la acest gând.

„Mulțumesc că ai făcut asta”, i-am spus. M-am săturat să-l înfrunt pe acest bărbat. „Aș insista să-l sun pe Robbie, dar nu cred că mă place foarte mult.”

Cameron părea să se gândească la ceva. „Copiii lui te adoră.”

Nu eram sigur dacă spusese asta pentru a mă face să mă simt mai bine sau pentru că era adevărat. „Nu aș merge atât de departe. María mă place, dar o parte din mine crede că încearcă să demonstreze restului echipei că nu sunt o vrăjitoare.” am ridicat din umeri. „Și Tony este un adolescent care îmi spune *doamnă* și abia îmi vorbește.”

Ochii lui Cameron mi-au străbătut fața. „Tony nu știe cum să se comporte în preajma unei femei frumoase.”

Frumoasa .

Mi-am smuls privirea de pe fața lui și am lăsat-o să se așeze pe tabloul de bord. "Ce vrei să spui?"

— Copilului te place, Adalyn. Dreapta. „De aceea i se leagă limba. Probabil de aceea vă spune și doamnă.”

Așa că Tony a crezut că sunt frumoasă. Nu Cameron. A fost bine. Nu am fost niciodată nesigură în privința aspectului meu și nu am avut nevoie de asigurarea cuiva pentru a mă simți bine în privința aspectului meu. Cu siguranță am avut alte nesiguranțe. Dar nu a contat cu adevărat și a fost o prostie din partea mea să cred că Cameron se va uita vreodată la mine așa după ce... relația noastră dispăruse.

„Nu am spus mulțumesc”, m-a șocat Cameron adăugând. M-am uitat la el. Ochii lui erau ațintiți asupra mea. „Tony m-a recunoscut la facilități și tu ai acoperit-o pentru mine. Apreciez asta."

Am clătinat din cap. Nu meritam recunoștința lui. Eu... am bâjbâit cu centura de siguranță, copleșită de dorința bruscă de a ieși din mașină. S-a eliberat cu un *clic* și am deschis ușa pasagerului. „Mulțumesc pentru călătorie. Ne vedem mâine, hmm. Ziua jocului. Urmează o zi mare. Noapte bună!"

Și a sărit afară fără să piardă un minut. Am tras în direcția cabinei mele, dar m-am oprit repede.

„Oh, nu”, am mormăit, bătând în buzunarele salopetei mele împrumutate. Nimic. Gol. am gemut. "Oh Doamne."

M-am intors. Dar eu-

S-a prăbușit de un perete dur. Unul care mirosea a pădure de pini și se simțea fierbinte la atingere. m-am împiedicat înapoi. „Cameron.”

„De ce ai fugit?” întrebă bărbatul de perete, cu bărbia înclinată pentru a-și privi pieptul. Privirea mea a urmat, descoperind că mâinile mele erau plantate pe pectoralii lui. Le-am strâns înapoi. "Ce s-a întâmplat?" a apăsat el, ignorând categoric că nu i-am răspuns la prima lui întrebare.

„Mi-am uitat lucrurile.” Am oftat. Da, m-aș concentra pe asta. „Înapoi la hambar. Hainele mele, pantofii, telefonul, cheile, de asemenea. Cred că am lăsat ușa descuiată ca să pot intra, dar am nevoie de telefonul meu.

"Ce?" lătră el.

m-am încruntat. „Voiam să te rog să mă conduci înapoi. Se aud zgomote ciudate în cabină noaptea și nu pot dormi fără să ascult...

Cameron se mişcă.

El a fugit și a mers în jurul meu. Când șocul a dispărut, m-am învârtit și am mers după el.

„Jur pe Dumnezeu, Adalyn”, l-am auzit mormăind când am ajuns lângă el. „Nu există niciun câștig al naibii cu tine.” Mâna lui era strânsă în jurul clanței ușii. S-a deschis fără rezistență. "Hristos."

— Ți-am spus că probabil va fi deblocat, am batjocorit eu. M-am uitat la spatele lui Cameron. El... nu se mișca. Mă așteptam să fie ușurat, dacă ceva. Asta i-a oferit scuza perfectă să nu mă alunge înapoi. Dar am putut... simți furia părăsindu-i corpul în valuri. "Știi ce? Asta e bine. Voi reuși fără telefonul meu. Ne întoarcem mâine dimineață.”

Cameron a rămas plantat chiar acolo unde era.

„Totul a ieșit în bine, așa că... noapte bună”, am insistat, trecându-mi capul peste umărul lui. Cameron intră înăuntru. A aprins luminile. „Hei, ce crezi că faci...”

„Ce naiba e asta?” el a intrebat. Cuvintele lui ricoşau în spaţiul restrâns şi înghesuit. Apoi s-a repetat, ca și cum ar fi vrut să se asigure că l-am auzit bine. — Ce este asta, Adalyn?

„Cabana mea?” M-am îngrozit, deși eram panicat înăuntru. Locul era o... mizerie. Și nu am vrut ca Cameron să vadă cât de mult. Vocea mi se clătina. „Poți te rog să pleci? Nu te-am invitat să intri.”

A făcut invers și în doi pași, Cameron stătea chiar în centrul cabinei, cu umerii atât de înalți și spatele atât de înțepenit încât am fost șocat că cusăturile jachetei nu i se rupeau.

Am înghițit în sec și am mers în spatele lui. Am observat urmele chiloților atârnând în prezent de coarnele pe care le folosisem ca frânghie improvizată după ce i-am spălat manual. Salteaua gonflabilă pe podea. Patul cu baldachin pe jumătate dezasamblat la care renunțasem. Viața pe care o împachetisem în câteva ore împrăștiată într-un colț al unei cabane urâte.

— Explică, a cerut Cameron. „Vă rog să faceți sens.”

„Este proiectul meu de renovare a casei”, am spus, un foc de tabără chicotindu-mi sub obraji.

— Adalyn, răsuflă el. A implorat cu adevărat. „Încă dormi pe podea. De ce?"

Ochi verzi au clipit la mine cu... epuizare. Un indiciu de disperare, de asemenea. m-am dezumflat. A renuntat. „Planul meu era să demontez patul și să-l scot de aici, dar chestia pare să fie sudată împreună.” Am scapat o respiratie tremurata. „Cabina nu are mașină de spălat, așa că...” Am dat din cap spre lenjeria mea. „Totuși, salteaua de camping este confortabilă. Deci e bine. Nu voi fi aici pentru totdeauna.”

Maxilarul lui Cameron se încleştă. Toată fața i s-a strâns. „De ce nu ai cerut ajutor?”

Am închis ochii. *Ajutor* . Cum aș putea să-i explic că Miami mă ignora complet? Că am fost acuzat că am fost răsfățat și răsfățat de atâtea ori încât am vrut să dovedesc că am greșit. Că, în afară de Josie, nu aveam niciun prieten aici și nu voiam să fiu o pacoste pentru cel pe care îl aveam. Că toate acestea au fost vina mea în primul rând, așa că nu am crezut că am dreptul să mă plâng. „Nu am nevoie de ajutor. Sunt bine."

Mărul lui Adam se clătina. O dată, de două ori, de trei ori. Tot aerul din plămânii lui a fost eliberat. Dintr-o dată.

— La naiba, mormăi el. — Dă-mi naiba, Adalyn. A scuturat din cap. „Iisuse Hristoase, dragă.” A închis ochii și a lăsat capul să cadă pe spate. "La dracu."

Am clipit la el. Confuz. Șocat, de asemenea.

„Am trăit o viață lungă fără asta”, a spus el, de parcă ar fi vorbit singur. Am deschis gura, dar el s-a întors. „Mai întâi salopeta, acum asta. Sunt nepregătit.”

„Cam...”

A ieşit din cabină.

Am stat acolo, privind în jos la hainele mele împrumutate și întrebându-mă ce tocmai se întâmplase. Mă întreb dacă ar trebui să închid ușa și să-i spun și eu noapte.

Cameron a reapărut.

S-a năpustit înapoi în cabină, încă blestemând de parcă viața lui depindea de asta, dar acum ținea o cutie de metal sub braț. I-am căutat ochii, dar nu a vrut să se uite la mine. A trecut chiar pe lângă mine, s-a oprit în fața mizeriei de lemn de esență tare și a scăpat cutia pe podea. Apoi, a îngenuncheat și a deschis-o cu o smucitură din mână.

„Cameron?” M-am aventurat, privind cu gura căscată scena cu neîncredere totală. "Ce faci?"

Dar Cameron Caldani era pe pilot automat.

Mi-a ignorat întrebarea, scoțând din cutie un ciocan foarte mare și cu aspect serios și s-a îndreptat înapoi.

Și apoi, fără un cuvânt, s-a dus cu Hulk pe pat.

CAPITOLUL NOASprezece

Cameron

am putut lua o pauză.

Cu o clătinare din cap, am scanat mizeria din fața mea. Nu numai că mâncarea lui Willow era împrăștiată pe toată podea din bucătărie, dar erau bălți de apă și... Au fost unele dintre boabele mele de cafea? M-am îngenuncheat ca să văd mai bine. Da.

Alăturate de câteva pene auburn.

"Salcie?" Am strigat tare, ridicându-mă în picioare. Am așteptat sunetul labelor ei pe lemn de esență tare sau unul dintre răspunsurile ei plângătoare, fiindcă eram sigur că știa ce făcuse. Dar cabina a rămas liniștită. "Salcie? Mai bine nu l-ai urmărit pe acel nenorocit de cocoș. *Din nou* ."

Și, deși speram că nu a făcut-o, exista o oarecare ușurare în eventualitatea că nu mă surprinde treaz de cântatul insuportabil. Se părea că cocoșul îi plăcuse mai mult Elanul Leneș după ce ciugulise sandvișul lui Adalyn. *Adalyn* .

Mi-am amintit noaptea trecută și un val de frustrare fierbinte m-a cuprins din cap până în picioare. Mi-a luat o oră întreagă să demont nenorocitul de pat și să-l duc afară în camionul meu. Și la naiba, ultimele luni petrecute la pensie au avut un preț. Mă dureau brațele, al meu m-a durut spatele din cauza doborârii chestiei și eram aproape sigur că mi-am tras un mușchi undeva pe gât când ne-am dus înapoi la fermă să-i iau lucrurile. eu—

Am clătinat din cap.

Erau prea multe de făcut în această dimineață, nu îmi puteam permite să mă gândesc la ea. De aseară. A început întotdeauna la fel. Mi-aș aduce aminte de ceva legat de ea și apoi aș invoca tot felul de alte lucruri.

Ca salopetele alea nenorocite. Fuseseră atât de strânși, făcând-o să arate... Altfel. Acasă. Invitatoare. Aproape relaxat, pentru o schimbare. Chiar și cu toate acele curbe confortabile și restrânse. Gata să spargă sub cusături. Sau mâinile mele. M-au făcut să-mi doresc să-și ardă toate hainele și să poarte exclusiv nenorocitele de lucruri de acum înainte.

Telefonul mi-a sunat de pe blatul din bucătărie, smulgându-mă din acel tren de gânduri periculos.

M-am îndreptat spre dispozitiv și am scanat ecranul.

Liam.

Am acceptat apelul. "Ce."

„Uau,” a bufnit el. „Ei bine, dimineața și ție, soare.”

Mi-am dat ochii peste cap. „Te-am concediat. De ce mă suni din nou?”

„Nu m-ai concediat”, a replicat el pe acel ton îngrădit pe care îl cunoșteam atât de bine. „M-ai încurajat să-mi dau demisia. Și cei mai mulți ar aprecia faptul că prietenia noastră transcende o relație de afaceri încheiată.”

Am ținut telefonul la ureche cu un umăr și mi-am servit o a doua ceașcă de cafea din oală. „Tu ai fost agentul meu, nu mi-ai fost niciodată prieten.”

— Doamne, uitasem că ești un nenorocit, spuse Liam răsuflând. „Dar oricum te iubesc, așa că mă voi preface că nu ai neglijat cincisprezece ani de prietenie.”

„Nu te preface că îți lipsești.” Mi-am adus cana la buze și am luat o înghițitură lungă. „Știm amândoi că am fost un coșmar cu care să lucrez.”

"Hristos. Ești într-o stare de spirit azi, amice.”

Mi-am dus aparatul în mână și am traversat zona de sufragerie până la ușile de sticlă dinspre curtea din față. „Poate că sunt”, am recunoscut, privind afară și admirând frumoasa întindere de verde din fața mea. Privirea mea s-a terminat cumva pe cabina ponosită din dreapta. M-am întrebat dacă era trează. Ce ar purta azi. Dacă părul ei ar fi în sus sau în jos pe umeri. În ultimul timp, ea a dezamăgit-o și eu... La naiba. — Ce vrei, Liam?

„M-ai crede dacă aș spune că te-am sunat să vă verific?”

"Nu."

"Asta am crezut și eu. Oricum ar fi nevoie de un miracol să vorbești despre sentimentele tale.” O pauză calculată. „Atunci, ce mai fac fetele mele preferate? Te-ai abandonat încă?”

Ca și cum ar fi fost chemat de bărbatul care a fost în viața mea de aproape două decenii, Pierogi s-a urcat pe balustrada curții. Și-a întins labele și s-a așezat deasupra, transformându-se într-o minge portocalie de puf. „Pierogi e bun. Dorește jumătate din timp, așa cum face întotdeauna. Și Willow... Mi-am amintit de starea podelei din bucătărie. „Willow încă mă înșală de fiecare dată când are ocazia. Ea urăște asta aici.”

Chicotul lui Liam a trecut prin linie. „Aceasta este cea mai bună fată a mea.”

„Departe de asta”, am mormăit.

A urmat o pauză lungă. Unul care a dezvăluit adevăratul scop al apelului. Mi-am cunoscut fostul agent ca și cum îmi cunoșteam palma. I-am dat rahat pentru că mi-a dat rahat în schimb, dar adevărul este că eram ca niște frați. Ne-am ridicat împreună în vârf, iar el a fost loial și sincer la o greșeală. Să-l dai drumul nu fusese ușor. Dar nu mi-a fost folos de el după ce agățase mănușile și știa exact de ce. De aceea a insistat să mă verifice.

— Ascultă, spuse Liam, exact așa cum știam că o va face. „Știu că încă procesezi ceea ce stai cu asta, dar permiteți-mi să subliniez încă o dată cât de mare este o oportunitate. Canalul-"

Am râs, oprindu-i cuvintele. „Nu procesez. Știu unde stau. De aceea, când ați sunat zilele trecute, v-am rugat să transmiteți răspunsul meu către RBC Sports.”

„O dracu’ nu este ceva pe care să-l dai cu amabilitate, Caldani. Mai exact, nu pentru RBC Sports.”

„Atunci, traduceți-l în limba dumneavoastră.” Am mai luat o înghițitură de cafea, încercând să mă concentrez pe amărăciunea netedă, și nu pe felul în care stomacul meu s-a legat în noduri. „Spune-o într-un fel frumos pe care și-ar dori”.

— Cameron, a avertizat Liam, cu toată ușurința dispărută de la voce. „Știu că ești un ticălos uriaș.” am pufnit. „Dar nu te-am avut niciodată drept prost.”

Și de aceea am semnat cu el când nu eram decât niște nimeni cu vise mari. Liam nu a mers niciodată în vârful picioarelor în jurul nimic sau pe nimeni, a spus asta așa cum este.

Când nu am fost convocat la echipa națională, m-a așezat și mi-a spus să o sug și să merg mai departe. Eram prea bătrân și era carne mai tânără și mai proaspătă. Și când cel mai deștept lucru de făcut fusese să împacheteze și să semneze pentru o echipă MLS, el nu încercase niciodată să-mi vândă ideea ca și cum ar fi un plan grozav pentru a mă face legenda care nu aș fi niciodată. Mi-a spus să mă mut în LA și să fac o ultimă ură. Faceți contacte, luați banii și obțineți o pauză de la politica Premier League de care nu m-am interesat niciodată.

În fiecare caz, l-am ascultat. Pentru că știam că vrea ce este mai bun pentru mine. Pentru noi. Atunci nu fusesem un prost. Eram eu unul acum?

„Aceasta este o oportunitate o dată în viață", a insistat el. Dar știam. Nu m-am născut ieri. RBC nu a sunat pe oricine. Cu mult mai puțin pentru un concert de expert într-o emisiune în prime-time. „Nu am spus nu, nu încă. Le-am spus că te gândești la asta. Luând în considerare opțiunile dvs. Ei cred că poziția de conducere în LA este încă pe masă și l-am pus pe unul dintre băieții mei să răspândească vestea despre alte câteva echipe MLS care ar putea adulmeca."

O minge de plumb mi s-a așezat în fundul stomacului la gândul cât de aproape am fost de a accepta oferta Stelelor LA de a conduce personalul lor de antrenori ai academiei. Cum aș fi prins într-o cușcă aurita, cu o viață și un plan care nu mai aveau sens, dacă aș fi avut-o.

„Nu mai e nicio gândire de făcut", i-am spus. „Sunt bine acolo unde sunt."

„Totuși, ești?" Liam aruncă imediat înapoi. — S-ar putea să fii bine acum, omule. Dar nu știi cum te vei simți peste trei luni. Sau șase. Sau peste un an." Pauza a fost lungă și am știut că așa a fost intenționat. — Asta este, Cameron. Este o afacere bună. Doar... ia în considerare. Vă rog."

I-am procesat cuvintele, chiar am făcut-o. Oricât m-am grăbit să spun nu, nu voiam să fiu nebunul de care mă acuzase că sunt. Cei doi băieți care își strânseseră mâna repede după ce am semnat primul meu contract la Londra dispăruseră de mult, dar eu...

— Știu că eziți să te întorci, spuse Liam, știind exact unde mi-a dus capul. „Ar trebui să fii din nou la Londra, unde sunt studiourile." *Și, prin urmare, pierde orice perspectivă de intimitate* , ar fi trebuit să spună în continuare. Dar Liam era prea bun la treaba lui ca să-mi dea o scuză ca asta. — Ai fi ușor recunoscut acolo. Și înțeleg că, după ceea ce s-a întâmplat în LA, asta nu este tocmai ceva ce așteptați cu nerăbdare. Am înțeles, amice. Fac. Și eu aș fi traumatizat."

Fiecare mușchi și os din corpul meu s-au transformat în piatră. „Nu sunt traumatizat."

„Deci nu ești. Bun. De aceea te ascunzi într-un oraș în mijlocul nimicurilor. Întrebarea este, te vei ascunde acolo pentru totdeauna?"

Transpirația s-a adunat la ceafă. „Nu mă ascund."

Mi-a ignorat plângerea cu un tsk. „Bucură-te de timpul tău acolo. Decomprimați. Relaxați-vă. Știu că ești în aer liber și aer curat și toate prostiile alea care mormăie. Dar o avem și aici. Zona rurală potrivită este la câteva ore de mers cu mașina de Londra." O pauză. „Gândește-te la viitorul tău, omule. S-ar putea să nu mai fii pe iarbă, dar cariera ta în fotbal este departe de a fi încheiată."

Fotbal. Mi-a fost dor să aud cuvântul. Eram destul de mult în SUA, dar... La naiba. nici nu stiam. Nu existase niciun plan. Tocmai venisem la Green Oak și am decis să rămân până mă răzgândesc. Asta fusese logica pe care o aplicasem la orice din acea zi nenorocită.

Poate am fost traumatizat.

M-am gândit la noaptea trecută. În fiecare zi înainte de asta. Eram atât de... ocupat cu uraganul pe care Adalyn îl adusese în Green Oak, încât nu mai apucasem să mă gândesc la altceva.

Parcă chemată de mintea mea, Adalyn s-a materializat în curte. Ea mergea spre cabina mea și, la naiba, mulțumesc lui Hristos că costumul cu pantaloni s-a întors.

"Știi ce?" M-am auzit spunând. „Relaxarea ar putea fi supraevaluată."

Liam a râs, dar nu era niciun umor în sunet. „Deci acesta este răspunsul tău. Din toate lucrurile pe care le-am spus? Spune-mi măcar că te vei gândi la asta."

Am privit-o pe Adalyn urcând treptele verandei mele și m-am întors pe călcâie, îndreptându-mă spre ușa din față.

„Caldani?" a insistat Liam.

Am ajuns pe hol, cuvintele mi-au scăpat nepăsător din gură: „Bine. Da."

— Tocmai m-ai făcut un bărbat foarte fericit, se repezi Liam. M-am încruntat, întrebându-mă de ce sau cum. — Atunci te sun în câteva zile. Când te-ai gândit la asta. Salutări prietene."

Și a ucis apelul.

Cu un oftat, am strecurat telefonul în buzunarul transpirației și am deschis ușa.

Un pumn ridicat m-a salutat.

Mâna ei căzu, dezvăluindu-i fața.

Adalyn avea părul căzut astăzi, dar nu atât de drept ca în puținele cazuri în care îl purtase așa. Erau valuri pe care le ratasem când o zărisem pe fereastră. Îi făcea chipul să pară mai moale, buzele mai pline. Mi-am dres glasul. "Ce vrei?"

Adalyn nu a răspuns, așa că mi-am îndepărtat privirea de la gura ei. Ochii ei erau mari și concentrați undeva pe gâtul meu. Ea clipi. Apoi, clipi din nou.

m-am încruntat.

„Tu ești..." se opri ea. Obrajii îi erau acoperiți într-o nuanță închisă de roz. "Gol."

Mi-am înmuiat bărbia. Dreapta. Cu Willow făcându-mă, iar apoi Liam mi-a spart mingile, nu am avut timp să fac duș și să-mi pun o cămașă.

„Pe jumătate goală", a mormăit ea. „Și tatuat. Peste tot... Un oftat. "Cufăr. Și brațul."

A trebuit să lupt cu zâmbetul uriaș de la izbucnirea și despărțirea feței mele. Chiar am făcut-o. „Sunt", i-am spus, flectându-mi brațele și pieptul ca ticălosul îngâmfat care eram. Ochii i se mariră. „Dacă întrebi frumos, aș putea lua în considerare să-mi scot pantalonii. Am mai multă cerneală decât atât."

Buzele ei s-au deschis. Căpruiul de pe ochii ei s-a strălucit. Apoi, capul ei se ridică brusc. „Așteaptă, ce?"

Intenționat încet, mi-am adus cana la gură și am luat o înghițitură de cafea, ținându-mi ochii pe ea. „Spuneam că dacă întrebi frumos..."

"Da bine." Se scutură, dar fața ei era încă o nuanță strălucitoare de roz. Cine ar fi crezut că Adalyn Reyes se tulbură din cauza unui cufăr cu cerneală. Dacă ceva, aș fi crezut că nu este o mare fană a tatuajelor. Cum ar arăta dacă ar vedea desenul de pe coapsa mea? Ce ar spune ea dacă mi-aș scăpa cu adevărat de transpirație și... „Nu cred că este ceva ce, huh... trebuie să faci. Păstrează-ți hainele pe tine, mulțumesc."

Mi-am înclinat capul. Nu am fost păcălit de cuvintele ei, dar aș lăsa-o să câștige asta. — Atunci ce vrei de la mine, dragă?

I-a luat o clipă să răspundă. — Mi-ai promis că mă vei conduce înapoi la ferma Vasquez. Pentru a rezolva cauciucul creionat."

„S-a rezolvat deja." Mi-am sprijinit umărul de tocul ușii. Mi-a încrucișat gleznele. Mi-am adus cana la buze din nou. "Altceva?"

Sprâncenele ei s-au încruntat. „Ce vrei să spui că s-a rezolvat?"

„Înseamnă că nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Se gestionează." Am luat o înghițitură nouă de cafea și mi-am inspectat conținutul cănii. O altă cafea bună, ruinată după ce s-a răcit. Am oftat.

„Mașina dumneavoastră va fi întreținută luni.” M-am uitat înapoi la ea. „Asta porți la joc? Plecăm spre Rockstone într-o oră. Îți amintești să iei liantul magic, da? Vreau să adaug câteva note.”

Fața lui Adalyn s-a încrețit, de parcă i-ar fi fost greu să proceseze cuvintele mele. „Noi... Dar tu... Îmi urăști lianții. Pleacă într-o oră pentru... unde?”

„Nu-i urăsc, eu...” Ochii mei au prins ceva în spatele ei. Se năpustesc prin curtea din față. O încețoșare de blană pe care o cunoșteam prea bine. Și se mișca repede, urmărind ceva. "Salcie."

„Eu sunt Adalyn.”

„Pisica mea”, am mormăit. „Și ea urmărește din nou nenorocitul de cocoș.”

„Wh...”

Nu am așteptat să aud. M-am mișcat în jurul lui Adalyn și am sprintat în curte. Așa că aveam dreptate, Willow era afară să-l terorizeze pe bietul. Și mă făcea să alerg după ea. fără cămașă. Vărsând orice cafea rece a rămas în cana mea.

Chiar nu am putut lua o pauză.

Când în sfârșit am prins mingea de blană și furie, a trebuit să o strâng cu un braț de pieptul meu, ca să nu mai sară afară. "Ești fericit?" am întrebat-o, în timp ce mă întorceam cu pași mari spre verandă. Ea mieuna, dar spre meritul ei, nu se comporta ca un prădător sălbatic acum. A mers până când și-a băgat nasul în curba brațului meu. „Da, renunță la rahatul acela drăguț.” Am urcat treptele cu ochii peste cap. „Tata nu e fericit.”

„ *Tati* ?”

Mi-am ridicat privirea de la pisica din brațele mele, găsind o Adalyn cu ochii și mai mari care clipește la mine. Și la naiba, nu era momentul să mă gândesc cum mi-a curs acel cuvânt direct în intestine.

„Ea este Willow.” Mi-am înmuiat bărbia. Labele minuscule ale lui Willow s-au încolțit în jurul antebrațului meu. „Acum se poartă drăguț, dar îi place să se plimbe prin proprietate și să-l alunge pe bietul cocoș.” Adalyn părea prea șocată pentru a vorbi. „Celălalt este mai educat decât acesta. Din fericire."

"Celălalt." Adalyn a studiat mingea din brațele mele. „Ai două pisici.”

— Willow și Pierogi, am confirmat. „Cocoșul nu este al meu. Dar am vorbit deja despre asta.”

Ceva părea să strălucească în expresia ei. — Doamne, șopti Adalyn. „Sebastian Stan.”

m-am încruntat. "OMS?"

„Robbie a spus ceva despre un cocoș care îi lipsea”, a explicat Adalyn. „Numele lui este Sebastian Stan.”

Oh. „Ei bine, la naiba.” I-am aruncat o privire rapidă lui Willow. „Va fi o conversație incomodă.”

Willow mieuna și își ridică capul, curioasă de Adalyn.

M-am apropiat mai mult, astfel încât cele două femele complexe și frustrante care îmi răpiseră somnul să se poată observa un pic mai bine.

— E frumoasă, şopti Adalyn, în timp ce Willow îşi adulmeca mâna întinsă. „Ochii ei sunt diferiți, la fel ca fața ei. Nu am văzut niciodată o pisică ca ea.”

„Willow este o himeră”, i-am explicat, cu privirea fixată pe chipul lui Adalyn. Zâmbetul ei era mic în timp ce inspecta pisica din brațele mele. Mi-a plăcut acea înclinare a gurii abia acolo. „Se nasc după ce doi embrioni fuzionează împreună. De aceea arată așa.”

Willow torc, Adalyn fredonă și m-am simțit relaxat pentru prima dată în această dimineață.

Probabil de aceea am continuat: „Era oarbă la un ochi când am adoptat-o, m-am gândit că ar fi avut legătură cu asta, așa că m-am cercetat.”

— Oh, șopti Adalyn. „Asta e...” Chipul ei deveni serios. "Chiar dulce. Ești plin de surprize, Cameron.” A rostit numele meu atât de încet mi-a făcut ceva în stomac. „Pe lângă faptul că ai încercat fiecare hobby care a existat vreodată, ai pisici pe care le numești familie și știi despre seceri, seceri și pisici. Ți-e frică de capre...

— Nu mi-e frică de ei, am intervenit eu. „Îi găsesc de neîncredere.”

Ea și-a dat ochii peste cap, dar eu am putut să văd acolo, felul în care își mușca un zâmbet. Una plină. Sunt singuri. — Încă, spuse ea. „Mă întreb ce altceva ascunzi.”

"Animale sălbatice." Informația mi-a căzut de pe buze. „Nu doar animalele agricole. Mi se pare fascinantă fauna și natura. Am urmărit o mulțime de Animal Planet de-a lungul anilor. Mă ajută să mă relaxez. Relaxează-te.” L-am reajustat pe Willow în brațe. „Secerile și secerile nu sunt nimic în comparație cu ceea ce am învățat acolo.”

Ea și-a înclinat capul și am știut să mă pregătesc. „Spune-mi un fapt întâmplător.”

— Vrei să îți demonstrez asta?

— Numai dacă poți, spuse ea ridicând din umeri. „Dă-mi șosetele jos, omule Animal Planet.”

Aceasta femeie. Lansând astfel de provocări unui bărbat ca mine.

M-am uitat la ea direct în acei ochi căprui ca ciocolată. „Contrar credinței populare, regele de drept al junglei nu este leul. Doar un procent foarte mic dintre ei trăiește în junglă. Atât de mici, sunt pe cale de dispariție. Un candidat potrivit pentru titlu ar fi de fapt un tigru bengal, un leopard sau un jaguar.”

Ea a dat încet din cap, dar mi-am dat seama că nu a fost impresionată.

Am așezat cana pe balustrada verandei și mi-am ridicat palma liberă. „Amprentele Koala sunt atât de asemănătoare cu ale noastre încât ar putea fi confundate cu ale unui om.”

Sprâncenele ei se ridicară surprinse.

Aș putea face mai bine decât o arcuire a sprâncenelor. „Inima unui creveți este în cap.” Mi-am dus mâna pe o parte a feței ei și i-am periat tâmpla cu dosul mâinii. Buzele ei s-au deschis la atingerea blândă. „Și dacă o femelă de dihor în călduri nu se împerechează pentru o perioadă lungă de timp, creșterea nivelului de estrogen din corpul ei poate duce în cele din urmă la moartea ei.”

Un fior părea să se târască pe corpul lui Adalyn. Mi-am lăsat degetele să cadă de-a lungul părului care căzuse peste obrazul ei. „Ea ar muri?” Vocea ei era din nou blândă, blândă. Trist. „Ar muri doar pentru că nu-și găsește un partener?”

M-am apropiat și i-am dat din cap.

A apărut o mică încruntătură. „Asta e... Este cu adevărat nedrept.”

Ochii mei cutreierau pe toată fața ei, găsind o mare plăcere în vulnerabilitatea pe care o vedeam în expresia ei. Cât de aproape stăteam.

Probabil că ar fi trebuit să îndepărtez toată chestia asta, să mă întorc înăuntru și să sară în duș, ca să nu întârziam la joc, dar ceva în mine se schimbase. Schimbat. „Este destul de crud”, am spus, lăsând degetul mare să-i treacă pe obraz. „Nu crezi?”

Ochii lui Adalyn s-au închis, iar când a răspuns, a fost o șoaptă. "Este."

Mi-am mișcat mâna, bucurându-mă de efectul contactului blând al meu pielea împotriva ei avea în mine. A ei. Amândoi. „Nu pare să fie vina dihorului.”

Ochii încă închiși, gâtul i-a lucrat. — Poate, începu ea. Și de data aceasta, degetul mare i-a periat fruntea, locul pe care a lovit-o în prima zi. Nevoia de a-mi pune gura acolo era greu de îmblânzit. „Poate că nu are timp să-și caute un partener”, a continuat ea, puțin fără suflare. „Sau poate că nu există nimic despre ea care să atragă dihorii masculi din jurul ei.” Ea a deschis ochii.

Căpruiul din ochii ei stătuse. „Poate că a crezut că e bine așa, singură. Cum este vina ei din toate astea?”

— Nu este, i-am spus, apropiindu-mă și mai mult. Gravitând spre ea. Până când abia nu mai era spațiu care ne despărțea. I-am luat fața în palmă. „Poate că a fost neglijată”, am continuat, întinzându-mi gâtul în jos. Acum chiar o simteam mirosul. Șamponul ei. Săpun. Mirosea atât de dulce. „Poate că este trecută cu vederea.” Mi-am desfăcut degetele, degetul mare atingându-i colțul buzelor. Lui Adalyn îi ținu respirația. „Toată această dulceață, judecată greșit.” Mi-am mutat mâna, înfipându-mi restul degetelor în părul ei. „Ce bărbați proști!”

Adalyn a expirat, suflarea aerului mi-a lovit bărbia.

Și eu... La naiba. eu—

Un pumn ascuțit de durere a tăiat direct momentul și am tresărit.

Willow a mieunat din brațele mele. Și înainte să o pot opri, ea a aterizat pe pământ și a trecut prin ușa deschisă. Am încercat să merg după ea, dar mâna lui Adalyn era pe brațul meu.

M-am uitat în jos, găsindu-i degetele calde și blânde pe pielea mea în timp ce cercetau, inspectând zgârietura. „Nu pare profund.” Tonul ei era îngrijorat și încă atât de dulce încât m-a omorât. Ce se întâmpla cu mine? „Dar cred că ar trebui să-l dezinfectezi.” Vârful degetului ei arătător a urmărit pielea cu cerneală din jurul tăieturii minuscule. "Doare?"

A facut. Dar nu în modul în care a vrut să spună. "Nu."

„Va strica... designul?” a întrebat ea, cu degetul mare atârnând peste linii negre pe care m-am așezat împreună multe ore ca să termin.

Abia era o pată de piele care să nu fi fost cu cerneală între mine claviculă și mâneca superioară a brațului meu drept. Același lucru s-a întâmplat cu pectoralul meu drept. Și partea de sus a coapsei mele stângi. Niciunul dintre ele nu era tatuaje pe care le-am expus. Nu erau pentru nimeni în afară de mine și de aceea am purtat mereu mâneci lungi. Mâna ei s-a mișcat, deturnându-mă. Suferisem de unele dintre cele mai complicate, dar cumva acele zgârieturi delicate și ușoare ale degetelor ei peste pielea mea se simțeau mai puternice decât toate acele pe care le îndurasem.

„Acesta este atât de frumos.” Palma ei se oprise în partea laterală a bicepsului meu și am fost atât de încurajat, încurajat de atingerea ei, încât mi-am întors brațul ca să poată vedea bine. "Cine este ea?"

Din fiecare tatuaj posibil despre care ar fi putut alege să întrebe. Trebuia să fie acela. Cea care avea cel mai mult sens. — Cred că știi, dragă.

"Bunica ta?" ea a șoptit. I-am dat din cap și am lăsat-o să o inspecteze. Am fost recunoscător că nu a fost unul dintre cei lipicios sau lipsiți de sens pe care le-am primit când eram tânăr și fără minte. Aceasta a fost o interpretare veche a unei tinere cu părul negru. Simplu. Linii groase. Fără umbră sau culoare, cu excepția a două flori roșii de pe capul ei. „Dar restul? Ce reprezintă ele?”

A trebuit să înghit în sec pentru ca cuvintele să-mi iasă din gât. „Începutul”, am spus, cu vocea groasă. "Sfârșitul. Totul dintre ele.”

Ochii mi-au sărit înapoi la fața ei. Ea își mușca buza. „Willow face asta des?”

Am clătinat din cap, abia reușind să răspund cu atenția ei asupra mea așa. Mi-a plăcut mult prea mult. „Ea nu s-a comportat niciodată așa, dar poate pentru că nu i-am dat niciodată șansa de a fi geloasă.”

"Gelos?"

Am dat din cap, cu limba încă răsucită. Și capul meu, când dintr-o dată, nu mi-am putut aminti ultima dată când o femeie mi-a îngrijit rănile.

Sa întâmplat vreodată? S-a simțit vreodată ca... asta?

"Oh. *Oh* .” Adalyn sări înapoi, rupând contactul. Pielea mea era rece acolo unde fuseseră degetele ei. Ea pufăi. „Ei bine, trebuie să fie o pisică foarte teritorială dacă se simte așa din cauza nimicului.” Ea se uita peste tot, dar la mine. „La urma urmei, nu ți-ar plăcea nimic mai mult decât să mă vezi împachetând lucrurile, părăsind orașul și să nu mă uit niciodată înapoi, nu?” Am tresărit, iar ea a clătinat din cap. „Acesta este doar temporar. Voi pleca și noi... lucrăm împreună doar pentru că trebuie. Ți-am forțat mâna.”

m-am încruntat. Nu mă așteptam să spună asta. Pentru a aduce în discuție cuvinte pe care părusesem să mă fac să uit.

"Oricum." Ea a mers în jurul meu, coborând pas după pas. „Ne vedem într-o oră. Când plecăm la, uh, joc.” Ea a ajuns până la capăt. „Doar excitat... *Claxonează* ! cornul. Sau text. Când ești gata și voi ieși. Bănuiesc că acesta este singurul avantaj de a fi înșeuat cu mine aici, nu?

Ea a făcut jogging și am rămas acolo, uitându-mă cum se întorcea la cabina ei.

Abia când ușa ei s-a închis în urma ei, i-am spus: „Corect”.

Pentru că ea avea dreptate că era doar temporară și că eu vreau să o văd plecând.

Dreapta?

CAPITOLUL 20

Cameron

Fetele au părăsit mijlocul câmpului Rockstone și s-au îndreptat spre banca de oaspeți cu obraji roșii și ponei, codițe, iepurași și altele lipite în toate direcțiile.

I-am evaluat în tăcere, unul câte unul, nemulțumit de felul în care își târau picioarele sau de cum s-au prăbușit pe pământ în jurul meu și al lui Adalyn.

— E nasol, mormăi Juniper, scoțându-și frustrarea pe iarba de sub picioarele întinse. „Suntem nasol. Sugem fundul de maimuță. Sugem atât de rău, probabil că sugem mai rău decât fundul de maimuță."

Capetele dând din cap au creat un val de acord și a trebuit să bat din palme pentru a le capta atenția înainte ca conversația să se îndrepte prea adânc în terenul noroios. „Nu ești nasol", am asigurat echipa pe un ton ferm. „Ai făcut un joc bun. Te-ai luptat, greu. Și a lăsat tot ce aveai pe iarbă."

„Dar am pierdut", a replicat Chelsea, trăgând cu furie de restul impletiturii ei. Fusta ei de balet – pe care acum o consideram o bătălie pierdută – atârna lateral. „Nici nu am marcat. Am marcat o singură dată în două meciuri. Și nici nu a contat."

Am decis să nu comentez autogolul. „Nu ai pierdut. Nil-nil nu este o pierdere."

Chelsea și-a ridicat mâna, sprijinindu-o de frunte în timp ce ofta. „Este la fel de tragic ca o pierdere, antrenor Cam."

— Suntem învinși, mormăi Juniper.

„Și am muncit atât de mult săptămâna aceasta", a adăugat Chelsea, încurajată de celălalt copil. „Nu am ratat nici măcar o dată antrenamentele de fotbal. Nici măcar pentru cursul de balet. Simt că nu am dansat de *mult* . I-am spus mamei că pot face ambele lucruri, dar nu mai sunt atât de sigură. Poate că tata avea dreptate. Poate ar trebui să aleg un singur lucru și să mă concentrez asupra lui."

— Nici eu nu am petrecut timp cu Brandy, mormăi María de pe iarbă. „Sau Tilly. Sau Carmen. Și Sebastian este încă dispărut."

Un mormăit sumbru a început să prindă viteză și volum. Fiecare copil își relatează propria versiune supradramatică a sacrificiilor lor pentru joc.

Mi-am dus degetele la gură și am fluierat.

Toate gurile s-au închis brusc.

„Deci simți că te-ai pierdut”, am spus eu făcând un pas înainte. „Așa că ai muncit din greu o săptămână întreagă, ai ajuns astăzi aici, ai încercat din greu și ai fost învins.” Toate capetele se uitau la mine acum, cu ochii mari și strălucitori, cu un sentiment pe care, dacă aș fi fost mai deștept, l-aș fi interpretat drept indiciu să tac. Dar m-a deranjat să-i văd așa. „Ei bine, știri flash, fetițelor. Viața nu este o plimbare în parc. Viata este grea. Uneori câștigi și uneori pierzi. Dar acesta este doar rezultatul unui joc. Cazi și apoi te ridici și alergi după... Cupa Ligii Mici.”

Am simțit-o pe Adalyn cum se apropie. — Nu există nicio ceașcă, șopti ea cu voce tare. „Premiul este o excursie la Jungle Rapids Family Fun Park.”

— Îmi place Jungle Rapids, mormăi Juniper.

„Așa că cazi și apoi te ridici și gonești după... excursia la Jungle Rapids”, am continuat. „Încălcarea doar te întărește. Momentele ca acestea te întăresc. Și crede-mă, mai ai cel puțin trei jocuri în față, așa că întărește-te.”

María a adulmecat cu voce tare. „Dar...” Un alt adulmec. „Eu... nu vreau să fiu dur. Sau dur. Vreau să fiu moale.” Capul ei se întoarse spre Adalyn. „Domnișoară Adalyn, spune-i antrenorului Carwash că fetele pot fi ambele.”

Privirea mi-a sărit de la fată la femeia de lângă mine, care acum mă privea cu privirea.

„Este o figură de stil”, i-am explicat. Dar nu părea să facă diferență cu niciunul dintre ei, pentru că María a adulmecat din nou, iar Adalyn a trecut de la supărată la... tristă. Am clătinat din cap. „Fetele pot fi moi și dure, da, toate în același timp. Și eu am vrut să câștig azi, bine? Am vrut să-i bati pe acei copii și să ștergi podeaua cu ei. Dar nu ai făcut-o.” Am auzit un suspine și am făcut ochii mari. „Aceasta este o altă figură de stil. Asculta-"

"Antrenor." Mâna lui Adalyn a căzut pe brațul meu și am putut simți cât de frig era prin materialul jachetei mele. „Nu cred că asta ajută.”

„Adalyn.” Am pășit spre ea, de parcă corpul meu ar avea o minte proprie. Era înghețată. „Dragă...”

„Sunt bine”, a spus ea, dar trebuia să mintă. Tremura în trenciul acela stupid despre care insistase că este suficient. „Dar fetele nu sunt. Sunt triști și știu că vrei bine, dar nu o faci mai bine.”

În confirmare, în grup au mai izbucnit câteva suspine.

„Nu mă pricep la lucruri motivaționale”, am mormăit.

— Văd asta, răspunse Adalyn. Ea își coborî vocea. „Totuși, ei plâng. Și nu știu ce să fac cu copiii care plâng, Cameron.

În spatele nostru s-a dres glasul.

M-am întors și l-am găsit pe Tony plantat pe partea cealaltă a mea. Petrecuse în tribune după ce Adalyn i-a cerut să conducă fetele la Rockstone cu un microbuz pentru care ea aranjase.

„Pot...” El ezită, zgâriindu-și acea masă de păr șaten și umplut de deasupra capului. „Pot să sugerez ceva? Hmm, domnule?” Obrajii i se înroșiră. „Doamnă?”

„Te rog”, am spus noi în același timp.

„Sno-conuri”.

„Sno-conuri?” am repetat.

„Da.” El a dat din cap. „Este ca înghețată, dar... fără frișcă? Îmi pare rău, sunt sigur că știi ce sunt. Am văzut un stand de cafea afară când parcam duba. E puțin frig, dar știu sigur că vor înnebuni după ei. Standul avea un semn...

— Da, m-am repezit afară. „Acadele de gheață, desigur. Înghețată." Unii dintre copii s-au uitat în direcția noastră, încă plângând, dar cu siguranță interesați. „Cât de repede le poți aduce?”

„Huh, repede?”

Mi-am scos portofelul și i-am pălmuit în mână mai mult decât suficienți bani. — Ia-mi și mie ceva fierbinte, bine? Am verificat ora. Era trecut de amiază. „Nu cafea. Ceai, cacao sau orice altceva au. Cea mai mare dimensiune. Și păstrați schimbarea.”

— Da, domnule, spuse Tony, privind în jos. Ochii i se mariră. „Uau. Acesta este... mulțumesc, domnule.”

„Doar Cam”, i-am spus. „Acum du-te.”

Tony a fugit în fugă, dispărând prin mulțimea de părinți și localnici din Rockstone adunați în jurul câmpului.

Încheietura mea era strânsă.

Odată cu zarva, îmi ratasem cum mâna lui Adalyn se mutase pe mâneca mea și se ținea de ea. „Sper că conurile de sno funcționează.”

— Și eu sper, a spus ea trăgând puțin de geaca mea. Fără să mă gândesc și fără motiv, i-am adus mâna între a mea. Apoi, i-am smuls rapid pe celălalt și le-am prins pe amândouă între palmele mele. Cuvintele ei au fost tremurătoare când a vorbit apoi: „ *Chiar ești* nasol la discursuri”.

Mi-am ridicat privirea spre ea, așteptându-mă să văd o plângere pe fața ei. Dar nu era nicio încruntare. Nasul îi era roșu, ochii sticloși și buzele formate într-o mufă care îmi spunea că era ușurată de felul în care mâinile mele le frecau pe ale ei, încălzindu-le.

„Poate că acesta este singurul lucru pe care nu știu cum să fac”, am recunoscut. Ne-am dus mâinile la piept. Și când ea mi-a oferit unul dintre acele zâmbete minuscule, a trebuit să mă opresc să nu o trag în mine. „Nu pot să cred că le-am spus să se întărească.”

— Nu e de mirare că au plâns, spuse ea cu o voce serioasă. „Pentru o secundă, am crezut că până și tu o să plângi. A fost groaznic, într-adevăr.”

M-am uitat la ea. La buzele ei, acum tresărind. Aplecându-se în sus. Nu-mi venea să cred că mă tachina. Cu un zâmbet al naibii.

Am tras-o de brațe, ușor, dar suficient de ferm încât să o fac să se împiedice de mine. Mâinile noastre erau prinse de piept.

"A meritat."

I s-a tăiat respirația. "Ce a fost?"

„Lacrimile”, am răspuns, cu ochii ațintiți pe gura ei. „Mă prostesc și aduc până la lacrimi o echipă de copii. A meritat. Pentru că te-a făcut să zâmbești.”

Expresia ei a rămas înghețată pentru o secundă, apoi s-a prăbușit. Buzele ei s-au întredeschis, ochii i s-au strălucit, iar obrajii i s-au făcut roz într-un mod care nu avea nimic de-a face cu frigul. — Cameron, spuse ea. Doar asta. Numele meu.

„Te-am avertizat”, i-am spus, pentru că vorbeam serios. „Sunt un om egoist.”

O explozie puternică de chicoteli a izbucnit în spatele ei, făcând să izbucnească orice bula în care tocmai am fost. Adalyn și-a smuls mâinile din strânsoarea mea. Ne-am întors amândoi.

Tony, care se întorsese cu o tavă plină cu sno-conuri, trecea pe lângă căni colorate, iar starea de spirit a grupului se ridica în mod clar pe măsură ce mergeau în jur.

Când adolescent a ajuns la Adalyn și la mine, l-am bătut pe umăr. „Om bun, Tony. A fost rapid, așa cum am întrebat.” Ochii i s-au mărit, toată fața roșind un nou val de roșu radioactiv. Am coborât vocea. „Mulțumesc că nu ai făcut tam-tam și despre cine sunt eu. Apreciez mai mult decât știi.”

Buzele lui Tony se clătinară, dar expresia lui deveni solemnă. „Am înțeles, domnule. Hmm, Cam — Coach Cam? Înțeleg cât de valoroasă este confidențialitatea. Când mama a murit... Se

întrerupse. „Uneori, oamenii sunt năzdrăvăniți.” A aruncat o privire cu ochii mari către Adalyn. „La naiba. Uneori, oamenii pot fi năzuitori, doamnă.”

Adalyn și-a pus palma pe celălalt umăr al lui, dându-i o palmă rapidă și blândă. Copilul aproape că s-a prăbușit.

Am luat tava cu rămășițele rămase de la Tony. „Primești ceva pentru tine cu schimbarea?”

„Aș prefera să-l păstrez pentru altceva, antrenor. Ar trebui să merg la facultate în curând și am făcut tot ce am putut pentru a-mi ajuta tatăl.”

Privirea lui Adalyn a sărit de la mine la copil și mi-am dat seama că roțile din capul ei rezolvă ceva. — Tony, se aventură ea. „Cum te-ai simți când ai ajutat cu echipa?”

Chipul băiatului s-a luminat. "Mi-ar placea asta. Dar ferma... Se încruntă. „Nu știu dacă am timp. Personalul de la fermă este restrâns și mi-ar plăcea să-l las pe tatăl meu spânzurat.”

Fața lui Adalyn căzu.

„Să vorbim cu tatăl tău”, am spus. „Acum du-te jos. Vom pleca când fetele termină cu sno-cons.”

Băiatul a plecat cu un semn din cap.

— Ești de acord cu ideea mea de a-l angaja pe Tony? întrebă Adalyn. „Probabil că ar fi trebuit să o conduc mai întâi de tine.”

Am luat ceașca de ceai din cutie și i-am întins-o. "Nu. Cred că este o idee grozavă, șefule.”

„Este un mare fan al jocului. Așa că m-am gândit... Ea s-a uitat în jos la recipientul care se odihnea în mâna mea. "Ce-i asta?"

"Ceai. Este pentru tine. Ia-o, i-am spus, iar maxilarul i s-a încleștat. I-a luat o clipă, dar mâna ei s-a înfășurat în jurul paharului. De data aceasta, nu atingerea degetelor ei de pielea mea a făcut ca ceva să mă smulgă în intestine. Era felul în care mă privea, de parcă aș fi făcut acest lucru grozav pentru ea dându-i un ceai.

„Nu te uita așa la mine, dragă.”

„Doar că tu…” Mi-a amintit că nu bea cafea după amiază. — Poți fi foarte drăguț, Cameron.

După cum am tratat-o, nu ar trebui să mă surprindă că va gândi așa. Nu eram un nenorocit, dar nu m-am plimbat cu zâmbete și îmbrățișări. Nu mințisem când am spus că sunt puțin răutăcios. Am fost.

I-am aruncat un braț în jurul umerilor și am condus-o spre banca ei. Noi am stat jos. „Doar să-l țin pe manager de căldură, este tot”, am spus, luând un con din tavă pentru mine. M-am apropiat de ea, adăpostindu-o de vântul care se ridicase. „Mi-ar plăcea să caut unul nou. Probabil că aș ajunge să fiu înșelat cu Josie.

Adalyn mi-a dat un alt zâmbet din acele mici și frumoase drept răspuns și nu am putut face altceva decât să o privesc în timp ce ea bea o tragere lungă de ceai.

„Este bun sno-cone?” a întrebat Adalyn, aruncându-mi o privire piezișă. „Nu cred că am avut unul de multe ori.”

Eram gata să-i spun că poate că rămânea de ceai era o idee mai bună, dar ochii ei s-au lăsat în jos la lucru cu o curiozitate evidentă. Și cine eram eu să-i spun dacă poate sau nu să se lisească? După cum am spus, am fost un om egoist.

— Încearcă, dragă.

Am ridicat chestia într-o ofrandă evidentă și i-am privit gura lângă mica movilă de gheață, cu limba afară, pascind ușor vârful înainte de a săpa cu adevărat.

Mi-a accelerat pulsul. Și o voce în capul meu mi-a spus: *Nenorocit excitat* . Dar da. Nu se putea nega. Am fost pornit. De Adalyn, nu de gheață.

— Deci, antrenor Cornfield, vocea Mariei tăie prin ceață. „Cum sunt nălucile de pe fundul tău?”

Ochii mei, care fuseseră pe gura lui Adalyn, s-au mărit. Iar Adalyn, care avea o gură de gheață, pufni.

Era un sunet șocant de puternic și ia scos din nas o parte din amestecul de roz și albastru. Mâna lui Adalyn a zburat spre fața ei, acoperind mizeria colorată care picura pe nas și pe bărbie.

A urmat o secundă de tăcere încărcată.

Apoi, unul dintre copii a spus în ceea ce a fost, fără greșeală, uimire: „WHOA. Acesta este cel mai tare lucru pe care l-am văzut în toată viața mea.”

Adalyn, care încă avea toată atenția mea, părea șocată de cuvintele puștii.

Dar când Chelsea a adăugat: „Da, domnișoară Adalyn. A fost super cool. Crezi că poți să ne înveți?” Restul echipei a fost de acord și altceva a umplut fața acestei femei care părea capabilă să mă surprindă continuu neprevăzut ca nimeni altcineva.

Mândrie. A fost mândrie.

Și, pe măsură ce curmudges-urile mele au fost uitate rapid și din fericire, starea de spirit a echipei a crescut și conurile au dispărut, ochii mei a rămas pe femeia care stătea lângă mine. Această femeie, de obicei, exasperantă și înfățișată, care tocmai își pufnise gheața din nas și părea foarte mulțumită după ce a primit aprobarea copiilor. Tracțiunea din intestin s-a intensificat, trăgând atât de tare încât a trebuit să-mi trag respirația pentru o secundă. Ceva în pieptul meu sa mișcat. Încălzit. Fa-ma…

Am înghețat.

"La dracu."

Capul i s-a întors și s-a uitat la mine cu acea expresie oarecum sfioasă, oarecum fericită pe față. Isuse, ea nu arătase niciodată mai frumoasă decât acum. "Ce s-a întâmplat?"

„Huh.” Mi-am dres glasul. "Ce?"

„Ai spus cuvântul f”, a răspuns ea simplu. Am avut? — Ți-a ajuns gheața la cap?

Cu siguranță nu gheața. "Ce vrei să spui?"

— Gheața, explică ea, luând o înghițitură rapidă de ceai din ceașcă. „Mi se întâmplă când comand latte cu gheață. Îmi ajunge la cap dacă beau prea repede. Dar nu conteaza. Cred că creierul bărbaților nu îngheață cu sno-conuri.”

„Asta crezi despre mine?” a iesit din gura mea. — Că sunt un bărbat bărbătesc impresionant?

„Nu am spus impresionant.” Și-a dat ochii peste cap, dar la naiba, colțurile buzelor i s-au întors din nou.

„Ce altceva ai despre mine?” am întrebat, trântindu-i umărul cu al meu. Ceva a trecut peste mine. Ceva cauzat de frământările din interior. Am coborât vocea. — Ceva care te ține treaz noaptea?

Adalyn s-a întredeschis gura. I s-a furiș limba. Și m-am gândit: *Hai, iubire. Aruncă-mi un os* . Pentru că voiam să mă tachineze. Și știam că și ea vrea. Deja simțeam cuvintele care ieșeau din gura ei, deja le simțeam pe limba mea.

Dar apoi, privirea ei s-a mutat în spatele meu. Expresia ei s-a schimbat.

Și tocmai așa s-a dezlănțuit tot iadul.

CAPITOLUL Douăzeci și unu

Adalyn

Pentru o secundă, am crezut că am greșit.

Că trebuia să greșesc.

Pentru că cât de ghinionist a trebuit să fiu? Cât de ghinionist am fost că în ziua în care aveam cumva o descoperire, în ziua în care nu mă simțeam ca eșecul pe care l-am avut – jena, naufragiul total și complet – a trebuit să-mi fie aruncat înapoi în față un memento?

Într-o clipă, mă uitam la Cameron, pierzându-mă puțin în felul în care ochii lui rătăceau în jurul feței mele, de parcă ar fi văzut ceva, o mică parte din mine, poate chiar și din mine, pentru prima dată. Stând acolo, cu ceaiul, îl rugase pe Tony să-mi ia pentru că și-a amintit că nu am băut cafea după amiază. O căldură care nu avea nimic de-a face cu ceaiul sau cu apropierea corpului său care năpădea, străpungându-mă.

Și următoarea, puf. Totul dispăruse.

La început nu fusese altceva decât o sclipire de culoare. O formă la care îmi spuneam să nu mă gândesc la nimic. Dar apoi, tipul s-a mișcat, de parcă intenția lui ar fi să se apropie de noi. Pieptul lui se îndrepta spre mine și am știut cât de greșit am greșit. Ce prostie.

Purta un hanorac cu imaginea exactă pe care o văzusem pe energie site-ul de băuturi. Conserva. Doodle-ul feței mele. Sloganul: ALEGEȚI DIVERTISMENTUL PENTRU DEMNITATE .

Totul mi-a revenit atunci, faptul că nu primisem niciodată o actualizare de la Miami. Că nu știam când sau dacă au luat măsuri legale. Ce știam era că era un tip cu fața mea furioasă pe haine. În Carolina de Nord. Așa că am intrat în panică. Inima mi-a căzut în picioare, am simțit că tot sângele îmi părăsește fața și am făcut ceea ce probabil ar fi trebuit să fac în ziua în care am ajuns în Green Oak, imediat după ce am tras știința și mi-am făcut să explodeze viața ordonată și îngrijită.

am fugit.

Sau am incercat. Pentru că, în schimb, m-am învârtit pe banca în care stăteam, m-am împiedicat de butoiul de apă și m-am cufundat în pământ, reușind să strâng atât de tare paharul de luat, încât capacul a zburat și conținutul s-a vărsat peste mine.

Nu era frumos și eram sigur că am căzut cu un țipăt.

Ar fi trebuit să fiu mortificat, umilit, într-adevăr, pentru că făcusem multe căderi și împiedicam și, sincer, eram sătul de asta. Și totuși, chiar dacă am trecut prin acel obstacol, m-am tot gândit, *Ei bine, cel puțin Cameron se va uita la mine. Nu la bărbatul cu hanoracul. Cel puțin o persoană din oraș care nu a văzut acel videoclip oribil nu va afla în acest fel* .

Așa că am rămas acolo, pe pământ, ca prostul pe care îl simțeam, ținându-mi răsuflarea, iar apoi, exact când toată adrenalina a început să scadă și ușurarea a fost rapid înlocuită de rușine, Cameron a fost acolo.

Mâinile lui s-au așezat pe mine și nu am vrut să mă uit la el, pentru că chiar am terminat cu lumea. Dar tot ce l-am putut vedea era pe el. Blestem după blestem i-a părăsit gura în timp ce a atins, împuns și împins fiecare membru și parte a corpului meu într-un mod aproape frenetic. O parte din mine a crezut vag să se plângă, dar am fost prea copleșită. Prin călătorie și reamintirea a ceea ce devenise viața mea. Prin faptul că era un tip care purta marfă cu fața mea și ce ar putea implica asta. Prin posibilitatea de acum reală ca Cameron să nu mă poată privi niciodată așa cum a făcut-o cu câteva minute în urmă. Prin... totul.

Cameron s-a apropiat și mai mult în timp ce a îngenuncheat acolo, iar cuvintele reale, de înțeles, au început în sfârșit să-i iasă din gură. „Ce naiba, Adalyn", a spus el acei ochi verzi adânci care i-au întâlnit pe ai mei cu o gravitate care nu ar fi trebuit să fie acolo. Mă împiedicasem atât de jalnic? „Spune-mi că ești bine", a cerut el. „Te-ai lovit la cap?" O singură clătinare din cap. „Ce naiba s-a întâmplat?" Încă un înclinat al buzelor mele. „De ce nu vorbești, iubito?" *Dragoste* . Dragoste? Mi s-a blocat respirația în gât. „Te-am văzut privind în spatele meu. Ți-a spus cineva ceva?" Expresia i s-a schimbat și a început să se îndepărteze. "Intentionez sa-"

— Nu, am spus, apucându-l de braț.

S-a oprit imediat, dar acea expresie criminală era blocată în loc.

De ce era atât de supărat?

Era mișcare în vederea mea periferică și, când m-am uitat, l-am văzut pe tipul de comerț vorbind cu Tony, apoi întorcându-se. Plea, fără să ne dea atenție, și ar fi trebuit să fiu ușurat, chiar ar fi trebuit, dar inima îmi batea prea repede și capul îmi era peste tot.

Mi-am întors atenția asupra lui Cameron, observând că nu se mișcase niciun centimetru. Mi-am umezit buzele, mi-am dres glasul până am putut vorbi, apoi am spus: „Putem merge?" Tot nu s-a mișcat. "Vă rog. Poți să mă duci acasă?"

Acea emoție înverșunată și ostilă a dispărut de pe fața lui și, fără un cuvânt, mâinile i s-au mișcat, amintindu-mi că erau încă pe corpul meu. Au aterizat pe spatele meu și pe talie. A așteptat să fac primul pas, mișcându-și umărul mai aproape ca să-l pot folosi pentru sprijin. Mi-am sprijinit mâna acolo, m-am împins în sus, dar în momentul în care am pus greutatea pe piciorul stâng, am coborât din nou.

„Glezna mea", am țipat. „Cred că m-am întors."

Am fost ridicat imediat în aer.

Tâmpla mea a căzut pe un piept cald și solid. Mirosul lui m-a înconjurat, făcându-mă să simt lucruri pe care nu voiam să le accept. Am închis ochii. „Doamne, a fost atât de jenant." O suflare tremurată m-a lăsat. „M-am făcut de rușine pe mine și pe voi, băieți. Îmi pare atât de rău."

Cutia toracică a lui Cameron a vibrat cu ceva ca un mormăit sau o batjocură, nu eram sigur și nu voiam să știu. Mi-a fost teamă că va fi de acord și să-mi spună cât de ridicol sunt. Dar acele cuvinte nu au venit niciodată.

S-a mișcat cu acei pași lungi și încrezători, ținându-mă în brațe și singurul lucru pe care a spus a fost: „Te am acum, iubito".

Când am ajuns la Lazy Elk, eram... un sortiment de lucruri amestecate.

În primul rând, mă durea. Drumul înapoi nu durase mult și fusesem rapid verificat de bunicul Moe, dar pe măsură ce glezna mi se răcea, durerea crescuse constant într-o mușcătură ascuțită care îmi ținea o tresărire pe față.

Mi-a fost și rușine. Încă. Nu conta că Cameron nu comentase căderea. Nu conta că se limitase la a conduce în tăcere, trimițându-mi priviri rapide pentru a verifica dacă mai eram acolo. Auzeam roțile din capul lui întorcându-se de pe scaunul pasagerului. El știa că era ceva în neregulă.

Și nu în ultimul rând, am experimentat o serie de emoții care au trecut de la confuz la șocat la îngrozit la curioasă la amețită, doar pentru a reveni imediat la confuz.

Cameron îmi spusese dragoste.

Mă dusese la mașina lui ca o domnișoară în dificultate pe care nu mi-am permis niciodată să fiu și mi-a spus dragoste. El a produs cumva o pungă de gheață și mi-a pus-o pe gleznă după ce a trebuit să suport acele mâini mari și calde care îmi împingeau, ating și mă masează piciorul. Atingerea lui fusese atât de clinică, atât de medicală, de expertă, încât mă certasem când furnicăturile acelea se răspândiseră pe tot corpul meu. Eram supărată de electricitatea care trosnea sub piele, când tot ce făcuse era să mă verifice.

Am dat vina pe cuvântul din patru litere care ieșise din gura lui.

Și *eu te am acum* .

Nu înțelegeam. Eram perplex, în afară de durere, jenă, supărare și amețire și pur și simplu... obosită. Atat de obosit eu am vrut să dorm toate astea departe. Închide ochii și uit de ziua de azi, de săptămâna trecută și de săptămâna anterioară. Am vrut să hibernez până când toată mizeria din viața mea a dispărut.

Așa că, când Cameron a oprit motorul și a parcat exact în același loc în care o făcea întotdeauna, am sărit din mașină cu toată demnitatea pe care o mai aveam și am plecat șchiopătând.

Și la fel ca de fiecare dată când mă lăsasem într-o evadare dramatică, Cameron era brusc acolo.

Mâinile lui au trecut în jurul taliei mele și mi-a spus: „Lasă-mă…”

Dar am ridicat un deget, punând capăt misiunii sale inutile de salvare cu un simplu „Nu”.

"Nu?" repetă el, dar spre meritul său, mâinile i-au căzut în lateral.

Vocea mi-a clătinat când am spus: „Nu am nevoie să mă duci înăuntru ca și cum aș fi...” Cineva la care îți pasă. Cineva cu care bei băuturi calde când e rece. Cineva pe care îl numești iubire. "Ceva."

Expresia i s-a strâns și a căzut cumva, toate în același timp. Cameron părea... rănit, dacă ar fi trebuit să aleg o emoție. Și am simțit că tocmai am lovit un cățeluș. Sau un pui de capră.

Dând din cap, m-am îndreptat șchiopătând spre verandă, cu Cameron aproape în spate, și am găsit o cutie mică în pragul ușii mele. Mi-am întins gâtul pentru a inspecta eticheta, recunoscând scrisul de mână al lui Matthew. M-am aplecat, flectându-mi piciorul de susținere ca să-l pot ridica, dar toată lumea de pe verandă știa că flexibilitatea nu era treaba mea și sarcina s-a dovedit a fi, sincer, imposibilă.

Într-o mișcare rapidă, Cameron a ridicat cutia cu o mână și m-a ridicat în aer cu celălalt braț.

— Ți-am spus... am început.

„Tăiați prostiile, vrei?” interveni el, și cât de enervant a fost că mustrarea lui a fost rostită pe cel mai blând și mai blând ton? "Bun. Acum că te-ai oprit să te mai cățești pentru un minut, poți te rog să descui ușa?”

Am scos cheia din geanta care încă atârna de pe umăr și am făcut ceea ce mi s-a cerut.

Cameron a deschis ușa descuiată cu piciorul și a pășit în interiorul cabinei, purtându-mă și cutia în brațe.

„Cutie”, a lătrat el. "Unde?"

„Lângă pat”, am răspuns cu un oftat. "Vă rog."

S-a deplasat în acea direcție. „Nu un pat.”

„Da, știu”, am recunoscut, cu abia energie rămasă. „Cine știe, poate Matthew a reușit cumva să încapă o saltea în acea cutie minusculă.”

Comentariul meu nu părea decât să-i crească frustrarea lui Cameron, pentru că, în loc să pună cutia jos, a lăsat-o să cadă pe podeaua de lemn cu o pocnitură.

"Hei. Dacă e ceva fragil?”

„O voi înlocui.” El a ridicat din umeri, mișcându-mi corpul și aducându-mă mai sigur în pieptul lui. "Unde?"

„Jos pe pat, te rog.”

Cu mai multă blândețe decât am putut să procesez în acel moment, m-a lăsat jos. Ochii lui au cutreierat corpul meu. Jos, și sus, și din nou în jos. Maxilarul i se strânse strâns.

„O să fiu bine”, am murmurat. „Este doar o entorsă la gleznă.”

Sprânceana i s-a arcuit, ochii încă nu-i întâlnesc pe ai mei. S-au lătrat mai multe cuvinte. „Duș, gheață, calmante și somn.”

„De ce enumerezi lucruri sau latri cuvinte individuale?” Am bâjbâit cu nasturii trenciului meu. „De ce nu vorbești sau te uiți la mine? Mi-am cerut deja scuze pentru mai devreme.”

Mușchiul ăla din falca lui a sărit. „Nu este o scuză pe care o vreau.”

"Ce vrei atunci?" O pauză. Nici un raspuns. „Bine, atunci nu vorbi cu mine.”

Privirea lui a întâlnit-o în cele din urmă pe a mea. „Nu vorbesc pentru că nu am încredere în mine”, a spus el, furtuna despre care mi-am dat seama că se adunase în interiorul lui eliberându-se în verdele ochilor lui. — Pentru că dacă spun mai mult decât câteva cuvinte, vei găsi mai multe motive să mă urăști, Adalyn. O să faci o criză al naibii și o să-mi faci asta foarte greu. Deci, te rog, spuse el, cu vocea stâncoasă și ciudat de joasă. „Duș, gheață, calmante și somn.”

Ce , am vrut să întreb. *Ce anume am de gând să-ți fac foarte greu?*

Dar știam răspunsul la asta. Tot. Fiecare lucru. Pentru că asta am făcut cel mai bine. Complica lucrurile. Așa că am reușit să dau din cap și i-am spus: „Poți pleca acum. Mulțumiri."

Pleoapele lui Cameron s-au închis, iar el a mormăit un „Bună naiba” înainte de a se întoarce și a pleca.

Am așteptat ca ușa să se închidă în urma lui și când sunetul a ajuns la mine, am făcut exact opusul a ceea ce tocmai acceptasem să fac. Mai întâi, m-am dus șchiopătând la chicinetă, am luat o pereche de foarfece și m-am întors direct la cutie. Înăuntru, era un bilet lipit de ceva care fusese rulat în hârtie absorbantă. S-a citit:

COMPATI-MĂ.

(SINGURUL) BFF,

M.

Ce se face cu el? m-am întrebat în timp ce am rupt hârtia. Dacă aș fi fost puțin mai lucid și mult mai puțin dureros, poate că aș fi știut imediat, dar nu am înțeles până când l-am desfăcut și l-am întors.

M-am uitat la cămașă — tricoul negru cu mânecă lungă, cu numărul 13 — și șapte litere simple care scriau un nume: CALDANI .

— Nemernicul ăsta, am spus, lăsându-mi brațele în jos și lăsând deoparte ceea ce fusese tricoul lui Cameron de la LA Stars în ultimii ani ai carierei sale. „Acest ticălos mi-a trimis asta ca să-l pot semna.”

În orice altă zi, l-aș fi sunat pe Matthew și i-aș fi spus că poate uita de asta. Poate chiar aș întreba cum a reușit să facă rost de acest pachet atât de repede. Dar astăzi? nu mi-a păsat.

Mi-am luat pijamalele, am mers șchiopătând în baia minusculă, am pus totul pe tejghea și m-am târât în ceea ce a trecut pentru duș. Am lăsat apa de izvor fierbinte să-mi încălzească corpul. Odată gata, am târât perdeaua înapoi doar pentru a descoperi că atât hainele mele aruncate cât și cele de dormit căzuseră pe podea și erau acum udate.

"Grozav."

Mi-am înfășurat prosopul în jurul pieptului și m-am întors șchiopătând la pat. Privirea mi-a căzut pe tricoul negru cu stelele albe minuscule împrăștiate pe umeri și pe partea superioară a mânecilor. Cu greu gândindu-mă, l-am smuls și l-am strecurat peste cap. Poliesterul și nailonul nu erau țesături ideale în care să dorm, dar cel puțin chestia îmi acoperea fundul.

Îmbrăcată în însăși emblema a ceea ce l-a reprezentat pe Cameron în ultimii ani ai carierei lui, mi-am lăsat corpul să cadă pe saltea, mi-am înfășurat picioarele cu brațele, am închis ochii și am plâns până adorm.

A fost rapid și ultimul lucru care mi-a trecut prin mintea conștientă a fost că, măcar acum, îmi voi aminti ultima dată când o lacrimă mi-a părăsit ochii.

Când m-am trezit, afară era întuneric.

Pe tot parcursul zilei, am fost surprins treaz de rafale violente de vânt care au lovit cabina, am strecurat un analgezic și am revenit la culcare. În afară de ultima dată. Acum vântul era prea zgomotos, mintea îmi era năucită după toată acea automedicație iresponsabilă și glezna îmi radia valuri de durere în susul piciorului.

M-am rostogolit cu o tresărire, sperând că va ajuta la ameliorarea durerii și m-am împiedicat de ceva. O sursă de... căldură. Aștepta. Era ceva pe patul meu. Ceva viu. În circumstanțe normale, aș fi ieșit imediat din cabină, dar eram atât de îndepărtat încât m-am trezit întinzându-mă. Am atins obiectul, l-am sondat cu degetele.

A mieunat.

Mi-am întins mâna spre telefon și am luminat spațiul din fața mea, găsind doi ochi pe care îi văzusem înainte să mă holbeze.

"Salcie?"

Pisica a făcut un zgomot pe care l-am interpretat ca un da și s-a urcat în poala mea, îngropându-se acolo. M-am văzut mângâindu-i cu încredere blana, de parcă asta era ceva ce făceam în fiecare seară. Trupul ei mic a început să vibreze pe burta și pe pieptul meu. A fost un sentiment atât de ciudat să fiu torcată. Dar s-a simțit atât de reconfortant. Aproape că a făcut ca valurile de durere să se retragă.

Acesta a fost motivul pentru care oamenii aveau pisici?

Acesta a fost motivul pentru care Cameron adoptase două?

„Te ghemuiești în poala lui și torcești?” M-am auzit întrebând-o în întunericul camerei.

O rafală de vânt a lovit una dintre părțile laterale ale cabinei, iar Willow și-a ridicat capul.

— Bine, am tras. „Vântul e înfricoșător, dar sunt aici cu tine.” Un gând ciudat mi-a fulgerat prin mintea amețită. „Nu am fost ținut niciodată printr-o furtună, știi. Nu am spus nimănui că mi-e frică de ei. Îmi apuc strâns consola și îmi spun să fiu puternică. Dar te voi reține.”

Willow s-a liniștit din nou, parcă convinsă de argumentul meu.

— Am fost în brațele lui Cameron, știi, am continuat. — Și ai fost în poala lui. Capul lui Willow se înclină în sus, sprijinindu-se de sânii mei. „Cred că asta ne face prieteni.” m-am încruntat. „Are o tură grozavă?”

M-a împins cu botul ei mic, bicolor.

„Da, asta am crezut.” Mi-am închis ochii, amintirile unui Cameron fără cămașă ținând exact aceeași pisică. *Gelos* . Insinuase că Willow era geloasă. De mine. Un gând a prins contur. "Oh nu. Trebuie să-i fie îngrijorat rău pentru tine.”

Mi-am deschis aplicația de mesaje și am început să scriu, dar ochii mi s-au simțit ciudați și literele au dansat. Așa că am apăsat pe simbolul mic de microfon din colț și am început să înregistrez.

Și când am terminat, am apăsat pe trimite.

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Cameron

Am aruncat o privire către telefonul tăcut din poală.

Mă înnebunea.

Toată ziua, fusesem acasă și, oricât am încercat să neg de ce, nu era din cauza întorsăturii pe care o luase vremea. A fost din cauza ei.

Am fost un prost uriaș pentru că am ascultat-o pe Adalyn și i-am dat spațiu? Am fost un idiot de proporții epice pentru că am ieșit cu furtună așa de acolo?

Da. Probabil am fost ambele lucruri. Și un om a înnebunit, destul de curând.

Acum, era două dimineața și mă uitam la tavanul dormitorului meu, îndepărtând din ochi imaginile care mi-au atacat mintea. Adalyn la meci. Zâmbetul lui Adalyn. Ea coborând de pe bancă de parcă ar fi văzut o fantomă. Expresia durerii când încercase să se ridice. Rușinea care a stat la baza tuturor acestor lucruri. Scuzele ei pentru că ne-au făcut de rușine. Hristos. De unde naiba venise asta?

Nu înțelegeam. eu—

Telefonul meu a sunat cu un mesaj și, într-o clipită, mâna mea a întins mâna și a aprins luminile. M-am așezat pe pat și am deblocat dispozitivul.

Pe ecran a apărut un mesaj de la Adalyn. O notă vocală.

Cu o privire încruntă, am apăsat pe play.

— Hei, *naiba* , strigă vocea ei. Ceva nu era în regulă. Adalyn nu trase târâtor. Niciodată nu vorbea atât de... slab, vocea ei atât de fragilă. M-am așezat și mi-am căutat hainele, vocea ei umplând camera. „Ea este aici, cu mine. Stăm în patul meu care nu este chiar un pat și trecem împreună cu furtuna. Sper că e în regulă, pentru că dacă nu te superi, aș vrea să o păstrez. Doar pentru noaptea asta. Furtunile din Miami sunt mult mai înfricoșătoare, dar ea mă ține de cald și îmi distrage atenția de la durerea și zgomotul de afară.” Un oftat îi părăsi buzele.

Dar tot ce mă tot gândeam a fost *Durere, durere, durere, ea doare* .

Degetul meu s-a mișcat pentru a opri mesajul, corpul meu deja în modul zbor, dar cuvintele ei m-au oprit. „Cred că am luat prea multe analgezice, nu știu. A fost... foarte stupid. Nici eu nu mi-am înghețat glezna. Cum ai spus bunicul Moe și tu. Dar mi-am amintit că nu am un congelator. Sau gheață. Eu... nu am multe lucruri aici. Nu m-am plâns de cabină pentru că nu cred că ar trebui, știi? Am încercat să fiu puternic și independent. Eu... nu cred că am mulți prieteni.” O scurtă pauză. „Nici măcar nu știu dacă am prieteni acasă, în Miami. Asistentul meu contează? Am ieșit o dată la

cină, dar nu cred că s-a distrat.” Un sunet ciudat a venit prin linie. „Poate că nu sunt chiar atât de prietenos. Sau frumos. Cred că azi m-ai plăcut, dar nu-ți plac atât de mult, da. Oricum, Willow e cu mine. Crezi că e în regulă? Sunt sigur că ai o tură grozavă, dar ea arată confortabil în a mea.”

Am clipit la ecran, stând încremenit lângă patul meu, singurul lucru care se mișca era inima mea, bătând cu putere.

A apărut o nouă notă vocală, punându-mă înapoi în viteză.

„Am vrut să clarific”, a explicat vocea ei când am apăsat pe play. — Că nu mă gândesc la poala ta. Nu prea mult. Dar dacă este la fel de tare ca pieptul tău, s-ar explica de ce îi place lui Willow aici. Pentru că sunt moale. Și ești dură.”

A apărut un nou mesaj.

„Poala ta este grea.”

Apoi încă unul.

"Nu tu." O pauză. „Deși ești și tu dur. Cred? Un idiot. Nu fundul tău, ci tu. Este personalitatea ta care nu-mi place.”

Am clătinat din cap și mi-am ridicat privirea, aflându-mă acum la picioarele patului, cu transpirația și hanoracul în mână. M-am îmbrăcat repede.

Când m-am uitat înapoi la ecran, era un nou notă.

Isuse, ea le trimitea în timp ce eu le jucam. De ce nu mă suna în schimb?

Am fugit pe usa.

Și într-un timp record, eram pe veranda ei, ușa, desigur, descuiată iresponsabil. O dâră de blesteme mi-a căzut de pe buze când am traversat cabana minusculă în trei pași lungi.

În momentul în care ochii mei s-au împiedicat de vederea lui Adalyn, ghemuită cu Willow, un sunet sugrumat mi-a urcat pe gât. M-am repezit la pat și am îngenuncheat. M-a plesnit atunci. Cât de imposibil mi-a fost să nu recunosc emoția care se agită cu furie împotriva cutiei toracice. Doamne, am vrut să o scutur. Să mă scutur și pe mine. Să urle, dintr-un motiv insondabil despre care știam că avea de-a face mai mult cu mine decât cu ea. Dar m-am făcut să împing totul în jos, pentru că era leșinat. Exact unde am lăsat-o. Vulnerabil și singur.

Strângându-mi maxilarul în jos, mi-am încoltit brațele în jurul ei, asigurându-i unul la spate și unul sub coapse. Isuse, a fost atât de blândă împotriva mea. Și se simțea atât de cald. Prea cald. Înăbușind un mormăit, am tras-o de pieptul meu cât am putut de strâns și am ridicat-o.

Atunci, când am căzut pătura, am văzut ce purta ea.

Negrul cărbune, mânecile și umerii cu stea, emblema echipei în partea dreaptă a pieptului. Era tricoul meu LA Stars. A mea. Nu aveam nevoie să văd spatele, pentru că nimeni altcineva din echipă nu purtase negru, doar eu la poartă.

Am închis ochii. Tot ce aveam nevoie a fost un moment. Cu doar câteva secunde înainte de a face ceva nesăbuit, aș regreta.

Capul ei s-a clătinat de pieptul meu și mi-am redeschis ochii ale ei în timp ce ridicau privirea. „Cameron?” întrebă ea, clipind de confuzie. Surprinde. "Esti aici. De ce esti aici?"

„Nu ar fi trebuit să te las aici, singur.” Am înghițit greu. „Îmi pare atât de rău că am făcut.”

Adalyn clipi din nou, apoi din nou, iar Isus nenorocit de Hristos, apoi s-a dus și a zâmbit. Mare și dulce și frumos. Atât de mult încât superbul căprui din ochii ei s-a luminat.

Willow a sărit de pe saltea cu un scâncet, atrăgându-mi atenția. Mergând leneș spre ușă, ca și cum ar marca o potecă. Încurajându-mă să o iau acasă.

Mi-am întors ochii spre femeia din brațele mele și am urmat-o în urmă.

Am crezut că Adalyn va întreba unde o duc, sau poate se va plânge sau se va lupta. Dar în schimb, ea a murmurat: „Dar nu ți-am cerut să vii după mine”.

Mi s-a strâns gâtul cu cuvintele. „Nu trebuie să întrebi niciodată, iubire.”

CAPITOLUL 23

Adalyn

M-am trezit cu o zguduire.

Primul lucru de care am devenit conștient a fost cât de confortabil și de cald eram. Cât de bine mirosea lenjeria din jurul corpului meu și cât de mofoasă era consola.

M-am rostogolit pe o parte, cu pleoapele clipind și încercând să dau un sens unde mă aflam. Picioarele mele s-au lovit de ceva solid și cald.

„Ce...” am murmurat, privind în jos și găsind o minge de blană bicoloră. "Salcie? De ce-"

Totul a revenit. O privire după o privire din ultimele douăzeci și patru de ore, răsturnându-mi direct în minte.

Tipul cu hanoracul. Panica mea. Durerea care emana de la glezna mea și călătorește până la gambe. Aportul iresponsabil de analgezice. Willow se ghemuiește în poală. brațele lui Cameron. Senzația pieptului lui sub obrazul meu. Palma lui pe părul meu. Zumzetul liniștitor al vocii lui.

brațele lui Cameron.

M-a adus în cabina lui. Cu el. Nu-mi aminteam exact de ce. Dar dacă ceea ce tocmai mi-am amintit era corect, el a mers până la... liniștindu-mă la somn. Imaginea era prea clară, prea clară, ca să cred că mi-am imaginat-o. Stătea lângă mine și mă mângâia pe păr până am adormit.

Un val de căldură a urcat până la fața mea. Doamne, trebuie să fi fost într-o formă foarte proastă.

Cu mai mult efort decât ar fi trebuit, m-am așezat pe spate pe pat, obținând o privire sceptică de la pisică în timp ce își întindea labele lângă mine. „Îmi pare rău, prietene”, i-am spus, iar ea a căscat la mine. "Este în regulă? Că te-am numit prieten?” Ea a sărit peste picioarele mele și s-a așezat de șoldul meu. Am luat-o ca pe un da. "Mulțumiri. De asemenea, cred că suntem prieteni după noaptea trecută.”

Capul ei a căzut din nou pe cuvertură și nu aveam de gând să mint, pisica care mă plăcea înapoi s-a simțit ca o victorie pe care aș lua-o. Mai ales având în vedere probabila conversație incomodă pe care am avut-o astăzi în fața mea.

Cu un oftat, m-am rostogolit din pat, simțind mușcătura ascuțită a durerii când mi-am sprijinit piciorul drept pe podea. Am trecut prin ea. Am avut preocupări mai stringente de care să mă ocup. Am ieșit șchiopătând din cameră și într-un hol, oprindu-mă cu grijă la fiecare câțiva pași pentru a mă asigura încotro mă îndrept. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era să-l găsesc pe Cameron într-o situație nepotrivită, cum ar fi, nu știu, să se schimbe sau să alunece din duș sau să se dezbrace...

Sau poate ar trebui să nu te mai gândești la Cameron gol , mi-a țipat o voce în cap.

Am renunțat la toate gândurile care îl implicau pe Cameron și mi-am continuat să țopăi. Din capătul îndepărtat al holului se auzea muzică, așa că am virat în acea parte și am întâlnit bucătăria și zona de zi.

Recupându-mi răsuflarea, m-am pregătit pe insula de marmură albă și am făcut o pauză pentru a-mi lăsa privirea să hoinărească. Un șezlong de culoare crem așezat chiar în mijlocul spațiului, decor rustic și minimalist împrăștiat pe rafturi, grinzi de cherestea traversau tavanul, geamurile superbe lăsau să intre lumina soarelui, un bărbat pe jumătate gol a sprijinit mâinile, masa...

Ochii mei și-au retras traiectoria cu un pas, concentrându-se.

Vai.

Au fost foarte puține situații în viață în care am fost la fel de șocat, la fel de complet și complet dezorientat ca și în acea clipă. A fost Îmi imaginez asta? Nu, nu era cum mintea mea să poată chema o asemenea perfecțiune. Imaginația mea a fost chiar nasolă. Așa că Cameron trebuia să fie acolo, chiar la capătul sufrageriei. Glorios fără cămașă.

Și nu mințise.

Cameron Caldani nu era bun doar la yoga. A excelat la asta.

Și se pare că am excelat la fierbinte și m-am deranjat să-l privesc.

Pentru că tot sângele îmi curgea pe față la vederea lui fără cămașă. Cu coatele pe saltea, picioarele sus. Într-o pereche de pantaloni scurți largi de antrenament, acea gravitație îi tragea în jos frumoasele lui quad. Ochii mei s-au pierdut acolo pentru o secundă, în acea secțiune musculară a coapselor lui strălucind de transpirație. Am putut distinge marginea unui design acolo. Un tatuaj pe coapse? Doamne, nu credeam că pot suporta asta. Era destul de rău că brațul pe care îl acoperise cu cerneală era acum flectat. Că pectoralii lui – dintre care unul era, de asemenea, acoperit cu modele frumoase – erau strânși ca și cum n-aș fi văzut niciodată mușchi strânși în viața reală. Era…

„Ai," am țipat, în momentul în care piciorul pe care îl ținusem în aer a atins inconștient pământul.

Ochii lui Cameron clipiră. Și înainte de a putea să mă pregătesc să spun ceva, să fac altceva decât să mă uit, corpul lui mare, strălucitor și ridicol de flexibil se prăbuși pe podea. Lateral. Aterizarea pe covoraș cu o *bufnitură puternică* .

Am gâfâit, plecând spre el.

Dar el a mormăit de pe podea: „Nu te mișca". Și am înghețat pe loc.

"Te simți bine?"

„Doamne la naiba", mârâi el, jumătate oftă ca răspuns. „Eram nepregătit."

Am deschis gura să întreb *nepregătit pentru ce* , dar o strop de portocală a trecut pe lângă mine, distrăgându-mi atenția de la cuvintele mele.

„O să-mi dea un rahat pentru asta", a spus Cameron când m-am uitat înapoi la el. S-a ridicat cu un geamăt. „Acela a fost Pierogi. Îi place să se întindă la capătul covorașului meu când mă antrenez."

Pierogi. Cealaltă pisică a lui. Da, cred că mi-ar plăcea să fac același lucru, având în vedere opiniile. „Ești sigur că ești bine?"

Maxilarul i s-a încleștat și când și-a ridicat privirea, ochii i-au căzut pe pieptul meu. Umeri. Picioarele. Privirea lui era peste tot, de parcă nu ar fi putut decide unde să caute mai departe. A înghițit. „Nu are rost să neg că văzându-te în tricoul meu m-a făcut să cad la podea."

Mi-au făcut ochii mari. Tricoul lui. „Nu am vrut să dorm în asta. Matthew a trimis-o ca să... M-am oprit. „Nu i-am spus despre tine. A aflat accidental. Cu o poza pe care am facut-o. Este un mare fan al fotbalului, te-a recunoscut după profilul tău. eu..."

„Îi voi da un tricou semnat", a oferit Cameron. Pur şi simplu. Curtly.

„El va aprecia. Nu, te va iubi pentru asta." Și habar nu aveam de ce, dar mi-am amintit exact în acel moment că nu purtam lenjerie intimă pe dedesubt. Am tras de tiv. „Eu... cred că ar trebui probabil să vorbim? Noaptea trecută a fost un fel de mizerie și trebuie să ai întrebări."

"Veţi?"

M-am încruntat la întrebare.

— Apreciez, spuse el ridicându-se într-o mișcare rapidă. A traversat distanța până la locul unde stăteam eu cu pași lungi și hotărâți și s-a oprit chiar în fața mea. Ochii ni s-au întâlnit. — Pentru că mă ofer doar pentru tine.

Sincer, nu știam ce să fac cu acea informație. „Da", m-am auzit spunând. "As aprecia." Deja am făcut. Mai mult decât știa.

Cameron dădu din cap. „Atunci despre ce vrei să vorbim?"

Totul, ar fi trebuit să spun. Dar stătea atât de aproape, cu toată pielea aceea frumoasă cu cerneală și strălucitoare pe ecran, privindu-mă atât de... intens, încât pur și simplu am bolborosit primul lucru pe care l-am putut. "Iti datorez o scuza. Pentru noaptea trecută."

Capul lui Cameron se înclină într-o parte. „Nu, nu chiar." Brațul i s-a ridicat și dosul mâinii lui m-a periat pe frunte. „Cum este durerea, dragă?"

Buzele mi s-au deschis la atingere. Intrebarea. „Este... sunt bine", am bolborosit. „Nu este o afacere atât de mare."

Un zumzet îi urcă pe gât. „Mă întreb cine te-a făcut să crezi că nu meriți să fii agitat", a spus el atât de simplu și sincer că nu puteam decât să clipesc. „Am fost îngrijorat aseară și sunt îngrijorat acum." Sprâncenele i se înnodară. „De fapt, s-ar putea să fiu și eu puțin supărat."

"Tu ai putea?"

Degetul mare sa mișcat, zgâriindu-mi maxilarul foarte scurt. Am simțit că mă topesc sub acea atingere ușoară. „Ar fi trebuit să mă suni."

Cuvântul m-a lăsat în șoaptă. "De ce?"

„Pentru că aveai nevoie de mine și nu eram acolo cu tine și uram asta." Buzele lui s-au aplecat, iar inima mea a reluat cu ritm dublu din greutatea cuvintelor lui. „Atunci primesc o urmă de mesaje și mă duc la tine și te găsesc în cămașa mea. Că te-a trimis alt tip." A lăsat mâna jos. „Și nu am fost niciodată un om gelos."

Un om gelos.

„Cred că trebuie să mă așez", am spus, făcând un pas înapoi.

Corpul lui Cameron a urmat în spatele meu. "Unde crezi ca pleci?"

„Să stau..." Am fost ridicat. "Oh, Doamne." Mi-am închis picioarele, neputincios să fac altceva în timp ce Cameron se învârtea cu mine în brațe. „Chiar trebuie să încetezi să mă ridici așa."

„Aș prefera să nu nu", a replicat el cu o voce serioasă înainte de a mă pune pe un taburet de pe insula bucătăriei. Se întoarse și scoase o pernă mică.

Mi-am îngustat ochii la el. „Ce vrei să spui, ai prefera să nu?"

Mi-a înfășurat picioarele cu o mână – o singură mână – le-a ridicat și le-a așezat pe perna pe care o pusese pe un al doilea scaun.

— Cameron, am şuierat. „Chiar trebuie să oprești asta."

„Du-te înainte și spune-mi de ce”, a spus el, ignorându-mă și venind în spatele meu. I-am simțit capul închizându-se, bărbia atingându-mi umărul. „Sunt sigur că există un motiv elaborat pentru care nu te pot ajuta să mergi la un scaun”, cuvintele lui mi-au căzut pe obraz. A izbucnit pielea de găină. "Feminism? Un cântec al lui Taylor Swift? Planul tău în doisprezece pași de a mă conduce la nebunie?

„Ce...” Scaunul s-a mișcat, cu mine în el, când am fost împins mai aproape spre insula. Am simțit că tivul tricoului se ridică odată cu schimbarea. „Pentru că nu port nicio lenjerie intimă”, am scapat eu.

Cameron încremeni.

A făcut-o pentru o clipă foarte zgomotoasă și zgomotoasă, dacă un moment ar putea simți vreodată așa. „Oh”, a răsuflat el, cuvântul căzând pe gâtul meu. „Cât mi-aș fi dorit să nu mi-ai fi spus asta.”

„Tu ai întrebat motivul”, i-am replicat, pentru că a făcut-o.

„Îți aduc o pereche de pantaloni scurți sau de transpirație.” O expirație lungă l-a părăsit, îndepărtându-se. "După."

"Dupa ce?"

"Mic dejun." A făcut ocolul insulei, a deschis frigiderul și s-a uitat la mine peste umăr. „Dulce sau sărat?”

Am ezitat doar o clipă.

O clipă suficient de lungă pentru ca Cameron să înceapă să scoată tot felul de lucruri. Un sortiment de fructe, lapte, suc, unt, ouă, câteva borcane de dulceață, ceva care semăna foarte mult cu ovăzul peste noapte, brânză și chiar șuncă. Prosciutto, dacă nu m-am înșelat. Și odată ce totul a fost scos, s-a deplasat de-a lungul dulapurilor și a smuls un pachet de pâine feliată de pe un raft și l-a aruncat pe insula acum debordată.

Am clipit la afișaj. „Ești ca o veveriță umană sau așa ceva?”

„S-ar putea să am și cornuri congelate”, a spus el, nonșalant, de parcă nu ar fi confirmat că, de fapt, avea tendințe de veveriță. S-a dus la congelator, oferindu-mi o vedere panoramică a spatelui aproape gol în acei pantaloni scurți destul de mici, în timp ce se apleca și scotea ceea ce trebuia să fie cornurile congelate.

M-am uitat la tot ce aveam dinaintea mea, inclusiv la el, cu creierul încă neclar din cauza uitării la fundul lui în pantalonii aceia. Am clătinat din cap. „Este... ceea ce ai de obicei?”

L-am văzut cum comuta cu comenzile cuptorului. "Am mâncat deja."

„Aștepți pe cineva la micul dejun?” Mementoul că eram îmbrăcat într-un tricou de fotbal și comanda dedesubt s-a izbit înapoi în mine. „Dacă vine cineva, trebuie să mă schimb.” Am încercat să mă trag de pe scaun, dar aveam picioarele ridicate și el mă împinsese prea aproape. "Trebuie sa fac dus. Îmbracă-te. Probabil ar trebui să merg să văd a doctor să ia — Doamne, mașina mea. Mai este la ferma Vasquez? Poate aș suna pe cineva să meargă să-l ia. Nu știu unde este telefonul meu. eu...”

Cameron a fost deodată acolo, lângă mine. — Ada, dragă, spuse el zâmbind. Un zâmbet larg și blând. Eram amețit de prost. „Ceea ce trebuie să faci este să stai acolo unde ești. În bucătăria mea. Hidrat. Mănâncă micul dejun. Apoi, canapea sau pat, alegerea ta. Doctorul va veni să te vadă aici. Am sunat deja.”

Eu ce? „Nu...”

„Îți spun ce să faci? Te tratează ca pe cineva care a avut o zi groaznică ieri și merită o pauză? Mi-a dat din umeri și a pus în fața mea o farfurie pe care nu-l văzusem. „În primul rând, mâncarea.

Apoi, duș. Atunci, doctore. Apoi, orice altceva vrei. Netflix și relaxează-te, sau pui un pui de somn până la ora prânzului.” A fost produsă și pusă și o cană în fața mea. „Ți-am lăsat prosoape și un halat de baie în camera ta.”

Prosoape. Un halat de baie.

Camera mea.

Mi s-a părut amuzant pieptul. „Știi măcar ce înseamnă „Netflix și chill”?”

"Nu." Zâmbetul a revenit. „Dar chiar nu-mi pasă”, a spus el, întorcându-se pe cealaltă parte a insulei. „Nu ai spus dacă ai preferat dulce sau sărat, așa că iată tot ce am.”

„Dacă nu ai de gând să hrănești întregul oraș, aș spune că este puțin prea mult.”

Cameron aruncă o privire la tot ce pusese pe insulă. Mâna i-a mers la piept și a mângâiat absent un loc chiar deasupra unui trandafir care se întindea pe o parte a pectoralului său tatuat. Am decis că este al doilea tatuaj meu preferat. Degetele i s-au mișcat și m-am întrebat cum s-ar simți pielea pieptului la atingere cu toată acea cerneală. Ar avea textura? Ar fi la fel de moale și neted ca brațul pe care l-am atins, ceea ce mi s-a părut cu o veșnicie în urmă? Am vrut să-mi pun mâinile pe el și...

„Trebuie să nu te mai privești așa la mine, iubito.”

Ochii mei s-au repezit direct la fața lui.

Ada dragă. Dragoste. Zâmbetul acela de pe chipul lui din nou.

Nu am putut să țin pasul.

„Nu mă uitam”, am șoptit, cu obrajii în flăcări.

„Tu ai fost, iar ego-ul meu i-a plăcut.” Și-a sprijinit mâinile pe insulă și s-a aplecat în față. — Și alte părți din mine.

Am crezut că m-am înecat cu propria respirație. Privirea mea a început să mi se cufunde, dar m-am oprit. Gata cu privirea. Mai exact, nu sub talia lui.

Un chicotit îl părăsi, sunetul la fel de distragător ca și restul lui. „Voi face un duș rapid în timp ce cuptorul se preîncălzește. Apoi îți voi pregăti micul dejun înainte să plec.”

Și fără nici măcar să dau din cap din partea mea, s-a întors și a ieșit din bucătărie, lăsându-mă pe gânduri și cu un set de imagini extrem de nepotrivite cu el sub pârâul de apă.

Duminica a venit și a plecat într-un alt somn de somn. Și luni nu a fost deloc diferită. Așa că, când s-a întors Cameron, m-a găsit exact în locul în care mă mutase înainte de a alerga să fac niște comisioane: pe canapeaua lui mai mare decât viața, îmbrăcat într-un halat de baie albastru indigo, cu glezna mea rea pe o pernă și Salcie încovoiată lângă mine.

A apărut în fața mea, cu brațele pline de genți. "Ce a spus doctorul?"

Lasă-l să treacă direct în urmărire. „Nu ar fi trebuit să suni și să le ceri să vină. Mă pot mișca bine. O chemare la domiciliu pentru o entorsă la gleznă este o întindere.”

Cameron a așezat cu grijă totul pe măsuța de cafea și a ignorat plângerea mea. Privirea lui s-a întors pe fața mea, expresia lui așteptând, răbdătoare. Nederanjat. Și-a arcuit sprâncenele.

Am oftat. „Este o entorsă de grad scăzut. Ar trebui să stau afară câteva zile și o să fiu bine într-o săptămână.”

Mi-a aruncat o privire sceptică.

Mi-am dat ochii peste cap. „De la una până la trei săptămâni. Depinde."

"Asta am crezut și eu." Un semn lent din cap. "Ți-e foame?"

„Încă sunt umplut de la micul dejun”, am răspuns sincer. El ar fi a scos atât de multă mâncare — din nou — încât am avut cât de mult am putut, pentru ca el să nu fie nevoit să arunce nimic. Și asta a inclus o nouă pungă de mini-croasante. Mi-am ferit privirea, chemând voința să spun tot ce mă gândisem în timp ce el fusese plecat. „Ascultă, apreciez că ți-ai devalat cămara, m-ai hrănit și... m-ai ajutat, dar cred că ar trebui să plec acum.”

"De ce?"

Acest om și întrebările lui. "Deoarece."

"Pentru că ce?"

Am ridicat privirea. Mă privea cu o expresie concentrată. — Pentru că aceasta este casa ta, Cameron. Pentru că nu am hainele mele sau lucrurile mele sau...” Orice demnitate a rămas după acest weekend, sincer. „Ești o gazdă excelentă și chiar un vecin mai bun. Dacă ar fi să-ți las o recenzie Yelp, aș numi-o îngrijire de înaltă calitate, dar pot avea grijă de mine și putem reveni la normal acum.”

„Bunica”. El a scăpat cu un chicotit scăzut. Uf, chicotele alea prost de jos pe care le-a aruncat în jur. „Nu mă așteptam să fiu comparat cu o nană. Dar eu e bunică?”

„Ei bine, uită-te la mine.” Mi-am fluturat brațele în aer. „M-ai hrănit, m-ai pus în cel mai confortabil halat de baie și mi-ai găsit toate pernele din casă.”

„Nu ești confortabil?”

Am clătinat din cap. "Eu sunt. Nu cred că m-am simțit atât de confortabil în viața mea.”

Colțurile buzelor i s-au zvâcnit și nu-mi venea să cred, dar a avut îndrăzneala să pară înmulțumit. Mi-a arătat cu degetul în apropierea poală. „Willow nu-i plac oamenii. Ea urăște pe toată lumea și, după ce a târât-o aici, asta m-a inclus și pe mine.” Și-a înclinat capul. „Nu cred că mai este atât de deranjată.”

M-am uitat în jos la pisică, amintindu-mi că prima dată când o văzusem. Îi zgâriase brațul lui Cameron. „Poate că simte că ceva nu e în regulă și se simte rău pentru mine.”

„Poate că nu mai poate sta departe.”

Mai e? Privirile ni s-au întâlnit. Și a lui a fost atât de intens, diferit, încât m-am înroșit. Vorbeam despre Willow? „Poate că... îmi place că ea mă place. Mă face să mă simt special. E șchiop?”

— Nu este, spuse el, mărul lui Adam se clătina. „Dar dacă continui să fii atât de dulce, ea va rămâne de partea ta și nu se va uita niciodată înapoi. Și asta... Ceva îi trecu pe față. „Ar complica lucrurile.”

Inima mi-a bătut cu putere în piept. „Nu-ți fur pisica”, am grăunt, simțindu-mi pielea încălzind sub halat de baie. „Și chiar ar trebui să plec.”

Ochii lui Cameron au fost ațintiți asupra mea pentru încă o clipă și apoi, concentrarea sa mutat pe pungi. A scos conținutul. Pulovere, cămăși cu mâneci scurte și lungi, fleece căptușite cu lână, pantaloni, șosete. Fiecare articol în nuanțe de verde, visiniu și gri. Fiecare articol la fel ca cele pe care le deținea, toate cu aspect foarte funcțional și... mici. Mult mai mic decât mă așteptam să fie mărimea lui.

„Cameron?” am întrebat, cu vocea stâncoasă, pentru că nu ar fi putut, nu-i așa? „Ce sunt toate astea?”

A luat o capcană de mușchi și a inspectat-o de aproape. „Acestea sunt haine. Știi, sunt menite să-ți țină corpul cald și protejat. Și da, sunt potrivite pentru zonă și sezon, chiar dacă nu sunt la standardele *Vogue* .”

„Ai locuit în LA, ar trebui să știi că sunt cel mai îndepărtat de o fashionistă sau orice vrei să spui. Te-ai întâlnit cu...”

„Glezna ta roagă să fie diferită.”

„Tocurile mele...”

„Nu ai nevoie de ele acum.” S-a mutat într-o geantă nouă și a scos o pereche de cizme de exterior. „Veți arăta la fel de frumos impunător în acestea.” Buzele mele se clătinau în tăcere. Frumos impunător? „Odată ce umflarea gleznei scade, desigur. Până atunci, a făcut o pauză, ochii lui călătorind pe halatul meu și chipul făcând un lucru ciudat. „Rămâi exact acolo unde ești. Trebuie să fug înapoi în oraș pentru antrenament, așa că Josie va veni să te verifice. A insistat după ce a auzit în ce formă ești.” O pauză. „Ea a menționat și ceva despre a te ajuta să te muți la Lazy Elk, așa că fii pregătit.”

Corpul meu a răsărit. „Nu mă mut.”

Cameron a ridicat din umeri, dar sub prefăcuta indiferență se auzi un zâmbet.

— Absolut nu, am grăunt, împingându-mă în sus. „Nu am nevoie de...”

„Vom face o pauză la rutina independentă, bine?” Vocea i s-a coborât, toată amuzamentul a dispărut. „Stai aici până poți merge. Și am grijă de tine, mă auzi? O să mă lași. Și sper lui Dumnezeu că nu mă faci să mă lupt cu tine pentru asta, Adalyn, pentru că îți promit că o voi face. Voi ard afurisita aia de colibă dacă trebuie.

Adalyn. Mi s-a părut atât de ciudat să-l aud spunând numele meu. Așa că... obișnuit după ce am știut cum se simțea că se numește *Ada dragă* sau *iubire* .

Dumnezeu. Am fost o mizerie.

„Bine”, am spus și trebuie să mă fi purtat ca o mână, pentru că Cameron a părut șocat pentru o clipă. M-am simțit oribil. M-am așezat pe canapea oftând. „Îți mulțumesc că ai grijă de toate aceste lucruri.” *Mulțumesc că ai grijă de mine* . „Dar te rog, nu arde cabina. Mi-ar plăcea să trebuiască să te eliberez după ce te acuză de incendiere.”

Mi-a dat unul dintre acele zâmbete dezordonate.

Mi-am ferit privirea. Efectul ca el a avut grijă de mine în mod activ a fost atât de tare și clar în capul meu, încât mi-a fost teamă că Cameron a văzut asta scris pe toată fața mea. Am văzut cât de bine m-a făcut să mă simt. Am văzut cât de dulce mi s-a părut că îmi cumpără haine. Chiar dacă erau urâți.

Adevărul era că nu aveam prea multă experiență în această poziție.

Când m-am întâlnit cu David, ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului ocupați cu propriile noastre vieți individuale. Niciodată nu-și făcuse tot posibilul să facă lucruri pentru mine și nici eu nu făcusem. Gândindu-mă la asta, am început să ne vedem pentru că asta fusese sugerat de către tații noștri respectivi. Poate chiar așteptat. A avut sens pentru fiul și fiica partenerilor de afaceri până în prezent. Deci noi... am avut. Nu fusese perfect sau romantic, dar m-am înțeles. M-am convins că sunt mulțumit, că fiecare relație era diferită. Nu eram genul iubitor și afectuos, așa că, firește, nu ar trebui să mă aștept la același lucru de la un bărbat.

Și acum acest singur om care fusese foarte clar despre nu a-mi plăcea însemna să faci toate aceste lucruri pentru mine. Mă salva și îmi dădea micul dejun și îmi lua haine și îmi spunea că va avea grijă de mine. Nu am înțeles cum am ajuns aici. Și nu știam ce să fac cu toate aceste emoții care mi se răsfrângeau în piept, făcându-l să mă simt strâns.

„Dragă?” Vocea lui Cameron m-a adus înapoi în sufrageria lui, pe canapeaua pe care fusesem așezat cu grijă de brațele lui și pe toate pernele de pluș pe care le pusese în jurul meu. "Ce s-a intamplat ieri? Ce te-a făcut atât de speriat?”

Înspăimântat . Mi-a fost frică, nu-i așa?

Am scapat o respiratie tremurata si deodata am fost atat de obosita sa ma intreb de ce i-a pasat, sau a intrebat, incat nu m-am mai obosit sa ma lupt cu el. am raspuns cu adevarul.

„Cineva mi-a reamintit de ce sunt aici. Că am încurcat acasă. Și nu știu cum să o rezolv decât să fac ceea ce mi se spune. Pentru o clipă ieri, aproape m-am păcălit crezând că sunt bine și că totul este în regulă și nu o mizerie completă și totală.” Am ridicat din umeri și poate că era felul în care Cameron mă privea, nu o urmă de judecată în ochii lui, sau poate că era altceva, dar am adăugat: „Mă priveai așa cum ești acum. Pur si simplu. Nu am vrut să se termine.”

Cuvintele lui erau blânde, abia o șoaptă. "Precum ce?"

„De parcă aș fi ceva prețios. Merită privit.”

Fața i-a căzut. „De ce ai crede altfel?”

„Pentru că nimeni nu mă privește niciodată așa.”

CAPITOLUL 24

Adalyn

Pijamalele mele nu erau aici.

Josie venise în timp ce Cameron se antrena cu echipa. El nu glumea, ea apăruse la ușa lui Cameron cu o cutie în brațe. Conținea toate lucrurile mele.

„Ziua mutării!” spuse ea cu o urale.

Nu m-am luptat cu ea. Nu credeam că am energie sau voință pentru asta. Conversația mea cu Cameron mă lăsase... crudă.

Și oricât de mult am crezut că încă nu am făcut nimic pentru a câștiga bunătatea lui Josie, mi-am dorit asta. Așa că am lăsat-o să se facă tam-tam pe mine și să fie puțin supărată pentru că nu a spus nimic despre starea în care trăisem. Căsuța oribilă.

Josie mă spusese prost și mândru, apoi îmi umpluse gura cu tort și ceruse să nu mai fiu atât de încăpățânat. M-am întrebat dacă Cameron și Josie s-au adunat cu mine sau dacă chiar fusesem atât de complicat de a face.

Probabil ambele.

Cu un oftat, am scos tricoul curat de la LA Stars din uscător, am aruncat halatul și mi-am pus-o. Ar trebui să dorm în asta, deși cel puțin acum aș purta lenjerie dedesubt. Mi-am alunecat brațele înapoi în halatul moale și confortabil și mi-a adus marginile peste pieptul meu. M-am întrebat dacă Cameron a purtat asta prin casă. Poate chiar din pat. Sau poate în timp ce stătea pe loc. Ce purta pe dedesubt? Hainele lui de dormit? Sau era unul dintre acei bărbați care dormeau în lenjerie intimă? O imagine a lui în nimic altceva decât boxeri m-a atacat, aducând căldură pe piele. M-am gândit la cealaltă dimineață. Pieptul lui gol. Indentarea șoldurilor lui. Cerneala de pe coapsa lui. Mi-aș fi dorit să mă uit mai atent. eu…

O bătaie în ușa spălătoriei m-a tresărit imediat din acele gânduri periculoase, periculoase. Când m-am întors, era nimeni altul decât bărbatul pe care tocmai îl imaginam aproape gol în capul meu.

Cameron stătea înalt sub tocul ușii, îmbrăcat în haine de antrenament și cu părul puțin ud. M-am întrebat dacă ploua sau dacă antrenamentul fusese atât de intens.

„Bună”, am grăunt.

„Bună”, a spus el înapoi.

Ne-am uitat unul la altul și a trecut ceva între noi. Aș putea spune. Ultima dată când am vorbit, am spus câteva lucruri care ar fi trebuit să rămână probabil gânduri. Se uita din nou la mine asa. Și mă durea pieptul cu... ceva care semăna foarte mult cu dor.

„Dragă?”

Mi-am dres glasul. „Cum a fost antrenamentul?”

Colțurile buzelor lui s-au zvâcnit la întrebarea mea. „Fetele ți-au făcut să te faci bine în curând.”

Un loc în piept mi s-a încălzit. „Este atât de drăguț din partea lor”, am recunoscut. Cu adevărat. Dar apoi... „Sper că María nu i-a bătut să semneze.”

„Crede-mă, toți erau destul de îngrijorați. Ai făcut un număr pentru noi toți sâmbătă. Chiar și Diane a întrebat dacă ești bine.” Cameron a făcut un mic pas înainte. „Am lăsat felicitarea pe noptieră”. Noptiera mea. — Ai spălat totul?

„Da”, am răspuns cu un semn din cap. „Eu... urăsc să întreb, dar mi s-a întâmplat să-mi iei pijamale cu orice altceva? Ale mele nu se găsesc nicăieri.”

Expresia lui a devenit solidă. "Nu."

"Oh, bine. Asta e bine." M-am scărpinat pe o parte a capului, simțindu-mă puțin mișto sub privirea lui. „Sună ca un ticălos, nu-i așa? Aici faci toate aceste lucruri pentru mine și eu cer din ce în ce mai mult. Îmi pare atât de rău. Voi dormi în altceva.”

„Poți împrumuta o cămașă.”

Am deschis halatul la piept. „O am deja pe asta.”

Verdele din ochii lui Cameron s-a schimbat. „Asta-i...” Se opri cu o respirație ciudată. S-a încruntat. "E perfect. Te duci la pat?”

"Nu încă?" Am bâjbâit cu marginile halatului. „De fapt, mi-e puțin foame. Și deloc somnoroasă după ce a dormit aproape toată ziua.”

Cameron a mers în direcția mea și, în doi pași hotărâți, a fost în fața mea. Mirosul lui m-a lovit chiar în piept. Curat, lemnos, un strop de sudoare. Mi-a căzut stomacul de conștient. Inima mi-a accelerat. „Sunt umed și transpirat”, a spus el, cuvintele lui căzându-mi pe tâmplă. „Dar chiar mi-ar plăcea să te duc pe canapea. Pot sa?"

M-am uitat la el, surprins cu privirea de întrebarea lui. M-a copleșit dorința de a ridica mâna și de a ajunge la acele șuvițe întunecate de păr umed.

„Știu că urăști”, a explicat el. „Dar dacă transpirația te deranjează...”

„Te rog”, am șoptit. Doar asta. Pentru că nu se mai putea înșela.

Într-o clipă, brațele lui se mișcau în jurul meu și mă ridica. Obrazul meu a căzut pe pieptul lui. Cameron mirosea a ploaie. Munca grea. Am închis ochii. „M-aș putea obișnui cu asta.”

Am simțit mai mult decât am auzit sunetul care i-a făcut să vibreze cutia toracică și, în ceea ce mi s-a părut că nu era suficient timp, eram în sufragerie și el mă depunea pe canapea. Brațele lui au rămas în jurul corpului meu o clipă mai mult decât era necesar, făcându-mă să deschid ochii.

M-am forțat să vorbesc, să-mi alung atenția de la fața care plutea prea aproape. „Josie a lăsat piure de cartofi și o caserolă de pui în frigider, am spus, vocea îmi ieși greșit. "Bolnav-"

Mâna lui a căzut pe coapsa mea, caldă, grea și solidă. M-am uitat în jos, dorindu-mi ca materialul gros al halatului să nu fie acolo. — Lasă-mă, spuse Cameron. Și când nu m-am plâns, s-a ridicat. Ochii lui au urcat și coborât corpul meu. "Mi-e foame."

Stomacul meu a făcut un lucru ciudat. "Şi eu."

"Bun. Voi pune mâncarea în cuptor și voi sări în duș cât se încălzește.”

Și cu asta, a dispărut în spatele canapelei.

Când am terminat cu cina, inima mea făcea lucruri amuzante în piept.

Era domesticitatea tuturor. Felul în care îmi adusese o farfurie plină de mâncare. Faptul că pusese un pahar cu apă și analgezicele mele pe măsuța de cafea, chiar în fața mea. Felul în care stăteam pe canapea, cu coapsa lui atât de aproape de picioarele mele sprijinite încât îi simțeam căldura corpului pe degetele de la picioare. Eu, în halat, și Cameron, într-un hanorac, am vrut să-mi strec mâinile pe dedesubt ca să văd cât de mult îi încălzește pielea. Purta un tricou dedesubt? Nu credeam că era.

Nici nu credeam că vreau să știu răspunsul la întrebarea care sări de pe pereții minții mele. Așa – asta, chiar aici – cum arăta normalitatea de a fi într-o relație? Așa a fost o evadare la munte cu partenerul tău? Am adus chiar și pisicile.

Gândul – posibilitatea – m-a făcut amețit, entuziasmat, curios. Dar m-a și întristat incredibil de trist. M-a făcut să mă întristesc pentru ceea ce nu am avut niciodată. M-a făcut să tânjesc după mai mult. Și acesta a fost un gând periculos. Una înfricoșătoare, de asemenea.

M-am ridicat tresărit, iar Willow, care fusese încovoiată de partea mea, s-a plâns. „Îmi pare rău”, am scapat eu. „Dar nu pot face asta.” Am sprintat departe de canapea. "Unde este?"

Cameron s-a ridicat imediat, dar trebuie să fi văzut schimbarea, nevoia de spațiu, ceva de făcut, pentru că nu a venit după mine. El doar a privit. „Dragă?”

Dragă. Nu m-a mai deranjat, am decis. Nu. Mi-a plăcut să aud asta. „Liantul meu. Cel rosu. Ai văzut-o?" i-am explicat, ajungând în bucătărie. Asigurându-mă că rămân echilibrat pe un picior, am început să deschid sertarele. Ustensile. Folie și hârtie de împachetat. Lumanari. „Ai lumânări. Luminițe pentru ceai. De asemenea, cele parfumate. De ce?"

„De ce n-aș face?”

L-am împins închis. „Pentru că îmi plac lumânările parfumate și tu ești... nu știu. Esti un barbat. Engleză." Una pe care nu trebuia să o găsesc mai atrăgătoare doar prin simplul fapt că avea un sertar plin cu lumânări.

„Ce te deranjează faptul că sunt englez sau bărbat?”

Am trecut la următoarea, găsind doar ustensile de copt. A copt și el? L-am aruncat închis. „Înrăutăţeşte totul.”

"Ce face?"

Doamne, era atât de calm, atât de răbdător, de parcă nu-i făceam un psiho-raid în bucătărie pentru un liant. Mi-am răsucit corpul, privirea căzând pe o consolă de la intrarea în bucătărie. — Ha, am spus, șchiopătând până acolo. L-am smuls, am sărit înapoi la antrenor și i-am băgat-o în piept. „Avem de lucru. Nu pot sta aici și... vacanță. Aceasta nu este o escapadă de weekend.”

Cameron și-a ținut liantul la piept și apoi, într-o manevră pe care nu am avut timp să o anticipez sau să o înțeleg, mâna lui se înfășura în jurul încheieturii mele, iar noi ne lăsam jos pe canapea.

— În regulă, spuse el. Calm. Șoldul lui stătea lângă al meu şi liantul se echilibra pe genunchi.

M-am uitat la el în timp ce stătea acolo, preocupat de singurul lucru pe care îl disprețuise atât de mult în trecut. A deschis-o și a început să-l răsfoiască, de parcă ar fi căutat ceva. Făcea toate astea cu o mână în timp ce... Degetul mare i-a alunecat sub mâneca halatului meu, făcându-mă să observ că palma lui era înfășurată în jurul încheieturii de care trăsese. Încă.

Mi-am dres glasul. „Sunt trei jocuri înainte: Fairhill, Yellow Springs și New Mount. Există...” Degetul mare i s-a mișcat, glisând la stânga și la dreapta. „Fetele au nevoie de puncte. Până acum au pierdut și au egalat. Trebuie să câștige următoarele trei jocuri. Dacă nu... Cameron se mișcă, lăsându-se pe spate și târându-mă cu el cumva. „Dacă nu o fac, nici măcar nu vor juca pentru locul trei sau al patrulea. Am... M-am oprit. Înainte de sâmbătă, am avut o conversație cu câteva instituții

de presă locale, dar nu am încheiat nimic. Și acum... Nu eram sigur că vreau să aduc vreo presă aici. „Am o poveste de succes de vândut în Miami. Războinicii Verzi trebuie să câștige Six Hills."

Limba lui Cameron a privit afară și i-a umezit buzele. — Bine, spuse el, punând liantul în spațiul mic dintre noi. Mi-a eliberat încheietura mâinii și și-a plantat mâna pe coapsa mea. „Alege un copil." Degetele lui s-au desfăcut. „Sau o echipă cu care ne confruntăm."

Ochii mi s-au mărit de groază sau de căldură, nu eram sigur, când acea simplă atingere mi-a lovit picioarele. " *Bine* ?" Am smuls liantul și m-am ocupat cu el. „Niciun comentariu despre liantul iadului? Nicio privire la secțiunea foarte detaliată pe care o am despre tine?" M-am uitat, m-am uitat cu adevărat, la Cameron, în timp ce expresia lui devenea gânditoare, dar... relaxată. „De ce nu te plângi și arăți exasperat? De ce nu fugi de aici pentru că sunt dificil?"

„Nu ești dificil", a spus el încet, iar când degetul mare s-a prins de genunchiul meu, a scos un sunet ciudat. „Poți fi, totuși. Când vrei să. Nu mi-am putut da seama de ce. Dar încep să înțeleg. Oricum, am terminat cu toate astea."

"Ai terminat?" am întrebat, cu vocea abia acolo. Deși ceea ce îmi făcea ravagii în cap era faptul că *încep să înțeleg* . „Dar broșura de activitate? Încă suntem înscriși pentru fiecare lucru de acolo. Ai uitat că te-am târât împreună cu mine? Pentru că nu am făcut-o." Am înghițit în sec, greu. Auzind cât de puțin sens aveam. Cât de... speriat începeam să mă simt. „Mi-ar plăcea foarte mult să-ți amintești asta."

"Fac."

El face. El ce face? Și de ce este încă atât de calm? "Asa de? Ai terminat și cu asta? Pentru că o gleznă întorsă nu mă va opri. Nu este o rănire de război, așa cum o tratezi ca pe una."

Cameron mi-a eliberat genunchiul și exact când am crezut că o să se ridice sau să mă cheme cu privire la atitudinea pe care nu o merita, și-a pus palma pe o parte a capului meu.

„Vrei să te joci, iubito?" Vocea lui avea o margine întunecată. Degetele i s-au flectat. „Vrei un bărbat care să nu fugă speriat? Un bărbat care își va lăsa pielea însângerată în joc? Inima mi s-a împiedicat. — Atunci voi fi bărbatul tău.

CAPITOLUL 25

Adalyn

Cameron m-au bântuit o săptămână întreagă.

Vrei să te joci, iubito? Voi fi bărbatul tău, atunci .

Asta a fost ceea ce am primit pentru că m-am încurcat cu un atlet de înaltă performanță. Nu încurcat ca în mine și în el, ci încurcat ca în mine și în el lucrând împreună. Și rămânând sub același acoperiș. Și mâncând împreună și...

Tot ceea ce. Nu conta.

Ceea ce era important aici a fost că, începând de astăzi, am continuat activitatea ca de obicei. O săptămână de arest la domiciliu fusese mai mult decât îmi puteam permite. Deja ratasem trei antrenamente și un meci – primul pe care Războinicii Verzi îl câștigaseră.

De aceea eram aici, mergând – sau șchiopătând ușor – pe câmp cu o cutie grea în brațe. Și a fost bine. Perfect, într-adevăr.

De parcă i-ar fi sunat un fel de clopoțel în cap, Cameron s-a întors. Iute. Dar încet. De parcă ar fi fost un model ursuz și frumos într-o campanie publicitară pentru ceva de genul... aparate de ras pentru bărbați. Pentru că își tunsese barba? Și atunci când? Îl văzusem în dimineața asta și tot acel păr facial fusese în dezordinea lui obișnuită.

Mi-a aruncat o privire furioasă peste iarbă.

Ei bine. A fost înapoi la afaceri.

Cel puțin știam pentru ce este încruntat. Cameron nu știa că voi veni la antrenament azi. Tehnic, pentru că ar trebui – probabil – să mă odihnesc. De aceea o sunam pe Josie, care îl sunase pe Gabriel, care îl rugase pe soțul său, Isaac, să mă ia de la Lazy Elk și să mă conducă în oraș. Era un lanț complicat de favoruri pe care nu le înțelegeam, dar așa cum spusese Isaac în momentul în care m-am plâns și mi-am cerut scuze abundente pentru că era un inconvenient, *așa merg lucrurile într-un oraș mic, dragă* . Mi-a spus, de asemenea, să tac înainte de a merge într-o excursie despre felul în care petrecuse mult timp în Charlotte pentru muncă – din cauza șefului său *inutil și plin de cap* – și m-a complimentat pentru aspectul meu. Deși cuvintele lui au fost, *nu pot să cred că o faci să funcționeze* , în timp ce mă uitam de la cămașa mea rochie la cizmele de drumeție din picioarele mele. Mi-a plăcut Isaac și am avut impresia că și el m-a plăcut.

Spre deosebire de cineva aflat în prezent în mijlocul unui teren de antrenament, înconjurat de copii de nouă ani și de cel de șapte ani îmbrăcat într-o fustă de balet, și purtând o barbă proaspăt tunsă, care l-a făcut cu atât mai frumos.

Cameron i-a mormăit ceva lui Tony, noul antrenor asistent al Războinicilor Verzi, și a mers în direcția mea.

Mi-a căzut stomacul. Și nu a fost cu groază. A fost cu ceva neclar și plin de bule care m-a făcut să mă simt ușor, în ciuda faptului că mă privea cu crima în ochi.

„Cum e noul angajat?" am întrebat când s-a oprit în fața mea.

Cameron mi-a smuls cutia din strânsoarea mea cu o mișcare rapidă și revoltată. „Adalyn", a lătrat el, părând tot furios și... blând. Uf. Am urât când a făcut asta. „Acesta cântărește o tonă."

M-am forțat să-mi dau ochii peste cap, revolta cu bule din stomacul meu devenind din ce în ce mai agravată. „Știu", am recunoscut. „Și înainte să întrebi, da, sunt aici. Și da, sunt bine și gata de muncă. Și nu, nu mă doare glezna. Și da, cizmele pe care insisti să le port tot timpul sunt de fapt, șocant de confortabile pentru ceva atât de urât. Și nu, nu am de gând să stau pe acesta afară sau să trăiesc ca un reclus mai mult după ce a pierdut atât de mult timp cu echipa. Și apropo? S-ar putea să mă întorc astăzi în cabina mea.

Cameron s-a uitat la mine pentru o clipă lungă, apoi a spus încrezător și îngâmfat: „Nu, nu o vei face".

Mi-am îngustat ochii. "Ce-ai făcut?"

Cameron a ridicat din umeri.

— Ce i-ai făcut căsuței, Cameron?

„Sunt daune de apă în baie."

I-am aruncat o privire blândă. — Ai intrat acolo cu o găleată doar ca să te asiguri de asta? Cameron a zâmbit și da, inima mi s-a prăbușit în stomac la această vedere. Am oftat. Adevărul era că mă simțeam confortabil în cabina lui Cameron. Cu el. Nici eu nu am vrut să plec. „Întotdeauna scapi cu ceea ce îți dorești?"

A făcut un pas înainte, apropiindu-se atât de mult încât a trebuit să-mi înclin capul pe spate pentru a-i întâlni privirea. "In speranta."

Gândurile mi s-au împrăștiat. Am avut întrebări. Știam că le am. Cele importante despre cabana. Dar limba lui a aruncat o privire și și-a lins buza de jos, trăgându-mi atenția acolo. „Ți-ai tuns barba." Gura i-a tresărit și mâna mea s-a întins. Inconștient. Necugetat. M-am oprit. "Arata bine."

Degetele mâinii lui libere s-au înfășurat în jurul încheieturii mele. „Poți să mă atingi." Mi-a adus mâna mai aproape de fața lui, iar respirația mi s-a blocat în gât. Dar restul distanței l-am închis pe cont propriu și, când palma mea a ajuns la maxilarul lui, i-am prins fața. Degetele mele zdrobeau barba surprinzător de moale. Pielea de pe obraz și gât, de asemenea.

Ochii lui Cameron s-au închis.

Mi-am mișcat mâna, degetele atingându-i o parte a feței lui cu unghiile.

„Se simte atât de bine", fredonă el.

A făcut și pentru mine. eu—

Un fluier a fost suflat aproape în spate.

Mi-am lăsat mâna. „Uniformele au sosit." Ochii verzi au reapărut. Erau la fel de năuciți pe cât mă simțeam eu. „În sfârşit", am grăunt. „Asta e ce, hmm, este în cutie. Ar trebui să încetez să-ți mângâi barba și... să le verific."

Cameron pufni un râs. „ *La naiba* , dragă." A scuturat din cap. — Ai crezut că mă mângâi? Un alt chicotit. „Modul de a doborî un om."

Obrajii mi s-au încălzit. Dar am refuzat să-l las pe acest om să mă deturneze din nou. „Tocmai ai spus „la naiba"?

„Nu mai blestem pe fete. Managerul a spus că a fost neprofesionist."

Oh. „Asta e, um.” Tot aerul părea să scape din plămânii mei. „Este dulce. Mulțumesc că ai făcut milă suplimentară, antrenor.”

Ceva fulgeră în spatele ochilor lui. Apoi Cameron clătină din cap, parcă... neîncrezător. „Ah Hristos.” Încă unul dintre acele râsete s-a răsturnat. „Cred că m-ai stricat, iubire.”

m-am încruntat. De asemenea, m-am înroșit și mai mult la acea *dragoste* .

Din fericire, înainte de a putea spune sau face ceva ciudat de genul, să zicem, să cad pe iarbă într-o încurcătură de emoții pe care nu am înțeles-o, am fost abordat din lateral.

„Ai grijă acolo”, a spus Cameron cu o voce blândă, dar fermă, una dintre mâinile lui căzând pe umărul meu. M-a stabilizat, iar degetele lui mi-au periat ceafa. Furniturile mi se răspândesc pe brațe.

M-am uitat în jos și am găsit-o pe María îmbrățișându-mă.

„Sunt atât de fericită că ești bine”, a mormăit ea lângă mine. Ea ridică privirea, cu o expresie serioasă pe chip. Pieptul mi s-a strâns la vedere. „Ai primit cardul nostru? Ai văzut că și Brandy și Tilly au semnat? Le-am pictat labele și i-am făcut să semneze cu ele.”

Deci petele ciudate de cerneală fuseseră caprele.

— Da, am recunoscut slab. „Mi-a plăcut. Eu...” Nu aveam de gând să mă emoționez. Chiar nu am fost. "A fost frumos. Mulțumesc foarte mult."

„Ne bucurăm că ești bine”, a spus Juniper din grup, obținând un val de încuviințări din cap de la restul fetelor.

— De asemenea, mă bucur, doamnă, Adalyn, spuse Tony din partea lui Cameron. Apoi a adăugat: „Le-am spus că pot lua o pauză de cinci minute, antrenor”.

Cameron și-a ridicat ochii de la mine doar ca să-i dea lui Tony un semn din cap.

María ma eliberat, luându-mă de mână înainte de a se îndepărta. „Deci, ce este în cutie? Sunt cadouri?” Ea se încruntă. „Ar fi trebuit să ne spui că vii azi. Am fi putut să-ți organizăm o petrecere de bun venit.”

„E chiar în regulă”, am asigurat-o, strângând-o din mână. Zâmbetul copilului s-a făcut mai larg. „Și da, am venit cu cadouri. E o surpriza. Pentru toți cei din echipă. Sper doar să-ți placă.”

„Îmi plac surprizele”, a mărturisit María. Urmat de un *ohhhhh lung* de la restul fetelor. Făcu un pas înainte și lovi cutia din brațele lui Cameron. — Și îți plac surprizele, domnișoară Adalyn?

— Sigur, am spus, simțind greutatea privirii lui Cameron pe o parte a capului meu.

„Este perfect”, a răspuns María. „Așa putem face schimb de surprize astăzi. Va fi ca... Crăciunul. Dar toamna. Apropo, vii la festivalul de toamnă? Piciorul tău va fi bine? Putem merge la cules de mere sau la bowling cu dovleac sau chiar să ne înscriem la cursa labirintului de porumb bântuit.” María radia radiantă, vibra de atât de multă entuziasm, încât îmi era imposibil să fac altceva decât să dau din cap. "Minunat!" Și-a întors atenția asupra cutiei. „Să facem schimb de surprize acum, atunci.”

— María, a avertizat Cameron. „Despre ce am vorbit mai devreme astăzi?”

Dar María nu fusese niciodată intimidată de acest bărbat stoic și blând în secret, așa că a mers înainte și a spus: „Știu că ai spus că nu era gata, dar cred că domnișoara Adalyn merită surpriza ei acum. A fost în durere, iar surprizele mă înveselesc întotdeauna când sunt bolnavă sau tristă. În plus, ea a adus cadouri pentru echipă și nu avem o petrecere de bun venit pentru ea, așa cum ai promis că o vom face când s-a întors.” Copilul de nouă ani i-a aruncat o privire dură lui Cameron.
— Ești din nou un morocănos, antrenor Cam.

Cameron oftă.

Am rămas cu gura căscată la copil. „Hei, l-ai numit antrenor Cam.” María și-a dat ochii peste cap. „Deși l-ai numit și un morocănos,” l-am tachinat, uitându-mă la Cameron. Și-a dat ochii peste cap. „Ceea ce nu sunt împotriva.”

„Da, pentru că antrenorul a fost un morocănos total la antrenamente toată săptămâna trecută, chiar și sâmbătă, când am câștigat. Și a muncit atât de mult la surpriză. Chiar și atunci când tata i-a spus de vreo sută de ori că nu are nevoie să ajute.” Ea a clătinat din cap, iar eu l-am scuturat și pe al meu confuz. „Poate că sunt ciufulițiii de pe b...”

— María, a scapat Tony. „Nu asta din nou, Isuse. Spune-i deja domnișoarei Adalyn despre magazie.

Cameron mormăi.

m-am încruntat. „Magazinul?”

„Fiiiiiine”, întinse María cuvântul. „Antrenorul Cam i-a pus pe tatăl și pe fratele meu să refacă magazia într-un birou. Pentru dumneavoastră. Este mic, dar antrenorul a ajutat și a fost foarte mândru înainte să ajungi tu aici. Va arăta super drăguț, promit.”

CAPITOLUL 26

Adalyn

Războinicii Verzi au câștigat a doua oară.

Cameron a spus că a fost din cauza noilor uniforme. Fetele le iubeau absolut, pentru că, după cum subliniase María, le uciseră. Chiar au ucis. Cămășile erau negru cărbune și verde mentă, cu numele și numărul fiecărui jucător imprimate în roz pastel pe spate, iar sigla Miami Flames pe față. Am comandat pantaloni scurți și șosete în verde și negru, ca fetele să poată alege. Și am mers până la a obține o fustă șort care semăna cu o fustă de balet pentru Chelsea. Nu fusese ușor de găsit, dar fusese atât de emoționată și șocată încât am crezut că nu mai respira pentru o secundă. Până și Diane fusese atinsă. Dar nu am fost responsabil pentru victorie. Fetele erau. Au făcut un joc bun. Și asta nu a fost pe mine.

Totul a fost din cauza lui Cameron.

Cameron, care la meciul de ieri purtase treningul asortat pe care i-am comandat-o. Și Cameron, pe care în prezent îl evit.

Mi-a construit un birou. Deci nu ar fi nevoie să stau pe tribune. Îl plătise din propriul buzunar și lucrase la asta cu Robbie, în secret. Așa că, în timp ce eram pe canapeaua lui, m-am lăsat acolo ca un fel de... domnișoară rănită, transpirase la rafturi. María scuipase toate detaliile.

Așa că, în ultimele zile, de când dezvăluirea biroului, am fost puțin furios. La mine, nu la el, pentru că acesta fusese cel mai frumos și mai atent lucru pe care cineva îl făcuse pentru mine. Vreodată. Motivul pentru care l-am evitat pe Cameron a fost pentru că nu puteam, pentru viața mea, să gândesc clar când s-a apropiat. M-am topit și tot ce mă puteam gândi a fost acel birou. Scones-urile pe care mi le adusese azi dimineață. Felul în care mâna lui a căzut pe coapsa mea. Barba pe care dorea să o păstreze îngrijită și tunsă. Nevoia de a-l atinge, iar el, din nou.

Uf.

Cu un oftat, am cercetat tribunele din fața mea, sperând – având nevoie – să îmi distrag atenția cu festivalul de toamnă. Era o scenă goală – care speram să nu implice încă o noapte de boogie – câteva standuri de mâncare, un stand de meșteșuguri și arte... Josie's Joint.

M-am apropiat de standul de cafea al lui Josie și am clipit la afișajul colorat din fața mea. La picioarele cabinei erau dovleci, mere roșii atârnate de sfori, baloturi minuscule de fân împodobesc fundul și acoperișul. Exista chiar și ceea ce părea ca o... sperietoare. Femeie, judecând după împletituri, genele groase, obrajii trandafirii și semnul atârnat de gâtul ei: SCULPAȚI PATRIARHIUL, CÂTE DOVLEAC .

Fără avertisment, capul lui Josie a apărut de sub chioșc, surprinzându-mă.

— Hopa, spuse ea cu acel zâmbet caracteristic. „Îmi pare rău, nu am vrut să te... sperie.” Mi-a fost aruncat cu ochiul. „Cum îți place standul meu? Am decis să mă aplec mai mult în greva mea feministă anul acesta. Știi, cu politica mea despre cine-are nevoie de bărbați și tot.

„Bărbații sunt cu adevărat ultimul lucru de care avem nevoie uneori”, am fost de acord. „Și ador standul. Orașul arată incredibil de festiv, dar acesta este cu siguranță locul meu preferat.”

Ea a râs, și era strălucitor și vesel și m-a făcut să mă întreb dacă am sunat vreodată atât de lipsit de griji. „După cum vezi”, a spus ea, întinzându-și brațele, „nimeni nu face un festival de toamnă ca noi. Este locul unde munții întâlnesc farmecul sudic.” Mâinile i-au căzut. „Oricum, ce pot să-ți aduc?”

"Ce îmi recomandați?"

Zâmbetul ei s-a lărgit, acei ochi albaștri deschis sclipind. Ea a scos o tablă cu băuturi speciale și mi-a pus-o în fața. „Josie's Pumpkin Kick este preferatul meu personal. Dar dacă ai chef de ceva cu adevărat puternic, atunci îți sugerez să mergi la Campfire Fizz. Și nu în ultimul rând, inima de măr de cacao dacă nu ai chef de cofeină.”

M-am uitat la tablă și la femeia de lângă ea, brusc... fericită că sunt aici. În Green Oak. „Voi lua inima de măr de cacao, sună uimitor.”

— Uau, spuse ea, cu expresia schimbându-se. „Zâmbești foarte tare acum și, dintr-un motiv oarecare, simt că ar trebui să te îmbrățișez. Vrei una?"

„Bine”, m-am auzit șoptind. Următorul lucru pe care l-am știut, corpul lui Josie ieșea din cabină și mă strângea. M-am strâns înapoi. „Îmi pare rău”, am spus când m-a eliberat. „M-am simțit foarte morocănos astăzi. Și ideea uneia dintre băuturile tale m-a înveselit. Chiar și sperietoarea a făcut-o și niciodată nu mi-au plăcut atât de mult.”

Josie chicoti. "Știi ce?" Ochii ei s-au tras în spatele meu pentru o clipă, apoi a spus: „Cred că o să pregătesc un Fizz de tabără gratuit. S-ar putea să fie cineva căruia să-i faci cadou?” Asta dezvăluie ceea ce privea în depărtare. OMS. „Între timp, poți să-mi spui ce a făcut pentru ca tu să fii morocănos.”

Mi-am deschis gura ca să renunț la conversație, dar... „Mi-a construit un birou. Ieșit din magazie lângă câmpul de practică. El a ajutat cu mâinile și uneltele sau orice altceva.”

Josie dădu încet din cap. „Și asta este...” Ea se opri, scoțând de sub bar o cutie plină cu sticle de sirop.

„Bine”, am răspuns. „Este atent. Si dulce." Zâmbetul ei s-a lărgit. „Și este, de asemenea, foarte rău”, am adăugat, la care ea s-a încruntat. "Nu știu. Nu mă pot decide. Nu sunt obișnuit cu aceste lucruri.”

„La lucruri de genul... cineva care iese din cale pentru tine? Îți câștigi încet încrederea? Să ai grijă de tine? Flirtezi? Vreau să-ți scot prostiile...”

— Josie, am șoptit.

Ea a zâmbit. „Spun doar așa cum văd eu.”

Cameron făcea toate acele lucruri? Am crezut că este, dar din nou, ce știam eu?

— Chiar a făcut un număr cu tine, nu? spuse Josie cu o expirație lungă. „Cameron nu este cel care te-a rănit atât de rău. Nu este un tip rău. El este chiar opusul, de fapt.” Josie clătină din cap. „Omul este ca o nucă. Greu de spart, dar moale la suflet. Exact ca tine. Poate ar trebui să-i dai o șansă.” Ea și-a ridicat ochii de la munca ei, întâmpinându-se pe ai mei. „Ar trebui să-ți dai o șansă.”

Da-mi o sansa.

Am înghițit în sec, încercând să împing în jos nodul brusc al emoției care îmi înfunda gâtul. Mi-am ferit privirea, simțindu-mă copleșită de cuvintele lui Josie.

María s-a concretizat în depărtare. Era cu câteva dintre fetele din echipă, toate purtând mere caramel pe bețișoare lungi. M-a văzut și mi-a făcut cu mâna foarte entuziasmată.

Am făcut semn înapoi.

— Copilul ăla te adoră, știi? spuse Josie, recaptându-mi atenția.

Când m-am uitat înapoi la ea, deschidea o cutie de lapte. "Sentimentul este reciproc."

Josie a zâmbit. "Mă bucur să aud asta." A luat unul dintre acele mici ulcioare metalice de pe un raft. „Cred că a schimbat numele unuia dintre puii de capre în Adalina."

Am scos un râs. „Bănuiesc că ar fi putut fi mai rău."

„Nu toată lumea din oraș are privilegiul de a avea unul dintre animalele Vasquezei să poarte numele lor." Ea a chicotit, dar s-a trezit repede. „Glume deoparte, cred că te admiră. Trebuie să-i amintești de mama ei."

Nu înțelegeam cum un copil atât de cald și fericit ar putea găsi ceva de departe matern la mine, dar mi-a păsat copil. Mi-a pasat de Maria. Și auzirea asta m-a făcut să mă simt enorm de onorat. „De cât timp a trecut ea?"

— Când María avea vreo șase ani, explică Josie cu o înclinare tristă pe buze. „Vasquezes au ajuns aici când Tony era mic, au cumpărat o fermă pe moarte și au readus-o la viață. Au făcut mai mult pentru comunitate în câțiva ani decât au făcut majoritatea de-a lungul generațiilor. Și Robbie încă se oferă să găzduiască fiecare activitate sau petrecere din oraș. Majoritatea lor fără nicio compensație în schimb. Reperul în care ne aflăm acum, de exemplu, aparține fermei."

„Trebuie să fie multă muncă pentru Robbie. Să aibă grijă de familia lui, de fermă și de orice altceva singur nu poate fi ușor."

„Nu este ușor, asta e sigur", a încuviințat Josie, terminând una dintre băuturi cu frișcă. „Ferma s-a luptat din punct de vedere financiar pentru o perioadă bună de timp după ce a pierdut mama Mariei." Ea își coborî vocea. „Și lui Robbie nu-i place să vorbească despre asta, dar a fost – și poate încă mai are – mult îndatorat." Ea a oftat. „Din fericire pentru noi toți există un fel de înger păzitor care se uită peste Green Oak. Îmi place să mă gândesc la ea ca la o zână modernă. Și da, este o ea și are fața lui Oprah." Ea a luat un marker și a început să scrie pe o ceașcă. „Nimeni nu știe cine este, dar când o afacere locală se luptă..." Ea flutură stiloul de parcă ar fi fost o baghetă. „Bibbidi-bobbidi-boo!"

Am chicotit, prins cu garda pe scurt de teatru. „Deci, un investitor înger?"

— Da, a fost de acord ea. „Dar noi alegem să credem în magie și nu în nume de lux." O ridicare din umeri. "Oricum. Ferma soților Vasqueze merge acum la toi. Avem nevoie doar de un nou fericit pentru totdeauna pentru Robbie. Dar lucrez la asta. Sunt un excelent matchmaker."

M-am uitat peste umăr, găsind-o pe María în mulțime în timp ce vorbea despre ceva care îi necesita ambele mâini.

— O să fie bine, spuse Josie. „Atât ea, cât și Tony. Am fost crescută și de un părinte singur și uite cât de bine am ieșit."

„Ai fost?" Am întrebat.

"Da doamna. Nici măcar nu l-am întâlnit pe tatăl meu." Ea a pus o a doua ceașcă în fața mea. „Știu doar că a ales să nu fie implicat, iar banii pe care i-a trimis în fiecare lună au fost plasați într-un cont de economii sub numele meu de mama mea."

O duzină de întrebări mi-au urcat pe vârful limbii, dar Josie m-a îndepărtat râzând.

m-am încruntat. "Ce?"

Ea a împins cele două băuturi foarte elaborate și colorate în direcția mea. „Fata, mai bine te muți și mergi să-l salvezi pe acel bărbat cu aspect foarte supărat înainte să ucidă pe cineva. Și anume președintele PTA.”

M-am uitat înapoi, găsind un Cameron foarte strâmt vorbind cu Diane. Sau, mai degrabă, fiind vorbită de Diane, dacă viteza supersonică cu care se mișca gura ei ar fi putut să treacă. Fața lui Cameron s-a încrețit. Știam acea privire.

„O, Doamne,” am bolborosit, întorcându-mă înapoi spre Josie. "Mai bine plec. Cât de mult îți datorez?"

— Poți plăti pentru astea mâine, am o favoare serioasă de cerut, spuse Josie, uitându-se în continuare în spatele meu. Sprâncenele i se ridicau pe frunte. "Oh. *Oh* . Cred că... Diane ar putea să-l lovească pe Cameron?

Am smuls băuturile și m-am întors, plecând cât de repede am putut și ignorând râsetele care ieșeau din cabina lui Josie. Știam de ce râdea. Ea a crezut că sunt geloasă. nu am fost. Cameron și cu mine eram... un fel de echipă, am ghicit. Eram parteneri. Colegi de munca. Îi datoram. Da, asta mă făcea să accelerez. Nu Diane flirtează cu el.

Ochilor lui Cameron i-au trebuit câteva secunde să mă găsească la distanță scurtă. Le-a lărgit. *Grăbește-te* , părea să implore în tăcere.

Diane părea total nevăzută de disconfortul lui vizibil. Și pe măsură ce m-am apropiat de ei, toată acea urgență a dispărut și a făcut loc... distracției.

Mi-am dat ochii peste cap spre el. *Crește* , l-am trimis prin linia invizibilă prin care comunicam.

Înțelegerea îi traversa chipul. Apoi un colț al buzelor lui s-a înclinat în sus, *Fă-mă* .

Om îngâmfat, competitiv , m-am gândit. Și părea să înțeleagă și asta, pentru că mi-a zâmbit. Și m-am înroșit.

Când am ajuns la ei, eram atât de distrasă, încât cu greu puteam să accept cuvintele lui Diane. Ceva despre divorțul ei sau despre un furtun care trebuia verificat la ea acasă.

„Este o urgență”, am anunțat. Vocea lui Diane se opri. „Și am nevoie de Cameron”. Zâmbetul lui Cameron se lărgi. „Cel mai urgent.” Cel mai urgent? Doamne, Adalyn.

Cameron și-a dres glasul, dar știam că era pentru a acoperi un pufnit.

Diane râse stânjenită. „Nu poți prinde pe altcineva? Eram pe cale să-i explic lui Cam cât de important este pentru Chelsea să păstreze un echilibru între lecțiile ei de balet și antrenamentele de fotbal.”

m-am încruntat. A fost ea? Am jurat că a spus ceva despre un furtun și despre fostul ei soț. Ochii lui Cameron, încă ațintiți asupra mea, s-au mărit în semn de avertizare. „Mă tem că urgența nu poate aștepta.” Mi-am înclinat fața într-o expresie severă. „A avut loc un accident. Lângă standul de brânzeturi.” Expresia lui Diane deveni sceptică. „Au nevoie de Cameron. Specific. Datorită cunoștințelor sale despre... brânzeturile moi. În special."

„Brânzeturi moi?” Diane clipi.

„Mozzarella”, am spus. „Și... Brie. Ricotta, poate și feta. Știi, brânzeturile care sunt moi și/sau se sfărâmă atunci când...”

— Cred că mai bine mergem, interveni Cameron. „Pentru a verifica în persoană situația de urgență cu brânză moale. Sună important.” Am dat din cap. „Și aș urî ca brânzeturile care se sfărâmă, în special, să se fărâmițe prea tare.”

— Dar... începu Diana.

Dar brațul lui Cameron șerpuia în jurul umerilor mei, mâna lui asemănătoare cu o labe căzând pe partea mea și ne întorcea și ne întorcea. Și-a coborât vocea, cu capul în jos, atât de aproape de

urechea mea, încât am simțit cuvintele căzând pe pielea mea. „Hristoase, dragă.” Ne-a mutat departe de Diane. „Brânzeturi moi? Nu te-ai putea gândi la ceva mai bun?”

„Femeia aceea mă face nervos.” I-am împins în mâini paharul lui Josie. „Un foc de tabără Fizz, pentru tine.”

El a fredonat adânc în gât și nu m-am putut abține să nu observ cum mergeam cu brațul lui în jurul umerilor mei.

Nu m-am plâns. „Este una dintre băuturile de sezon ale lui Josie. Am primit o Inimă de măr de cacao pentru mine.” Am ridicat ceașca cu frișcă și am luat o înghițitură lungă. „Uau.”

"Bun?" el a intrebat.

„Este de fapt grozav”, am răspuns, vârtejul de arome aducându-mi un confort neașteptat. M-am uitat la băutura lui Cameron și m-am gândit la cuvintele lui Josie. „Încearcă-l pe al tău. Ar fi bine să fie bine pentru că m-a costat o *favoare serioasă* , orice ar însemna asta.” Am făcut o pauză. „Este un mic semn de apreciere. Un mulțumesc. Pentru birou. Și pentru orice altceva, într-adevăr.” Mi-am ridicat capul, uitându-mă la profilul lui. Colțul buzelor îi tremura. Nu. Nu am putut supraviețui unui alt zâmbet. Nu cu viteza cu care mergeam. Mi-am întors ochii către drumul neasfaltat din fața noastră. „Nu arăta atât de îngâmfat. Aveai nevoie de economisire ca acum un minut.” M-am simțit încruntat. „Ea... chiar flirta cu tine?”

Cameron și-a accelerat ritmul, brațul lui strâns acum în jurul meu și mâna sprijinită pe talia mea. "Esti gelos?"

Nu am răspuns.

Am putut simți – simțeam, datorită celui de-al șaselea simț al meu Cameron Caldani, care se dezvoltase acum – că zâmbea. Mare. Cu bună ştiinţă.

Eram pe cale să-l spun când Diane a strigat din spatele nostru: „Alo? Standul de brânzeturi este chiar acolo! Ai trecut pe lângă ea!”

„O, Doamne,” am mormăit, aruncând o privire înapoi. „Ea ne urmărește.”

„Glezna ta în regulă sau ar trebui să te arunc peste umărul meu?”

„Huh?”

— La naiba, spuse el. Și într-o manevră rapidă pe care nu aș fi putut-o anticipa niciodată, eram sus în brațele lui. Băuturi intacte.

„Cameron...” am început, apucându-i de geaca cu o mână și ținându-mi băutura cu cealaltă. Am văzut-o pe Diane peste umărul lui. Degetul ei arătător era sus în aer, ritmul ei crescând. „Bine, cred că este timpul să fugim.”

Cameron a decolat atunci, râsetele ieșind direct din el, întunecate, bogate și frumoase. Făcându-i pieptul să vibreze împotriva corpului meu cu sunetul. A făcut o întoarcere bruscă la stânga și, sincer lui Dumnezeu, a ieșit un chicot din mine. Bărbatul care sprinta acum prin spațiul dintre două standuri a scos ceva între ele un chicotit și un blestem drept răspuns și, în cele din urmă, ocoli un camion mare care era parcat la câțiva metri distanță.

S-a oprit în spatele ei, lângă patul camionului, care era plin cu fân și asigura o bună acoperire. Și-a aruncat capul afară, verificând probabil să vadă dacă mai eram urmăriți.

Când s-a îndreptat spre mine, pieptul îmi tremura de respirație. Inima mi-a bătut cu putere de adrenalină care nu prea avea de-a face cu sprintul și tot cu omul care încă mă ținea în brațe.

Timpul părea să încetinească, să se îngroașă, în timp ce el m-a coborât în picioare, un val de emoții foarte diferite năvălindu-mă în mine când cizmele mele au atins pământul.

— Hei, spuse Cameron, cu vocea lui profundă și la fel de încărcată pe cât mă simțeam eu. "Ce s-a întâmplat?"

"Nimic." Am crezut că am șoptit. M-am uitat în ochii lui. Aproape la fel de verde ca baldachinul copacilor din spatele lui. „Eu... am fost puțin gelos." Cuvintele mele au căzut în spațiul mic dintre corpurile noastre. Atât de mic încât ar putea fi spart dintr-o singură respirație. „Eram geloasă pe Diane. Nu mi-a plăcut că flirta cu tine. Dar acum îmi pare rău că alerg așa. Acum-"

Mâna lui liberă a ajuns la maxilarul meu, palma lui caldă și degetele întinse pentru a-mi prinde fața. — Știu, spuse el, cu bărbia în jos. Maxilarul îi era încleștat de o emoție pe care nu o puteam citi. „Ne vom cere scuze mai târziu, dacă te face să te simți mai bine." Un mușchi a sărit acolo. „O să-i spun că nu mă interesează. Că ți-am cerut să vii cu ceva stupid pentru a evita o conversație incomodă."

Gâtul mi s-a uscat la cuvintele lui, apropierea, conștientizarea mi s-a repezit în sus și în jos pe corp la simțirea atingerii lui. „Scuza mea nu a fost atât de proastă."

Gura lui Cameron tresări, dar nu zâmbi. În schimb, buzele i s-au întredeschis și a alungat o gură moale de aer. Verdele din ochi s-a întunecat și el s-a apropiat, pășind în mine până când spatele meu a căzut de lateralul camionului.

Inima mi s-a oprit și eram destul de sigur că un sunet ar fi putut scăpa la senzație. Modul în care pieptul, șoldurile, coapsele lui erau acum împotriva mea. Modul în care fiecare punct în care trupurile noastre s-au atins furnică și ars. Fiecare terminație nervoasă s-a transformat într-un fir sub tensiune. eram în flăcări.

a fredonat Cameron, mâna aceea mare care fusese prinsă de fața și gâtul meu urcându-mi pe gât, pe umăr, pe lateral, până a ajuns la talie. El a strâns. „M-a înnebunit atât de mult."

"Ce?" Am soptit.

„Mă întreb dacă asta a fost ceva ce ți-ai dorit", a răspuns el încruntat. Am deschis gura, parcă să-i spun desigur, cum să nu vreau asta, tu, asta mă sperie, dar mâna lui s-a mișcat. El s-a prins de materialul jachetei mele. — Acel mic scâncet pe care tocmai l-ai făcut, spuse Cameron, cu vocea stânjenită. „Ai reușit în prima noapte. Când te-am culcat."

Am închis ochii. "Am facut?"

L-am simțit eliberându-mi jacheta. Apoi, mâna lui a fost în spatele meu. Degetele lui s-au desfăcut, urcând la omoplații mei, ajungând până la ceafă. — Și m-ai tras în pat, știi asta?

Am crezut că am reușit să scutur din cap. Nu puteam să știu. Eram prea distrasă, copleșită, de senzația degetelor lui care mă zgâlțâie de fundul scalpului, se încurcă în părul meu, trăgându-mă spre el, corpul meu în al lui.

„Tu ai scos exact acel sunet și m-ai tras de cămașă", a răpit el, cu cuvintele pe obrazul meu. „Și a trebuit să mă mulțumesc cu să-ți mângâi părul până când ai adormit."

Mâna mea liberă se ridică singură și se prinse de antebrațul lui. Nu aveam cuvinte, nici măcar nu puteam să gândesc. Așa că m-am lăsat să fiu. Mi-am dat o șansă. Exact cum spusese Josie.

L-am tras de mânecă, cu putere, așa cum mi-am imaginat că am făcut-o în noaptea aceea. Trupul lui Cameron a trecut peste mine. Ochii încă închiși, l-am simțit, greutatea lui, căldura lui, interiorul coapselor venind peste părțile laterale ale mele. Am auzit ceva căzând la pământ. Și apoi, cu ambele mâini pe fața mea.

„Adalyn", am auzit, cuvântul căzând chiar pe buze. „Deschide-ți ochii, iubire."

Le-am deschis și pentru prima dată m-am lăsat să privesc cu adevărat l. Era atât de devastator de chipeș, atât de fioros, atât de absolut hotărât încât m-am simțit fără suflare.

„Îmi place ochii tăi pe mine", a spus el, degetul mare trăgându-mi de-a lungul maxilarului meu, blând, încet, lăsând în urmă o urmă de furnicături. Mi-a zdrobit colțul buzelor și i-am privit limba ieșind și udându-l pe a lui. "Ce vrei de la mine?"

I-am strâns strânsoarea brațului. "O șansă."

Nările lui Cameron s-au deschis, dar părea să ezite.

„Mă faci să simt”, m-am auzit șoptind. Și nu știam dacă din mine poate ieși ceva coerent, dar Doamne, am vrut să încerc. „Mă faci să simt că nu m-am simțit niciodată cu nimeni până acum, Cameron. Mă faci să vreau lucruri pe care nu mi le-am dorit niciodată.”

Un geamăt ieși din gura lui Cameron. Prinderea lui pe fața mea a devenit disperată, mai moale, dacă asta s-ar putea întâmpla vreodată în același timp. Șoldurile s-au apăsat pe ale mele și buzele noastre au scăpat de suspine gemene. Se simțea atât de... mare, greu, peste mine. Și se uita îndurerat. Ochii lui s-au îndreptat spre gura mea, frenetic, degetul mare călătorind spre buza mea de jos.

Doamne, am vrut să-l simt. Împotriva buzelor mele. Am întors capul. Îi sărută degetul mare.

„La naiba,” mormăi el, ceva în spatele ochilor lui luminându-se, izbucnind, ceva puternic și întunecat.

M-am aplecat înainte, cu răbdarea terminată. Cameron a făcut la fel.

Sunetul unui motor care prindea viață a tăiat imediat momentul.

Am clipit unul la celălalt pentru o clipă, cu pieptele răsuflând greoi, dând sens împrejurimilor noastre.

„Este camionul”, mi-a șoptit în cele din urmă, fruntea căzându-mi umărul. A gemut un blestem.

Oh. Dreapta. Uitasem totul despre asta.

Cameron și-a ridicat capul și m-a tras departe de partea laterală a vehiculului.

Vederea mâinilor mele în ale lui mi-a făcut inima să sară o bătaie. Mi-a adus aminte și de ceva. „Cred că ne-am scăpat ambele băuturi”, am spus, uitându-mă în pământ și găsindu-le acolo. M-am uitat înapoi la Cameron. m-am înroșit. „Eu... Zâmbești foarte larg.” Ceva a luat zborul în pieptul meu și m-am pus să întreb. "De ce?"

— Pentru că tocmai mi-ai dat un motiv.

„Un motiv pentru ce?”

„Pentru a juca cel mai lung joc pe care l-am avut vreodată.”

CAPITOLUL Douăzeci și șapte

Cameron

Lasagna avea cinci minute rămase în cuptor și Adalyn nu era aici.

M-am dus la telefon și l-am luat de pe tejghea. Mi-am deschis contactele, dar... degetul mi s-a oprit în aer. Îi vedeam deja fața. Ochii ei căprui s-au dat peste cap și gura ei formulând o remarcă inteligentă despre cât de nerăbdătoare eram. Poate că m-ar numi din nou *nonna* , așa cum a făcut zilele trecute când i-am băgat mai multă mâncare în farfurie fără să o întreb mai întâi.

Colțurile buzelor mi s-au ridicat și cu o clătinare din cap am scăpat telefonul.

Chiar eram un nenorocit nerăbdător. Dar nu mi-a păsat. Eram prea bătrân și prea pregătit pentru a schimba asta. Nici eu nu credeam că pot. La fel cum nu m-am putut abține de nevoia de a... să am grijă de ea. Mai ales când ea însăși nu a făcut-o. Sau și mai rău, când nu se aștepta ca nimeni altcineva.

Willow și Pierogi alergând în direcția ușii din față era singurul semn de care aveam nevoie să știu că Adalyn era acasă. Acasă. Căldura mi s-a răspândit în piept.

M-am îndreptat spre intrarea în bucătărie, la fel ca tocmai pisicile mele gata și a așteptat în tăcere să se materializeze. O dâră de mieunat dulce a ajuns la urechile mele, urmată de sunetul vocii blânde a lui Adalyn. Vocea ei făcea întotdeauna asta când vorbea cu ei și m-a fascinat. Mi-a plăcut cât de apropiată era ea de ei și de Willow în special. De fiecare dată când îi găseam ghemuiți pe canapea, trebuia să mă opresc să nu... să sar și să o implor să mă mângâie în schimb.

Eram al naibii de ridicol.

Forma ei a apărut la capătul holului, cu obrajii roz din cauza aerului din ce în ce mai rece. Am privit-o desfăcând fermoarul jachetei pe care i-am luat-o, probabil fără să știe că sunt acolo, holbată, toată atenția mea fiind captată de acele mâini pe care le doream asupra mea. Jacheta se deschise, dezvăluind unul dintre acei butoni mătăsos și subțiri pe care îi iubea atât de mult. O purta cu blugi și cizme. Îi cumpărasem toate articolele de îmbrăcăminte, cu excepția cămășii și a lenjeriei. Și o parte din mine s-a răzvrătit din cauza faptului. Am vrut să o răsfăț pe Adalyn. Îngroapă-o în lucruri frumoase despre care știam că probabil și-ar putea permite. nu mi-a păsat.

— Bună, spuse ea, observându-mă în cele din urmă. Obrajii ei s-au umplut cu o nuanță diferită de roz, iar ochii ei mi-au străbătut corpul. A făcut asta mult în ultima vreme. M-a verificat deschis. Și mi-a plăcut la naiba. „Cameron?”

am înghițit. „Îmi place părul tău astăzi.” Chiar am făcut-o. Era în jos, ondulat, liber, nu îndreptat sau strâns într-un coc.

Buzele lui Adalyn se clătinară. „Eu... Oh. Mulțumesc." Ea se încruntă. „Tu, um, arătai... ciudat. De parcă ai fi pe cale să strănuți. Sau... foame?" Ochii i se mariră. „O, Doamne, am întârziat foarte mult, nu-i așa?" Și-a scos telefonul și a verificat ecranul. „Te rog, spune-mi că nu am întârziat prea mult și că am stricat cina."

Îngrijorarea reală din chipul ei m-a împins cu un pas înainte. M-am liniştit. „Ați venit la timp", am asigurat-o, vocea mea sună încă puțin prea aspră. „Și nu eram pe cale să strănut. Sau foame. Asta a fost doar fața mea." In jurul tau. În ultima vreme. Mereu. Ar trebui să lucrez la asta.

Îngrijorarea ei s-a dizolvat, făcând loc acelei jucăușeni pe care mi-o arătase câteva scăpări din zilele trecute. — Încă arătai frumos, spuse ea cu o voce mică. „Apropo, miroase grozav. Sunt foarte încântat să văd ce ai gătit."

Vrăjită, am privit-o cum mergea până la insula bucătăriei și luam loc. „Cât de rău a fost?"

Un oftat ieși de pe buze. "Rău. Eu și lui Josie i-au trebuit două reprize de milkshake pentru a înveseli pe toți."

Mâna mi s-a închis în jurul sticlei de vin roșu pe care o luasem în drum spre casă de la meci. Am pus deja două pahare pe insulă. "Roșu?" am întrebat, intimitatea scenei prinzându-mă prin surprindere totală. Un nou tip de căldură s-a răspândit pe pieptul meu. Mi-a plăcut asta. Cum s-a simțit asta. Mi-am dres glasul. „Am și o sticlă de răcire albă în frigider."

Buzele ei s-au deschis cu un moale: „Oh". Și privirea mea s-a fixat pe gura ei. "Pentru ce e asta? Cu greu aș sărbători rezultatul jocului, chiar dacă nu am pierde."

— Și tu meriți să fii mângâiat, dragă. Nu doar fetele nu au primit suficiente puncte pentru a ajunge în finală."

Adalyn oftă. „Roșul este perfect. Mulțumesc, antrenor."

A trebuit să lupt cu dorința de a zâmbi la ea care mă numea așa. Sau mârâi, nu eram sigur. „Nu-mi mulțumi încă", am murmurat și i-am servit un pahar. — Deci două runde de milkshake-uri?

"Da. Fetele erau atât de devastate încât au început să primesc tot ce avea Josie în spatele tejghelei. Nu a mai rămas nimic, nici măcar prăjiturile cu stafide ale lui Josie." Mâna ei a înconjurat tija paharului. „Vreau să spun, știam cu toții că, dacă nu câștigăm acest meci împotriva lui New Mount Eagles, vom putea lupta doar pentru locul trei sau al patrulea. Dar eu... Și-a îndepărtat privirea, buzele ei închizându-se în jurul borului și luând o înghițitură lungă. "Nu știu."

Am vorbit despre asta, lung și greu. Am stabilit o strategie și fetele au intrat astăzi în acel câmp cu un strigăt de luptă literal. Adalyn înregistrase totul pe cameră. Când am reușit doar o altă egalitate, am fost gata să fac față posibilelor consecințe pe care le-ar avea asupra lui Adalyn. Eram pregătit să înfrunt o furtună. Pentru că știam cât de mult își dorea Adalyn – avea nevoie – fetele să ajungă la acea finală care nu mai era posibilă. Dar ea fusese... bine. Nu. Fusese atât de îngrijorată de reacția fetelor, încât nici măcar nu arătase ea însăși dezamăgită. Ar fi pus o față puternică.

Fusese incredibil de greu să nu o sărut în acel moment.

Era imposibil acum. „Nu ești puțin distrus? Nu trebuie să te comporți puternic în jurul meu, iubire."

Adalyn a pus paharul înapoi pe insulă. "Sunt dezamăgit. Erau multe în joc pentru mine." Ea se încruntă. „Dar nu, nu sunt devastată. Oarecum. Eu am fost cel care le-a crescut speranțele. Am vrut asta pentru *ei* ."

Erau multe în joc pentru mine .

Știam că s-a încurcat într-un fel sau altul și că încerca să se răscumpere. Dar începeam să cred că există mai mult decât atât.

„Ce era mai exact în joc pentru tine?" Am întrebat.

Adalyn clătină din cap. „Știi pentru ce m-au trimis Miami Flames aici”, a spus ea. Și am știut. Dar am lăsat-o să vorbească. Pentru că acum, eram sigur că îmi lipsea ceva ce treceam cu vederea. Era chiar acolo, în felul în care nu se uita la mine. Umerii i se încordară. „Știu că condiția nu a fost niciodată să câștigăm, dar... Ei bine, am sperat că o vom face. O victorie este întotdeauna o victorie. Și mai bine poți vinde o victorie presei. Oamenii iubesc câștigătorii, știm cu toții asta. Dar mai am mult material cu care să lucrez. Și plănuiesc ceva mare pentru ultimul joc. Indiferent unde ajungem. Aceasta este încă o poveste de succes.”

m-am încruntat. *Conditia* ? De ce ar spune asta în loc de obiectiv sau de reper? Dar și... „Nu a fost nicio presă la meciul de astăzi. Sau cel de dinainte.” Mi-am amintit în mod special că a menționat că a vorbit cu magazinele locale. "De ce?"

Și-a adus din nou paharul la buze. Dar mi-am dat seama că a fost pentru a-și acorda timp.

M-am uitat la ea, în tăcere. Vreau să-mi spună motivul, deși știam. Trebuie să fi făcut-o pentru mine. Și asta... m-a făcut să vreau să țip din motive foarte diferite. „Adalyn...”

„Destul despre mine, te rog.” A încercat să zâmbească peste paharul ei, dar nu l-am cumpărat. Era acel zâmbet de plastic care nu mi-a plăcut. Cel care nu era al ei. "Și tu? Care este planul lui Cameron Caldani? Cât... timp crezi că vei fi în Green Oak?”

am ramas linistit. Parțial din cauza modului în care mă doborâse și parțial din cauza reamintirii că niciunul dintre noi nu a fost aici pentru a rămâne. Sau poate am fost. Nu știu.

Adalyn trebuie să fi simțit o parte din reticența mea de a vorbi despre asta, pentru că și-a întins mâna și mi-a atins brațul. „Nu trebuie să vorbim despre asta.” Ea îşi coborî vocea. — Pot să te întreb altceva în schimb?

Mi-am întins paharul și mi l-am dus la buze pentru o înghițitură lungă. „Poți să mă întrebi orice”, i-am spus, întorcând vinul la suprafața insulei. Mi-aș dori doar să-mi extindă aceeași ofertă.

„Este vorba despre pensionarea ta.”

m-am înțepenit. Atât de mult încât a trebuit să mă concentrez pe atingerea degetelor ei pe brațul meu pentru a fi înăbușit suficient pentru a vorbi. "Ce e cu asta?"

„Eu... am citit despre asta”, a recunoscut ea. „Și despre tine. Mult." Obrajii îi erau din nou roz, dar nu de rușine. Cu opusul. Iar prostul din mine s-a gândit: „ *Aceasta este fata mea curajoasă”* . Dar ea nu era fata mea. Nu încă. „A fost brusc. Ai mai avut câțiva ani în tine. Portarii de obicei…” O clătinare din cap. „Nu trebuie să-ți explic asta tuturor oamenilor. Dar pensionarea ta a fost o surpriză. Mă întrebam dacă există un motiv.”

M-am simțit aplecat pe spate, iar mâna lui Adalyn a căzut de pe brațul meu odată cu distanța.

Am mers la cuptor și am scos lasagna. Cuvintele îmi erau blocate în gât, dar de data aceasta nu a fost din cauza reticenței mele de a împărtăși, ci pentru că mă pregăteam să împărtășesc asta cu ea. Mi s-a părut esențial că am făcut-o. Dar nu a fost ușor.

Cu câteva clipe în urmă, când Adalyn mi-a ocolit întrebarea, mi-a usturat. Dar cum mă puteam aștepta să se deschidă complet când eu nu făceam asta?

M-am rezemat de blat, realizând că ținam cumva o spatulă.

Am scăpat-o lângă lasagna și mi-am sprijinit mâinile pe marmură.

Am închis ochii, aruncându-mă înapoi în noaptea aceea.

„Cineva a intrat”, am scăpat cu o respirație lungă și aspră. „În casa mea. În LA”

Am așteptat, mi-am auzit propriile cuvinte atârnând în aer, simțind presiunea obișnuită care venea odată cu amintirea. Noaptea îngrozitoare. Am deschis ochii și m-am uitat la ea. Tot sângele se scursese de pe fața ei.

„Până în ziua de azi, nici nu înțeleg cum s-a întâmplat.” Mi-am lăsat brațele să cadă în lateral. „A fost noaptea după întoarcerea de la un meci din Austin. De obicei, i-am lăsat pe Willow și Pierogi cu o vecină, o bătrână care pretindea că este o veche vedetă de la Hollywood. Nu am recunoscut-o niciodată din nimic, dar a avut grijă de ei, așa că am avut încredere în ea.” Am clătinat din cap. „Am fost tentată să-i las cu ea încă o noapte și să mă duc direct în pat. Mai am – sau mai aveau – câțiva ani în mine, ai avut dreptate, dar meciurile în deplasare începuseră să-mi ia factura. Lucrul era că mi-au fost dor de pisici și eram îngrijorat că Willow ar fi durerea în fund, așa că le-am adunat, am plecat acasă și m-am prăbușit.

Adalyn părea atât de tulburată încât a trebuit să privească în altă parte.

„Eu...” Imaginea a ceea ce s-a întâmplat în continuare era la fel de clară ca ziua din capul meu. „Cred că am dormit cel puțin cinci ore înainte de a auzi plânsul puternic al lui Willow, așa că... am deschis ochii și l-am văzut acolo.”

Un sunet ciudat a părăsit-o.

Pleoapele mele închise. „Pentru o secundă am crezut că visez. Dar apoi tipul s-a mutat și am știut că cineva a intrat prin efracție. Și era în camera mea. Lângă patul meu.” Tot corpul meu a început să tremure. Nu a fost la fel de rău precum fusese la început. Dar din când în când, încă mai primesc shake-urile. „Nici nu știam de cât timp a stat intrusul în camera mea. Minute, ore, tot weekendul am fost plecat? Eu...” Cuvintele mi-au secat. Corzile mele vocale nu mai funcționau. „La naiba, eu...”

am fost abordat.

Atât de tare că m-am împiedicat înapoi în tejghea. Brațele mi-au înconjurat trunchiul, întâlnindu-mă la spate și am fost strâns. Îmbrățișat. La fel de tare și strâns ca am fost vreodată. Un râs spart m-a părăsit în timp ce mi-am aruncat propriile brațe pe umerii lui Adalyn și am adus-o și mai mult în pieptul meu. Cât am putut. Aș fi îngropat-o în mine dacă aș fi putut. A fost cât de bine m-a simțit să fii îmbrățișată atât de înverșunat de Adalyn Reyes.

„Deci de asta este nevoie, huh”, am spus, mai mult pentru mine decât pentru ea. Mi-am lăsat bărbia să cadă în vârful capului ei și mi-am permis să fiu mângâiat într-un mod în care nu mai fusesem de la evenimentele din acea noapte.

Timpul a trecut și cu fiecare secundă care trecea în îmbrățișarea noastră, ceva greu s-a instalat în stomacul meu. Ar fi trebuit să fie mai bine, având în brațe această femeie de care mi-am dorit, am avut nevoie, am poftit. Dar nu a făcut doar asta. De asemenea, mi-a consolidat una dintre cele mai mari temeri după acea noapte.

„Dacă aș fi avut o familie în casă? O sotie? Copii? Dacă...” Ce-ar fi dacă ai fi fost în patul meu? — Și dacă aș fi avut pe altcineva în afară de Willow și Pierogi în casă? Abia am putut să înghit sabotul din gât. — N-aș fi fost în stare să fac nimic, Adalyn. Nici un singur lucru. Și totul ar fi fost din cauza mea. Din cauza unei cariere pe care am ales-o când eram băiat. Din cauza unei vieți pe care am urmărit-o din cauza propriei mele mândrii. Familia mea nu și-ar dori nimic, dar ce fel de viață le-aș putea oferi?” Respirația mi s-a zdrențuit. „Băiatul, era un fan nebun care a fost luat și s-a ocupat, dar dacă vine altcineva?”

Brațele ei s-au strâns mai tare în jurul taliei mele. „Nu ar fi fost niciodată vina ta. Nu ești responsabil pentru acțiunile altcuiva. Nici măcar atunci când susțin că o fac din dragoste, adorație sau venerație.” Vocea i se sparse. — Nu ești responsabil, Cameron. Mă auzi? Nu sunteţi."

M-am lăsat să respir adânc, probabil prima după ceva timp. Mi-am umplut plămânii cu parfumul ei și la naiba, m-am simțit atât de bine. Deci corect.

Adalyn și-a desprins capul din pieptul meu și și-a ridicat privirea. „Trebuie să știi că n-aș fi spus niciodată nimic”, a spus ea, cu ochii căprui strălucind de emoție. Vinovăție. — Îți jur, Cameron, când te-am amenințat că te voi expune întregului oraș, eu... Vocea i s-a întrerupt. „Doamne, îmi pare atât de rău. eu...”

„Știu”, i-am spus. Și mi-am dat seama cât de sigur eram. A fost. „Știu acum, bine?”

Ochii ei continuau să sclipească de lacrimi nevărsate și am jurat că, dacă plângea chiar acum, m-ar rupe în jumătate. „Trebuie să te fi făcut te simti atat de nesigur. Și trebuie să mă fi urât cu adevărat. De ce nu ai plecat?”

„Sunt un nenorocit încăpățânat”, am spus sincer. „Ți-am spus că sunt mândru. Și egoist.” Mi-a lucrat gâtul și mi-am dus mâinile în sus și în jos pe spatele ei, mângâindu-mă mai mult decât pe ea. „Și nu te-am urât. Nu te-aș putea urî niciodată.” Fața ei s-a înmuiat, chiar dacă doar puțin. Mi-a adus ușurare. „Nici eu nu eram un înger, iubire. Te-am tratat ca un rahat. A spus lucruri pe care n-ar fi trebuit și pe care nu le-am spus niciodată. Am fost rău cu tine.” Mâinile mele s-au închis în jurul materialului cămășii ei. „Și urăsc că am fost.”

Adalyn m-a eliberat atunci. Făcu un pas înapoi, iar absența ei se simți ca un pumn în intestin.

— În regulă, a spus ea, luându-mă prin surprindere. „Ai avut motive întemeiate să faci toate astea.”

Mi-a căzut stomacul cu o oarecare ușurare, pentru că ea nu fugea de mine, ci și cu ceva ce nu-mi plăcea. De ce nu a fost strânsă în brațele mele? De ce se îndepărta fizic de mine?

„Am meritat, sincer. Ceea ce contează acum este că m-ai iertat.”

M-am simțit palid. A meritat-o? „Adalyn...”

„O să alerg la toaletă, bine? Mă întorc imediat ca să putem mânca.” Ea s-a făcut să zâmbească. „Mer de foame și am impresia că lasagna ar fi putut ieși chiar din cartea de rețete a *Nonnei* .”

A facut. Era ragù-ul pe care l-a pregătit când eram copil.

Dar înainte de a putea rosti un cuvânt, ea se îndepărta, iar eu o priveam plecând. Am pornit după ea, apoi m-am oprit. I-aș acorda momentul de care avea atât de clar nevoie.

Pe insulă, telefonul meu a sunat cu o notificare.

Un e-mail de la Liam.

Am început să dau jos aparatul, dar ceva mi-a atras atenția. Flăcări din Miami.

L-am deblocat și am deschis e-mailul.

De la: liam.acrey@zmail.com

Către: c.caldani13@zmail.com

Subiect: interesul Miami Flames

C – Îți amintești că am pus niște cercetași pentru a răspândi vestea că a existat un interes MLS pentru tine? Nu mai este un zvon. The Flames par să caute un nume mare pentru director sportiv. Cercetașii susțin că fie pentru a remedia mizeria media (link de mai jos), fie pentru a încasa atenția. Cred că este altceva. Oricum, bani mari. Interesat?

L.

PS: RBC devine neliniștit, aveți până la sfârșitul lunii octombrie să vă decideți. Încetează să mai fii un ticălos și ia-o.

Am dat imediat click pe link.

S-a deschis un videoclip, care a început fără ca eu să apăs pe Play.

O femeie a intrat în ceea ce părea Stadionul Flăcărilor, călcându-și drumul spre una dintre acele mascote în formă de pasăre. Cineva a spus: „Înregistrezi asta?” Și camera s-a apropiat mai mult, surprinzându-i pe deplin fața.

Tot sângele din fața mea s-a repezit în picioarele mele.

Adalyn.

Apoi mi s-a repezit înapoi în cap, făcându-mă să văd roșu.

"Ce dracu."

CAPITOLUL Douăzeci și opt

Adalyn

Când m-am întors în bucătărie, am găsit un Cameron foarte diferit de cel pe care îl lăsasem acolo.

Acesta nu mă privea cu toată acea moliciune și vulnerabilitate care mă făcuse să mă doară pieptul. Cameron ăsta era nebun. Supărat.

Deconcertat.

— Adalyn, spuse el. Asta a fost tot. Doar numele meu.

M-am oprit. Privirea mea a cutreierat fața lui, atitudinea lui, bucătărie, căutând o explicație. Făcusem eu ceva să provoace asta? Cu câteva minute în urmă, am alergat în brațele lui pentru că nu mă puteam abține. Pentru că mă simțeam atât de oribil la ideea de a fi folosit ceva atât de dureros împotriva lui, încât m-aș fi spart în două dacă nu m-aș fi asigurat că știa cât de rău îmi pare. Cu câteva minute în urmă, îmi spunea dragoste și îmi spunea că urâse să fie rău cu mine în trecut. Cameron nu știa că eram obișnuit să nu fiu dorit pe alocuri, eram obișnuit să mă impun în viața și situațiile oamenilor, cu doar câteva excepții precum Matthew sau mama.

Cameron și-a ridicat brațul, făcându-mă să observ telefonul pe care îl ținea în pumn. — Ce-i asta, a spus el, fără să formuleze nici măcar întrebarea.

O nanosecundă a fost tot ce mi-a luat. Doar o privire.

Mă pregăteam mental pentru asta, pentru ca el să afle, încă de la acea conversație cu Diane și Gabriel. După ce am aflat că Cameron nu știa despre asta și se pare că nu fusese suficient de curios să mă caute pe google. Dar, mai ales, îmi era frică de acest moment în ultimele săptămâni. Zile. Atârna deasupra capului meu. Știam că Cameron avea să-l vadă în cele din urmă.

Dar asta nu însemna că fusesem gata.

Toată căldura din corpul meu m-a părăsit și eram sigur că am clătinat un pas mic în lateral, pentru că furtuna de emoții din ochii lui Cameron a clătinat pentru o clipă. S-a întins spre mine.

Mi-am lărgit poziţia. Am clătinat din cap și mi-am spus să stau drept. Ce le-a spus Cameron fetelor? Soldat în continuare.

„Cred că este evident din clip”, i-am spus. „Ai urmărit totul?”

A scos o expirație aspră. "Nu înțeleg."

Nici eu n-am făcut-o. Nu am înțeles de ce era atât de supărat, cu excepția cazului în care poate că nu ură să fie lăsat în întuneric sau prins cu garda jos. Poate că s-a simțit trădat de faptul că nu i-am spus că se plimba cu o bombă PR. La urma urmei, eram un meme, un clip viral de treizeci de

secunde, o față folosită pentru a vinde băuturi energizante. Alege divertismentul decât demnitatea. Eram fiecare lucru de care fugea.

„Nu e nimic de înțeles”, am spus.

„Explică-mi oricum videoclipul”, a rugat el, iar acum îl auzeam în vocea lui. Cât de rănit era. Cât de frustrat. "Vă rog."

Mi-am ferit privirea. „Ce clip ai văzut? Remixul techno? Sau cel cu muzica clasica? Sau poate ai văzut unul dintre dansurile coregrafiate sau reinterpretarea teatrală a audio. Oamenii sunt cu adevărat talentați în zilele noastre.” am ridicat din umeri. „Sau poate ai văzut anunțul cu fața mea. Sunt sigur că apare sub hashtag-ul meu până acum.”

— Există o reclamă, spuse Cameron foarte încet. De parcă nici n-ar putea vorbi. „Cu fața ta?”

Mi s-a răsucit stomacul. Eram destul de sigur că voi fi rău, dar am reușit să dau din cap.

A urmat o lungă tăcere până când Cameron a vorbit din nou. "Ce a facut el?"

Mi-am simțit sprâncenele răsucindu-se, ochii mi se îngustau de îndoială. Aceasta fusese aceeași întrebare pe care o pusese mama. „Nu a făcut nimic. Nu a fost vina lui Sparkles sau a lui Paul. Am făcut asta."

Încă o dată, Cameron nu a rostit nici măcar un cuvânt pentru ceea ce părea a fi o eternitate. De aceea, probabil, ochii mei și-au găsit drumul înapoi la el. Fata lui. Părea atât de complet pierdut. Neajutorat. Am urât să pun asta acolo. „Nu întrebam despre mascota. Vorbeam despre tatăl tău. El este proprietarul clubului. Ce a făcut în privința asta?”

Am clipit la el. El știa deja asta. „Tatăl meu m-a trimis aici.” Expresia lui Cameron se întări. Am bâjbâit cu mâinile. „Clipul a devenit viral în mai puțin de o zi.” Am arătat spre telefon în timp ce acesta se odihnea acolo, în pumnul lui. „Am fost o problemă de PR pentru club. La naiba, am fost o problemă pentru el, așa că am fost trimis aici, cu o misiune.”

Toată acea furie s-a dizolvat. „Nu spune asta.”

"Spune ce?"

„Că ești o problemă.” Glasul i se sparse. — Nu ești o problemă, Adalyn.

Acei gardieni pe care îi neglijasem în ultimele zile s-au angajat, venind cu forță. — Nu te preface că nu m-ai văzut niciodată ca pe o problemă, Cameron. Cuvintele mele nu au fost dure sau acuzatoare. Pur și simplu spuneam un fapt. Și nu am fost supărat sau supărat din cauza asta. Am înțeles de ce a făcut-o. Dar asta nu însemna că am putut să stau aici și să-l ascult luându-mi partea când nu existau astfel de părți în asta. „Ce ai fi făcut în locul lui, nu? Nu ai vrea să protejezi echipa? Franciza? Imperiul pe care l-a construit? Numele lui propriu? Pentru că aș face-o. Am pus în pericol toate acele lucruri. Eram o glumă - încă sunt, de altfel. Deci, într-adevăr, ce ai fi făcut în schimb?”

„Hristoase, Adalyn”, a spus el. „Te-aș fi protejat. Nu altceva. Aș fi făcut orice pentru a te proteja.”

Cuvintele lui s-au ciocnit împotriva mea cu atâta forță încât am crezut că m-aș putea împiedica înapoi. Am sprijinit o mână pe spatele unui scaun. „Și cum ai fi făcut asta, Cameron? Mergi din uşă în uşă, spunând fiecăruia care urmăreşte să se oprească? Să le smulg telefoanele din mâini și să le lovească de podea? Sau poate strigând la presă să nu-mi acorde nicio atenție și să se concentreze pe sezonul neșocant de lipsit de strălucire pe care îl avea în schimb echipa? Sau-"

— Da, interveni el. Și singurul cuvânt a fost suspendat în aer pentru ceea ce părea o eternitate. „Aș fi făcut toate aceste lucruri.” A traversat distanța care ne desparte. „Aș fi făcut orice aș fi putut.”

Următoarea mea respirație nu a intrat. Sau afară.

Mâinile lui Cameron au trecut în jurul feței mele, contactul pielii lui cu a mea amețitor, copleșitor într-un fel pe care nu eram pregătit să-l procesez în acel moment. Dar o modalitate la care nu voiam să renunț. Nu încă. M-am aplecat în atingerea lui.

„Aș fi făcut tot ce-mi stătea în putință pentru a te proteja." Degetele lui m-au periat pe obraji și, pe cât de furios, pe cât mai părea, vocea lui era atât de blândă, atât de blândă. „Internetul te hărțuia, așa că aș fi încercat să repar asta. Și nu te-aș fi tratat niciodată, la naiba, ca pe o problemă și nu te-aș fi dat deoparte ca să te scot din cale.

Pieptul îmi tremura în acest moment și orice credeam că simțeam a dispărut, transformându-se în rănire. O rană pe care nu mi-am dorit-o acolo, dar pe care nu m-am putut ajuta. — Dar și tu ai vrut să plec de aici. Și nu te învinovățesc. Nu sunt supărat sau supărat." Mi s-a strâns gâtul. „Când am ajuns în Green Oak, am fost un inconvenient pentru tine și ai vrut să mă dai afară. Și nu sunt fără vină, dar asta nu este atât de diferit de ceea ce a făcut tatăl meu."

Un sunet sugrumat l-a părăsit, fruntea căzând pe a mea. Mâinile mi s-au ridicat și mi-am înfășurat degetele în jurul încheieturilor lui. Arătându-i că îl vreau exact acolo unde era. „Mi-ar fi păsat, dragă. Și o să-ți arăt, bine?"

Nu-mi puteam imagina cum, dar i-am dat un mic semn din cap.

Cameron părea să respire puțin mai ușor. „Nu sunt tatăl tău și nu-l cunosc cu adevărat. Dar asta nu-i... Capul lui clătină împotriva mea. „Urăsc ceea ce a făcut. Reacția lui." Mâinile lui s-au mișcat pe obrajii mei, așezându-se pe părțile laterale ale gâtului meu. „Și dacă crezi că nu sunt suficient de încăpățânat să merg ușă cu ușă, zdrobind telefoanele de pământ, atunci m-ai înțeles greșit."

A izbucnit o pufătură ciudată de aer, dar nu mi-am putut da seama dacă era un suspine sau un râs. Probabil nici unul. Pentru că asta a fost prea mult. A fost prea intens. Și nu credeam că am instrumentele să o procesez. Mi-aș fi dorit să-mi pot ține ochii închiși până când totul greu și complicat din interiorul pieptului meu a dispărut. Nu am vrut să dau timpul înapoi și să nu am această conversație, pentru că întotdeauna fusese menită să aibă loc, dar mi-aș fi dorit să pot apărea magic în pat și să o fac tot restul nopții. Treziți-vă mâine, îngropat în cuvertura camerei de oaspeți a lui Cameron.

Și, desigur, acest bărbat care încă îmi ținea fața între mâini de parcă viața lui depindea de asta, părea să-mi citească cumva gândurile, pentru că eram ridicat fără cuvinte de pe pământ și apoi, eram depus în moale și pluș. perne de canapea. Am oftat, pe jumătate fericit că mi s-a îndeplinit dorința și pe jumătate trist că asta însemna că pleacă. Dar apoi, un corp mare s-a ondulat de-a lungul al meu și ceea ce știam că era brațul lui Cameron mi-a venit în jurul mijlocului, s-a îndoit peste talie și m-a târât la pieptul lui.

„Știu că urăști să fii purtat peste tot", a spus el în părul meu. „Dar m-am oprit toată noaptea. Poate toată săptămâna."

O avalanșă de sentimente contradictorii s-a răsculat și s-a ciocnit în mine în timp ce îmi îngropam mâinile între corpurile noastre, lăsând palmele să cadă pe pieptul lui și fruntea să-mi sprijine bărbia lui. „Nu îl urăsc."

Chiar nu am făcut-o. I-am rezistat – lui – pentru că îmi plăcea prea mult să fiu în brațele lui Cameron. Suficient ca să-mi amintesc că Green Oak era o bulă și mă aștepta o viață în Miami. Una la care mă luptasem din greu să mă întorc, dar începea să simt că nu-i mai aparțin. Nu cum credeam că am făcut-o.

Și unde m-a lăsat asta? Unde ne-a lăsat asta?

Ne-am petrecut noaptea pe canapea.

Sau așa credeam eu. Acum că clipeam în spațiul gol de lângă mine, nu eram exact sigur dacă dormisem singur.

Willow își scoase capul de sub canapea. Singurul avertisment pe care mi l-a dat a fost un mieunat înainte de a se ghemui în poala mea. Am mângâiat-o după urechi, exact așa cum aflasem că îi plăcea, întrebându-mă cât era ceasul, dar fără să vreau să las siguranța canapelei sau a păturii înfășurate strâns în jurul meu.

Îmi imaginasem totul? Aseară fusese un vis?

Mi-am lăsat mâna într-o parte și am simțit perna încă caldă.

Așa că nu mi-aș fi putut imagina pe Cameron dormind lângă mine.

Nu mi-am imaginat senzația mâinilor mele alunecând sub cămașa lui, sau senzația pielii lui netedă și caldă sub degetele mele. Nu mi-am imaginat că mâinile lui se mișcă în jurul meu și își găsesc un loc pe spatele meu. Sau cum degetele lui se strecuraseră sub talia blugilor mei și cum fredonase adânc în gât. Pleoapele mi s-au închis, respirația îmi ieși din mine într-o explozie.

Nu e de mirare că m-am trezit trezit. Nu, nu a fost un cuvânt pe care l-aș folosi pentru ceea ce mă simțeam.

Excitat. Asta eram. Fierbinte. Și deranjat. Și aprins. Și nici măcar nu era aici acum.

Mi-am redeschis ochii la privirea bicoloră a lui Willow. S-a uitat la mine și apoi a scos un sunet pe care l-am interpretat ca *gândurile tale sunt prea tare și încerc să dorm* .

„Îmi pare rău, fată", i-am spus, trecându-mi încă o dată degetele peste cap. M-am încruntat, mi-a trecut ceva prin minte. „Hmm. Nu am fost niciodată atât de frustrat sexual până acum, așa că încerc să mă descurc."

Din bucătărie se auzi un chicot adânc.

Partea superioară a corpului mi-a răsărit. Capul mi s-a rotit în direcția sunetului.

Cameron stătea sprijinit de insulă, mângâindu-l pe Pierogi cu o mână și ținând o cană cu cealaltă. Pe chipul lui era un rânjet imens. „Bună dimineața și ție, iubire."

Uf.

M-am lăsat să cad pe spate, dispărând din ochii lui în spate spatele canapelei. Mi-am dus mâinile la față și mi-am întors un geamăt. Nu era ceva ce Cameron trebuia să audă.

Capul i-a reapărut deasupra canapelei. S-a sprijinit de margine cu coatele, tot cu cel mai încrezut zâmbet cunoscut de om.

„Nu lăsa să-ți ajungă la cap", am spus, ocupandu-mi mâinile cu blana lui Willow. Încercarea de a fi ocazional. „Gândește-te la asta ca la... lemn de dimineață. Dar pentru fete. Complet fără legătură cu tine. Doar s-a intamplat." Am clătinat din cap. „Frustrarea sexuală este obișnuită."

De data asta a scos un râs. — Sigur, spuse el. „Numai că amândoi știm că am fost tot eu. De fapt, ar fi ușor să dovedești cât de mult." Și exact când îmi arcuiam o sprânceană, el ridica un braț și își flecta bicepșii. "Vedea?"

I-am iubit brațele. În mod special flexat așa. Am scos un pufnit. „Serios", am întrebat. „Ce ești, zece?"

Cameron se îndreptă. Și într-o mișcare rapidă pe care nu aș fi așteptat-o niciodată, și-a scos cămașa.

Gura mi s-a închis. Toată fața mi s-a încălzit. Încălzit. Nici nu avea nevoie să se îndoaie. am înghițit. Greu. Eram mai excitat ca niciodată. „Tot uit cât de mult îți place să câștigi", am spus pe sub răsuflarea mea.

— Nu, spuse el, cu buzele întinzându-se mai sus. „Îmi tot dai motive să joc un joc mai greu și mai lung, dragă.”

Mi s-au întors rămășițe din noaptea trecută, nu din el și eu pe canapea, ci conversația noastră. Felul în care dezvăluise atât de multe piese cruciale pentru a ne înțelege reciproc. A fost intens, dar a fost și nevoie. În acest moment, m-am simțit mai aproape de Cameron decât de oricine altcineva. Se dezvelise pentru mine și știam cât de greu îi fusese. M-a făcut să mă simt îngrozitor că nu am făcut la fel. Nu in totalitate. Dar cum aș fi putut să-i spun toate lucrurile care m-au condus la cea mai mare greșeală a mea? Încă îmi era teamă că Cameron mă va privi altfel. Așa cum au făcut-o tatăl meu sau David. Eram îngrozit.

De parcă mi-ar fi simțit bătălia interioară, ușurința lui Cameron a dispărut și s-a întors de la mine.

Privirea mea l-a urmărit în timp ce a traversat spațiul până la capătul îndepărtat al sufrageria, mușchii sculptați dansând pe spatele lui și scoțându-mi fiecare gând rațional din cap cu fiecare pas pe care îl făcea. Cameron a îngenuncheat, dispărând din vederea mea pentru o secundă și apărând din nou ținând un covoraș. A fost The Mat. Ceea ce însemna că era timpul Yoga. Mi-a plăcut Yoga Time. Era momentul în care puteam să-l privesc deschis.

„Astăzi ai dezactivat”, a spus Cameron, aruncându-mi o privire plină de cunoștință. — Dar mâine vii alături de mine. Expresia lui deveni serioasă. „Vreau să încerci și tu să meditezi. Nu sunt în cea mai bună poziție să dau prelegeri nimănui, Dumnezeu știe că am probleme de analizat, dar cred că te va ajuta. Cu acele explozii de anxietate pe care le experimentezi.”

„Atacuri mele de panică.”

"Da." Mi-a dat din cap. „Nu le va repara. Am învățat că terapia este cheia pentru asta. Dar nu sunt terapeut și nu sunt al tău... El a încetat, iar inima mi-a sărit o bătaie. „Este un început. Pași de copil, da?” I-am dat din cap, iar el a expirat, de parcă uşurat că l-am lăsat să încerce să ajute. Dumnezeu. Acest om. "Bun. Vă voi ghida prin elementele de bază. Mâine. În cel mai rău caz, antrenamentul îți va lua mintea de la lucruri pentru un pic.”

L-am privit derulând covorașul. Pe chipul lui era o expresie îngrijorată. Nu mi-a plăcut acolo. „Cred că va trebui să porți o cămașă atunci”, i-am spus. „Nu cred că mintea mea se va putea relaxa altfel.”

Mi-a zâmbit oarecum, de parcă ar fi vrut să-mi spună că a apreciat că încerc să-i uşurez starea de spirit. Dar încruntarea a rămas acolo.

„Cameron?” Am spus. S-a oprit din ceea ce făcea pentru a se uita la mine. „Nu ar trebui să-ți faci atâtea griji. Vreau să încerc yoga și meditația. Cu tine. Dar eu... sunt bine. În cea mai mare parte, cred. După noaptea trecută, nu vreau să simți că trebuie să rezolvi lucrurile pentru mine. Mă descurc bine pe cont propriu de mult timp.”

„Știu”, a răspuns el simplu. „Încep să înțeleg cât timp.” Emoția din ochii lui părea să se învețe, făcându-i să pară la fel de verzi ca întotdeauna. Nu puteam să mă uit în altă parte. "Eu nu intenționează să-ți ucidă dragonii pentru tine. Nu pentru că nu vreau, crede-mă, vreau. Dar pentru că ai urî asta și nu ai nevoie de mine.

Presiunea mi s-a repezit în fundul ochilor. Și s-a întâmplat ceva ciudat. Ceva în mijlocul pieptului meu. Un fluturat pe care nu l-am înțeles. Dor de acele lucruri pe care tocmai le spusese că nu am nevoie sau nu le doresc.

Pe chipul lui Cameron i-a străbătut o emoție și, din felul în care și-a lărgit poziția, mi-am dat seama că se împiedica să vină în calea mea. Și-a dres glasul. — Josie vine să te ia într-o oră, nu?

Dreapta. „Timpul fetelor, da.”

Cameron se uită o clipă la picioarele lui. „Am rugat-o să te lase înapoi după prânz. Și i-am făcut să promită că va ajunge la timp, așa că te voi întoarce curând. Am plănuit ceva pentru tine. Este ok?"

Așa că te-aș primi înapoi în curând . Fluitul ciudat se agită. "Desigur."

Ușurarea din fața lui era atât de clară încât m-a făcut să fac o pauză.

Crezuse că voi spune nu.

— Mai bine mă duc atunci la duș, am spus, întorcându-mă. Am făcut doi pași înainte de a mă întoarce. Cameron încă se uita la mine. Nu se mișcase. „Nu l-aș urî, știi?” I-am spus, iar el s-a încruntat. „Nu aș urî dacă tu ai fi cel care îmi ucizi dragonii pentru mine.”

CAPITOLUL Douăzeci și nouă

Adalyn

„ Ești sigur că te descurci bine?”

Am dat din cap, fără să îndrăznesc să-mi ridic privirea de pe cărare.

„Aproape am ajuns”, a adăugat Cameron. L-am simțit apropiindu-se de mine. Mergea în spatele meu, atingându-mi din când în când spatele sau umărul, de parcă ar fi știut că ne apropiem de o stâncă mai mare sau de un loc mai mic de pe potecă. Și-a pus palma pe partea mică a spatelui meu, vocea lui căzând aproape de urechea mea. „Te descurci grozav.”

Mi-a ieșit răsuflarea din mine și cuvintele mi-au ieșit confuze. „Doar merg pe jos.” Mâna lui s-a mișcat în sus, făcându-și drum în jurul taliei mele și a strâns-o. A trebuit să înghit înainte de a continua: „Aceasta nu este nici măcar o drumeție sau o plimbare. Este mai degrabă ca un str...” Maxilarul lui m-a periat pe obraz, deraiindu-mi șirul gândurilor.

"Spuneai?" murmură el. Și când nu am spus nimic, a chicotit. Sunetul întunecat și bogat a călătorit direct în intestine. Poate chiar mai jos de atât. „Ești obosit sau rănit?”

"Ce?" M-am încruntat, realizând că m-am oprit. Oh. Dreapta. Am reluat mersul. "Sunt bine. Și înainte să ceri sau să oferi, nici eu nu trebuie să fiu purtată ca o prințesă.” Nu că m-ar deranja, sincer. Nu am fost un mare fan al... asta.

„Un bărbat încă mai poate spera”, a spus el, lăsându-și brațul să cadă și așteptând ca eu să preiau din nou conducerea.

Înainte de a accepta oferta, am accelerat, sau mai bine zis, am reluat ritmul moderat pe care îl ținusem în ultimele douăzeci de minute. Cu chicotul lui Cameron în spate, am încercat tot posibilul să-mi păstrez concentrarea pe cale. Pe picioarele mele. Pe bătăile din ce în ce mai rapide ale inimii mele care nu aveau absolut nimic de-a face cu efortul.

„Deci...” am început, aruncând o privire înapoi la el peste umăr. Greşeală. Acea lână verde-mușchi pe care o purta îi făcea ochii să treacă ca smaraldele. Am clătinat din cap. Nu am comparat niciodată ochii nimănui cu pietre prețioase până acum. „Deci eu, hmm, am crezut că nu ar trebui să mergi într-o excursie când soarele va apus în curând?”

„Piciorul tău nu era pregătit pentru o excursie”, a spus Cameron.

M-am încruntat la poteca din fața mea. „Deci ce facem atunci?”

„Următorul cel mai bun lucru.”

Buzele mele strânse, gata să mă plâng că el este atât de criptic, dar apoi, brațul lui s-a șerpuit din nou în jurul corpului meu și m-a ghidat spre stânga.

Uf, mirosea atât de bine, atât de lemnos și proaspăt și pur și simplu absolut uimitor, încât nu m-am putut abține să nu-l miros. l-am adulmecat. La fel cum au făcut Willow sau Pierogi. Și Cameron, care nu ratase reacția mea, a scos un zumzet.

De parcă acel sunet profund și gutural nu ar fi fost suficient, i-a căzut capul și a spus: „Îmi este deosebit de greu să-mi țin mâinile de pe tine". M-am oprit pentru o clipă, incapabil să procesez senzația de barbotare care se formează între stomac și piept. Ne-a mutat înainte. „Este să te văd în toate hainele astea pe care le-am luat pentru tine."

Un nou val de căldură a urcat pe fața mea. Dar... m-am simțit bine. Nu. M-am simțit grozav. A auzi cuvintele lui, mărturisirea lui, mi-a adus un fel de plăcere pe care nu o mai simțisem niciodată. Poate de aceea am simțit nevoia să-l întreb. Pentru a înțelege pe deplin. M-am aruncat o privire la mine. „Dar eu sunt în straturi", am croiit. Acest lucru nu ar putea fi atât de atractiv. Sau atrăgătoare. „Sunt versiunea în aer liber a unei cepe. ai insistat. Cum poți găsi asta... atractiv?"

Cameron scoase un chicotit întunecat. „Ar fi atât de îngrozitor dacă să fiu cald și în siguranță mă face greu?"

Sângele mi-a căzut în jos.

Mi-au cedat picioarele. M-am legănat împotriva lui exact când celălalt braț al lui a venit în jurul meu, asigurându-mă de lângă el cu un mormăit.

Ar fi atât de groaznic dacă să fiu cald și în siguranță mă face greu?

Ceva ciudat se întâmpla cu corpul meu. Tremura, tremura ca răspuns la cuvintele lui. Am început să mă întorc, simțind nevoia să-i văd fața după ce tocmai spusese.

Dar ceva în fața noastră m-a făcut să mă opresc.

„Cameron?" Am clipit, întrebându-mă cum de ratasem ceea ce era înaintea noastră. "Ce-i asta?"

Chiar a fost cea mai stupidă întrebare pe care am putut-o pune. Dar dacă bărbatul care îmi susține în prezent toată greutatea pe piept a fost de acord, nu a spus asta. „Privim stelele în seara asta." A mers înaintea mea și mi-a arătat spre dreapta. „Cortul este o măsură de precauție. Doar în cazul în care ți se face prea frig și vrei să te strecori pentru un minut. Am lăsat mai devreme astăzi câteva pături și un termos înăuntru. Dar nu stăm în camping toată noaptea." Cameron s-a întors să mă privească și mi-a zâmbit. „Suntem parcați la doar cincisprezece minute distanță, așa că ne putem întoarce oricând doriți."

Privim stelele în seara asta .

Pieptul mi s-a strâns, strângându-mi interiorul. „Tu..." Cuvântul a ieșit atât de stâncos încât a trebuit să-mi dresez glasul. „Ai venit mai devreme să aranjezi asta? De aceea nu erai acasă când Josie m-a lăsat?

Capul lui Cameron se înclină într-o parte, fălcile lui strângându-se. Ceva îi străbătu expresia. Prea repede ca să prind.

"Ce s-a întâmplat?" Am soptit.

„Nici un singur lucru nu este în neregulă acum." Și-a întins mâna, întinzând acele cinci degete lungi de care eram obsedat. "Vino aici."

Fără ezitare, am străbătut scurtul spațiu care ne despărțea. M-am uitat la mâna lui în timp ce plutea în aer, așteptându-mă. Pentru S.U.A. Și când l-am luat, am simțit atingerea pielii lui adânc în intestine. Ceva s-a schimbat în acel moment, l-am putut simți. Simți că se mișcă. Cameron m-a ghidat mai aproape de cort, eliberându-mi mâna pentru a pune jos rucsacul pe care îl căra. A scos și a desfășurat o pătură groasă, așezând-o pe pământ, apoi a scos din cort o versiune în aer liber a ceea ce aș considera un coș de picnic. În cele din urmă, se aşează pe o parte a păturii, întinzându-şi picioarele.

Când și-a ridicat privirea spre mine, cu un zâmbet lent pe buze, mi-am dat seama că nu m-am mișcat. Mi-a tras în jos de tivul jachetei, gura lui cedând complet loc acelui rânjet pe care l-am iubit atât de mult. Dar tot nu m-am mișcat.

— Dragă, îl mustră el, cu amuzamentul dansând în voce. „Dacă nu renunți să mă privești așa, nu pot să promit că te voi lăsa să vezi o singură stea în seara asta."

Promite-mi , am vrut să spun. *Promite că nu vei face. Promite că ești tot ce voi vedea în seara asta* . Dar nu am făcut-o. M-am alăturat lui pe pătură, cu inima bătând cu putere de anticipare și... posibilitate. Da, trebuia să fie asta care mă făcea fără suflare. Un recipient cald a fost așezat ușor în mâinile mele, iar când mi-am ridicat privirea, ochii lui Cameron erau ațintiți asupra mea. Expresia lui era moale și dură, deodată.

„Mulțumesc", am șoptit.

Răspunsul lui Cameron a fost o înclinare a capului în direcția poala mea. Termosul. L-am ridicat și am luat o înghițitură provizorie, gustând cacao și lapte. Căldura a crescut prin mine, parțial din cauza băuturii, dar mai ales din cauza bărbatului de lângă mine. Mi-am pus ochii la orizont în fața noastră, pe linia trasată de terenul în pantă și cum soarele aproape dispăruse în spatele lui.

„Nu știu ce să spun", i-am spus sincer, aruncând o privire în lateral și descoperind că nu încetase să mă privească. „Nu sunt obișnuit cu... asta." Știam că Cameron a înțeles că nu vorbesc despre în aer liber, sau priveliști, sau băuturi calde și pături groase. Probabil de aceea m-am întors să privesc cerul care se întuneca. În curând, punctele de lumină împrăștiate aveau să treacă la viață deasupra noastră. „Soarele nu a apus încă pe deplin și deja este atât de frumos. Nu mă așteptam la asta."

„Este într-adevăr frumos", a fost de acord el și, dragă Doamne, i-am simțit ochii pe mine. „Mi-ai dat ideea, știi."

m-am încruntat. "Cum?"

„Noaptea la lac", a răspuns el cu un chicotit scăzut. „Stai întins pe spate, acoperit cu rahat de capră și te uitai la stele. Nu te-ai încruntat sau tresărit de durere, ai fost înfricoșată pentru o clipă." M-am uitat la el, l-am găsit clătinând din cap. „Nu văzusem niciodată acea expresie de pe fața ta. Și realizarea cât de frumos arătai și cât de revoltător te-am dorit chiar atunci m-a atacat. M-a prins atât de neprevăzut încât nici nu am putut vorbi." Maxilarul i s-a încleștat. „Și apoi ai înrăutățit situația."

Cuvintele m-au lăsat cu o expirație stâncoasă. "Am facut?"

„Trebuia să intri în lac și să scoți nenorocitul de capră aia din apă de parcă viața ta depindea de el", a râs Cameron cu un râs fără umor. „Tu, cu tocuri și un costum al naibii, eu..." Îl părăsi o pufătură de aer. „Doamne, n-am fost niciodată mai șocat și încântat în toată viața mea." I-a lucrat gâtul. „Cred că o parte din mine a decis în acea noapte că te voi duce aici."

Mi-am adus termosul din nou la buze, dorind ca inima mea să se liniștească, să nu mai bată tabăle pe tâmple și să mă lase să mă bucur de liniștea acestui loc uimitor. Dar cuvintele lui Cameron mi-au tot răsunat în cap. Greutatea lor și ceea ce se află între ele. Între noi.

Pleoapele mi-au clătinat o clipă și înainte să-mi dau seama ce spun, cuvintele mă părăseau. „Ce urmează pentru tine, Cam?"

A fost zgomotul audibil din gâtul lui care m-a făcut să-mi dau seama că îi spuneam Cam și nu Cameron. „Nu știu", a răspuns el și am putut auzi sinceritatea din vocea lui. De asemenea, aș putea spune că a existat un indiciu de... frică, poate. De incertitudine. „Este un concert de expert pe masă, la Londra. Nu vreau."

De ce? Voiam sa intreb. *Nu pleci din SUA atunci?* Dar nu știam dacă am avut curajul să-l întreb asta. O parte din mine nu a vrut să audă răspunsul. Nu am vrut să plece, dar a fost nedrept. Pentru că nici eu nu stăteam în Green Oak. Plecam curând.

Trupul lui Cameron s-a mișcat pe pătură, apropiindu-se de mine. Tremuram din nou, dar nu pentru că îmi era frig și cred că Cameron știa asta. „Aștept cu nerăbdare să te întorci acasă?" el a intrebat.

"Nu știu." M-am uitat în jos la picioarele mele. *Acasă* . „M-am gândit că mă voi bucura când toată treaba se va sfârși și mă voi putea întoarce la viața mea. Dar eu... E ciudat. Nu m-am simțit niciodată că nu fac parte din Miami Flames, dar cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât devin mai detașat. De parcă n-aș fi fost niciodată parte din ei. Nu chiar."

Palma lui Cameron s-a așezat pe coapsa mea, greutatea și căldura pătrunzând prin țesătura groasă a pantalonilor pe care insistase să-i port. El a strâns, degetele acelea lungi strângându-mă pe pielea mea într-un mod care m-a făcut să cred – să-mi doresc – că făcea mai mult decât atât.

„Întotdeauna am visat să fiu șeful clubului într-o zi", m-am auzit mărturisind. „Știi, ia locul tatălui meu. Poate de aceea nu am ezitat să vin aici. A fost o modalitate de a mă răscumpăra și de a-i câștiga respectul înapoi după ce l-am făcut de rușine." Cuvintele pe care l-am auzit pe David în acea zi s-au întors. „Deși, nu cred că tatăl meu a crezut vreodată pe deplin în mine. Și cred că i-am dovedit că are dreptate."

— Încetează, a spus Cameron din partea mea. „Nu mai justifica fiecare persoană care te tratează ca un gunoi." Sprâncenele i s-au încruntat, iar când buzele i s-au întredeschis, am știut întrebarea care ieșea din ele. „Ce s-a întâmplat, iubire?" m-a întrebat el, cu vocea moale. „Ce ți s-a făcut ca să spargi așa?"

Pauză.

M-am rupt, nu-i așa?

Da. Nu a fost nicio întrebare.

Sângele mi-a năvălit în cap la amintirile împrăștiate din acea zi, clipul, dar mai ales, cu reacția lui Cameron la vizionarea ei. Cuvintele lui.

Aș fi făcut tot ce mi-a stat în putere pentru a te proteja .

„Nu mi s-a făcut nimic." M-am împiedicat de cuvintele mele, simțindu-mi mâinile tremurând și punând termosul lângă șoldul meu. „Sunt singurul responsabil pentru acțiunile mele și a crede altfel ar fi o prostie. Și imatur." Am clătinat din cap. „Ceea ce s-a întâmplat nu merită să pierzi această noapte frumoasă cu tine."

Palma lui Cameron s-a ridicat de pe coapsa mea și a aterizat pe ceafă. Degetele lui au alunecat în părul meu. Mi-a înclinat capul ca să mă uit la el. „Lasă-mă să fiu judecătorul a ceea ce merită timpul meu", mi-a spus el, toată acea moliciune dispărând.

Și am putut vedea asta în ochii lui, limpede ca ziua. *Mi-ar fi păsat. Spune-mi. Aveţi încredere în mine* .

Așa că cuvintele mi-au rostogolit de pe limbă. „Fostul meu, David, a mințit. Folosindu-mă. Și tatăl meu făcuse parte din asta."

Ochii lui Cameron s-au întunecat de o furie care mi-a amintit de noaptea trecută, de reacția lui când a văzut clipul stupid. Pentru o secundă, am crezut că mă va elibera, că se va îndepărta, dar, în schimb, atingerea lui s-a transformat mai posesiv, mai intenționat, pe partea laterală a capului meu. De parcă i-ar fi fost frică că aș merge undeva. Sau poate s-a gândit că mă voi sparge din nou.

„Se pare că nu am fost altceva decât garanție într-o tranzacție comercială", i-am spus. Și Doamne, mi s-a făcut rău la stomac auzind cuvintele. Permițându-mi să mă gândesc la asta pentru

prima dată. Am împins. „David nu a vrut niciodată să se întâlnească cu Adalyn. Și-a dorit doar fiica lui Andrew Underwood. Și tatăl meu a încurajat-o pentru că doar... aveam sens. David era fiul unui partener de afaceri, iar eu eram fiica lui. Aceleași cercuri, aceeași vârstă. El…" Expresia lui Cameron s-a înăsprit și am scos un râs fără umor. „I-a promis lui David o funcție înaltă de conducere în club dacă se căsătorește cu mine. De parcă aș fi un... acțiuni sau posesiuni pe care le schimbi. Sau și mai rău, de parcă nu credea că David – sau oricine – ar face asta fără un fel de motivație sau compensație. Nu știu."

Niciun cuvânt nu a ieșit din bărbatul din fața mea. Singurul lui răspuns a fost o lovitură cu degetul mare pe maxilarul meu. Liniştitor. Încurajator. Totul în timp ce o furtună năvăli în spatele ochilor verzi.

„Tatăl meu nu a greșit", am continuat. „David nu a intenționat niciodată să se căsătorească cu mine. Probabil că nici măcar nu mă întâlnesc, văzând că sunt „frig, plictisitor și uitat în pat". " Am gesticulat în ghilimele de aer. Acestea erau exact cuvintele lui. Și n-ar trebui să-mi pese, dar... am făcut-o. O parte din mine a făcut-o. „De aceea, în momentul în care s-a blocat în poziție, și s-a anunțat, m-a lăsat ca greutatea moartă. „Am ocolit un glonț", a spus el." Un chicotit fără umor m-a părăsit. „Nici nu-mi pot imagina cât de supărat trebuie să fi fost tatăl meu când planul lui nu numai că s-a întors, dar a ajuns să fie stoarcat de David."

Aproape că îmi puteam imagina chipul tatălui meu. Felul în care se contorsiona când ceva nu i-a mers în felul lui. Și ce era mai ciudat, cum putea să fie jucat așa cineva care jucase atât de mulți oameni? Nu puteam să înțeleg.

„Extorcat cum?" întrebă Cameron, făcându-mă să-mi dau seama că eram pierdut în gânduri.

„David a amenințat că va deveni curat dacă tatăl meu îl concediază sau îl retrogradează." Ziua incidentului cu Sparkles fusese petrecerea aniversară și fuseseră băuturi înainte de sărbătoare. Știam ce i-a făcut alcoolul lui David. L-a făcut îngâmfat. Braggy. „L-am auzit pe David. Era atât de fericit, spunându-i toate astea lui... Paul. Sclipici. Își dezvăluia toate secretele mascotei echipei. O pasăre uriașă din poliester. Chiar acolo, în casa scării, unde ar fi putut auzi oricine. De parcă aceasta ar fi o poveste în dulap pe care ai împărtășit-o colegilor tăi în loc de... viața mea."

M-am oprit din vorbit, am avut nevoie de o secundă pentru mine. Concentrându-se pe atingerea lui Cameron.

„M-am simțit atât de incredibil de mic", am continuat, cu vocea ruptă. „Considerat nepotrivit de către David. Incapabil să se ocupe de unul dintre cele mai naturale lucruri din viață de către tatăl meu. Insuficient. Și ce a fost mai rău, m-am simțit trădat de clubul căruia îi dădusem atât de mult. Sparkles fiind cel care ascultă toate astea, a făcut situația mult mai rău într-un mod bizar." Vocea mea tremura din nou. „Așa că, când am văzut pasărea proastă scuturându-și curul în mijlocul tuturor și pe toți cei care reprezentau Miami Flames, nici măcar zece minute mai târziu, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă întreaga mea lume nu ar fi fost întoarsă pe axa ei. , m-am rupt."

Ochii lui Cameron mi-au cutreierat fața, corpul, într-un mod disperat, fără scop. Și când s-au întors în cele din urmă la ai mei, am recunoscut întrebarea din ei. Așa că am dat din cap – cum să nu – și înainte să apuc să clipesc, el mă așeza în poală și mă aducea la pieptul lui.

„Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este să merg spre Paul", am șoptit, iar brațele lui Cameron s-au înconjurat de umerii și talia mea. Mai strâns. La fel de strâns cum am fost ținut vreodată. „Atunci, capul lui Sparkles era la picioarele mele."

Cameron a fredonat adânc în gât, sunetul reverberând asupra corpului meu.

„Nu te-aș învinovăți dacă ai crede că sunt nebun”, m-am auzit spunând. „Văzând că chiar și așa, chiar și după tot ce am auzit, sunt aici, le dovedesc eu. Către el. În loc să-i confrunți.” Vocea mi s-a transformat într-un murmur. „Dar cred că nu sunt atât de curajos. Și tot am încurcat. Urăsc mizerii. De obicei, eu sunt cel care le curăță.”

Acel club era tot ce știam. Viața mea a fost Miami Flames și, prin urmare, tatăl meu. Deci ce altceva aș fi putut face decât să încerc să-i recâștig?

„Vrei să auzi ce cred eu?” întrebă Cameron.

Mi-am închis ochii, mi-am îngropat capul sub bărbia lui, băgându-mi nasul chiar în pieptul lui. Doamne, mi-a plăcut aici. Mi-a plăcut cât de solid se simțea pe pielea mea. Cât de sigur. Nu am vrut să pierd asta. „Nu, chiar nu vreau. Dar știu și că oricum o să-mi spui.”

O respirație scurtă mi-a căzut pe tâmplă și, pentru o clipă, mi s-a instalat panica în stomac la tăcerea lui. Îmi păsa ce credea Cameron despre mine. Îmi păsa cum se simțea și cum mă vedea. Mi-a păsat prea mult și mi-am dat seama acum că nu era ceva nou. O parte din mine îi păsa întotdeauna.

„Cred”, a spus el în cele din urmă, mâna lui luându-mi brusc fața și ridicându-mi bărbia în sus. „Că pentru cineva care justifică mereu comportamentul de rahat al altora, ești extrem de dur cu tine însuți.” Verdele ochilor i s-a întunecat, iar limba i-a trecut peste buza de jos, de parcă s-ar fi pregătit pentru ceea ce urma. „Cred că te-ai străduit atât de mult ca să te ții sub control, atât de stăpân și în siguranță în spatele acelei carapace tare pe care ți-ai pus-o în jurul tău, încât totul era obligat să se prăbușească.” Privirea lui a coborât spre buzele mele, iar degetul mare mi-a mângâiat linia gurii. „Știu, de asemenea, că va trebui să mă opresc să iau un zbor spre Miami în momentul în care ne ridicăm de pe această pătură.” Încruntarea lui deveni serioasă. Concentrat. Distragerea atenției. „Și nu în ultimul rând...” se opri el, vocea lui schimbându-se, transformându-se într-o râpă.

Nu am putut face altceva decât să privesc cum bărbatul care mă ținea inhalează adânc și încet prin nas, de parcă ar avea nevoie de o pauză. Un moment. Un blestem l-a lăsat sub răsuflarea și înainte să mă pot pregăti, mâinile lui se mișcau, întinzându-mi în jurul taliei mele și ghidându-mă în poala lui până când ne-am înfruntat complet unul cu celălalt.

Corpul mi s-a luminat și mi-am sprijinit palmele pe pieptul lui. Inima mi-a bătut cu putere, reflectând felul în care pieptul lui părea să bată de mâinile mele.

„Nu în ultimul rând”, a reluat el, cu voce atât de joasă încât n-aș fi auzit-o dacă nu eram atât de aproape. „Știu, cu o certitudine înspăimântătoare, că, odată ce șocul și furia față de lume pentru că sunt al naibii de urâtă au trecut, nu am fost niciodată mai uimit, mai uluit, mai uluit, mai încântat, de o asemenea manifestare de răutate.” M-a împins în sus cu picioarele lui, îndreptându-mi privirea cu a lui și făcându-mi genunchii să cadă pe pătura de fiecare parte a șoldurilor lui. „Atât de mult încât de când am văzut acel videoclip, m-am abținut fizic să nu te sărut. De la a-ți lua gura și a simți tot acel foc arzând în tine, împotriva limbii mele.”

Tot focul acela .

Foc. Cameron a văzut foc în mine.

Și simțeam că flăcările îmi lingau brusc pielea din interior, făcându-mă atât de brusc fierbinte încât îmi era greu să trag aer în piept. Tot ce puteam să mă gândesc a fost *sărut-mă. Vă rog. Ia-mi gura* . „Este ridicol”, am șoptit.

— Poate, spuse el, cu expresia strânsă, cu înclinarea severă a gurii. „Dar asta nu o face mai puțin adevărată.”

Mâinile mele s-au închis în jurul materialului jachetei lui. Nu am simțit niciodată acest tip de nevoie în viața mea. Această atracție amețitoare care a depășit privirile, cerneala și mușchii. A fost el. Cameron, care a provocat această poftă să mă străpungă.

Bărbia lui Cameron coborâtă. „Nu vezi? Ești orice altceva decât nepasională, Adalyn. Ești necruțător, hotărât, înfocat și ai făcut ca fiecare moment în care mi s-a întâmplat să fiu lângă tine la fel de viu ca nenorocitul de soare luminând totul în zori. Oricine nu reușește să vadă asta este fie orb, fie o bucată de rahat fără valoare..."

— Cameron, am șoptit eu, oprindu-i cuvintele.

Ceva a trecut între noi.

Maxilarul i s-a încleștat. — Spune-mi, spuse el. Inima mi s-a accelerat, dorind să ies din pieptul meu. Mâinile lui s-au mișcat în jurul taliei mele, degetele lui apăsând pe pielea mea cu o presiune abia reținută. „Dă-mi permisiunea să..."

Am închis distanța dintre gurile noastre.

Cameron a rămas uluit pentru o fracțiune de secundă, de parcă s-ar fi așteptat să-l refuz, apoi s-a topit împotriva mea, scoțând un sunet profund și gutural. Gura lui s-a mișcat pe a mea, buzele s-au întredeschis, iar una dintre mâinile lui s-a mișcat în sus, găsindu-mi ceafa, aducându-mă mai aproape de el.

Fiecare celulă, fiecare gram din ceea ce eram, a luat viață pe buzele lui. Cameron a adâncit sărutul, iar când un scâncet a ieșit din pieptul meu, degetele lui s-au ondulat în jurul părului meu. Brațele mele au zburat la gâtul lui ca răspuns, șerpuind în jurul lui și strângându-l de mine cu o disperare pe care nu o simțisem niciodată înaintea lui.

Un alt geamăt mi-a vibrat pe piept, gura, corp și i-am simțit cealaltă mână mișcându-se spre spatele meu, oprindu-se la baza coloanei vertebrale. M-a tras mai adânc în poala lui. Șoldurile se ciocneau și, Doamne, îl simțeam atât de tare și fierbinte sub mine, atât de incredibil de solid pe corpul meu, încât orice simț mi-a scăpat.

Am venit după aer cu o gâfâitură fără suflare. Și gura lui Cameron a căzut până la maxilarul meu, a călătorit de-a lungul pielii, de-a lungul gâtului și până la ureche. A ciupit într-un loc sensibil de acolo, iar când pleoapele mele s-au închis, un geamăt puternic, despre care nu eram sigur că era al meu, a răsunat în noapte.

— La naiba, mi-a răpit el pe piele.

Valuri de furnicături – scântei, electricitate – s-au răspândit în mine în timp ce sângele meu pulsa, învârtindu-se de nevoie și călătorind chiar acolo unde joncțiunea coapselor mele l-a întâlnit pe a lui. Am deschis din nou ochii, găsindu-i privirea asupra mea, atentă, hotărâtă, dându-mă să știu că nu există întoarcere. Acesta a fost un sărut care a schimbat ceva și Ar trebui să știu asta. Cameron îmi spunea. Și nu m-am mai luptat cu această noțiune, sau cu el.

Îmi dădeam o șansă.

Degetele care tremurau acum s-au mutat pe ceafa lui, iar de data aceasta i-am savurat gustul buzelor, am memorat senzația acestei limbi împotriva mea și mi-am lăsat întregul corp să tremure cu senzația de sărut și de a fi sărutat așa.

Am venit să luăm aer în același timp, fără suflare, beți, iar Cameron a șoptit: „Spune-mi și tu simți asta".

I-am dat un singur gest din cap, spunându-i în tăcere că vreau să simt și mai mult. Tot. Cameron își ridică șoldurile în sus. Un geamăt mi-a căzut de pe buze la frecare, senzația pe care a creat-o împotriva unui loc din ce în ce mai sensibil dintre picioarele mele. Doamne, pulsam. Lovind de nevoie.

"Mai mult?" a întrebat Cameron pe buzele mele. Și când nu am răspuns, el și-a strâns strânsoarea pe mine, trăgând ușor exact când îmi smucea corpul mai aproape de el cu o nouă mișcare a șoldurilor. Încă o lovitură rapidă. Buzele mi s-au deschis cu un sunet abandonat, iar el a spus: „Asta am crezut".

Mi-am închis ochii din nou, încercând să pun mâna pe fiecare senzație care făcea ravagii în mine, împingându-mă din ce în ce mai mult în noapte. În el. Cameron.

S-a mișcat apoi, lărgindu-și picioarele și poziționându-mă într-un mod care a accentuat acea nevoie învolburată care curgea prin mine. Acum, îl simțeam cum crește incredibil de tare sub mine, îi simțeam căldura. Instinctiv, mi-am legănat șoldurile.

Oh Doamne.

— Din nou, a cerut el, ducându-și ambele mâini în spatele capului meu. Când nu m-am mișcat, încă prea uluit de cât de bine mi s-a părut, mi-a luat gura, implorând și poruncindu-mi să mă mișc. Șoldurile mi s-au legănat din nou. Apoi din nou, și din nou. Și când Cameron a rupt sărutul, și-a mutat gura la urechea mea. "Fata buna."

Un sunet nesăbuit m-a lăsat ca răspuns, ceva în interiorul meu copleșind orice simț, făcându-mă să mă scufund și să mă împing și să mă mângâi pe lungimea lui cu cea mai mare nevoie disperată.

„Să vedem cât de dulce vii", mi-a spus el la ureche, însoțindu-mi mișcările cu șoldurile. Întregul corp îmi tremura acum, pulsand la fiecare impuls aspru al șoldurilor noastre. Mâinile mele au început să se miște, căutând cu disperare modalități de a scăpa de tot ce era între noi. Am tras de geaca lui, de a mea, dorind să le sfâșie. Fă-i să dispară. Una dintre mâinile lui Cameron mi-a smuls încheieturile. — Călărește-mă așa, ordonă el, cu voce imposibil de întunecată.

Mi-a eliberat mâinile pentru o clipă, dar numai pentru a le aduce la spate. Corpul meu sa arcuit odată cu schimbarea, șoldurile mi s-au deplasat și lungimea lui s-a frecat chiar de clitorisul meu. „Trebuie să te simt", am bolborosit. Nici măcar nu vorbeam despre strânsoarea pe care o avea pe mâinile mele. l-am *vrut* . „Trebuie să-ți simt pielea."

„Nu iau nimic de pe tine sau de pe mine", mi-a șoptit el lângă gura mea. „Ce ți-am spus, nu, iubire?" Și-a înfipt șoldurile, împingându-mă din ce în ce mai mult în el. „Sunt puțin răutăcios când trebuie să fiu. Acum, ridică-ți șoldurile și vine împotriva mea."

Am crezut că un zgomot – un sunet pe care ar fi trebuit să-l recunosc – vine de undeva în jurul nostru. Dar nu mi-a păsat. Nu am putut când un șir de gemete îmi părăseau gâtul. Când eram prea pierdut în asta, pentru noi, ca să-mi pese. Așa că m-am legănat împotriva lui Cameron, supunându-i cererii și pierzându-mă în fiecare centimetru din el care se freca acum gros de clitorisul meu. Oh Doamne. „Cameron?" am scâncit.

„Dă-i drumul, iubire", a spus el cu atâta disperare, atâta nevoie, încât m-a înclinat mai aproape de margine. Mâna lui liberă a coborât pe spatele meu, ajungând la fundul meu, cu palma apăsând, împingându-mi șoldurile pentru a-l călăre mai repede. Mai tare. „Vreau să dai drumul și să-mi arăți cât de strălucitor arzi."

O explozie a avut loc în spatele pleoapelor mele, întregul meu corp transformându-se într-un mănunchi de nervi, vibrând, pulsand de o eliberare atât de intensă încât am crezut că nu se va termina niciodată.

„La naiba," a șoptit Cameron, dându-mi drumul încheieturilor și fundului pentru a-și duce mâinile la fața mea. M-a tras înăuntru, punându-mi un sărut dur pe gură. — Atât de frumos, murmură el, lăsându-și fruntea să se sprijine pe a mea.

Am fredonat, simțindu-mă epuizat și amorțit, lăsând toată greutatea mea să cadă asupra lui. Mi-am redeschis ochii, realizând abia atunci că i-am închis la un moment dat. Nările lui Cameron s-au deschis. Gura i s-a deschis cu o expirație aspră. Mi-am mișcat mâinile peste pieptul lui, simțind cât de greu respira.

I-am întâlnit privirea, acea nuanță adâncă de verde învolburată de nevoie. Am vrut să-l văd. Am vrut să-

Cameron m-a sărutat din nou. Tare și moale, toate deodată. M-am topit împotriva lui, mâinile mele căutând, coborându-i pe pieptul lui și ajungând la marginea hainei. Mi-am strecurat degetele pe dedesubt, exact cum nu puteam înainte, și mi-am agățat degetele mari de buclele pantalonilor lui. „Ah, iubire", a răsuflat el, urmat de un râs fără umor. „Nu te trag în mijlocul pădurii."

L-am tras de pantaloni, eliberând aer. „Dar numai eu am terminat. Îți datorez un orgasm."

„Nu-mi datorezi un singur lucru." Mi-a sărutat vârful nasului, apoi și-a coborât vocea într-un zgomot întunecat: „Promit că voi veni la fel de tare cum am făcut vreodată când voi fi în sfârșit în tine. Dar nu aici."

Gâtul mi-a lucrat, gustul dulce al fericirii și al posibilității făcându-mi buzele să se ridice. Am mușcat înapoi zâmbetul. „Presumptuos din partea ta să crezi că asta e în cărți pentru tine."

Acel rânjet deformat a prins contur. „Este o prostie din partea ta să crezi că încă nu fac jocul lung aici."

Fața mi-a căzut, inima mi-a sărit în gât. M-am uitat înapoi la el, încercând să-mi zdrobesc speranța din intestine, nevoia de a cere ca el să spună cu adevărat acele cuvinte. „Cam..."

Mi-a sunat telefonul. Și eu... Făcuse asta înainte? Eram vag conștient.

Cu un mormăit, Cameron și-a întins brațul și a scos dispozitivul din buzunarul din față al rucsacului.

Mi-a dat-o, iar eu am preluat apelul fără să întrerup contactul vizual cu el.

E nebun din partea ta să crezi că încă nu joc jocul lung aici .

Cât timp? Voiam sa intreb. Cum-

Vocea lui Josie a trecut prin linie, dar eram atât de concentrat asupra mea Ochii lui Cameron, la izbucnirea speranței și a fricii în pieptul meu, că nu desluteam niciunul dintre cuvintele ei. Nu până când o anumită frază a strecurat.

"Ce?" am scapat, intorcându-mă imediat înapoi în lumea reală. „Ce vrei să spui că mama mea este aici?"

CAPITOLUL TREIZECE

Adalyn

Cameron se opri la câțiva metri înainte de Josie's Joint.

A oprit motorul, iar liniștea care a umplut mașina mi-a făcut mai ușor să-mi aud inima bătând în piept. „Îmi pare atât de rău", am șoptit.

Palma lui a căzut din nou pe coapsa mea, grea și caldă, și întregul meu corp s-a trezit la atingere. Doamne, așa ar fi trebuit să se simtă adolescența? Această neliniște, această căldură înfățișată care urcă în sus și în jos fluxul meu de sânge, această... excitație.

„De ce îți pare rău, iubire?" a întrebat bărbatul de lângă mine, de parcă n-aș avea vreo sută de motive să-mi cer scuze.

„Pentru că ai organizat o noapte frumoasă și, în loc să mă uit la stele, am reușit cumva să bolborosesc la tine, să te las frustrat sexual și să te fac să o ia pe mama mea."

S-a scuturat de un râs care m-a făcut să mă uit la el. Uf, era chiar atât de frumos când zâmbea așa. „Credeam că m-am clarificat…", a spus el, deschizându-și ușa.

Am început să mă încruntă, dar apoi privirea mea a fost lipită de el, fundul lui, umerii lui, tot el, în timp ce ocoli mașina cu pași lungi încrezători. Acest lucru a fost, probabil, mai rău decât a avea șaisprezece ani.

Cameron deschise ușa și se aplecă înăuntru. „Stelele de pe cer nu se duc nicăieri", a spus el, cu vocea lui doar un bubuit scăzut. „Nu bolborosi, niciodată. Mi-ai împărtășit ceva după ce am întrebat." Capul i se aplecă, expresia lui devenind severă. „Sunt cel mai îndepărtat de frustrarea sexuală", a adăugat el, cu ochii trecându-mi pe gât și până la pieptul meu, înainte de a se întoarce la gură. „Dacă ceva, sunt înfometat." Și-a dres glasul. „Și sunt curioasă și puțin încântată să vă cunosc mama."

— Sigur că ești, am murmurat. „Toți sunt curioși și puțin încântați în ceea ce privește Maricela Reyes."

„Dă-i drumul", a spus el, înainte de a mă săruta tare și repede pe buze. „Orice te face să te îngrijorezi, fă-l să dispară. Nu mai are rost acum." Și-a atins fruntea cu a mea pentru o clipă. Doar o atingere. "Sunt aici."

Gâtul mi s-a contractat când mi-am ridicat privirea spre el. Dar acea parte din mine care fusese mereu dispusă să lupte cu el, să-l contrazic, era în jos pentru noapte și probabil că va fi de acum înainte, văzând că nu mai eram în stare să-i rezist lui Cameron Caldani. Adevărul era că mi-a plăcut

când a făcut asta, când a spus lucrurile atât de sigur. M-a făcut să mă simt mai ușor, mai puțin împovărat. M-a făcut să vreau să-i eliberez controlul, doar ca să-mi demonstreze că pot.

Am oftat, apoi i-am spus: „Dă-i drumul".

Mi-a smuls mâna în a lui și m-a tras în sus și din mașină. Nu a dat drumul. Nici măcar când mi-a împins ușa și a așteptat să intru primul și nici când am scanat cafeneaua șocant de aglomerată și am găsit-o pe mama înconjurată de un grup de localnici care râdeau.

„Mama?" am întrebat, și orice auzise Cameron în vocea mea l-a făcut să mă strângă de mână.

Capul mamei s-a întors, toată fața i s-a luminat când m-a văzut. „Adalyn, *iubirea mea* ." Ea se dădu jos de pe scaunul pe care fusese întinsă elegant. „Scuzați-mă", le-a spus ea oamenilor din jurul ei în timp ce se îndrepta spre noi. „Fiica mea este aici!"

Maricela Reyes s-a lansat spre mine cu un „ *Ay, hija* ". Și când vocea ei tremura, pieptul meu a făcut, de asemenea. Uf. Asta aș fi vrut am încercat să evit tot timpul. „Am fost atât de îngrijorat pentru tine." M-a eliberat din îmbrățișare, dar și-a plantat mâinile pe umerii mei. Ochii i se îngustară. „Ai fost bolnav? Obrajii tăi sunt roșii, iar buzele tale par umflate."

Mâna mi-a zburat la gură. Sau ar fi fost, dacă nu ar fi fost deținut de Cameron.

a spus Maricela, privindu-mă în sus și în jos. „Tatăl tău nu mi-ar spune unde ești, poți să crezi asta?" O clătinare din cap. „Întotdeauna cu micile lui secrete, dar asta nu este nou. Dar să-i fac asta propriei mele fiice, de parcă ai fi una dintre piesele lui de șah. *Da, nu* ." Ea se uită înapoi peste umăr. „Josie, dragă? Poți să aduci apă pentru fiica mea? Ea pare să leșine." Privirea ei s-a mutat în dreapta mea. Ochii i se îngustară. „Poate două pahare în loc de unul?"

— Sunt... a început Cameron, făcându-mă să observ că nu l-am prezentat.

— Cam, a terminat mama pentru el. „Antrenorul Cam. Am auzit de tine. Chiar acum. Mi-ai dus fiica în pădure. Timp de noapte."

Cameron nu tresări. În schimb, i-am simțit degetul mare trecând peste dosul mâinii mele. „Acela este, da."

— Ei bine, Cam, a spus mama, arcuindu-și sprâncenele. „Sper că nu ai făcut nimic bun. Pentru că fiica mea are nevoie de puțin...

„Mami", l-am avertizat.

Maricela Reyes și-a dat ochii peste cap exact în momentul în care Josie i-a sărit peste umăr cu cele două pahare cu apă. „Mulțumesc, Josie. Ai avut dreptate, îmi plac împreună. Poartă chiar ținute asortate și nu mi-am văzut niciodată fiica în cizme de munte, să vă spun atâtea."

Capul lui Cameron a coborât și a șoptit: „Îmi place de ea".

„Sigur că da", am mormăit.

Cameron s-a bucurat evident de laudele ei pentru cizmele stupide dar, de asemenea, cui nu i-ar plăcea frumoasa și distractivă Maricela Reyes?

„Despre ce șoptiți voi doi?" a spus mama, ținând cele două pahare și împingându-le în piept. „Bea", ea ordonat. „Atunci, poți să-mi spui care sunt intențiile tale cu Adalyn-ul meu."

am scuipat apa. „Mama."

„ *Siempre* mama asta, mama asta." Ea flutură mâna în fața ei. „ *Soy tu madre* , spun așa cum este. Nu am trecut printr-o naștere de zece ore ca să mă bat tufișul din jur."

„Bate în jurul tufișului", am corectat-o.

„Îmi place mai mult să batu", a răspuns ea, nonșalant. „Vine din vremurile de vânătoare, știi. Am citit-o într-o revistă", a explicat ea, uitându-se la Josie de parcă ar fi fost noua ei cea mai bună prietenă. Ea și-a tras brațele în sus. „Obișnuiau să lovească în tufișuri și copaci și știi ce foloseau?

Bastoane. Acum, ce este ca un băț pentru a lovi lucruri? Un liliac. Fără supărare, dar unele dintre aceste lucruri pe care le spui nu au sens."

Josie a pocnit pe limba. „O, Doamne, s-ar putea să aibă dreptate."

„Eu..." Am eliberat adânc aer în piept, pregătindu-mă să o întreb ce naiba caută ea în Green Oak, dar un cuplu pe care i-am recunoscut ca părinți ai unuia dintre copiii echipei au intrat în cafenea, cei nouă foarte entuziaști. -de ani se năpustește chiar în spate.

Pentru prima dată, am intrat în interiorul cafenelei, observând cât de aglomerat era pentru această oră seara, cât de tare și emoționat era vorbăria.

I-am aruncat lui Josie o privire întrebătoare. "Ce se intampla aici?"

Ea clipi. „Ți-am spus la telefon", a spus ea, dar trebuie să fi fost încruntat la ea pentru că ea a explicat imediat. „Una dintre echipele care conduc Six Hills a fost descalificată." Ea a bătut din palme, iar încruntarea mea s-a adâncit și mai mult. „Un denunțător numit *Gazeta Județeană* , se pare că aveau copii de treisprezece ani în lista lor. Fiecare echipă din clasament urcă un loc. Deci asta înseamnă că..."

„Războinicii Verzi sunt în finală", am terminat pentru ea.

Josie a sărit încântat și am putut doar să clipesc la ea.

Războinicii Verzi sunt în finală .

Pentru o clipă, am fost prea uluit ca să vorbesc. Sau muta.

Și apoi, m-am mutat. Exact ca în ziua aceea cu toate acele săptămâni în urmă, când mi-am dat viața peste cap. Doar că de această dată, barajul se rupsese dintr-un motiv complet diferit.

M-am lansat la Josie. Cu un râs șocat, ea și-a cuprins brațele în jurul meu. Ne-am strâns unul pe altul, iar când am eliberat-o, m-am întors pe călcâie.

Ochii lui Cameron erau ațintiți asupra mea, așa cum știam că vor fi, încrețindu-se la colțuri cu un zâmbet. M-am aruncat și eu asupra lui. Și când am aterizat la pieptul lui, brațele lui erau deja deschise. Râsul s-a aruncat de pe el și a fost profund și bogat și mi-a călătorit chiar în inima.

Am fost fericit. Extatic.

„Am reușit, antrenor", i-am spus în gâtul lui. Și nu-mi păsa că mama e acolo, sau Josie, sau toată echipa și jumătate din oraș. Nici măcar nu mi-a păsat că aceasta era doar o echipă de agrement cu o listă de copii. Nici măcar nu mi-a păsat că nu am câștigat încă nimic sau că sărbătoresc descalificarea unei alte echipe. Nu mă puteam gândi decât la cât de fericiți ar fi copiii mei. Cât de mare ar fi zâmbetul Mariei. Ce bine ar fi asta pentru oraș. „Noi am reușit!"

Gura lui Cameron mi-a venit la ureche și a spus jos, atât de jos, doar că am putut auzi: „Aș putea să te mănânc al naibii chiar acum". Ceea ce m-a făcut doar să chicotesc.

„ *Mira, mira* . Uite, am auzit-o pe mama spunând râzând. „Au lovit total. Crezi că au trecut de stadiul *situației* ?"

Râsul lui Josie a ajuns la urechile mele. — Sigur că da, Maricela.

Cameron a scos un mormăit pe care l-am interpretat ca pe o promisiune.

Mi-am scos capul de pe gâtul lui, dar nu m-a eliberat. Am ghicit că asta e în regulă, indiciile sociale nu fuseseră niciodată treaba lui. „Unde naiba ai învățat asta, mamă?"

„Am un TickTack acum."

"TIC-tac?"

Ea și-a dat ochii peste cap. „Un ceas a făcut întotdeauna *tic-tac* , așa că, dacă ceva, acest nume este greșit."

Oh Doamne.

Ea chiar avea dreptate.

Cameron și-a apăsat buzele în vârful capului meu înainte de a ridica valiza uriașă a mamei mele și a ieși.

Mama s-a uitat la el când a plecat, exact așa cum făceam și eu, apoi s-a întors să-mi arunce o privire.

"Ce?" Am soptit.

— Nu, *nada* , spuse ea, ridicând mâinile în aer. Dar am văzut-o zâmbind. Ea a scos unul dintre scaunele de pe insula lui Cameron și s-a lăsat jos. „Așează-te cu mine."

„Mami", am avertizat eu oftând. „Cameron se va întoarce în câteva minute și va lua canapeaua în seara asta. Probabil că ar trebui să numim o seară și să avem orice conversație doriți să aveți mâine dimineață, când suntem cu toții odihniți.

„Bine, unul?" Ea și-a ridicat mâinile în aer. „Nu e nevoie să fii timid în preajma mea. Voi doi puteți împărți patul." Flash-urile de mai devreme în seara asta au revenit, făcându-mă să mă simt fără suflare. Mama mea a pocnit pe limba. "Si doi? Omul acela nu se va întoarce până când nu mergi să-l cauți. A spus că ne va pregăti camerele, dar ne dă spațiu să vorbim. Așa că stai."

Mi-am încrucișat brațele peste piept. "Dar-"

„ *Acum* , Adalyn."

Am scos scaunul cu ochii peste cap. "Fericit?"

— Nu chiar, spuse ea, cu o expresie serioasă. „De ce nu te-ai întors imediat acasă? De ce ai lua parte la jocurile tatălui tău? Și, mai important, de ce a trebuit să-l cumpăr pe Matthew ca să știu unde ești?

„Ce ai putea să-i oferi să mă bată așa?"

Mama a ridicat din umeri. „Nu voi spune niciodată. O mamă nu își trădează copiii. Și acel bărbat este ca fiul pe care nu l-am avut niciodată."

Am deschis gura să mă plâng, dar mama și-a arcuit sprâncenele, amintindu-mi că aveam întrebări la care să răspund. „Acesta nu este un joc. Chiar m-am încurcat, mamă. Există o clauză de conduită în contractul meu...

— Tu ești fiica lui, interveni ea. „Nu ar trebui să-i pese de clauze."

— Și eu sunt angajatul lui, am contrazis, simțind acea senzație de strângere în piept care împiedica aerul să-mi ajungă în plămâni. „Și sper că, pentru că sunt amândoi, într-o zi voi fi cel pe care îl va alege să preia pentru el." Acestea erau cuvinte pe care le spusesem de mai multe ori, cuvinte pentru care lucrasem, mă dedicasem să le împlinesc, dar cumva... Cumva, acum aveau gust amar în gură. Am ignorat-o. „Trebuia să o repar. Pentru a-i arăta că poate avea încredere în mine. De asemenea, am vrut să ajut echipa după... derapajul meu."

Maricela Reyes a clătinat din cap, făcându-i să se miște acele frumoase valuri întunecate în jurul feței ei. „Este ceva ce nu-mi spui. Știu."

Am vrut ca fața mea să rămână nemișcată, cu expresia goală. Nu i-am putut spune mamei mele despre David sau despre ce făcuse tata dintr-un... simț al responsabilității care mă făcea doar să mă simt mic și inadecvat. Dacă mama ar auzi despre asta, ceea ce s-ar fi întâmplat cu Sparkles nu ar fi nimic în comparație cu ceea ce ar face ea. Ar lua un zbor spre Miami chiar acum și...

Exact așa a reacționat Cameron la poveste. Astă seară. Fusese atât de clar din cuvintele lui, chipul lui, felul în care mă ținuse, totul. Lui... îi pasă de mine. Atât de mult.

„Știi cât de mult îmi iubesc meseria", am continuat, puțin fără suflare. "Clubul. Cât de mult respect am pentru ceea ce face tata."

„Înțelegi totul greșit, *dragă* .” Un oftat lung a rămas prin nas. „L-am iubit pe tatăl tău. Inca fac. Nu cred că te vei putea opri vreodată să-ți iubești prima ta mare dragoste, iar el a fost asta pentru mine. Dar de când erai mic, l-ai avut pe acest piedestal pe care nimeni altcineva nu poate ajunge. Nici macar tu."

„Este atât de greșit?” am întrebat-o, sincer. „Este atât de rău să aspiri să fii ca el? Să vrei să-l impresionezi?”

"Nu știu." Ea a clătinat din cap și am crezut că nu a făcut-o. „Dar în timp ce ești pe drum până acolo, urci, te ridici din ce în ce mai sus și mi-e teamă că vei cădea. Mi-e teamă că va face ceva care să distrugă toată încrederea pe care o ai în el.”

Am simțit că mingea din stomac mi se mișcă. El testase acea credință, nu el? Dar apoi, el a cedat și cererilor lui David de a ne proteja relația. Ca să mă scutească de durerea după ce am aflat că l-a rugat pe David să se căsătorească cu mine. Și asta însemna ceva. Trebuia.

„Tatăl tău este un om bun”, a continuat ea. „Sau poate că era odată ca niciodată. Acum e prea învăluit în propria lui măreție. El crede că toți cei din jurul lui îi stau la dispoziție, pentru propriile comploturi și scheme.” Mâinile i s-au ridicat în aer, și s-a răspândit și și-a mișcat degetele. „El crede că este păpușarul”.

„Nu se ajunge acolo unde este fără astfel de uneltiri.”

„Nu aș ști.” Și-a abătut privirea pentru o clipă, iar când ochii la fel de căprui ca ai mei s-au întors la fața mea, am știut că mama era pe cale să-mi spună ceva ce nu mai avusese niciodată înainte. „Nu-mi place că mi-ai ascuns lucrurile. Nu și atunci când tatăl tău a făcut-o. Secrete.”

— Îmi pare rău, mami. La bine sau la rău, ascunsesem lucruri de la ea. „În adâncul tău, ți-am ascuns asta pentru a nu te supăra. Crezi că tata a vrut să facă și asta? Cu secretele lui?”

"Eu nu cred acest lucru. Altfel aș ști de unde a venit”, a oferit ea. „Există o pată neagră care acoperă o mare parte din trecutul său. Le lasă oamenilor să creadă că este din Miami, dar nu este.” O clătinare din cap. „Am aflat din scrisori.”

"Scrisorile?"

„Chiar înainte să descopăr că sunt însărcinată cu tine, am găsit un teanc de scrisori în biroul lui. Și nu m-am bătut.” Și-a dat ochii peste cap la mine înainte să fac observația. „Toți erau de la o femeie, adresate lui personal, iar când l-am întrebat despre ei, a pălit ca o fantomă și a bolborosit ceva despre copilăria lui. Așa am știut. Știi că tatăl tău nu se agită ușor.”

"A fost el-"

„Înșeală?” ea a terminat pentru mine. "Nu. A jurat că nu a fost asta, iar eu l-am crezut.” Un deget îi bătu partea laterală a capului. „Știi că îmi dau seama când cineva minte.” Ea chiar putea. „Dar nu mi-a spus niciodată despre ce este vorba de fapt.” Mâna ei s-a întins peste blatul mesei și, când și-a înfășurat degetele în jurul meu, am strâns-o. „De aceea nu m-am căsătorit niciodată cu el. Îmi pare rău că nu ți-am oferit o familie normală, dar nu am putut. Nu erau scrisorile, el nu avea suficientă încredere în mine pentru a-mi spune adevărul. Eram o carte deschisă, i-am dat totul. Și el ținându-mi de la mine lucrurile care l-au făcut bărbatul care era... Mi-a arătat că nu am fost niciodată egal cu el.”

— Nu mi-ai spus niciodată nimic din toate astea, am spus, abia reușind să-mi suprim emoția din voce. „Și tu ești familia mea, bine?” Mama mea chiar credea că am învinuit-o pentru că nu m-am căsătorit cu tatăl meu? Că familia noastră nu era normală? „Ai fost toată familia de care aveam nevoie când am crescut.” Mi-am dres glasul. „Și să recunoaștem, faci orice cameră, orice casă să simtă că este plină de oameni.”

Asta fusese menit să fie o glumă, dar Doamne, nu era altceva decât adevărul.

Mama a zâmbit și ochii au început să-i lăcrimeze. „Dragostea este un joc amuzant, *draga mea* . Nu există reguli și, indiferent cât de mult ai încerca să câștigi, într-un fel sau altul, inima ta este mereu pe linie.” O respirație tremurată a părăsit-o. „Îmi pare rău că nu ți-am spus niciodată asta. Nu am vrut niciodată să schimb felul în care te uiți la el.”

I-am strâns mâinile în ale mele. Și m-am gândit la cuvintele ei, la cât de adevărate sunau în capul meu. Cât de sfâșietor trebuie să fi fost pentru ea să știe că este însărcinată și că a trebuit să împartă o viață cu un bărbat pe care îl iubea, dar care nu o iubea suficient de mult încât să aibă încredere în ea.

Ea clătină din cap. „Așa că, vorbind despre dragoste, ai de gând să-mi explici în sfârșit de ce locuiești cu un bărbat?” Mi s-a făcut cu ochiul și, din fericire, nu mi s-a dat ocazia să vorbesc. „Nu mă voi plânge, totuși. Cameron ăsta e atât de frumos. Și înalt. Oh, cât de înalt este.” Ea și-a arcuit sprâncenele. „De asemenea, aș paria că ar putea să ne ridice pe amândoi și să nu transpire. Și acele tatuaje pe care tocmai le-am văzut pe brațul lui? Buzele ei strânse de răutate. „Are mo...”

„Mami, nu.” Nu aveam de gând să discut despre tatuajele posibil ascunse ale lui Cameron cu mama.

— Nu ești amuzant, spuse ea ridicând din umeri. „Atunci spune-mi dacă el este motivul pentru care nu te-ai întors la Miami. Te tratează așa cum meriți?”

Toată fața mea a îmbujorat toate nuanțele de roșu. „El...” am încetat, lipsit brusc de cuvinte. Mă tratează așa cum merit? Inima mi-a bătut cu putere în piept cu răspunsul. "Da. El mă tratează ca nimeni nu a făcut-o vreodată.”

Mama a clipit o dată, de două ori, de trei ori. Și spre șocul meu total, ea a izbucnit în râs. *„Dios mío, hija.”*

Am simțit că îmi ard vârfurile urechilor.

„Nu te-am văzut niciodată așa.” Ea și-a bătut mâna pe piept, un ultim chicotit rostogolindu-se de pe ea înainte de a se trezi. M-a fixat cu o privire serioasă. „Ai la fel de rău.”

„La fel de rău?”

„Ca el, *iubirea mea* .” A sărit de pe scaun și a venit să stea în fața mea. Ea mi-a cuprins obrajii. „Sunt în oraș de două ore și în fiecare secundă în care a fost în fața mea, te privea de parcă ai fi *un pastelito* pe care vrea să mănânce.” Își coborî vocea până la o șoaptă. „Glumeam despre lovirea de mai devreme. Am vrut să văd dacă va reacționa într-un mod care nu mi-a plăcut.” Mi-au făcut ochii mari de groază. „Nu-ți face griji, mi-a trecut testul. Acum, într-adevăr, l-ai sărutat încă?” Maxilarul mi-a căzut pe podea. „Da. Asta am crezut și eu."

Cuvintele lui Cameron au răsunat în capul meu, *te-aș putea mânca chiar acum* . Apoi amintirea buzelor lui împotriva mea. Mâinile lui, peste mine. Așa cum aș... Nu. Nu m-am putut gândi la asta cu mama, aparent o vrăjitoare, aici.

„Îmi place așa,” a spus ea, atât de încet încât abia am auzit-o. „Strălucești.”

Arată-mi cât de strălucitor arzi .

Inima mi-a sărit în cutia toracică și un chicotit a părăsit buzele mamei înainte să-și înfășoare brațele în jurul meu, învăluindu-mă în cea mai strânsă îmbrățișare a Maricei Reyes. „Asta este tot ce mi-am dorit. Asigurându-mă că ești bine. Acum că știu asta, voi fi aici doar pentru noapte.” Ea a oftat, dar nu a fost trist. „Știu că acel bărbat nu o să te atingă atâta timp cât sunt aici și, *hi* , trebuie să obții...”

„Mamă. Iisuse, te rog, oprește-te, am implorat eu. Dar de data asta, a fost cu un râs.

Și spre meritul ei, s-a oprit. Deși nu fără să-mi spui, „Nu cred că vrem să-l aducem pe Isus în această conversație specială, *reina mea* .”

Nu am putut dormi.

Era prea mult zgomot în capul meu. Conversația mea cu mama mă lăsase… neliniștită atât în sens negativ, cât și în sens pozitiv. În primul rând, am simțit că o înțeleg, acum mai mult ca niciodată. Și mi-aș fi dorit să fi vorbit despre asta înainte. Că n-aș fi închis-o de atâtea ori în trecut și i-aș fi dat șansa să-mi spună aceste lucruri. De asemenea, m-am simțit rău că nu am luat-o mai mult de partea ei. Oribil. Vinovat, pentru că i-a permis tatălui meu să pretindă că îi pasă de ea când nu a putut niciodată să susțină acele cuvinte cu acțiuni.

Nu a fost singurul motiv pentru care m-am simțit neliniștit. Se auzea acest zumzet constant în ceafă. Unul care a fost acolo de când îl cunoscusem pe Cameron. Din ce în ce mai tare cu fiecare zi care trecea. Cu fiecare secundă petrecută în acest roller coaster, relația noastră fusese. Un zumzet care se schimbase în seara asta. Un zumzet care a bătut din aripi când mă gândeam la fiecare zi dinaintea acestei nopți. Sau cum m-am simțit cu el. Sau cum nu am fost niciodată privit așa cum s-a uitat el la mine. Chiar și la început, când ne ciocnisem, nu eram de acord și ne certasem, nu mă simțeam niciodată invizibil când fusese el în fața mea. Mi-a acordat întotdeauna, întotdeauna, toată atenția lui. Pentru mai bine sau mai rău.

Și acum... acum îmi doream mai mult. Am vrut mai mult decât doar atenția lui. Am vrut să mă simt ca și cum m-am simțit în seara asta. Văzut. Conectat. Nu cuiva, ci lui. Cameron.

Fără să știu exact cum, m-am rostogolit de pe patul mare al lui Cameron, iar picioarele mele goale s-au căptuşit peste lemnul tare. Am ajuns în sufragerie și m-am concentrat imediat asupra formei lui.

Ocupa cea mai mare parte a canapelei, iar pătura care îl acoperise cândva era înghesuită în talie. Nevoia de a merge la el s-a dublat. Nevoia de a mă învălui în jurul lui și de a ne acoperi pe amândoi. Nu a fost o chestie sexuală, deși știam momentul în care m-am atins el, sângele meu s-ar învârti din nou de nevoie. Nu, asta a fost altceva.

Am mers spre canapea. Abia mai era loc lângă el, dar nu-mi păsa. M-am simțit vulnerabilă, de parcă aș fi fost ruptă pe dos, cu părțile mele cele mai brute expuse. I-am așezat un genunchi lângă șold și m-am încremenit încet lângă el.

Un mormăit ia părăsit gâtul și, într-o mișcare rapidă și lină, brațele lui erau în jurul meu și era de partea lui. S-a uitat în jos, cu ochii întredeschiși și m-a tras în pieptul lui.

„Bună”, am șoptit.

El a fredonat și am simțit sunetul pe burtă și sâni. „Nu poți dormi?”

I-am dat o mică clătinare din cap. Fără un cuvânt, mi-am mișcat mâinile, ajungând la tivul cămășii lui de dormit. Fără a întrerupe contactul vizual, mi-am strecurat degetele sub el. Mi-am așezat palmele pe pielea lui netedă și dură, lăsând căldura să se deplaseze în sus pe brațe și în josul coloanei vertebrale.

Cameron scoase o expirație tremurătoare. „Iubire”, a spus el și am știut că era un avertisment.

„Trebuie doar să te ating”, am mărturisit, mișcându-mi mâinile în sus, apăsând vârful degetelor în pielea lui. „Trebuie să te simt aproape.” Ochii i s-au întunecat, iar gura i s-a lipit. Se uita la mine atât de serios. Atât de sever. Ca și cum cererea mea ar fi fost un eveniment care mi-a schimbat viața. „Te vreau la fel de aproape ca oricine a fost vreodată.”

Brațele lui s-au strâns în jurul meu și m-a tras aproape, mult mai aproape, găzduindu-mă în corpul lui și prinzându-mă acolo. Îi simțeam inima bătându-i în piept. "Mai bine?"

Am dat din cap și am închis ochii, bucurându-mă de sentiment. — Mă poți atinge și pe mine?

Un mârâit i-a căzut de pe buze și am știut că îl costă o parte din reținerea lui, dar s-a conformat. Bineînțeles că a făcut-o. Cameron a tras pătura peste noi și abia atunci și-a mutat mâinile sub singurul lucru pe care l-am purtat peste lenjeria mea – una dintre cămășile lui – și a șifonat-o cu încheietura mâinii, în timp ce palmele lui se îndreptau pe spatele meu.

M-am abătut împotriva lui, simțindu-l crescând puternic pe burta mea. O respirație superficială mi-a părăsit buzele întredeschise. Și înainte să mă pot mișca din nou, Cameron mi-a liniștit corpul lângă al lui.

„Cameron?" Am soptit. "Pot să vă întreb ceva?"

„Nu-mi cere să-ți iau dracu', iubito", a spus el, cu vocea nu mai mult decât o râs. „Pentru că o voi face."

Un hohot de râs mi-a căzut de pe buze. „Nu mi-ar plăcea nimic mai mult", i-am spus, adică fiecare cuvânt. Și trebuie să fi fost șocat de recunoașterea mea pentru că trupul lui a înghețat sub al meu. Doar pentru o secundă. Apoi, a reluat cu o tremurare și i-am simțit sângele pulsand sub atingerea mea, nevoia lui crescând odată cu a mea. „Dar știu că nu ar fi corect cu mama mea peste zidul acela. Știu…"

Gâtul mi-a lucrat cu gândul neterminat.

Dar știam – simțeam, în adâncul meu, bazat pe seara asta și bazat pe o parte instinctivă și intrinsecă a mea care îi răspundea doar lui – că sexul cu Cameron nu va fi doar o aventură rapidă și tăcută. Nu ar fi ceva ce mi-aș dori să fac cu mama mea de cealaltă parte a zidului.

„Hmm", am murmurat. „Pentru o a doua gândire, poate ar trebui să o punem pe mama în Sweet Heaven Cottage."

— Nu este o cabană, mormăi el repede. M-am încruntat, dar el m-a rearanjat, împingând unul dintre genunchii lui între ai mei și distragându-mi atenția. „Și că *noi* ai spus ca nimic?" O pauză. „Totul m-a omorât. Așa că pune-mi întrebarea ta."

— Crezi că sunt un pic ca ea? O respirație superficială mi-a părăsit buzele și Cameron a așteptat, de parcă ar fi știut că nu asta voiam să întreb. „Sau dispăr eu lângă ea? Nu sunt puțin alb-negru, rece și plictisitor?"

Întotdeauna am fost atât de diferiți, ea și eu, și uneori... Uneori mă întrebam dacă nu aș putea fi un pic mai mult ca ea. Acum, m-am întrebat și dacă tatăl meu m-a văzut înainte de acel videoclip. Dacă lumea ar fi avut. Dacă Cameron chiar a făcut-o.

Și-a înghiontat fruntea pe a mea până m-am uitat la el. Ochii lui erau atât de strălucitori, atât de deschiși și plini de onestitate crudă, încât a făcut pulsul meu flutura. „Ești tot ce văd", mi-a spus el, cuvintele lui căzând direct pe buzele mele. „Chiar și când închid ochii, ești tot ce văd."

Era rândul meu să fredonez pe pielea lui, doar ca să pot îmblânzi zarva din cutia toracică. Întotdeauna a făcut asta. Mi-a dat întotdeauna aceste răspunsuri perfecte, aproape că nu mi-a venit să cred. „Cameron?"

"Da iubire?"

Întrebarea mea nu era decât o șoaptă. "Spune-mi un secret. Ceva ce nimeni nu știe."

Dacă a fost surprins de cuvintele mele, nu a spus și nu a făcut nimic să-mi arate. Tot ce a făcut a fost să-și ducă una dintre mâini mai sus, până s-a sprijinit de ceafa mea. „M-am speriat atât de mult", a spus el și am știut despre ce vorbea. Mi-a adus ușor capul la pieptul lui, oferindu-se drept pernă. Cerându-mi un mângâiere pe care nu l-aș nega niciodată. „Încă sunt îngrozit." I-am numărat bătăile inimii – unu, doi, trei, cinci, zece – sub obraz, dorind să pot rămâne acolo pentru totdeauna. In fiecare noapte. Până la sfârșitul timpului. „Nu m-am întâlnit niciodată cu Jasmine Hill. Asta a

fost tot Liam, agentul meu. M-a pregătit și am stat la cină ca să nu fiu nepoliticos. Mass-media a suflat disproporționat, dar nu am fost cu nimeni de când am venit în SUA."

Am rămas în tăcere încă o clipă și am fost atât de ocupat să mă rețin după ultima lui mărturisire, încât aproape că am ratat următoarele cuvinte.

„Cabana este a mea acum", a spus el și m-am liniștit. „Nu a fost ușor, dar am încheiat achiziționarea Lazy Elk în această dimineață."

Inima mi s-a împiedicat. Apoi a început să bată în ritm dublu, triplu, cvadruplu.

"Ce?" Am soptit. Dar ceea ce voiam să întreb a fost *de ce* ?

Cameron părea să înțeleagă. „Nu sunt timid când vreau ceva. Și nici nu mă sfiesc cu banii mei. Am muncit din greu pentru asta." Vocea i s-a făcut mai lejer. Încrezător. Cocky într-un fel doar Cameron a făcut de lucru. „Cabana aia se coboară. Îți voi construi altceva."

Eu... am vrut să-l las. Am vrut și eu implicațiile tuturor acestor lucruri. M-au făcut fericit. Cel mai fericit am fost de mult timp. Și o mână de alte emoții pe care nu credeam că aș fi în stare să mă descurc dacă nu aș fi în brațele lui. „Acesta este mai mult decât un secret", i-am spus. „Și am cerut doar unul."

Timpul a trecut fără să se spună un cuvânt, iar eu eram atât de cald, atât de confortabil, atât de sigur, strâns de corpul lui Cameron, încât am început să mă răsturn în întuneric. Jumătate aici și jumătate nu. Așa că, când a vorbit din nou, i-am adus cuvintele cu mine. În visele mele. „Îți voi da întotdeauna mai mult decât ceea ce ceri, iubire. Chiar și atunci când nu știi ce vrei."

CAPITOLUL TREEI ŞI UNUL

Cameron

M-am uitat la Tony de pe margine.

Stătea pe linia de la mijlocul terenului, înconjurat de un grup încântat de copii de nouă ani care clipeau la el de parcă ar fi atârnat atât luna, cât și stelele pe cer.

am zâmbit. Era un tânăr bun și se putea spune că îi plăcea jocul de mult timp. Îi luase ceva timp să se obișnuiască cu privirile pe care i le dădeau copiii – înstelat, cu excepția lui Juniper, care era sever și precaut – dar reușise să canalizeze acea atenție spre muncă.

Prima jumătate a antrenamentului de astăzi fusese intensă. Trecusem dincolo de exerciții simple precum „protejați conul" la exerciții mai elaborate care necesită lucruri precum treceri de calitate. Nu fusese ușor, dar entuziasmul fetelor fusese de neegalat. Chiar și Juniper, pe care o luasem deoparte și cu care lucrasem personal la abilitățile ei de deținător, fusese fericită să treacă de la jocul de bază cu picioarele și scufundarea la o alunecare distractivă. Ne murdăriserăm amândoi, dar meritase. Fusese fantastică la asta.

Mă puteam gândi la un anume manager care fusese foarte încântat de evoluția fetelor. M-am uitat la ceea ce nu fusese altceva decât o magazie de săptămâni în urmă, întrebându-mă ce făcea femeia dinăuntru. Era suficient de cald acolo? Octombrie devenea din ce în ce mai rece pe zi ce trece și, deși luasem una dintre acele încălzitoare electrice de la Moe, afară era totuși frig al naibii. Sau cum spusese Moe, *Asscrack cold* .

Scoțându-mi telefonul din buzunarul hanoracului pe care îl luasem astăzi, am verificat ecranul. S-ar putea să-l prind pe Liam dacă l-aș suna acum. După aceea, m-aș duce să o verific pe Adalyn.

Am bătut pe numele lui și am adus dispozitivul la ureche.

„Probabil că s-a declanșat iadul dacă Cameron Caldani însuși mă sună".

Am oftat. „Și uite ce primesc pentru asta." Nu am așteptat replica lui. "Am intrebari. Despre e-mailul tău."

„Wowzers. Direct la obiect, nu? A scos un chicotit. „Bine, trage."

— Ai spus că Miami Flames caută un nou director sportiv, am spus, asigurându-mă că tonul meu era cât mai neutru posibil. „Pentru a compensa eventual o situație mediatică."

— Da, confirmă Liam. A chicotit și am știut exact ce avea să spună. „Ai văzut videoclipul? Femeia aceea a fost...

"Da." Cuvântul mi-a șuierat printre dinți. Am închis ochii, încercând să țin stăpânirea mingii de groază care ia contur în intestinul meu. "L-am vazut. Bineînțeles că am făcut-o. Ai spus că bănuiești că motivul este altceva. Fără legătură cu asta."

Un oftat a trecut prin linie. "Am facut. Contactele mele sunt în mare parte în vest, dar am câteva urechi și ochi la Miami. Dar ei... El ezită. „Nimic nu este confirmat. Deocamdată e doar vorba. Situația este neclară. Totul ar putea avea legătură cu fiasco-ul media, mă tem."

În minte mi-au apărut o pereche de ochi căprui, mari și rotunjiți. Un set de buze frumoase. Căldura și moliciunea mâinilor ei pe pielea mea. „Spune-mi ce știi."

Un moment de reculegere. „Ești bine, omule?" Când nu am răspuns, Liam a pocnit pe limbă. "În regulă. Am auzit că echipa s-ar putea schimba mâinile. Curând. Asta ar putea explica de ce cineva s-ar uita. Bănuiala mea, desigur."

La dracu. Mi-am adus o mână la față, încercând să frec o parte din molecul din ce în ce mai îndepărtat. O achizitie? O predare? Cel mai rău lucru a fost că Adalyn trebuie să fie în întuneric despre asta, altfel mi-ar fi spus. Ea va fi la următorul zbor. „Cât de sigur ești de asta?"

„Deocamdată, nu sunt decât șoapte."

"Esti sigur?"

"Da omule." O pauză. „Dar despre ce este vorba?"

„Poți afla sigur? Și ține-mă la curent dacă găsești ceva? Chiar dacă crezi că probabil că nu este important. Vreau să știu." Nu am așteptat răspunsul lui, știind pe deplin că dacă l-aș întreba, o va face. „Mulțumesc că ai ajutat cu celălalt lucru, apropo. Cabana. Nu am spus corect mulțumesc."

Liam a râs. „Acum îmi mulțumești? Hristos, Cameron." L-am auzit expirând prin linie. „Ascultă, orice se întâmplă cu tine, trebuie să rezolvi. Rezolvați-vă și decideți dacă doriți să vă împușcați în sfârșit cariera. Doar... încearcă să termini cu această fază a ta în direct, râs, dragoste cât mai curând posibil, da? Nu mă voi mai juca cu tine. Nu mai sunt AP sau agentul tău — mai mult — și am un rahat de făcut. Deci decideți-vă care sunt prioritățile voastre."

„Știu care este prioritatea mea", am spus, fără a ezita. „Spune nu tuturor ofertelor de pe masă." Și apoi, am închis.

Mi s-a curățat gâtul lângă mine.

M-am întors și acea jumătate de zâmbet frumos de care devenea rapid dependentă m-a primit. Ceva exact între pieptul meu și intestin s-a strâns cu o claritate pe care nu o simțeam de mult.

— Ia o mică pauză, antrenor?

Buzele mi-au zvâcnit la tonul ei și am încercat din răsputeri să dau deoparte informațiile pe care tocmai le aflasem. Dar nu mi-aș face griji pe Adalyn pentru ceva de care nu eram sigur. Asta ar distrage-o și ar înlătura speranța și entuziasmul despre Războinicii Verzi pe care i-am putut vedea clocotind în ea cu cei doi ochi ai mei. Nu doream altceva decât să protejez această femeie de orice posibilă frângere sau lovitură. Așa că l-aș pune pe Liam să afle despre toate unghiurile posibile și abia atunci, doar când aș fi știut sigur, aș fi dus-o eu însumi la Miami și aș cere o explicație de la tatăl ei. Am trece peste asta împreună. Până atunci, merita să se bucure de astăzi, de cina dinaintea meciului de diseară și de meciul de mâine. Câștigă sau pierd, aș face orice pentru a-i oferi un gust din fericirea pe care i-aș putea oferi.

"Te simți bine?" întrebă ea, încruntat.

Mi-am îndreptat umerii. Am dat toate astea deoparte și m-am reorientat asupra a ceea ce era în fața mea. Astazi. — Nu știu, șefu'. I-am dat o dată foarte evidentă. "Să-mi spuneți. Am probleme?"

Buzele ei s-au strâns, iar roșea din obraji mi-a spus tot ce trebuia să știu. "Ai putea fi." Vocea ei tremura de o dorință abia strânsă. „Acum că te-am prins delegându-ți responsabilitățile lui Tony

și mai sunt doar câteva minute de antrenament, trebuie să discut ceva cu tine.” I-a lucrat gâtul. „Pot să te văd în biroul meu?” Ea și-a ridicat bărbia. "Acum."

Nu aveam de gând să mint, am devenit mai greu în joggeri la tonul șef. Am traversat distanța care ne despărțea și m-am înălțat deasupra ei până când a trebuit să-și lase capul pe spate. Privirea mi s-a îndreptat spre gura ei. "Dupa tine." mi-am lins buzele. „Domnișoara Reyes.”

Am așteptat până s-a mutat prima. Nemernic egoist care eram, am făcut-o ca să-i pot privi fundul în acea pereche de blugi în timp ce mergea. Modul în care părul ei se mișca peste umeri și șoldurile ei se legănau la fiecare pas hotărât. Băiat. Chiar eram înfometată de ea.

Odată ce am ajuns în spațiul curat, dar înghesuit, am închis ușa în urma mea și am privit-o întorcându-se spre mine. Obrajii i se înroșiră și se sprijini de marginea biroului.

„Poți, um, să închizi ușa?” O pauză. "Antrenor?"

Mi-am înclinat capul, mușcând în spate un zâmbet. Ușa era deja închisă, dar nu am spus nimic și i-am dat din cap. Mi-a plăcut că era atât de dezorientată. Mi-a plăcut că am făcut-o așa. Așa m-am simțit de cele mai multe ori. Privirea mi s-a îndreptat spre pieptul ei, talie, picioare, apoi din nou în sus, spre acea față frumoasă care îmi spunea că încearcă să rezolve ceva în capul ei. Ceva care îi trimitea limba să-și lingă buzele.

Exercițiul s-ar fi terminat în orice moment, iar eu nu o voi termina niciodată era mai bucuros să-l avem pe Tony pe iarbă. Mi-am mutat mâna la spate și am mutat încuietoarea la loc.

„Eu...” șopti Adalyn. „Tu...” Ea și-a umezit din nou buzele, bâjbâind cu mâinile. — De fapt, nu ai probleme. Sau poate, ești. Presupun că asta depinde.”

M-am încruntat la nervozitatea ei și a trebuit să mă opresc să nu scot niște prostii de parcă *arăți frumos când ți se încruntă sprâncenele în gând* . M-am apropiat de ea. Mâinile mele s-au îndoit de dorința de a o ating, dar le-am liniștit pe părțile mele și am așteptat. Încurajând-o să spună tot ce vrea ea să spună, dând din cap din cap.

„Eu...” a început ea din nou, cu vocea ei blândă. „Am vrut să-ți mulțumesc oficial.” Își întinse brațele pentru scurt timp înainte de a le lăsa să cadă. "Pentru aceasta. Pentru noaptea trecută. Pentru fiecare lucru pe care l-ai făcut pentru mine. Sunt...” îi ieși limba, udându-și buzele. „Nu știu ce am făcut pentru a merita asta, dar sunt foarte recunoscător pentru atenția ta.” Mâna ei s-a ridicat și am privit-o traversând spațiul mic dintre noi și aterizează încet pe pieptul meu. Privirea mea s-a întors la a ei. „Și vreau să-ți arăt cât de mult.”

Acea palmă s-a apăsat pe mine, ghidându-mă înapoi și în jurul biroului.

Nu am rezistat. Am fost.

Când spatele picioarelor mele a lovit scaunul ei de birou, cealaltă mână ei s-a alăturat pieptului meu. Le-a tras în sus, până la umerii mei. M-a împins în jos. — Stai, spuse ea încet. Atât de blând încât am vrut să merg spre ea. Dar mi-am lăsat corpul pe scaun, fascinat, încântat, de determinarea din ochii ei. Anticiparea ei desface buzele. Ce femeie frumoasă și curajoasă era. Mă durea pieptul doar privind-o.

Adalyn stătea chiar în fața mea, la un singur pas distanță. Mâinile i s-au dus la fermoarul jachetei. Ea a dat din umeri. Pieptul ei tremura cu o respirație aspră, făcând ca materialul bluzei să se apese de piele. Linia de nasturi minusculi care o țin împreună s-a tensionat. Și nu puteam decât să mă gândesc: *Bluza aia naibii. Vreau să-l rup cu dinții* .

Mâinile mele au zburat spre brațele scaunului, cu degetele prinse strâns doar ca să nu mă întind după ea.

Adalyn a intrat în picioarele mele deschise, cu privirea ei cu privirea pe toată fața mea. Până când ochii ei s-au lăsat în jos. Scăzut. Tot sângele meu s-a învârtit în acea direcție. Dacă ar face

ceea ce am crezut eu – sperat, poftit – ar face, toată reținerea mea m-ar părăsi. A dispărut într-o clipă. Stiam. „Adalyn." Numele ei a căzut de pe buzele mele. „Dragă, eu..."

Ea mi-a sprijinit ambele mâini pe coapsele mele și a îngenuncheat.

Ochii mi s-au închis, un blestem părăsindu-mi buzele întredeschise.

Am simțit mâinile ei urcându-mi picioarele, atingerea ei blândă, dar hotărâtă, trimițând mai mult sânge direct pe pula mea. Făcându-mi pulsul de anticipare.

— Adalyn, am repetat, de data aceasta mai mult ca o rugăciune decât un avertisment. Mi-am deschis ochii spre ea, uitându-mă la umflătura tot mai mare care mi-a cort pantalonii de sport. La dracu. Eram atât de dur, iar ea nici măcar nu... — Ai de gând să mă atingi, iubito? am întrebat-o, auzindu-mi vocea trosnind.

Adalyn și-a mușcat buza de jos. În gând. Pofta. Mi-a dat rapid din cap, dar și-a luat timp să-și miște mâinile. Am gemut, nerăbdătoare, sunetul făcând-o să zâmbească. În cele din urmă, palmele ei s-au mișcat și și-a strecurat degetele sub tivul de jos al hanoracului meu. S-a prins de talia pantalonilor mei.

Ea a tras.

„Spune-mi", i-am spus, auzindu-mi vocea trosnind de nevoie. Doamne, am vrut-o. Acum. O vreau de zile întregi. Săptămâni. „Spune-mi ce-mi vei face și îmi voi ridica șoldurile."

„Eu..." Ea a ridicat privirea, întâlnindu-mi privirea. Bună durere. Femeie uluitoare, incredibilă, îngenuncheată între picioarele mele. „Vreau să fiu sexy. Să fiu văzut așa, de tine. Toată ziua am plănuit acest moment în capul meu. Vreau să le trag în jos și... Pleoapele ei s-au închis pentru o scurtă secundă. „Te ia în gura mea. Vreau să te fac să simți că m-ai făcut să simt în noaptea aceea. Dar eu... Ea clătină din cap. „Îmi pierd nervii. Nu știu cum să fiu responsabil în acest scenariu. Te-aș prefera mult pe tine…"

Nu trebuia să termine acea afirmație.

M-am uitat în ochii ei încă o secundă, dezvăluindu-mi toată nevoia, lăsându-l să se joace pe fața mea. „Scoate-mă afară", i-am spus, cuvintele mele nu erau decât un mârâit. „Ești în siguranță să-mi arăți ce vrei să faci, dar te voi ajuta." Privirea ei a coborât și mi-am ridicat șoldurile. Conturul mare al penisului meu apăsa pe material. — La naiba, am răpit la vedere. Adalyn a strâns strânsoarea taliei, dar ea nu și-a mișcat mâinile. „Nu am fost niciodată atât de greu în viața mea, iubire. Vei face ceva în privința asta?"

Respirația prinse în gâtul lui Adalyn și mâinile ei s-au mișcat, plutind în aer pentru o secundă. Ezitant. Spunându-mi că vrea să o ghidez prin asta. Pentru a o încuraja. Pentru—degetele ei m-au zgâriat prin materialul pantalonilor de jogging. am gemut. Adânc și gutural și plin de nevoie.

În cele din urmă, a tras pantalonii jos, eliberându-mă de unul dintre cele două straturi care o despărțeau de mine.

Știam exact cât voi rezista pe acest scaun.

„Ai două minute să te joci cu mine", i-am spus, neputând să-mi opresc șoldurile să nu i se apuce. Mâna ei mi-a prins penisul ca răspuns, dându-mi o lovitură lentă prin material. Nu a fost de ajuns. „Boxeri", am mârâit eu. "Acum te rog."

Într-o singură mișcare, lenjeria mea era în jos și pula mi-a sărit liber înainte de a se sprijini pe stomacul meu.

„M-am gândit la asta", a spus Adalyn, mărturisirea ei blândă mă aduc înapoi pe pământ pentru o clipă. Ceva în interiorul meu a cedat la cuvintele ei. Privirea ei a întâlnit-o pe a mea. — Cred că te vreau de multă vreme, Cameron.

Brațele scaunului scârțâiau sub strânsoarea strânsă a mâinilor mele. — Mângâie-mă, atunci. Am expulzat tot aerul din plămâni prin nas. „Suge-mă sau ling-mă sau torturează-mă cum vrei tu. Fă-o acum, înainte să mă rup."

Curiozitatea s-a amestecat cu nevoia în ochii ei căprui, stimulând propria mea dorință. Și înainte să-mi dau seama ce mă lovește, palmele ei erau în jurul penisului meu, piele pe piele, iar ea mă lovea puternic.

Ochii mi s-au închis, tot corpul meu sărind pe scaun. „Mai greu", i-am spus. A cerut. implorat. Adalyn s-a conformat, ambele mâinile înghițindu-mă din nou. Mutarea capului la rădăcină. — Exact așa, am încurajat-o. M-a mângâiat din nou. „Fă-mă să cerșesc, dragă. Fă-mă rănit pentru mai mult."

Am simțit-o mișcarea între picioarele mele, apropiindu-se, aplecându-se mai mult în mine, iar când mișcările ei au încetat, am știut ce avea să urmeze. Ochii mei s-au deschis, concentrându-mă pe acea gură frumoasă a ei în timp ce s-a închis în jurul penisului meu.

La dracu. Iisus Hristos. Dumnezeu. Nu m-am rugat atât de greu în viața mea decât Hristos. I-aș venera gura. Aceasta femeie. Inima ei. Șoldurile mele s-au împins în sus, împingându-i mai mult în gura ei. Adalyn a gemut în jurul meu și eu — nu puteam fi blând, eram la punctul meu de rupere. aveam de gând să izbucnesc. „Trei nasol", am scrâșnit între dinți. „Asta este tot ce primești."

Adalyn și-a mișcat capul în sus și în jos a doua oară, iar când un geamăt ia urcat pe gât și a căzut de pula mea, ceva din mine s-a rupt.

„Am mințit", am spus, mâinile mi s-au mutat spre capul ei și am ridicat-o ușor, dar ferm, de pe mine. Buzele ei erau roșii vișine și obrajii roșii cu cel mai frumos roz de până acum. „Femeie uluitoare, frumoasă, superbă", am murmurat, făcând-o să se uite la mine într-un mod pe care nu l-a mai avut niciodată. Inima mi-a bătut în piept, bătând de-a lungul pulsului, făcându-mi sângele să bată. „Tu câștigi, iubire. Tu faci. Aveți."

Înainte ca ea să poată spune un cuvânt, i-am smuls încheieturile și ne-am tras pe amândoi în sus. Apoi, am învârtit-o.

„Mâinile pe birou", i-am spus, cu vocea abia un mârâit. S-a conformat, iar când palmele ei au lovit suprafața de lemn, m-am mișcat peste ea. — E o fată bună, i-am spus la ureche. „Acesta va fi rapid."

„Nu vreau repede", a scâncit ea. Mâinile mele s-au mutat în fața ei, degetele mele închizându-se în jurul materialului bluzei ei. "Vreau... vreau..."

„Chestia asta dracului m-a înnebunit", am mărturisit, trăgând de pumnii de material mătăsos. „S-a furișat în visele mele", i-am șoptit pe pielea din spatele gâtului ei. "Așa mult am vrut să smulg toate aceste butoane. Cât de mult m-am gândit la ce te ascunzi dedesubt."

Sânii aceia frumoși. Pielea aceea netedă. Acea inimă prețioasă.

Corpul ei s-a cutremurat sub al meu, iar șoldurile ei s-au împins înapoi, fundul apăsând pe lungimea mea tare. "Da. La toate astea."

I-am desfășurat bluza, făcând acei nasturi minusculi să se spargă și să zboare. "La dracu. *La dracu* ." Fără să pierd nicio secundă, i-am adus trupul la al meu, arcuindu-i spatele, doar ca să pot să mă uit la ea. Dantela glorioasă și frumoasă îi acoperea sânii. Lavandă. „Fanteziile mele nu s-au ridicat la înălțimea asta. Pentru ce femeie uimitoare ești."

„Cameron?" Numele meu a căzut de pe buzele ei într-un scâncet. Însă mâinile mele erau ocupate să se miște în sus, palmele mele trăgând peste pielea ei, degetele ajungând la sânii ei și închizându-se posesiv în jurul lor. Ochii ei s-au închis. „Fă-ne să ne simțim bine."

Ne.

Am fost răsturnat peste margine.

Un sunet de neînțeles mi-a părăsit gura și i-am întors mâinile pe birou, curbatându-mi corpul peste al ei. I-am desfăcut blugii, mi-am împins mâna și am întâlnit mai mult din acea dantelă. Asigurându-mă că am atins-o doar peste chiloți – sau chiar mi-aș pierde mințile – mi-am plimbat degetele peste pliurile ei. „Adalyn-ul meu, atât de umed și perfect."

Adalyn a avut spasme sub mine, iar șoldurile mele s-au împins de fundul ei.

Mi-am mișcat degetele, exercitând presiune când am ajuns în vârf, apoi desenând cercuri peste clitorisul ei.

„Acolo," i-am spus, aducându-mi cealaltă mână la penis și mângâindu-mă în timp ce o mângâiam. „Poți să mă conduci. Spune cuvântul și mă voi supune. M-ai înfășurat în jurul degetului tău." Am simțit-o cum creștea neliniștită sub atingerea mea aspră, țesătura chiloților ei acum udată. Am făcut tunel în pumnul meu, apăsându-mi neputincios șoldurile în ea. — Dar în spatele ușilor închise? Ne-am eliberat pe amândoi, am întors-o și aproape am împins-o pe birou. M-am mutat în ea, așezându-mă între picioarele ei deschise. — Aici, i-am spus, întâlnindu-i privirea. M-am pompat în pumn, cu degetele apăsate împotriva faldurilor ei. Am întors amândoi un geamăt când penisul meu i-a pastit chiloții udați. „Aici aici, eu sunt cel care conduc."

Buzele ei s-au deschis cu un scâncet despre care știam că este un da. A te rog. O confirmare. O lumină verde. Și când am reluat mișcarea, smucindu-mă în ea în timp ce ne mângâiam pe amândoi, brațele ei s-au mișcat în jurul gâtului meu.

— Cameron, spuse ea, cu vocea frumos ruptă.

Mi-am lipit fruntea de a ei, înclinându-mă în ea. „Vino, iubire." M-am mișcat, asigurându-mă că vârful meu lovea locul potrivit cu fiecare împingere. „Vino și jur că o să te trag așa de bine și de lung în seara asta."

Întregul corp al lui Adalyn a avut spasme, iar eu am mers chiar în spate, vărsându-i peste burtă. Ea s-a uitat în jos, iar privirea ei s-a întors la fel de tulbure și fericită pe cât văzusem vreodată, făcându-mă să vreau să-i smulg chiloții și să mă strecoare direct în ea. Aș fi din nou greu într-un minut. Am fost permanent dur de zile întregi.

Dar nu am făcut-o. Mi-am sprijinit fruntea de a ei, apoi mi-am înfășurat brațele în jurul corpului ei, aducând-o la mine. Nu m-am putut opri, nu m-am putut abține. Am vrut-o chiar acolo. Sub mine, împotriva mea, în brațele mele. Am vrut să fiu în interiorul acestei femei, în orice fel puteam.

Buzele ei mi-au atins colțul gurii, de parcă ar fi știut exact la ce mă gândeam, iar eu m-am mișcat, luându-le cu un sărut dur și disperat. Nu a fost de ajuns. am vrut mai mult. Dar m-am dat înapoi. Fără un cuvânt, i-am scos ușor brațele din bluza ei acum ruinată și i-am curățat burta cu ea.

Apăsând buzele mele pe tâmplă, am dat-o jos de pe birou și i-am nasturi blugii. Într-o lume ideală, nu eram într-un birou improvizat cu aproape deloc încălzire. În lumea aceea, antrenamentul nu se încheiase și nu trebuia să mergem să ajutăm la amenajarea cinei dinaintea meciului de diseară. În schimb, aș putea să-i desprind fiecare articol de îmbrăcăminte de pe corp și să-i ling fiecare centimetru din ea. Dar aceasta nu era o lume ideală, așa că m-am băgat în pantaloni și m-am făcut să ignor modul în care deja mă întăream din nou.

Mi-am dat din umeri hanoracul. „Brațele sus", i-am spus, iar când le-a ridicat în aer, i-am strecurat-o peste cap.

"Și tu?" Am auzit înăbușit împotriva țesăturii când am tras-o la loc.

I-am tras brațele în mâneci. „Am destule amintiri despre tine când ai venit împotriva mea, încât să mă țină fierbinte toată viața."

Adalyn a scos un sunet moale pe care am încercat din răsputeri să-l ignor. Arăta atât de... a mea chiar în acest moment. Mi-a tăiat răsuflarea.

„În seara asta”, i-am promis, cu nările deschise.

Adalyn a zâmbit și a fost timid și frumos și m-a făcut să vreau să bat în piept. "Astă seară."

CAPITOLUL TREEI ŞI DOI

Adalyn

Astă seară.

Aseară a fost noaptea. Și niciodată nu m-am simțit mai nepregătit.

Poate cineva să-și piardă virginitatea a doua oară? Nici măcar nu a trecut atât de mult timp de când nu făcusem sex. Sau poate a fost. Totul s-a estompat cumva. Fiecare experiență din trecut a devenit gri acum că știam cum se simțea atingerea lui Cameron.

Seara asta a fost diferită.

Parcă mai mult.

Mai mult decât doar sex. Mai mult decât să-ți dorești pe cineva. Mai mult decât atracție fizică.

Era o nevoie crudă în interiorul meu care nu înceta să-și facă cereri. Am vrut să fiu aproape de Cameron. Mai aproape. Am vrut să fiu sărutat, luat și aruncat în jur. Voiam să se uite la mine așa cum se uitase mai devreme azi, când fața lui devenise moale. Dar și de parcă abia aștepta să mă mănânce întreg. Voiam să-mi dea zâmbetul lui lent, încruntarea și capul înclinat când încerca să se strecoare în capul meu. Am vrut să-l fac să râdă și să-mi spună dragoste, nu pentru că era dulce sau sexy în acel morocănos englezesc, ci pentru că nimeni nu mă spunea niciodată așa și mi s-a părut bine. că numai el a făcut-o. Dar mai presus de orice, am vrut să fiu dorit de el. Poftit. Ca și cum cineva ar fi dorit acel sentiment din pieptul tău care a luminat totul. De parcă l-am poftit.

Atingerea palmei lui pe coapsa mea m-a adus imediat înapoi, iar când m-am uitat la el, verdele ochilor lui l-a dat departe.

Abia aștepta să năruiască. El—noi—eram aici doar pentru că i-am rugat să mai stea puțin. Josie organizase o cină cu noroc pentru toți cei din echipă care doreau să se alăture și majoritatea părinților au apărut.

„De ce atât de serios, antrenor?" am întrebat, cu colțurile buzelor îndoite în sus. „Acesta este pentru noroc. Nu te-am convins pentru cineva care ar lipsi de respect pentru un rit frumos ca acesta."

Zâmbetul pe care mi l-a dat mi-a năvălit sângele în cap. S-a aplecat în față și a vorbit chiar lângă coaja urechii mele. „Ma pot gândi la câteva lucruri pe care le-am putea implementa pentru noroc." Buzele lui mi-au periat pielea, trimițându-mi un val de fiori pe șira spinării. „Dacă plecăm chiar acum."

Inima mi s-a sufocat în piept. „Cred...” am înghițit în sec, întrebându-mă cât de ciudat ar fi pentru mine să-i sar în poală chiar acum, cu jumătate din oraș stând la masă. „Cred că este ceva ce putem discuta. Dar nu plecăm încă. Ordinele șefului.”

A fredonat pe pielea mea, iar când și-a retras gura, capul nu a mers prea departe.

Dumnezeu. Poate că nu îmi făceam nicio favoare. Cât de mult trebuiau să dureze cinele de noroc?

Telefonul meu a sunat de la masă, așa că l-am ridicat și am verificat notificările. Mama mea.

„A făcut totul bine?” a întrebat bărbatul de lângă mine cu ceea ce știam că este o preocupare reală.

„ „Drive a fost în regulă”, am citit cu voce tare pentru el.

El a oftat. „Aș fi putut să o conduc eu însumi. Asheville este la doar câteva ore distanță.”

M-am topit de partea lui la amintirea ofrandei lui, nu aveam de gând să mint. „ „I-am dat lui Vincent mânerul meu”, am continuat să citesc. „ „Este tânăr, dar l-aș putea învăța câteva lucruri”. ” O pauză. "Oh baiete."

„Cine a fost din nou Vincent?”

Am ridicat privirea spre el. „Vărul prietenului lui Josie, cred? El venise în oraș să discute ceva de afaceri cu Josie și se întorcea astăzi la Asheville. Cameron a mormăit ceva, iar eu mi-am pus mâna pe obrazul lui. „Nu mai fi atât de dulce. Eu... mă chinui să-mi țin mâinile de pe tine așa cum sunt, Cam.

S-a sprijinit de atingerea mea cu un oftat. „Sună-mă din nou Cam.”

Am coborât vocea. „Cam.”

Cameron scoase un mic murmur. „Bine, acum spune-mi, cum sunt dulce și de ce ar trebui să mă opresc?”

„Îmi fac griji pentru mama”, am răspuns, abia reușind să ignor vuietul din pieptul meu. „Îmi este foarte greu să-ți rezist.”

Capul lui s-a întors, buzele zdrobindu-mi pielea palmei, apoi coborând până la încheietura mâinii. „De ce ai vrea să-mi rezisti vreodată?” Mi-a ciupit pielea, nenorocit de repede. „Este încruntat. Experții recomandă să nu reziste lucrurilor care sunt bune pentru tine.”

am chicotit. A chicotit.

Ochii lui Cameron s-au mutat spre ai mei, iar când a spus pe pielea mea: „Mi-aș putea petrece o viață ascultând acel sunet”. Nici măcar nu i-am pus la îndoială cuvintele. Știam că sunt adevărate.

Pieptul mi s-a extins. „Eu...”

Cineva și-a dres glasul lângă mine și ne-am întors amândoi.

— Bună, spuse domnul Vasquez — Robbie — cu o expresie atentă pe chip. María era lângă el și i-a înghiontat piciorul înainte de a-mi zâmbi. S-a repezit: „Îmi pare rău că vă întrerup”.

„Este în regulă”, l-am asigurat. Și am vrut să spun. „Nu întrerupi nimic.”

Bărbatul de lângă mine a mormăit o plângere blândă.

Ochii lui Robbie s-au îndreptat spre Cameron înainte de a reveni la fața mea. „Voiam doar să-ți mulțumesc. Pentru ceea ce ai făcut pentru Tony și María și pentru... tot. De când Tony a început să petreacă timp cu echipa, el... sună și seamănă mai mult cu el însuși. M-a făcut să realizez că petrecea prea mult timp la fermă. Muncește prea mult când e doar un copil. Eu... Gâtul lui trecu. „Mulțumesc că i-ai oferit o slujbă făcând ceva ce-i place.” Robbie și-a privit fiica cu un zâmbet. "Fericit?"

Își coborî vocea până la o șoaptă puternică. „Cereți-i biletele.”

Bărbatul a înjurat pe sub răsuflare. „María...”

— Fă-o, repetă ea. „Mi-ai spus că ești un cuvânt J pentru ea, așa că scuză-te. Mă faci să-mi cer scuze tot timpul când sunt nepoliticos, atunci va fi bine să întreb. Tony îi va plăcea. Știi că vrea să încerce pentru acea echipă din Charlotte. Își va pierde mințile."

Bărbatul și-a apăsat buzele într-o linie strânsă și mi-a trimis o privire de scuze. "Te rog ignora-
"

„Consideră că s-a făcut", i-am spus. „Putem vorbi despre întâlniri mâine după meciul fetelor. Mai era ceva ce voiam să te întreb oricum. Dar poate aștepta. Vorbim maine." Robbie încă părea nesigur, așa că am simțit nevoia să mă strec în vechiul meu eu. „Miami Flames vor fi bucuroși să te primească în vizită, promit."

Corpul lui Cameron sa încordat împotriva mea. A fost doar o clipă, dar toți mușchii tari de care mă sprijineam s-au flectat și s-au strâns cu respirația lui.

María a bătut din palme, amintindu-mi atenția. "Yay!" exclamă ea, aruncându-se fără avertisment asupra mea. „Îmbrățișare de sărbătoare", a spus ea pe obrazul meu și nu m-am putut abține. Am strâns-o în brațe. Apoi, de parcă nu s-ar fi gândit la asta, a scos un încet: „Ah. Se simte atât de bine. Ar trebui să o facem mai des."

Am îmbrățișat-o și mai tare.

Când m-a eliberat, zâmbea, iar eu nu știam ce face fața mea, dar pieptul îmi simțea ca o ciupercă. — Ne vedem mâine, domnișoară Adalyn. S-a uitat la bărbatul care stătea lângă mine. — Ne vedem și mâine, antrenor Campanile.

Robbie mormăi ceva pe sub răsuflarea lui.

Cameron a scos un chicotit, aducându-și brațele pe umerii mei și trăgându-mă din nou înapoi la el.

"Oh!" spuse María, plecând deja în timp ce trăgea de mâna tatălui ei. „Nu uitați să îi oferi antrenorului tricoul!" Apoi, ea a dispărut în jurul capătului îndepărtat al mesei lungi, târându-l pe Robbie împreună cu ea.

„Ce cămașă?" întrebă Cameron.

Am oftat. „Trebuia să fie o surpriză." Am clătinat din cap. „S-a întors, ho…" M-am oprit. Nu știam de ce, dar am știut. Mi-am dres glasul. „Înapoi la Elanul Leneș."

fredonă Cameron. „Aproape", a murmurat el, cu brațul în jurul taliei mele. „Este în regulă, iubire. Nu sunt unul care să renunțe la pauză."

Cameron descuie ușa din față a cabinei și păși în lateral.

M-am uitat înăuntru, spre holul care cotea la dreapta, care ducea în camera lui Cameron. Chiar vizavi de ceea ce fusese al meu. Pleoapele mele s-au închis doar o clipă.

M-am intors. L-a înfruntat. I-a blocat drumul în cabină. Ochii verzi adânci i-au întâlnit pe ai mei și i-am spus: „Bună".

„Bună", a spus el înapoi. Buzele i s-au zvâcnit și m-am gândit că îmi va oferi un zâmbet lent, care să mă uimească și poate să-mi distragă atenția de la gânduri. Dar, în schimb, și-a încleștat maxilarul. I-am privit ochii în timp ce mi-au străbătut fața, așezându-se pe buzele mele pentru ceea ce mi s-a părut o perioadă lungă de timp, dar a durat doar o secundă sau două, și acea amețeală, acea anticipare, înainte ca Cameron să fi fost atât de neobișnuit de al meu, s-au năpustit înăuntru.
.

"Ce este în mintea ta?" L-am întrebat.

Și-a dus mâna la fața mea, atingându-mi obrazul cu dosul mâinii. — Mai multe lucruri, mărturisi el pe acel ton calm și sever, de parcă nu i-ar fi deranjat că ne împiedicam să trecem pragul ușii. „Mă gândesc, slavă Domnului, că cina s-a terminat în sfârșit." Am zâmbit la asta, iar degetul mare mi-a zdrobit buza de jos. „De asemenea, mă gândesc, Hristos, că e atât de frumoasă în această lumină. Cu luna plină strălucind atât de puternic peste noi. Ar fi prea ciudat să subliniez asta? Ar râde? Îmi place râsul ei."

Zâmbetul mi-a căzut, inima mea făcând acest lucru ciudat pe pereții pieptului meu. „Acesta ar fi unul dintre cele mai frumoase lucruri cărora mi s-a spus vreodată." Mi-am înfăşurat degetele în jurul încheieturii lui, i-am simţit pulsul sub degetul meu. A fost o bătaie rapidă, grăbită. Era și el nervos? „Nu aș râde. Probabil că aș sta mai mult timp."

— Stai, repetă el încet. "Spune-mi de ce."

Am deschis gura să spun ceva despre care bănuiam că suna foarte mult: pentru că ești tu și eu sunt. Și nu m-am simțit niciodată așa. Dar răspunsul care m-a lăsat a fost: „Este greu de explicat".

Dacă astăzi — ultimele zile — dovediseră ceva, era că nu eram o seducătoare. Și cu Cameron nu m-a deranjat. *Eu sunt cel care conduc* . A spus asta mai devreme azi. Am vrut să se ofere din nou. Să preia. Nu m-am simțit niciodată mai în siguranță, mai liber decât atunci când a preluat conducerea pentru mine. Și totuși... această nervozitate m-a făcut să mă întreb și să mă îndoiesc de mine. Ce aș fi putut face pentru a merita asta, pentru a-l câștiga să mă dorească atât de mult. eu—

— Încearcă-mă, a spus Cameron.

„Eu..." am încercat, știind că probabil că o voi exprima într-un mod în care nu avea sens. „Întotdeauna am simțit că nu am făcut niciodată clic nicăieri. De exemplu, am avut întotdeauna nevoie să fac un efort mai mare pentru a le arăta tuturor că merit să fiu acolo. Și aici ești." Am clătinat din cap. „Făcându-mă să simt că ai reduce diferența pentru a ajunge la mine. Nu e nevoie să te conving. Tu-"

— Dă-l dracului, spuse Cameron, aducându-mi privirea spre el. „La naiba. La naiba cu toți cei care te-au făcut să simți că nu meriti tot ce meriți."

Ceva blocat în pieptul meu. Tare. Atât de aproape de inima mea. „Nu trebuie să..."

Am fost ridicat și lăsat pe un umăr larg.

„Nu mai gândim prea mult", a spus el, conducându-ne pe amândoi înăuntru. „Nu mai pune la îndoială ce simt față de tine. Nu am stat la o oră întreagă de cântece de foc de tabără, ca să poți găsi un motiv să mă îndepărtezi când te voi duce în sfârșit acasă." Cealaltă mână a căzut peste genunchii mei, asigurându-mă de el, de parcă s-ar fi temut că voi încerca să sar din brațele lui. — Asta, spuse el, pășind în camera de zi. „A trebuit să mă abțin să nu te iau și să te arunc peste umărul meu așa. Josie este o cântăreață oribilă."

Am clipit la spatele lui, la fundul lui, la picioarele lui lungi și eu... am izbucnit în râs.

S-a oprit imediat, slăbindu-și menghina brațului, îndepărtându-mă de umărul lui și așezându-mă în fața lui. M-am sprijinit de pieptul lui.

„Sunt deja tentat să fac asta din nou", a spus el, cu ochii dansând între gura și ochii mei. Bătăile inimii lui bătând în palmele mele, mai repede decât cu câteva clipe înainte. „Aș putea să o fac în fiecare zi. Cu fiecare ușă."

„Se poate discuta." Încă râdeam pe jumătate, dar când maxilarul lui Cameron s-a încleștat din nou, toată acea ușurință s-a dizolvat. „Bine, ar trebui să-ți fac surpriza ta răsfățată."

A deschis gura, dar eu deja mă îndepărtam de el și mă învârteam pe călcâie. Am mers în camera de oaspeți și am scos cadoul din garderoba în care l-am ascuns.

Când m-am întors, Cameron stătea rezemat de tocul ușii dormitorului său, chiar vizavi de al meu. am înghițit. Căptușit mai aproape de el cu geanta roz în mâini.

i-am oferit-o.

Cameron a deschis-o și a extras ce era înăuntru. Geanta a căzut în picioarele noastre. Mâinile lui țineau cămașa în aer.

„„„Acest antrenor dă cu piciorul pe fundul maimuței", a citit el cu voce tare. A înghițit. „ „Antrenor Mușețel, Războinicii Verzi ai Stejarului Verde. Six Hills Little League, NC.' "

Mi-a bătut inima. — E atât de prostesc, am spus, auzindu-mi vocea sună joasă și păzită. „L-am făcut pentru ca fetele să o semneze mâine." O suflare tremurată m-a lăsat. „María a ajutat să vină cu prima parte."

Brațele lui Cameron căzură. S-a uitat la mine cu o emoție pe care nu o recunoșteam. Unul care nu a fost niciunul dintre cei pe care m-am așteptat să provoace cămașa.

„Trebuia să fie o glumă", i-am explicat. „Eu... m-am gândit că o să ți se pară amuzant."

Un mușchi al maxilarului i-a sărit. „Nu există presă care să participe la meciul de mâine, nu?"

Mi-a căzut stomacul la picioare. "Desigur că nu."

„Nu a existat nicio presă la niciun meci."

Mi s-a strâns gâtul, s-a înfundat și a trebuit să mă fac să înghit. „Nu ți-aș pune niciodată în pericol anonimatul sau confidențialitatea. Nu după ce mi-ai spus."

— Dar ai aflat despre asta abia de curând, a răspuns el, făcând un pas mai aproape de mine. „Te-ai răzgândit înainte de asta. De ce?"

M-am simțit tremurând. Tremurând. „Aș putea încă să funcționeze."

Inca un pas. — Cu prețul biletului de întoarcere la Miami?

Gura mi s-a închis. Mi-a bătut inima. Ochii mi s-au închis.

Degetele lui Cameron m-au periat pe obraz. „Da sau nu, iubire?"

I-am întâlnit privirea și erau atât de multe acolo, atât de multe care reflectau exact ceea ce simțeam eu. disperat. Nevoia. Căzând atât de repede și de greu încât abia puteam să respir. — Da, am spus. "Cu orice preț. Am fost și te voi proteja cu orice preț."

Mi-a prins fața. — Te văd, Adalyn. Cealaltă mână i s-a alăturat, iar cămașa pe care o ținea a căzut în picioarele noastre. „La naiba te văd, dragă. Dar în sfârșit te deschizi așa pentru mine? Îmi este imposibil să nu mă deschid în schimb."

I-am apucat încheieturile. „Și cum ai face asta?"

„Tratând partea aceea pe care o ascunzi", mi-a spus el lângă gura mea. „Vreau să-l stric, doar pentru că pot. Vreau să te îngrop în perne când ți-e frig și să te port în patul meu în brațe în fiecare seară. Te sărut puternic când ne certăm și îți amintesc cât de nebun mă faci."

Un fel de presiune cu care nu eram familiarizată trandafir în piept. Mi-a ajuns la ochi, făcându-i să usture. Și am vrut să izbucnesc. Chiar a izbucnit. M-am simțit atât de fericit, atât de extaziat, atât de... plin de acel ceva pe care nu credeam că pot spune cu voce tare, sau chiar să gândesc, încât am vrut să mă deschid și să-l las să vadă.

Un râs rupt mi-a căzut de pe buze și nici măcar nu m-am recunoscut când am spus: „Tocmai mi-ai făcut surpriza să pară foarte proastă".

„Mi-a plăcut surpriza", a spus el încet, atât de blând încât a fost ca o mângâiere. M-a tras în corpul lui și a început să meargă înapoi, trăgându-ne în camera lui. „Voi da vina pe surpriză când îmi pierd controlul în seara asta."

Am clătinat din cap, o singură lacrimă coborându-mi neputincioasă pe obraz. "De ce?"

„Pentru că acum știu că ești fericit, foarte fericit. Și această lacrimă?” adăugă el, apăsându-și gura de pielea mea și trasând cu buzele dâra umedă. „Este dovada cât de mult.” Mi-a înclinat capul pe spate, sărutând fruntea ochiului vinovat. Privirea lui a coborât până la buzele mele. „Acum, pot să-ți iau gura și să știu că știi ce simt. Că asta nu trebuie câștigat. Deținești deja dreptul.”

De data aceasta, nu era Cameron care aștepta să trec distanța și să-l sărut. El a facut.

Cameron mi-a luat gura, despărțindu-mi buzele cu atâta foame încât a trebuit să-mi unesc brațele după gâtul lui pentru sprijin. Limbile ni s-au periat și l-am tras la mine, vioi, nevoia să-mi pulseze în burtă, urechi, membre, piept, peste tot. Și cu un mârâit, el a înaintat, târându-și mâinile pe gâtul meu, pe umeri, pe talie, venind în jurul șoldurilor mele și aterizand pe fundul meu. M-a ridicat.

De parcă aș fi făcut asta de o sută de ori, mi-am închis picioarele în jurul taliei lui. Mi-am sprijinit brațele pe umerii lui, împingându-mi corpul în sus, căutând locul potrivit, până când joncțiunea coapselor mele s-a frecat chiar de creasta tare a pantalonilor lui. Pieptul i-a vibrat cu un mârâit, iar când a venit să ia aer, verdele ochilor lui a strălucit la fel de strălucitor precum văzusem vreodată o culoare strălucind. Gura i-a coborât din nou, fără a pierde mai mult de o secundă, și mi-a zdrobit gâtul cu dinții.

Mi-am dat capul pe spate, am scâncit, apoi am fost aruncat pe ceva moale. Patul lui.

Un nor al parfumului lui m-a cuprins. Senzația mi-a făcut pieptul atât de plin, atât de plin de fericire până la refuz, încât am jurat că pot zbura.

„Zâmbetul ăla” era aproape mârâit de la picioarele patului. M-am uitat la Cameron. Buzele mele nu s-au clătinat. „Vino aici”, a spus el, trăgându-mă de picior. „Am nevoie de acel zâmbet pe gură.”

Mâinile lui s-au înfășurat în jurul gleznelor mele și l-am lăsat să mă târască până acolo unde era. M-am ridicat în genunchi și am întâlnit privirea lui, încă zâmbind, încă simțindu-mă atât de plină încât aș putea izbucni. Am traversat distanța, lipindu-mi gura de a lui, făcând așa cum mi-a cerut el.

Un geamăt l-a părăsit și apoi și-a zdrobit buzele peste fața mea. Mângâieri dulci, dar ferme, care mergeau în sus și în jos și în stânga și în dreapta, făcând fiori să se răspândească și să sclipească pe brațele mele.

„Nu mi-am dorit niciodată pe cineva ca acesta”, i-am șoptit lângă gura lui, punându-mi palmele pe umerii lui. O respirație scurtă m-a lăsat. Și mi-am lăsat degetele să cadă pe trunchiul lui, până am ajuns la tivul uneia dintre lânurile lui pe care acum o iubeam atât de mult. Mi-am închis pumnii în jurul materialului. „Nu m-am simțit niciodată atât de în siguranță, atât de prețuit, de dorit, de…” Iubit. "Te vreau atat de tare."

Trupul lui Cameron se cutremură. Cu reținere, cu nevoie, cu acea emoție pe care mi-a fost atât de speriat să o spun? Nu puteam să știu. Credeam că nu-mi pasă. Nu chiar în acel moment, când i-am simțit mâinile în jurul mele și smulgându-le. — Dezbracă-mă, spuse el cu o râpă.

L-am tras în sus, mâinile lui lăsându-le pe ale mele pentru a ajuta când nu puteam ajunge până în brațele lui. Un colaj frumos de cerneală și piele a fost dezvăluit înaintea mea. A apărut un nou tip de nevoie. Nevoia de a atinge, de a memora, de a marca și de a-l face al meu.

„Arată-mi”, mi-a spus el, împingându-și corpul de mâinile mele. „Arată-mi cât de mult mă vrei.”

Intenționat încet, mi-am lipit buzele de pieptul lui, chiar deasupra inimii lui, marcate cu desenul unui trandafir. I-am simțit mușchii flectându-se ca răspuns. Pielea îi era atât de netedă, atât de solidă și tare, iar inima îi bătea vioi, aproape prea repede. Mi-am zdrobit dinții peste toată cerneala aceea, iar mâna lui a aterizat pe ceafa mea.

M-am mișcat în sus, lăsând o urmă de sărutări cu gura deschisă până la fundul gâtului lui, simțindu-i degetele alunecând în părul meu. Am ciupit pielea, un pic mai tare de data asta, iar de pe buze i-a ieșit un geamăt. M-am simțit uimitor să am un bărbat atât de impunător care se prăbușește sub atingerea mea așa.

Pleoapele mele s-au închis la acest gând și înainte să pot anticipa următoarea lui mișcare, ne-a lăsat pe amândoi pe pat.

Mirosul lui m-a acoperit, umplându-mi din nou plămânii, simțindu-mi că mai mult. Greutatea lui s-a apăsat atât de dulce asupra mea, încât mi-am înconjurat gâtul cu brațele și l-am împins în jos. Cameron a rezistat, cu mâna lângă capul meu.

„Voi doborî fiecare perete rămas în picioare”, mi-a spus el lângă urechea mea, mișcându-se cealaltă mână, urcându-mă pe partea mea și luând cu ea materialul puloverului și a cămășii mele. „Și odată ce sunt înăuntru”, a răpit el, degetele mari ajungând la partea inferioară a sânului meu. Și-a mutat degetele peste sutienul meu, grosolan, cu disperare. „Mă voi îngropa atât de adânc în tine” – a dat șiretul jos, făcându-mi sânul să se răstoarne – „încât nu vei putea spune unde termini și unde încep eu.”

— Da, am şoptit. „La toate astea. Da. De o sută de ori.”

Un chicotit întunecat îl lăsă drept răspuns. Apoi, mi-a ridicat brațele peste cap și le-a fixat de consola. Gura lui a coborât pe sânul meu și mi s-a întrerupt respirația. Un zumzet a vibrat pe pielea mea atunci, el îmi zdrobi sfarcul cu dinții. Tragând. Tragere. Îmi fac spatele arcuit de pe pat.

A făcut același lucru cu celălalt, iar eu m-am plâns, simțindu-mă reținut, dorind să-l ating. Vreau și gura mea pe el.

Cu o mișcare rapidă, hainele care fuseseră strânse în vârful pieptului meu s-au scos, împreună cu sutienul. Aerul rece mi-a tachinat pielea și mi-am simțit pleoapele fâlfâind închise, copleșită de senzația de a fi dezgolit față de el. Nu trecuse mult timp de când cineva m-a văzut așa, dar mi s-a părut mult mai mult decât pielea goală.

Se auzi un mârâit. Urmat de un blestem.

Am deschis ochii pe care nu-i știam că sunt închiși, l-am găsit pe Cameron călare pe șoldurile mele, pieptul larg umflat, linii peste linii de cerneală legănându-se cu fiecare mușchi care se flecta în tensiune.

„Aș putea să te privesc toată noaptea”, a spus el, cu mâinile înghițindu-mi părțile laterale. „Mă înnebunești de nevoie.” Și-a târât degetele în jos, ajungând la tivul blugilor mei. „În cele mai bune moduri posibile.” Degetele lui au lucrat butonul desfăcut. "Ridică."

Am făcut-o, fără ezitare. Iar Cameron nu a pierdut nicio secundă să-mi tragă blugii în jos și de pe picioare, aruncându-i pe podea.

S-a aplecat din nou, încet de data asta, punându-mi un sărut cu gura deschisă pe pulsul meu.

— Cameron, am spus, l-am implorat. Mâinile mele zboară până la talia lui pantaloni, strângându-se în jurul curelei în timp ce îmi lăsa mai multe sărutări pe pieptul meu, ajungând la umflarea sânilor mei. Continuând spre buricul meu. Osul șoldului meu. Mi-am pierdut strânsoarea de talie a blugilor lui. „Am nevoie de tine în mine. Acum."

Un chicotit întunecat îl părăsi. — Dar nici măcar nu te-am gustat pe limba mea.

Și tocmai așa, îmi desfăcea picioarele, mai întâi cu mâinile, apoi cu umerii, și în cele din urmă, capul i-a fost între coapsele mele. Respirația îmi pierduse tot sentimentul de control, anticipare și nevoie atât de groasă în sânge, încât am jurat că o pot simți învârtindu-se cu fiecare bătaie violentă a inimii mele.

Și-a apăsat gura de acel mănunchi pulsat de nervi acoperiți de țesătura chiloților mei. Urgența, clară și zgomotoasă, mi-a urcat corpul, făcând ca un blestem să-mi cadă de pe buze.

Și-a tras dinții în sus și în jos din pliurile mele și i-am simțit buzele prin țesătură, acea barbă tunsă pe care mi-a plăcut la nebunie să trezesc zeci de terminații nervoase. Am crezut că este prea mult, prea rapid, prea bun, dar apoi, mi-a împins lenjeria deoparte cu dinții și a repetat mișcarea cu buzele. A suge, cu limba înăuntru, și atunci am văzut stele reale, sclipitoare, în spatele ochilor mei. Le-am simțit sub pielea mea.

Un geamăt a căzut pe clitorisul meu și degetul mare cu care îmi tachinase sfarcurile i s-a unit gurii, desenând cercuri peste acel punct palpitant care cerea eliberare. Capul mi se învârte. Mi-a bătut pulsul. Mi s-a cutremurat tot corpul.

Fără a opri acele mișcări răutăcioase ale mâinii sale, Cameron mi-a mișcat corpul în sus, luându-mi gura înapoi și înghițind toate gemetele care se răsturneau din mine.

„Deschide ochii", a cerut el. Și am făcut. „Uită-te la mine", a spus el, de parcă aș putea să mă uit în altă parte când toată acea înverșunare și nevoie îi răsucea chipul frumos.

Privirile s-au blocat, s-a ridicat în genunchi și și-a desfăcut pantalonii, trăgându-mi ochii în jos, exact la timp să-l văd cum se scoate. Și-a închis pumnul în jurul penisului său tare și și-a dat o lovitură aspră.

„La naiba", a spus el înainte să-și elibereze pula și să închidă acele degete puternice în jurul materialului chiloților mei. Mi le-a smuls, le-a aruncat deoparte și mi-a tachinat din nou faldurile și clitorisul.

Am gemut mai tare, imposibil de așa, și apoi, când și-a adus exact mâna în jurul penisului și s-a mângâiat din nou, am crezut că voi veni. Nu aveam nevoie de mai mult decât să-l văd acoperindu-se în mine. M-am întins cu mâna, fără orice simț al controlului, și m-am atins.

„A mea", a avertizat el, strângându-mă de mână și coborând asupra mea. Lungimea lui tare și lipicioasă a căzut chiar pe clitorisul meu. „Prezervativul", a expirat el cuvântul cu o înghițitură de aer. "Am nevoie-"

— Pastilă, am șoptit. „Sunt la pastilă. Te vreau. Doar tu. Sunt curat. Tu esti-"

"Da." Degetele lui s-au strâns în jurul încheieturilor mele și mi le-a adus din nou peste cap. Greutatea lui Cameron s-a schimbat, șoldurile lui s-au înfipt în ale mele, deschizându-mă imediat. „Acum", a spus el, așezându-și capul penisului la intrarea mea. „Acum, mută-te cu mine." El a împins, iar spatele meu sa arcuit cu un scâncet puternic. A împins din nou. Mai greu atunci. Și din nou. „Acum vino după mine."

La comanda lui, am făcut-o. Stelele mi-au fulgerat în spatele pleoapelor, plăcerea s-a ondulat în interiorul meu, împingându-mă în întuneric pentru un moment fericit. Si Dumnezeu. Nu am avut orgasmul atât de repede în viața mea.

„Vii atât de dulce", mi-a spus el la ureche, călărându-mă prin valul de plăcere, până când corpul meu nu a fost altceva decât o încurcătură de membre uzate. „Vii atât de strălucitor."

Mi-am mișcat gura, dar nu ieșea niciun cuvânt, eram prea pierdut de senzații, prea pierdut de senzația că el încă se mișcă în interiorul meu, umplându-mă.

O apăsare bruscă a buzelor lui de ale mele, apoi am fost răsturnat pe burtă.

Mâinile lui s-au mutat în lateralele mele, iar când mi-a ridicat corpul în sus, l-am simțit fierbinte, tare și umed pe spatele meu. Palmele aspre mi-au târât în sus și în jos coastele, stomacul, coapsele, apoi mi-au urcat la sâni. Mi-a tras de unul dintre sfarcurile, readucând acea nevoie vie. Coapsele lui s-au deplasat sub mine, axul penisului lui ghinind la intrarea mea din spate și un nou fulger de urgență mi-a făcut capul să se învârtească. M-am lipit de el.

„Spune-mi”, a spus Cameron, strângându-și dinții peste gâtul meu. „Spune-mi că mă vrei așa”, a cerut el, mișcându-și șoldurile și aducându-și tija pentru a-mi tachina clitorisul. „Spune-mi că ești al meu de luat dacă asta vrei.”

„Cameron”, am scâncit, iar el a răsplătit asta cu un sărut pe umăr. „Te-am dorit doar pe tine”, am exclus cuvintele. Sunetul aspru și udat de nevoie, dar oh, atât de corect. „Te vreau în orice mod posibil.”

Și-a mișcat penisul, capul alunecând înăuntru. „Atunci, spune-mi să te trag.”

„La dracu-mă,” am șoptit. "Vă rog."

S-a împins până la capăt, poziţia, mărimea lui, felul în care ne potrivim tocmai acum, scoţând gemete gemene din ambele noastre guri.

„Ah, la naiba, iubire”, mârâi el, aruncându-se în mine. „Cât de moale și de perfect ești.” Brațele lui au trecut în jurul taliei mele, împingerile lui crescând în ritm, pierzând orice simț al ritmului. „Sunt îngropat atât de adânc în tine.” Mâna lui s-a mutat acolo unde ne-am alăturat și și-a apăsat palma acolo. „S-ar putea să fim în dezacord uneori. Înnebuniți unul pe altul. Dar așa ne dracului.” Degetele lui mi-au înconjurat clitorisul. „Așa o să te trag mereu, indiferent de ce. Aceștia suntem noi."

„Da,” am scâncit, pierzându-mă în tsunami-ul de senzație care mi-a pătruns din nou. "Aceștia suntem noi. Doar cu tine. Numai noi." A gemut în spatele meu, schimbând unghiul și lovind un alt loc. Mai multe stele. Mai multe valuri de senzație pură și brută. Prea mult și nu suficient. "Fa-ma sa vin. Vino în mine.”

Mâna lui liberă s-a mutat la maxilarul meu, ușor, ferm, șoldurile împingându-și în sus și în sus. — Ți-am promis atât de multe, nu-i așa? Mi-a mișcat capul, făcându-mă să-i întâlnesc ochii. „Uită-te la mine, vezi ce-mi faci.” Ritmul împingerilor lui s-a rupt. „Vino cu mine, iubire.” Glasul i se sparse. "Lasa-ma sa te vad straluceste."

Release m-a prins, m-a smuls și m-a învârtit, făcându-mi tot corpul să tremure în timp ce țipam numele lui Cameron.

Parcă sincronizat, corpul lui mare și solid a avut spasme sub mine, al lui membrele și penisul smucind odată cu eliberarea lui, propriul meu nume lăsându-i gura într-un mârâit în timp ce se ținea de mine mai strâns decât fusesem ținut vreodată de oricine în viața mea.

Pieptele zvâcnind, am rămas în acel sus, șoldurile lui încă legănându-se, mâna încă mișcându-se peste clitorisul meu și penisul încă tare în mine. Gura lui Cameron s-a apăsat pe o parte a maxilarului meu, iar capul mi-a căzut pe spate pe pieptul lui.

Nu știam cât am stat în acea poziție, știam doar că, la un moment dat, s-a strecurat din mine și m-a rearanjat în brațe. M-a întors în lumea vie cu un sărut și m-a rugat să fac pipi pentru că intrase în mine și era important să fac. Apoi ne-am strecurat în dușul pe care l-a deschis și m-a adus la pieptul lui. Lăsăm șuvoiul fierbinte de apă să cadă peste noi, transformându-ne pielea netedă unul sub vârful degetelor celuilalt.

„Adalyn, iubito”, mi-a șoptit el la ureche, mâinile lui mergând în sus și în jos pe spatele meu. „Acesta nu mai este un joc.” Inima mi s-a umflat în piept la cuvintele lui. La posibilitatea ca au pictat. Adevărul pe care l-am ascuns. „Spune-mi că înțelegi.”

Mi-am desprins capul din pieptul lui, asigurându-mă că îi întâlnesc privirea. Am inteles. Atât de mult încât începeam să văd că nu aveam nicio șansă. În momentul în care am pus piciorul în Green Oak, deja pierdusem. Dar acum, și inima mea era în joc. Acum, ceea ce era în joc era mai mare decât răscumpărarea. Mai mare decât a remedia o mizerie de PR sau a câștiga încrederea cuiva.

Dar acesta era Cameron. Și am avut încredere în el așa cum nu am avut niciodată încredere în nimeni. Am văzut că. Așa că l-am sărutat în centrul pieptului și când i-am spus „Știu”, mă refeream la fiecare cuvânt.

CAPITOLUL TREEI ŞI TREEI

Adalyn

M- am trezit cu un ghiont pe față și cu bâzâitul caracteristic al unui telefon.

Ochii mei s-au deschis la un set de ochi la care nu mă așteptam.

"Salcie?" am bolborosit.

Laba ei a coborât din nou, apăsând pe obrazul meu în timp ce stătea lângă perna mea.

M-am uitat în spatele ei, găsind goală latura patului în care fusese Cameron.

După ceea ce fusese cea mai bună noapte de somn în săptămâni – luni, poate chiar ani – nici măcar nu-l observasem trezindu-se. Am fost reînnoit și rănit în cel mai bun mod posibil. Da. Ceea ce făcusem noaptea trecută fusese cel mai bun sex din viața mea – zguduitoare, orgasme multiple.

Și Cameron? Era un ghemuit. Un îmbrățișător. Și oricât de mult nu fusesem niciodată unul dintre ei, am aflat că se ghemuiesc cu Cameron, dus la cel mai bun sex la mijlocul nopții. Leneș și sufocant și...

Telefonul pe care îl ignorasem a bâzâit din nou, făcându-mă să mă rostogolesc în direcția sunetului.

M-am ridicat, sprijinindu-mă cu spatele de tăblia pe care Cameron o folosea ca pârghie în miezul nopții...

Willow mieuna peste bâzâit.

"Da da. Știu, i-am spus, punând-o în poală în timp ce mă întindeam după telefon. „Sunt obsedat de tatăl tău."

„Tu ce ești?" Din difuzorul telefonului se auzi o voce masculină.

Mi-am ridicat privirea, văzând chipul lui Matthew pe ecran. Hopa! Trebuie să fi acceptat apelul. „Sunt..." am început, dar apoi i-am luat pungile întunecate de sub ochi. Felul în care părul i s-a lipit în toate direcțiile. "Ce e în neregulă cu tine?"

„Este o pisică?" a întrebat el, ignorând întrebarea mea. Willow mieuna și își ridică capul pentru a verifica ecranul. „De ce ai o pisică?"

— Matthew, am spus, acum serios. "Ce se întâmplă? Mă suni foarte devreme dimineața." O figură de vinovăție m-a străbătut. Eram atât de învăluită în propria mea viață încât nu l-am mai verificat de ceva vreme. "Ce se întâmplă?"

Maxilarul i s-a încleștat și nu a fost nevoie să spună un cuvânt ca să știu că era ceva în neregulă. Probabil mai mult de un lucru.

„Matei…"

„O, Doamne," gemu el deodată. A închis ochii într-un mod dramatic. „Ești gol sub pisica aceea? Aștepta. Nu-mi spune."

„Există o mângâie între pisică și mine."

În fundal se auzi o voce feminină.

Matthew a oftat înainte de a-și întoarce capul și a striga: „MA! ȚI-am spus că am de gând să dau un apel."

Am clipit surprinsă. „Te-ai întors acasă? În Massachusetts?"

— Asta e Adalyn? s-a spus în spate. „Spune-i să vină în vizită. Dumnezeu știe că ai nevoie de...

„NU ASTA DIN NOU, MA." S-a înfruntat cu mine. "E o poveste lunga." O clătinare din cap. "Oricum. Cred că asta explică de ce arăți... El se opri, părând aproape mizerabil. "Ca asta."

"Cum arăt?" am pufnit.

„Frumos", a răspuns Cameron. „Uimitor, într-adevăr."

Capul mi s-a întors în direcția acelei voci profunde, sufocante, cu accent care îmi șoptise tot felul de lucruri la ureche noaptea trecută. Era fără cămașă și arăta atât de frumos și de primitor de la locul lui de la ușă, încât nu puteam decât să rămân cu gura căscată.

„Și nenorocit", a adăugat el, făcându-mi falca să cadă pe podea.

Matthew scoase un sunet ciudat din telefon.

Cameron a ignorat toate astea. A străbătut distanța până la mine cu pași lungi și hotărâți, cu ochii verzi găuriți în ai mei. A ajuns la marginea patului și s-a aplecat în față. „Ești gol, în patul meu, cu pisica mea în poală, vorbind cu alt bărbat. Ar trebui să fiu îngrijorat, iubire?"

„Cameron", am bolborosit ca un idiot, în loc de un simplu nu. Sau a *Nu fi ridicol, nu e evident că sunt înnebunit după tine?* Sau a *Ta cea mai mare preocupare ar trebui să fiu eu, să mă îndrăgostesc neputincios de tine, dacă nu te oprești din a spune astfel de lucruri* . Dar creierul meu nu funcționa.

„ *CAMERON?* „Cel mai bun prieten al meu a scuipat de pe telefonul meu. „Ca la Cameron Caldani, ca la *CAMERON* CALDANI?" O pauză de panică. „Aceasta este pisica lui Cameron Caldani? Ești în PATUL lui Cameron Caldani." Vocea i s-a ridicat. „Este Cameron Caldani cel care a f—"

„Matthew", l-am oprit. „Poți te rog să încetezi să-i spui numele așa? De fapt, ar fi bine dacă ai înceta să mai accentuezi toate chestiile astea."

Cameron mi-a pus o cană în mână și m-a sărutat. Greu. Pe scurt, dar suficient de intens pentru ca gura lui să o despartă pe a mea.

Matthew gâfâi.

Și eu... am fost prea uimit de acel sărut. distras. Îmi doream mai multe săruturi de genul ăsta. Mai multe zgomote groaznice din pieptul lui, eu...

„Ești cu Cameron Caldani", a murmurat cel mai bun prieten al meu, de parcă cunoștințele s-ar fi afundat tocmai acum. "Am intrebari. Prima este unde este tricoul meu? Al doilea este cât de serios ești? Cum sa întâmplat ceva din toate acestea? Devenim cumnați?"

Cameron s-a așezat pe marginea patului, punându-mi un braț în jurul umerilor mei și murmurând: „Ar trebui să fie distractiv."

Am oftat. „Cameron, acesta este cel mai bun prieten al meu, Matthew Flanagan. Și, Matty, acesta este...

„Cameron Caldani", a terminat el pentru mine, cu ochii crescând de trei dimensiuni. Dar cel puțin nu gâfâia. „Mare fan, domnule Caldani. Ți-am urmărit cariera de ani de zile. Eu... Se opri.

„Așteaptă, înainte de a merge mai departe, simt că, în calitate de cel mai bun prieten al lui Adalyn, ar trebui să avertizez.”

„Matthew, nu”, am șoptit eu tare. „Și nu-l mai spune pe numele său complet, te rog. Faci asta foarte ciudat.”

Cameron m-a tras mai aproape cu brațul care era șerpuit în jurul umerilor mei și abia când am fost lipit de partea lui și-a strecurat mâna sub consola și mi-a pus-o pe coapsa mea goală. „Lasă omul să vorbească.” Mi-a strâns piciorul și sângele mi s-a repezit exact în acel punct. „Nu mă sperii ușor.”

Prietenul meu cel mai bun arăta atât de uimit încât mă îndoiam că va fi capabil să sperie o muscă chiar acum, dar și-a dres glasul. „Ultimul iubit al lui Adalyn a fost un instrument complet.”

„Îmi place deja unde se îndreaptă asta”, a mormăit Cameron, iar mâna lui s-a mutat pe burta mea, împingându-mă și mai aproape.

Matthew a continuat: „Am știut în momentul în care l-am întâlnit că în cele din urmă aș vrea să-i rup fața.” m-am încordat. Matthew nu știa ce a făcut Cameron. „Am așteptat ca el să-mi dea un motiv, unul bun și solid pe care l-aș putea folosi în cazul în care aveam nevoie să mă apăr în instanță, dar nu a făcut-o niciodată.” A urmat un moment de reculegere. — Nu te cunosc cu adevărat, Cameron. Dar te plac. Mult. Dacă ai ști cât de mult ai fi probabil ciudat, dar...

„Iisuse, Matei”, am șuierat eu. „Treci la amenințări pentru că avem un meci la care participăm.”

Matthew își dădu ochii peste cap înainte ca expresia lui să devină aspră. „Dar oricât de mult îl iubesc pe bărbatul de pe teren, îți voi sparge fața dacă o răniți.” Am oftat, nu pentru că mă îndoiam de el, ci dimpotrivă. Și mă temeam că asta chiar îl va speria pe Cameron. „Mi-ar plăcea nimic mai mult decât să fii cu ea, să-i oferi o familie de pisici drăguțe, bebeluși sau orice ne face cei mai buni prieteni pe viață, dar nu-i frânge inima. Pentru că dacă o faci, jur că voi...”

„Nu voi face”, a spus Cameron. Cu fermitate. Fără ezitare. „Și ea este cea care are puterea și alegerea de a face toate acele lucruri. Nu eu. Abia aștept ca ea să mă lase.”

Inima mi s-a împiedicat. S-ar putea ca sufletul meu să-mi fi părăsit trupul pentru tot ce știam.

aveam să leșin. Sau vomita. Chiar am fost.

Ce naiba se întâmpla? De ce vorbeau despre familii de pisici și bebeluși și de ce Cameron vorbea ca... de parcă trebuia doar să semnez pe linia punctată pentru a-l obține? Eu... nici măcar nu vorbisem despre ce înseamnă asta. Viitorul. Plecam de Green Oak. La scurt timp după acest joc, dacă ar fi trebuit să ghicesc. Și el... Tocmai cumpărase această cabană.

Abia aștept ca ea să mă lase .

Acum inima mea face piruete. Trebuia să vorbim. Nu despre pisici sau bebeluși, pentru că era ridicol, ci despre orice a urmat după asta. Dupa acum.

— Bine, spuse Matthew, bătând din palme și aducându-mă înapoi. „Acum că asta e din drum. Pot să vă pun câteva întrebări, domnule Caldani?”

Bărbatul de lângă mine tresări. Și totuși, el a spus: „Sigur”.

„Nu”, am intervenit cu un ton ferm, întorcându-mă în cele din urmă la mine. "Fără întrebări. Fără șmecherie ale jurnaliștilor. Opreste-l."

Cel mai bun prieten al meu a rămas gura deschisă pentru o clipă, cu sprâncenele încruntate. "Dar-"

„Am spus nu”, am repetat, auzind prea multe emoții în vocea mea. „Cameron a spus da doar pentru că ești prietenul meu. Dar adevărul este că viața lui personală nu este treaba ta sau a nimănui. Va vorbi când va decide să vorbească, iar dacă asta nu se întâmplă niciodată, atunci este în regulă.”

Matthew și-a revenit repede, la fel ca întotdeauna. Doamne, m-am simțit ca un nenorocit, dar deja l-am rănit pe Cameron amenințându-l că îl demasc. Și chiar dacă asta mi s-a părut ca o veșnicie în urmă, m-am cutremurat de vinovăție chiar și mă gândeam să-l pun din nou în acea situație.

— Îmi pare rău, spuse Matthew și am știut că vorbea serios. Ochii i se întoarseră în direcția lui Cameron. — Cred că s-ar putea să te păstreze, omule. Adalyn nu ia niciodată pe Rottweiler pe mine. Cu excepția momentului respectiv, am târât-o la Saint Patrick...

„Matei, te rog." am gemut. „Mi-ai promis să nu mai vorbesc niciodată despre asta."

„Bine", a spus cel mai bun prieten al meu. — Chiar trebuie să plec, acum. Tonul lui deveni sumbru. „Addy?" spuse el și mi-am dat seama că nu mă mai deranjează asta. „Este ceva ce trebuie să vezi. De aceea te sunam. Este în e-mailul tău." S-a uitat din nou la bărbatul de lângă mine. „Ai grijă de ea, vrei? Eu... Ea va trece peste orice, dar uneori este bine să nu o faci singură."

Ceva a sunat în fundal, în spatele scaunului lui Matthew, dar înainte să pot discerne ceva, sau chiar să procesez sensul a ceea ce tocmai spusese, apelul se terminase.

Cameron mi-a luat cana din mână.

„Hei, nu am terminat cu..." am început.

Dar gura lui Cameron era pe a mea, mâinile lui pe talia mea, iar spatele meu se lovea de pat. El a venit peste mine și un sentiment imediat de dreptate, de siguranță, entuziasm și căldură, a căzut peste mine, învăluindu-mă și făcându-mi mintea să se oprească.

Willow a mieunat undeva departe, de parcă ar fi fugit din cameră, iar Cameron m-a muşcat din nou buzele, cerându-mi toată atenţia înapoi.

„Frumosă, fată feroce", mi-a spus el pe buzele mele. Șoldurile lui se instalează între ale mele. „Protejându-mă așa." Acea gură mi-a coborât pe gât. „M-a făcut ca o stăpânire".

Mâinile mele s-au mutat la capul lui, degetele mele alunecându-i în părul lui, rezistând cu greu simțirii gurii lui în timp ce aceasta continua în jos. — Am crezut că... Cameron m-a ciupit de sfarcul și mi-am arcuit spatele. „Cred..." Limba lui a coborât până la burta mea. „Cred că..." El a pus un sărut dur pe șoldul meu. "Eu cred ca noi-"

Capul i se ridică, privirea lui întâlnindu-se pe a mea. „Ce crezi că ar trebui să facem, iubito?"

Pieptul mi s-a înălțat în sus și în jos, nevoia mi-a străbătut și mi-a fost dificil să mă gândesc. "Vorbi. Cred că ar trebui să vorbim."

Am așteptat reacția lui, aproape temându-mă că ar putea să o spele sau să plece.

Dar buzele lui Cameron s-au zvâcnit, aplecându-se în sus și dând formă acelui zâmbet orbitor. „Vom vorbi, atunci." Mi-a mai sărut un sărut pe burtă, apoi s-a urcat și și-a împins buzele la maxilarul meu. Pleoapele mele s-au închis și când s-au redeschis, el stătea lângă patul și se uita în jos la mine în timp ce stăteam întins în cuvertură. Încă. „Avem câteva ore până la meci. Ți-am lăsat micul dejun în bucătărie. Cafea proaspătă, de asemenea. Voi sar sub duș ca să mă ocup de asta." Se prinse de pantalonii lui de dormit. am înghițit. „Este o invitație deschisă pentru tine de a te alătura. Oricum, vom vorbi înainte de a pleca din casă."

Cu uimire, l-am privit scoțând ceva din buzunarul pantalonilor de trening. Apoi s-a aplecat în față și mi-a strecurat-o peste cap. M-am uitat în jos, găsindu-i inelul cu sigiliu atârnat de un lanț.

— Pentru noroc, spuse el. „Așa că nu uitați cât de superstițioasă sunt". Și cu asta, s-a întors și m-a lăsat exact acolo unde eram.

Iisus. Asta era viața mea acum? Să fiu invitat de bărbați frumoși să facă sex la duș și să-mi port moștenirile familiei la gât?

Este o invitație deschisă pentru a vă alătura .

am răsărit. Călcâiele picioarelor mi-au lovit podeaua atât de tare, încât probabil că am lăsat o urmă. Aveam de gând să vorbim oricum. El însuși așa spusese. Deci am putea avea mai întâi câteva orgasme, nu-i așa? Cameron îmi dădea de ales. La fel cum a făcut întotdeauna. Știa că era ceva în mintea mea și mi-a oferit o intrare și o ieșire. Se asigurase, oricum, că știam că va fi acolo.

Mângâindu-se.

Am pornit spre baie, dar apoi, telefonul mi-a sunat din nou.

Aproape instinctiv, am avut o privire la notificare. Era e-mailul lui Matthew.

Era ceva despre el, ceva despre ceea ce spusese care mă lăsase neliniștită. S-a întâmplat ceva cu Matthew și răspunsul ar putea fi în acel e-mail.

Am ridicat telefonul. L-am deblocat. Mi-am deschis căsuța de e-mail și am apăsat pe e-mail.

CAPITOLUL TREEI ȘI PATRU

Adalyn

cea care m-a readus pe pământ.

„Adalyn?”

Am clipit, ecranul telefonului meu acum negru.

De cât timp mă uitam în spațiul gol?

Totul era o neclaritate. Nici nu-mi aminteam să fi îmbrăcat una dintre cămășile lui Cameron sau să fi venit în bucătărie. Tocmai mi-am amintit că am deschis e-mailul lui Matthew și trebuia să mă mut. Senzație de frig. Aveți nevoie de un pahar cu apă. Nevoia de a respira.

„Adalyn?” Vocea lui Cameron se auzi din nou, de data aceasta o margine de panică. I-am auzit pașii, apoi mâinile lui au fost în jurul feței mele. „Trebuie să respiri, iubire.”

Nu respiram?

Aerul mi s-a blocat în gât, făcându-mă să icnesc și dându-mi un răspuns.

Sprâncenele lui Cameron se înnodară, îngrijorarea îi răsuciră expresia. El a avut dreptate. Cameron avusese dreptate în tot acest timp. Acesta trebuia să fie un atac de panică. Și a fost ceva de care nu ar trebui să-l șterg. Ar trebui să văd pe cineva despre asta. Probabil că am avut declanșatori despre care ar trebui să știu. eu—

„Trebuie să plec”, am grăunt. „Este tatăl meu. E-mailul lui Matei. Trebuie să iau un zbor înapoi la Miami.

Mâinile lui au căzut în jurul feței mele. Mi-a înclinat fața înapoi. Mi-a întâlnit privirea. "A respira."

Avea dreptate, trebuia să fac asta.

„Asta e”, a spus el, în timp ce mă limitam la a inspira și a expira trageri mari de aer. — Bună treabă, dragă.

Zgomotul din capul meu a început să se liniștească. Bucăitul în piept a coborât treptat. Dar apoi, s-au infiltrat noi emoții. Vinovăție. Întristare. Şoc. Cameron trebuie să fi fost atât de speriat când m-a găsit așa. Atât de îngrijorat, atât de orbit de... mine. Am clătinat din cap.

„Tatăl meu vinde clubul.” Cuvintele m-au lăsat într-un gâfâit. Presiunea din piept a crescut. M-am concentrat pe chipul lui Cameron. Lăsând verdele ochilor lui să mă pătrundă. „Către David, conform celor spuse lui Matthew de unul dintre jurnaliştii din reţeaua sa. Și trebuie să fie din cauza mea. Trebuie să fie pentru că tata nu are altă opțiune după ce am încurcat totul. Probabil că David îl șantajează într-un fel, folosindu-mă din nou drept garanție. Trebuie să exploateze situația în care

am pus Flames cu videoclipul. Altfel, tata nu ar face asta niciodată. El... Ceva trecu pe expresia lui Cameron. „Tatăl meu nu ar vinde niciodată”.

„Nimic din toate astea nu este vina ta”, a spus el cu încredere. Determinare. Acel îndemn de a face totul mai bine, de a-mi lua grija departe de mine. "Mă auzi? Nimic. Nu ești responsabil.”

Acele cuvinte au adus o ușurare, dar el... De ce nu a fost mai șocat? Ce a fost acea emoție care îi strălucea chipul?

— Adalyn, spuse el. Încet, cu grijă. "Ieri-"

M-a lovit atunci. "Tu stiai."

A fost liniște. O tăcere pe care nu voiam să o înțeleg.

M-am rezemat. M-am uitat la fața lui. La chipul acela frumos pe care l-am iubit atât de mult. Da, mi-au plăcut multe lucruri despre Cameron. Dar eu... m-am făcut să vorbesc prin nodul gros înfipt în gât. Chiar dacă ar fi fost doar pentru a repeta aceleași două cuvinte. "Tu stiai."

Expresia lui Cameron tremura, dar știam că nu avea de gând să o facă nega-l. Nici el nu avea de gând să încerce să minimizeze asta. Cameron nu era genul ăsta de om. „Nu știam sigur.”

Am simțit că picioarele mi s-ar putea dubla sub greutatea mea.

Gura mi s-a deschis și s-a închis fără cuvinte, până când am reușit să-mi invoc vocea. „De cât timp știi?”

— O zi, spuse el. „Dar nu știam cu adevărat. Nu sigur.” Și-a luat mâinile, fără tragere de inimă, de parcă ar fi știut că am nevoie de spațiu, dar nu era sigur că mă las. „Liam, fostul meu agent. El este cel care a auzit zvonurile. A menționat-o doar pentru că Flăcările au întrebat despre mine.”

Flăcările. Au întrebat de Cameron? Ce altceva îmi ratasem? Clar, prea mult. „Nu știam”, am murmurat. „Dar ar fi trebuit să știu. Toate acestea."

„Nu cred că tatăl tău a vrut să știi”, a răspuns Cameron atât de simplu, atât de ușor, încât o parte din mine și-a dorit să fie supărat. Dar nu am fost. Eram confuz. Și rănit. Brațul i-a întins mâna, dar s-a oprit. Mâna îi făcu pumnul lângă el. „Nu a fost chiar o ofertă și dacă s-ar fi ajuns la asta, ai fi fost prima persoană care a auzit-o înainte să mă gândesc la asta. Dar nu asta te deranjează.” El a făcut o pauză, iar eu... Doamne, de ce mă simțeam atât de... pierdută chiar acum? De ce am simțit că toată lumea mă ține în întuneric despre propria mea viață? „Voiam să-ți spun despre zvonuri, dragă. Dar nu am de gând să te mint, aveam să aștept până azi mai târziu.”

Și asta nu am putut înțelege.

Ar trebui să-mi fac bagajele chiar acum. Ar trebui să fiu într-un zbor, să mă întorc la Miami să repar asta. Pentru a opri asta. Să-i spun tatălui meu să nu-l lase pe David să-l manipuleze, că știam de mită. Că nu ar trebui să vândă. Dar, în schimb, eram aici, încercând să-mi dau seama de ce mă simțeam atât de... inima frântă. Tradat.

Nevoind să mă gândesc, să-mi ordonez emoțiile și gândurile învolburate din capul meu, m-am împins. Am pus distanță între noi și m-am oprit la tejgheaua din partea opusă a bucătăriei.

Un sunet sugrumat l-a părăsit pe Cameron.

Am alungat cât de oribil m-a făcut să mă simt asta, cât de mult am urăsc să fiu responsabil pentru un semn atât de puternic de suferință, dar nu am putut articula un gând când m-a atins. Tot ce am simțit a fost el.

„Știai ce face David”, i-am spus, încercând să înțeleg. „Știi ce simt și eu despre club.” Am clătinat din cap. „Și mă lăsai să rămân aici în această... lume fantezie. Joc jocuri." Am ignorat durerea din piept la auzul propriilor mele cuvinte. „Dumnezeu știe ce trebuie să fi făcut David pentru a-l determina pe tatăl meu să ia în considerare un transfer. Aceasta este vina mea.”

Cameron a pășit în direcția mea. Gura i s-a deschis.

Am ridicat o mână. „Nu pune scuze pentru mine sau pentru ceea ce am făcut. Nu acum, te rog.” Mi-am dus mâinile la tâmple. Am închis ochii pentru o clipă. Dumnezeu. Ce faceam? „Ar trebui să fac bagajele, nu să mă joc acasă cu tine.”

Maxilarul i s-a strâns atât de tare, încât abia i-am putut vedea buzele. „Acesta nu a fost niciodată un joc.” A făcut un pas înainte. Și m-am deplasat înapoi, cu partea inferioară a coloanei vertebrale lovind tejgheaua în spate. „Nu mă jucam, Adalyn. Și tu mi-ai spus că ai înțeles asta. Aseară."

„Dar m-ai ținut în întuneric”, i-am spus, cu o voce joasă și liniștită care nu mi-a plăcut. Gura lui Cameron s-a întredeschis, dar nu a ieșit niciun cuvânt. "Exact ca ei. Chiar dacă a fost doar pentru o zi.” Am clătinat din cap. "Știi? Tot ce mi-am dorit a fost să fiu... văzut. A lăsa o urmă. Pentru a-i câștiga aprobarea și a dovedi tuturor că aș putea fi exact ca tatăl meu.” Cuvintele mele au răsunat în urechile mele, de parcă le-aș fi auzit cu voce tare din propria mea gură pentru prima dată. „Și acum, este posibil să fiu prea târziu și să nu pot face nimic pentru a remedia toate astea.” Mi s-a rupt vocea și a trebuit să-mi dresez glasul înainte de a continua. „Mi-aș dori foarte mult să ai dreptate. Mi-aș dori foarte mult să nu fie un joc, dar viața este una. Și oricât de mult aș încerca, se pare că pierd mereu, mereu.” Am închis ochii, cu capul prea încețoșat. Gândurile mele se amestecă și se amestecă. „Fiindrea mea aici a fost întotdeauna menită să fie temporară, oricum.”

— Nu, spuse Cameron.

Mi se simțea gâtul strâns, un loc între piept și stomac mi se întorcea prea tandru, prea slab. "Trebuie să plec. Ar fi trebuit să fiu într-un zbor până acum. Trebuie să repar asta înainte de a fi prea târziu.”

Cameron a pășit în direcția mea, atât de atent, atât de încet, încât nici măcar nu eram sigur că se mișcase. „Adalyn...”

"Nu." Capul mi s-a scuturat brusc. Nu am vrut să-l aud scuzându-mă. Sau iau partea mea. Nu am vrut să-l aud spunând că acesta nu e un joc din nou. „Ar fi trebuit să-mi spui în momentul în care ai auzit. Chiar dacă erau doar zvonuri.”

„Poate că ar fi trebuit.” Toată fața i s-a strâns, de parcă ar fi vrut să se închidă, dar nu putea. Fiecare emoție a început să iasă la suprafață. Nările i s-au deschis. „Dar nu asta am făcut, așa că nu.”

Am clipit, surprins de recunoașterea neclintită.

— *Nu* , repetă el, ferm. „Am făcut ceea ce am făcut și, oricât de mult urăsc că ai aflat așa, nu regret că am luat decizia de a nu-ți spune până nu sunt sigur că asta se va întâmpla cu adevărat. Știi de ce? Pentru că refuz al naibii să-i las să-ți ia altceva.”

Acea pată sensibilă din pieptul meu s-a răspândit, devenind mai mare, făcându-mă atât de vulnerabil încât acum eram îngrozit de următoarele cuvinte.

Comportamentul lui abia controlat s-a rupt. „Am vrut să spun când am spus că te văd.” Și-a lăsat brațul în jos. „Te văd dracului și văd ce ți-a făcut tatăl tău. Și ce a făcut David, de asemenea.” Verdele din ochi se învârtea de frustrare, cu gura strânsă, atât de aproape de un mârâit. „Din câte știu, acesta ar putea fi acel nenorocit de escroc care răspândește vestea pentru a te răni intenționat. Trebuia să fiu sigur că nu era cazul.”

Mi s-au mărit ochii la posibilitatea ca David să fie în spatele asta. În spatele informațiilor care fuseseră în e-mailul lui Matthew.

Cameron a continuat, cu vocea domolită: „Sunt un om egoist, Adalyn. Și am vrut să ai asta. Nu am vrut ca el – ei – să strice astăzi pentru tine. Acest lucru pentru care ai muncit atât de mult. Nu-mi pasă mai puțin de liga mică, dar am câștigat asta pentru tine. Am vrut să mergi la joc și să fii al naibii de extaziat. Nu-ți face griji în mintea ta. Zâmbește și râzi așa cum rar do. Distrează-te bine

cu mine și cu fetele și adună bucuria pe care o meriți. Dragostea naibii pe care nu trebuie să o câștigi. Asta mă face să fac egoismul meu."

Vârfurile degetelor mele au început să pară amuzante. Amorțit. Și furnicătură. Dintr-o dată. „Nu-mi spune să zâmbesc mai mult. Sau vă faceți mai puține griji." Mi-am strâns mâinile, speriat că vor începe să tremure. Și senzația ciudată s-a extins și în sus pe brațe. "Eu sunt cine sunt."

"Stiu iubire." Vocea lui tremura. „Nu vreau să te schimb. Nu aș schimba nimic la tine, așa cum uneori mă înnebunești absolut." El clătină din cap, ca pierdut pentru o clipă. „Ești cine ești. Și îmi place asta. Să fie rare zâmbetele alea atâta timp cât sunt ale mele."

Esti cine esti .

Și îmi place asta .

Să fie rare zâmbetele alea atâta timp cât sunt ale mele .

A mea .

Inima mi-a căzut în picioare, iar Doamne, acea gaură proastă care se deschisese în mijlocul meu pulsa, bătea de nevoie, cerând să fie umplută.

Cuvintele abia mi-au dat seama când am spus: „Asta nu are rost".

Mi-am regretat cuvintele. Aproape imediat. Nu a fost în afara sensului. Ceea ce spusese... fusese totul. Fiecare lucru.

Privirea lui Cameron nu se clinti. "E bine." A făcut un pas înainte. „Eu voi fi sacul tău de box." Inca un pas. „Voi fi orice ai nevoie să fiu. O să sar într-un zbor și o să te țin de mână. Te voi ajuta să spargi ceva cu mâinile goale. La naiba, voi sta acolo și voi privi." A ajuns la mine și tot corpul meu a reacționat la el. Spre apropierea lui. La cuvintele lui. "Orice ai nevoie. Vrei să pleci acum. Vom merge."

Esti cine esti .

Și îmi place asta .

„Nu am nevoie să mă protejezi", i-am spus și mi-aș fi dorit să cred în propriile mele cuvinte. Mi-aș fi dorit să nu simt că tot ce îmi doream era să-i sar în brațe. Dar asta a făcut din mine aceeași femeie care pierduse controlul asupra vieții ei în ziua aceea. Aceeași femeie care nu și-a putut păstra emoțiile. "Acest. De asta nu mi-ai spus. Nu ai încredere că mă descurc cu lucrurile. De unul singur. Și s-ar putea să merit asta după ce s-a întâmplat cu Sparkles și de fiecare dată când m-ai văzut că pierd controlul, dar m-am ocupat de lucrurile pe cont propriu toată viața mea, Cameron. Și am fost bine."

„Nu crezi că știu?" A pufnit, și atunci am știut că se rupe. Cameron se defecta. „Știu că nu ai nevoie de mine sau de altcineva. Știu că ești mai mult decât bine pe cont propriu. Iisuse, Adalyn, asta mă împinge să vreau să te păzesc ca pe un nenorocit de câine."

Mâna lui mi-a cuprins fața atunci și Dumnezeu. Se simțea atât de bine. Atingerea lui atât de reconfortantă, atât de caldă în acest fel, care m-a făcut să mă simt atât de viu. Am închis ochii.

Glasul i se domoli. „Ești atât de puternic, atât de puternic independent, încât vreau să te țin fericit și în siguranță înainte de a fi nevoie." Mi-a mângâiat maxilarul. Și abia atunci mi-am dat seama că dinții îmi pocneau de reținere. "Am încredere în tine. Nici măcar o dată nu m-am îndoit că ești capabil să reziste la un singur lucru pe care viața ți-l aruncă. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să opresc nimic să te rănească din nou."

Inima mi-a bătut nesăbuit în piept, reverberând în tâmple și în cap. Am închis ochii, făcând efort să trag oxigen în plămâni. Intru prin gura mea. Din nasul meu.

Asta mă împinge să vreau să te păzesc ca pe un nenorocit de câine .

Intru prin gura mea. Din nasul meu.

Am încredere în tine .

Dar am avut încredere în mine?

am deschis ochii. „Ar trebui să iei slujba la RBC. Este oportunitatea vieții."

Un alt dintre acele sunete sugrumate l-a părăsit. Și inima mi-a bătut acum în tâmple. *Ia înapoi cuvintele* , mi-a implorat o voce din cap. *Luați-le înapoi. Roagă-l să meargă la Miami cu tine astăzi. Nu face asta singur când nu trebuie* .

— Nu, spuse Cameron. Stabilit. Cu fermitate. Nici măcar o urmă de îndoială în vocea lui. Bărbat încăpățânat, cu capul tare. Perseverența lui m-a făcut doar să vreau să țip. Strigăt. Fii în brațele lui. „Nu a fost niciodată luat în considerare, dar acum nici măcar nu este o opțiune care să-mi treacă vreodată prin minte. Nu plec."

Inima mi-a bătut atât de tare, atât de tare, încât când am spus: „De ce?" Nu credeam că am auzit cuvântul. „De ce nu l-ai lua? Anglia este casa ta."

Maxilarul lui Cameron se strânse. Mâna lui a căzut. „Nu." A scuturat din cap. „Nu mă face să spun cuvintele cu voce tare. Nu acum. Nu chiar înainte să încerci să mă alungi.

Cuvintele.

Ce cuvinte?

Cei care încercau să iasă direct din mine?

Am bănuit că nu a contat. Nu conta ce credea el că nu se spunea. Pentru că, oricât de mult am înțeles de ce mi-a ascuns asta, noi nu mai aparținem lumii în care copiii de nouă ani jucau fotbal, unde participam la festivalurile de toamnă și împărțeam o cabană.

Era timpul să mă întorc acolo unde îmi era locul.

La tăcerea mea, ochii lui Cameron s-au închis. A stat acolo, așa, doar o clipă. Apoi, a plecat.

A fost un moment lung în care singurul sunet a fost respirația mea superficială și pașii lui în timp ce se îndrepta spre ușă. Și mă tot gândeam câtă mizerie făcusem pentru cineva care o ținuse împreună atât de mult timp. Pentru cineva care fusese acuzat că nu a arătat suficientă emoție de atâtea ori.

Să fie rare zâmbetele alea atâta timp cât sunt ale mele .

Mi-am adus mâna la piept, nereușind să potolesc menghina care se strângea care îmi strângea inima.

„Chiar ai vrut să spui, iubire?" m-a întrebat și abia atunci mi-am dat seama că mă privea de la ușă. Nu plecase. „Când mi-ai spus că nu te-ar deranja dacă eu sunt cel care să-ți omoare dragonii." Ceva în mine s-a rupt. — Ai vrut să spui asta?

Am vrut să spun. Cu fiecare gram din ceea ce eram.

Dar totul se schimbase acum. Nu era vorba să-l ia pe a lui camera de oaspeți sau lucrând cu el în echipă. Nu era vorba de a accepta să ai nevoie de atingerea lui. Bula izbucnise, basmul se rupsese, iar eu căzusem la podea cu o bubuitură. Exact așa cum prevăzuse mama. Aceasta a fost viața reală. Și tatăl meu vindea clubul pe care îl considerasem acasă toată viața omului care mă folosea să-l manipulez.

CAPITOLUL TREEI ȘI CINCI

Cameron

AȘ fi dat naibii.

Regeşte.

Nu am acţionat niciodată fără un motiv, fără un plan bine gândit. Dar de data asta am făcut o greșeală. Adalyn avea dreptate, nu ar fi trebuit să decid ce era mai bine pentru ea fără să o las să aibă un cuvânt de spus. Chiar dacă tot ce îmi doream era ca ea să aibă acest lucru al naibii. Chiar dacă o cunoșteam și știam că își va sacrifica propria fericire. Du-te la Miami și remediază o situație de care nu era responsabilă.

Nenorociții ăia nenorociți o foloseau ca pe o piesă de șah în jocul lor bolnav de putere. Și mi-a făcut să fiarbă sângele.

Dar oricât de mult voiam să o protejez, calculasem greșit. Aș fi dat naibii. Și acum, știam și eu că nu ar fi trebuit să ies din cabină. Nu ar fi trebuit să mă convin că Adalyn avea nevoie de spațiu. Nu ar fi trebuit să o părăsesc și să sper la ce e mai bun. Ar fi trebuit să rămân.

Pentru că acum Adalyn nu era aici. Ea nu venea la meci și nu știam dacă se va mai întoarce vreodată.

M-am uitat la picioarele mele, la sunetul mulțimii care se aduna și la fete nimic altceva decât un bâzâit scăzut.

Nu am nevoie ca tu să mă protejezi... Nu ai încredere că mă pot descurca singură .

Hristos. Am fost atât de prost. Ea credea asta acum. O făcusem să creadă asta. Chiar și atunci când tot ce cred este cât de puternică și curajoasă este. Și cât de îngrijorată îmi este cât de puțin are nevoie de mine.

Și acum ea era în drum spre aeroport, iar eu eram aici, cu mâinile legate la spate de propriile mele acțiuni. Mi s-a răsucit stomacul la gândul că ea stă singură în acel avion. Neavând pe cine să-i strângă mâna în caz că avea nevoie de liniștire. Mi-am scos telefonul și am deschis aplicația de zboruri, dar amintirea cuvintelor ei mi-a oprit degetele.

Nu ai încredere că mă descurc cu lucrurile .

Aș avea încredere în ea cu tot ce am. Dar ar crede asta dacă m-aș planta în Miami? Oare ar crede că fac exact ceea ce mă acuzase ea? Mi-ar spune că încerc să duc bătăliile ei?

Am alungat o înghițitură puternică de aer. Am dat din cap. Mi-am blocat telefonul. M-am dus să-l pun deoparte, dar apoi l-am scos înapoi și l-am deblocat. — La naiba, am mormăit. „La naiba, am continuat, iar fața ei mi-a ieșit în spatele ochilor. *Limbă, antrenor ,* ar spune ea cu acea înclinare

a buzelor. M-am simțit ca o lovitură pe față. „Braișca absolută.” Am închis ochii. „Cum ai putut să o minți, tu...”

„Coach Cam?”

„María”, am spus dând din cap, întărindu-mă înainte de a mă întoarce. „Hei, m-ai numit Cam.”

María ridică din umeri. „Porti cămașa ta specială”, mi-a spus ea, de parcă asta ar explica de ce. La naiba, acum mă doare din nou pieptul. "Asta e bine. Dar cine este broasca? Și pe cine a mințit?”

Am oftat, incapabil să-mi adun puterea de a veni cu un răspuns pentru ea.

Și-a îngustat ochii, dar mai degrabă decât cu suspiciune, a făcut-o cu înțelegere. „De aceea domnișoara Adalyn întârzie? am crezut mi-ar împleti din nou părul. Ca data trecuta." Ea arătă spre marginea terenului unde se aduna echipa. „Chelsea a adus vopsea de față, așa că nu trebuie să-și folosească rujul elegant pentru a ne desena din nou linii pe obraji.”

„Eu...” La dracu-mă. Nu am putut face asta. Aerul mi se bloca în gât. — Nu cred că domnișoara Adalyn va veni la meci, María.

"De ce?"

„A fost o urgență în Miami și a trebuit să plece.”

María și-a înclinat capul. — Atunci de ce nu ești cu ea? ea a intrebat. Si Dumnezeu. A fost o întrebare atât de simplă, formulată cu un șoc atât de autentic, de parcă nu ar exista altă posibilitate decât să fiu eu lângă ea, încât aproape că mi-a pus în genunchi.

Eu... nu am scos nimic altceva decât adevărul. "Am incurcat. Am făcut-o să creadă că nu am încredere în ea să se descurce singură. Eu... Am tratat-o ca pe singurul bărbat de care încercasem să o protejez. „Dar se va întoarce”, m-am auzit spunând. „Se va întoarce. Voi sunteți încă foarte importanți pentru ea.”

María s-a uitat la mine, în timp ce eu mă pregătim. Dacă era un copil în echipă care nu ar ezita să șteargă acest teren cu fundul meu, a fost ea. Și l-aș merita. Meritam deja fiecare privire încruntă și sceptică pe care mi-o aruncase în cale pentru felul în care o tratasem pe Adalyn la început. Și aș lua și asta.

Ea a făcut o față. Apoi, și-a înclinat capul. „Împletirea părului meu te-ar face să te simți mai bine?”

Am deschis gura ca să refuz, dar m-am trezit în schimb să-i dau din cap.

„Bine”, a spus ea oftând înainte de a mă lua de mână și de a mă târî până la bancă. — Stai aici, ordonă ea. Și am coborât. Ea a stat în fața mea. „Sper că ești mai bun la asta decât Tony. Impletiturile lui chiar sunt naibii.”

M-am uitat la spatele părului ei dezordonat, salutând simțul scopului, chiar dacă pentru câteva minute, și m-am apucat de treabă.

— Ai avut multe prietene, antrenor Cam?

M-am încruntat, surprins cu privirea de întrebarea ei. "Nu. Nu am mai avut o iubită de ceva vreme, nu.”

Ea a oftat și acel oftat ar fi trebuit să-mi spună destul. „O iubești pe domnișoara Adalyn?”

Mâinile mi-au înghețat în aer și am jurat că inima mi s-a oprit. — Da, am răpit, reluând învârtirea întâmplătoare și împletirea părului.

„I-ai spus?”

Mi-am dres glasul să vorbesc. "Nu."

María pufăi. „Atunci, cum ar trebui să se întoarcă?” Acum blestemata mea inima se frângea din nou. „De unde va ști ea unde să-și urmeze inima?”

Mi s-au închis ochii. „Asta face parte din problemă, mă tem.”

„Dragostea nu face niciodată parte din problemă”, a răspuns María. Și Hristos, de ce m-au lovit atât de tare cuvintele rostite de un copil de nouă ani?

„Este puțin mai complex decât atât, dragă.”

„Dar am văzut chipul pe care ți-o face când o atingi.”

Degetele mi s-au clătinat pentru o clipă. „Și ce chip este?”

— Aceeași față pe care o face Brandy când își dă seama că eu sunt cel care o mângâie, spuse ea, iar eu am întors un chicot. Dar apoi, copilul a continuat: „De parcă ar putea fi în sfârșit în largul lui. De parcă i s-a speriat, dar acum e bine. Pentru că cu mine, ea este întotdeauna, întotdeauna în siguranță.”

Mă faci să simt că nu m-am simțit niciodată cu nimeni înainte, Cameron. Mă faci să vreau lucruri pe care nu mi le-am dorit niciodată . Vocea lui Adalyn părea să prindă contur în capul meu, eclipsând bătăile din pieptul meu.

Indignată de cât de mult efect aveau cuvintele ei asupra mea, María a continuat: „Ne-ai spus că viața este grea. Ai spus că o pierdere este doar sfârșitul unui joc. Că ar trebui să ne ridicăm și să urmărim premiul. Pierderea unui joc este doar o împiedicare, te face dur atâta timp cât te ridici.”

"Am facut." Le spusesem copiilor asta. Și eram sigur că cuvintele mele i-au zdrobit. Și acum erau aruncați înapoi în fața mea, zdrobindu-mă.

María mi-a dat un elastic peste umăr. „Este domnișoara Adalyn premiul tău?”

"Nu." Mi-a funcționat gâtul. „Nu este un premiu de câștigat.” Am luat elasticul de la ea. „Ea... nu este un joc. Ea este mai mult decât ceva ce câștigi. Ea este mai mult decât o pierdere. Ea este tot ceea ce merită să joci. Ea este totul între ele.”

"Vedea?" a spus ea cu acea nonșalanță pe care o au doar copiii. „Dragostea nu este niciodată problema. Dragostea este ușoară, ca în filme. Noi suntem cei care complicăm lucrurile. De aceea o voi ierta că a ratat meciul.” Am terminat de strâns elasticul. „Dar dacă ea este cu adevărat totul pentru tine și are de-a face cu ceva important, atunci nu ar trebui să fii cu ea? Chiar dacă te-ai încurcat. Ce se întâmplă dacă are nevoie de un sub care să joace în locul ei? S-ar putea să nu te placă acum, dar asta nu înseamnă că nu te vrea acolo.”

Înainte ca eu să pot rosti măcar un cuvânt, ea s-a întors.

Ochii ei căprui m-au inspectat și am clipit la ea, neîncrezător. Gândindu-mă la ce spusese ea. Gândindu-mă cât de logic avea. Cât de ușor părea când a pus-o așa.

„Pot să am telefonul tău?” întrebă María.

I-am întins-o, capul încă mi se învârte.

María s-a uitat la ea însăși în ceea ce am presupus că este camera aparatului. Ea a oftat.

„Coach Cam?” strigă ea, iar privirea mea s-a reîndreptat asupra ei. „Împletiturile tale sunt naibii.” Mi-a dat telefonul înapoi și am clipit la copil. — Îi vei cere să te învețe?

Ca omul fără speranță și nebun care eram, am șoptit: „Când?”

Și María își strânse buzele, de parcă răspunsul ar fi cel mai evident lucru din lume. „Când o vei primi înapoi.”

CAPITOLUL TREEI ŞASE

Adalyn

M -am urât pentru cuvintele care urmau să-mi iasă din gură, chiar am făcut-o.

„Vrei să-ți păstrezi locul de muncă?” Am scârțâit, simțindu-mă și mai rău decât credeam. „Știi măcar cine sunt?”

"Da." Tipul clipi. — Și accesul dvs. a fost revocat, domnișoară Reyes. Nu te pot lăsa să treci.”

Așa că știa. Nenorocitul ăsta.

Nenorocitul ăsta . Exact asta ar fi spus Cameron. Chiar auzisem cuvintele rostite de vocea lui în capul meu. Dacă ar fi aici, ar...

Nu.

Am scăpat un râs amar care s-a transformat curând în ceva care a sunat foarte mult ca începutul unui suspine. Am făcut asta de multe ori astăzi. Aproape plângând. Aproape de rupere. Aproape că îl sun pe Cameron. Aproape că îi trimit mesaje lui Josie să o roage să-și ceară scuze fetelor pentru mine. Aproape permițându-mă să simt că am făcut o greșeală.

Omul stoic din fața mea s-a încruntat.

„Ascultă”, am spus încet, îndreptându-mi umerii, ridicându-mi bărbia. „Știu că e târziu și este clar că doar îți faci treaba aici. aplaud si iti multumesc pentru asta. Dar aceasta este o urgență și știu că tatăl meu este aici. El este mereu aici și șoferul lui este chiar afară.” M-am uitat la el, drept în ochi. Cerșind, implorând. „Trebuie să mă lași să trec.”

El a ezitat. Uitat împrejur. Dar apoi clătină din cap. — Nu voi reuși să fac asta, domnișoară Reyes.

Am închis ochii, refuzând să rup în fața acestui bărbat.

Nu-mi venea să cred că nu am fost lăsată în locul în care lucrasem toată viața mea de adult. Nu-mi venea să cred că nu pot merge în locul pe care am sperat de atâta vreme să-l dețin într-o zi. Nu-mi venea să cred că tatăl meu nu-și răspunsese la telefon nicio dată când am sunat. Nici macar o data. eu—

„Șeful?”

Pleoapele mi s-au ridicat, văzând o față la care nu mă așteptam să fiu aici în acest moment.

— Nu-mi vine să cred că ești tu, continuă Kelly, cu călcâiele ei clacă în direcția mea. „Uau, ce-i cu strălucirea? Omorâți pista, șefule. Și părul. Doamne, părul tău este sălbatic și... frumos.”

Pentru o clipă, m-am uitat în jos, luând în considerare blugii, cizmele și îmbrăcămintea practică. Apoi am clătinat din cap. „Kelly”, am spus, ochii mei găsindu-i pe ai ei cu suficientă gravitate încât să o facă să clipească. „Poți te rog să lași…”

„Billie”, a spus bărbatul când m-am uitat la el. „Ellis.”

Kelly se uită la el. "Într-adevăr?"

Billie oftă. — Sunt cu cincisprezece ani mai mare decât ea, doamnă. Iar asemănarea cu numele ei este pur întâmplătoare.”

„Este hilar”, murmură Kelly, inspectându-l și fără nici măcar să zâmbească. "Ești nou aici?" Gura lui Billie se clătina, clar surprinsă. "Esti dragut. Care este mânerul tău, nu-chiar-billie-ellis sau ceva de genul ăsta? Și-a scos telefonul. "Aș-"

„Kelly”, am strigat, cu vocea mea disperată și obosită și... fără speranță, dacă ar fi să aleg. „Poți să-i explici domnului Ellis că trebuie să trec ca să pot face față situației de urgență despre care am vorbit la telefon?” Ea clipi la mine. „Se pare că crede că accesul meu are a fost revocat, dar îmi amintesc foarte clar că am fost rugat de tatăl meu să vină aici. Astăzi." Am făcut o față la ea. — Îți amintești, nu?

Fostul meu asistent a început să dea încet din cap. „Ohhhhhhh. Dreapta. Da." Capul ei s-a întors, cercetând holul gol, înainte de a-și întoarce atenția asupra noastră. — Urgența, spuse ea mai încrezătoare. „Billie, vrei să fii tipul care nu a lăsat-o pe fiica șefului mare să intre în timpul” – și-a ridicat mâinile, tăiând aerul – „cea mai mare criză a anului?”

Billie se încruntă, dar niște roz s-a întins pe obraji.

— Exact, a fost de acord Kelly. — Nu este un aspect grozav, nu-i așa? Billie clătină din cap. "Grozav. Acum, deschide bariera ca să poată salva ziua.” Și-a pus o mână pe șold. „Dacă nu crezi că o femeie nu poate fi erou. Cu asta avem de-a face aici?”

„Ce... Ce?” Ochii i se mariră. "Nu. Sunt feministă.”

Ea i-a zâmbit. — Barieră, te rog?

I-au luat câteva secunde și un blestem, dar poarta de sticlă care permitea accesul în zona biroului s-a deschis.

Am sprintat pe hol în direcția biroului tatălui meu, auzind călcâiele lui Kelly urmând în spate.

„Șeful?” A sunat, iar când nu m-am întors sau nu m-am oprit, a accelerat. „Uau. Alergi repede în aceste lucruri.” Am facut. S-ar putea să încep să-mi iubesc cizmele. „Îmi pare atât de rău că te-am cam înghesuit, dar chiar nu am avut de ales...”

— În regulă, Kelly, am asigurat-o, întorcând un colț.

„Bine, uf,” a răspuns ea, acum puțin fără suflare. „Acum că asta nu mai este din cale, ar trebui să știi ceva înainte...”

— Știu, am intervenit, grăbindu-mă. „Și o să opresc asta într-un fel sau altul.”

„Dar, șefule, sunt...”

Am ajuns la uşă, vag conştient că Kelly îmi punea o mână pe umăr şi spunea ceva, dar nu mai pierdeam nici o secundă. Aș lăsa asta să dureze suficient de mult. Reluam controlul și puneam capăt manipulării lui David. Îi spuneam tatălui meu că știu totul și am oprit tranzacția. Am deschis ușa.

Două capete s-au întors în direcția mea.

„Adalyn”, a spus tatăl meu cu o voce șocant de calmă și rece care m-a făcut să fac o pauză.

Am deschis gura să spun ceva, oricare dintre lucrurile pe care le repetasem în capul meu, dar tot ce mă puteam gândi a fost *Ce ține David în mâini?* Pentru că asta nu putea fi...

„Hei, ceai dulce”, a spus David cu un zâmbet pe care nu-mi venea să cred că am găsit vreodată altceva decât un rânjet. „Oh, stai, beau ceai dulce acolo?” Ochii lui se plimbau în sus și în jos pe corpul meu, un fior târându-mi pe brațe. „Ei bine, asta este cu siguranță o surpriză. De ce ești îmbrăcat ca un... bimbo de lemne?

Am auzit-o pe Kelly batjocorind în spatele meu.

Tatăl meu și-a dat ochii peste cap și a spus: „David”. De parcă acest bărbat nu m-ar fi lipsit de respect și acela unic avertisment era suficient.

De ce m-a enervat atât de mult asta brusc? Acea nerespectare a ceea ce mi s-a spus în fața lui. Modul acela leneș în care avea încredere că mă pot descurca singur. Aș putea, dar nu ar trebui să facă mai mult decât atât?

David a ridicat din umeri. "Scuzele mele. Hei, am o surpriză pentru tine.” A ridicat ceea ce ținea. "Tare nu?"

Mi s-a uscat gatul. A fost unul dintre tricourile Miami Flames. am recunoscut-o. Cu excepția sponsorului imprimat pe față. Era nou. Era sigla băuturii energizante. Cel cu fața mea.

Maxilarul mi-a căzut pe podea. Eu—Concentrează-te, Adalyn. Mi-am îndreptat atenția către tatăl meu. "Știu." Ceva se clătina în expresia lui. Inima mi-a bătut în urechi. „Știu totul, tată. Deci poți opri asta.”

— David, spuse el imediat. „Acordă-ne un minut.” A început să se plângă, dar tatăl meu a ridicat o mână. "Singur. Acesta nu este încă biroul tău.”

Inca.

Ochii lui David i-au găsit pe ai mei în timp ce mergea spre mine și, când a trecut pe lângă mine, mi-a făcut cu ochiul. Mi-a făcut pielea să se târască.

Ușa s-a închis în urma mea și abia atunci mi-am permis să merg înainte, reducând distanța până la scaunul acum liber de pe biroul tatălui meu. Am stat acolo nu cu mult timp în urmă. Abia acum părea că a fost cu o viață în urmă.

Ochii verzi ai lui Cameron mi-au sărit în cap și mi-am simțit genunchii clătinându-mi, o senzație copleșitoare umplându-mi pieptul. *Mi-aș fi dorit să fie aici* , capul meu părea să scande. Nu mă țin de mână, dar gata, suficient de aproape încât să o țin dacă aveam nevoie să fie ținută. Parcă încercam să potolesc golul, m-am bătut pe piept, găsind ceva sub cămașă.

Inelul lui Cameron. Era încă acolo, atârnând de lanțul pe care mi-l prinsese la gât azi dimineață.

„Am ascuns toate astea ca să te protejez”, a spus tatăl meu, aducându-mă înapoi.

Am înghițit greu. Mă gândesc la ultimul bărbat care mi-a spus ceva asemănător. Dar... Se simțea cumva diferit. A avut un efect diferit. O parte din mine părea că ezită să-l creadă pe tata. „Nu am nevoie să mă protejezi. Nu sunt un copil. Aș fi putut să iau adevărul.”

Tatăl meu a oftat și a fost un sunet scurt și rapid care a reușit să transmită atât de mult. — Exact asta mi-a spus mama ta. A scuturat din cap. „Azi semeni foarte mult cu ea.”

"Fac?"

Mi-a dat din cap. „Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple așa”, a continuat tatăl meu, privind în jos la birou. „În tot acest timp, a fost întotdeauna regretul meu. Ce m-a ținut de mama ta și de tine.” A scuturat din cap. „Se pare că îmi repet greșelile. ești supărată de mine, Adalyn? Mă supără și ea?”

Am deschis gura, dar ceva m-a împiedicat să vorbesc. Ea? „Mama? De ce te-ar supăra pentru asta?”

Sprâncenele tatălui meu s-au întâlnit la întrebare. Nu vorbea despre mama.

"La cine te referi?" Am întrebat. Și pentru că era ceva în ceafă, ceva care a început să bâzâie, am adăugat: „Cui ar trebui să te supără, tată?”

Andrew Underwood părea atât de deschis confuz pentru o secundă, încât, când răspunse, nu era altceva decât o râpă. „Josephine.”

Inima mi s-a oprit pentru o clipă. Josephine? Dar nu s-a putut...

„Ce treabă are Josie cu vânzarea clubului?”

El a palid.

Genunchii mi-au clătinat atunci. Mi-am sprijinit mâna pe scaun, cu gura căscată la el. Luându-i expresia. Arăta ca o fantomă. Și asta mi-a amintit de ceea ce spusese mama. Scrisorile.

Tatăl tău are secrete .

Apoi au început să se răstoarne, inundându-mă cu amintiri. Fapte care nu fuseseră puse împreună.

Vei pleca mâine. La o misiune... Este ceva la care m-am gândit de ceva vreme .

Există un fel de gardian care se uită peste Green Oak .

Lui Robbie nu-i place să vorbească despre asta, dar a fost – și poate încă mai are – cu multe datorii .

„Ești investitorul înger al lui Green Oak.” Mi-a funcționat gâtul, dar nodul a rămas blocat acolo, ceea ce mi-a fost greu să vorbesc. Am prins inelul lui Cameron. Apoi, altceva spusese Josie în ziua aceea s-a aruncat direct în mine. Ceva care nu putea însemna ceea ce credeam că face. Dar trebuia. "Ce încerci să-mi spui? De ce ai adus-o în discuție pe Josie? Trebuie să-l aud. Cu voce tare."

S-a uitat la mine, apoi a spus: „Josephine este sora ta vitregă”. Și confirmarea mi s-a părut că o găleată cu apă mi-ar fi fost aruncată în față. „E fiica mea”, a adăugat el, și nu era nicio urmă de vinovăție în vocea lui sau în chipul lui. Nu era rușine. Sau remuşcări. Dor. Nu era nimic.

Nimic.

— Credeam că ți-ai dat seama, spuse el. „Am crezut că de aceea ai fost aici și ceea ce a determinat intrarea aceea dramatică. Ai spus că știi totul.”

Eu... nu credeam că pot să respir. Am avut o soră. O soră vitregă. Tata mai avea o fiică. „Credeai că știu despre Josie? Dar... Tu... Privirea mea i-a cutreierat chipul. A fost impasibil. „Nu ești surprins sau supărat. Esti bine. Eu...” Capul meu se învârtea, aruncând gânduri în stânga și în dreapta. Adunarea lucrurilor împreună și sfâșierea altora. Am gâfâit după aer. — Sperai că voi afla despre Josie?” Dar nu se putea, nu-i așa? — De asta m-ai trimis acolo?

„Da și nu”, a recunoscut el repede. Mult prea repede pentru ca eu să procesez. „Te-am trimis acolo pentru că Green Oak părea o experiență de care poți beneficia. Dar aș minți dacă aș spune că nu am presupus că o vei pune cap la cap.” El a ridicat din umeri. „Bănuiesc că m-am înșelat.”

Cuvintele lui au reverberat în capul meu în timp ce mă uitam în ochii tatălui meu. Erau ochii albaștri deschis ai lui Josie. Doar lor le lipsea tot ce avea al ei. O emoție puternică m-a răspândit la realizarea, la cât de evident fusese, la felul în care mă doborâse pentru că nu le-am pus laolaltă.

Întotdeauna a făcut asta. Pune-ma jos. Ascuns lucruri.

„Crezi că ai greșit?” Am repetat, ceva ce mi-a răscolit în piept. Ceva care n-avea nimic de-a face cu felul în care tocmai tânjisem să trag aer. „M-ai trimis acolo știind că s-ar putea să aflu despre o soră vitregă pe care mi-ai ascuns-o, știind că voi interacționa cu ea, că voi putea să mă împrietenesc cu ea, iar tu ai dat din umeri așa?”

„Încă o dată, am crezut că de aceea ai fost aici”, a spus el. Și Doamne, era atât de mult zgomot în urechile mele. Capul meu. Nu puteam să mă gândesc. Mi-au fost dor de mâinile lui Cameron, ancorându-mă în lume. „Mă așteptam la asta de ceva vreme.”

Mi-am închis ochii pentru scurt timp, mi-am acordat câteva secunde să trec prin valul de emoții urâte și copleșitoare care urcau în sus și în jos. „Am fost aici pentru că am auzit zvonuri că vinzi Flăcările. Lui David. Pentru că știu că el te folosește. Folosindu-mă. Pentru că am crezut că sunt oarecum responsabil pentru că ți-a forțat mâna."

El a oftat. "E târziu. Să mergem acasă și să continuăm asta altă dată. Oricum nu se poate opri vânzarea clubului, dar sunt sigur că veți avea întrebări despre asta. Îi voi cere șoferului meu să te lase la apartamentul tău."

Fluxul de sânge în cutia toracică, capul meu, la cuvintele lui fusese atât de tare încât pentru o secundă am crezut că nu-l auzisem bine. La urma urmei, era imposibil ca cineva să rupă acest tip de schimbare a vieții vești pentru propria fiică și apoi a continuat cu asta. Capul mi s-a ridicat și ceea ce fusese o minte împrăștiată sa concentrat.

„Nu", am scuipat aproape, luând expresia goală de pe chipul lui. „Nu mă concediezi așa. Am renunțat la multe să fiu aici chiar acum." Le-aș dezamăgi pe fete. L-a lăsat în urmă un Cameron zdrobit.

Și-a verificat din nou ceasul. — E târziu, Adalyn, spuse el încet. „Și clar ești zdruncinat și nu poți avea o discuție. Fac asta pentru binele tău. La fel ca orice altceva."

„Vrei să spui că ascund că am un frate sau să-l rog pe David să se căsătorească cu mine în schimbul unui loc de muncă, de parcă nu aș fi altceva decât vite care fac comerț?"

Maxilarul i s-a încleștat. „Este o exagerare."

S-a cristalizat o claritate care nu fusese acolo în toți acești ani. „Atunci ce altceva? Poate că a fost felul în care ai trecut cu vederea eforturile mele de a te impresiona. Pentru a-ți câștiga aprobarea și respectul. A fost pentru binele meu?"

— Nu te-am trecut niciodată cu vederea, Adalyn.

"Atunci de ce?" l-am întrebat, cu vocea terifiant de calmă. „De ce ai oferi fiica ta unui bărbat oribil? De ce l-ai lăsa să ne joace pe amândoi fără a-mi spune când ar fi trebuit? A trebuit să aflu din propriile buzele lui în timpul aniversării clubului. Cum mă protejează toate astea? Cum mă alungi, mă alungi, faci asta? Nu m-ai verificat niciodată, nici măcar o dată." Mi-am dus mâna la mijlocul pieptului. „Tu ești tatăl meu."

Tatăl meu dădu încet din cap, apoi scoase un chicotit pe care nu l-am înțeles. „Deci asta te-a făcut să devii așa și să-l ataci pe Sparkles? Dumnezeule, Adalyn. Aproape că m-a costat clubul."

Orice aparență de speranță încă în mine a dispărut.

„Atât ai de spus", am spus, fără a fi întrebat. Pentru că nu aveam nevoie de un răspuns. Mi-a dat unul. Am clătinat din cap. „Nu era vorba despre mine, nu-i așa? Nimic nu a fost."

„Tot ceea ce fac este pentru noi", a spus el, ceva ce i-a ajuns. „David a amenințat că merge pe un site de bârfă cu povestea aranjamentului nostru dacă i-aș lua postul de vicepreședinte. Sponsorii de asemenea. Dar asta e apă sub pod. Sincer, am crezut că ai un pic mai mult respect de sine decât să lași asta să te deranjeze."

Așa că tata nu ne protejase niciodată relația. Sau eu. Se protejase doar pe sine. Numele lui. Și asta mi-a frânt inima. Mi-am dat seama că a fost sfâșietor pe tot parcursul acestei conversații. Dar acum s-a spart complet.

Tăcerea s-a lăsat în birou pentru o clipă lungă. Nu-mi venea să cred că am venit aici, le-am rupt încrederea fetelor. A ratat astăzi. Făcusem o sută de pași înapoi și mă durea pieptul ca niciodată. Am strâns inelul lui Cameron în pumn.

„Cu câte datorii are ferma Vasquez?" Nu aveam nevoie să spun mai multe. Știam că tatăl meu a înțeles.

„Datorii mari.”

Am dat din cap. „Josie. Cum s-a întâmplat?”

Ochii tatălui meu s-au îngustat și oricând, acea privire ar fi fost suficientă pentru a mă reduce la tăcere. Dar deodată nu mi-a păsat. Nu voiam respectul lui. Am vrut doar răspunsuri. „M-am asigurat întotdeauna că Josephine are grijă să crească. Am asigurat-o. Am investit în oraș, ca să nu fie nevoită să crească în același loc trist în care m-am născut eu.”

Le lasă oamenilor să creadă că este din Miami, dar nu este . Acestea fuseseră cuvintele mamei.

Și uite așa a căzut la loc următoarea și ultima piesă a puzzle-ului. Tata era din Green Oak.

„Acela nu a fost niciodată locul meu”, a spus el, de parcă ar fi fost o carte pe care o putea juca. De parcă asta ar fi fost menit să justifice tot ce spusese sau făcuse. „Am fost întotdeauna destinată lucrurilor mai mari. De aceea mi-am făcut bagajele în clipa în care am putut, fără să lăsăm nimic și pe nimeni în urmă. M-am întors o singură dată. Cu puțin timp înainte de a-ți întâlni mama.” El a oftat. „Dar nu a însemnat niciodată nimic, a fost doar o noapte nepăsătoare pentru care am plătit toată viața.” Ochi care nu semănau deloc cu cei ai lui Josie s-au uitat la mine. „Nu sunt mândru de asta, dar nu regret deciziile mele.”

„Nu ești mândru de asta”, i-am repetat cuvintele. M-a părăsit o bufătură tristă și fără speranță. „Vorbiți despre o persoană inteligentă, frumoasă, muncitoare femeie ca și cum ar fi o investiție proastă la care nu vrei să te gândești.” Am clătinat din cap. Brusc nevoia să se miște. Mi-am sprijinit ambele mâini pe spătarul scaunului din fața mea. Privit în jos înainte de a-i întâlni privirea. — Ai intenționat vreodată să preiau eu conducerea?

Umerii i s-au scufundat cu ceea ce știam că este o respingere. „Puteți avea orice rol în portofoliul nostru. Imobiliare, companii de infrastructură, chiar și una dintre stațiunile pe care le deținem. Alegeți-vă. Dar nu clubul. Vând Miami Flames lui David și tatălui său.” Se plimba în jurul biroului său. „Este hotărât.”

am ramas linistit. Nu a primit-o. Tata nu primea nimic din toate astea.

„Vei trece peste pasiunea ta pentru club.” Mâinile i-au netezit reverele jachetei. „Oricum era o moarte lentă, a fost de un deceniu acum, așa că fii fericit că vom obține un profit datorită micii tale defalcări improvizate și a acelui acord cu sponsorul pe care David îl are în linie.”

Mulțumesc mie, sau pe cheltuiala mea? Voiam sa intreb.

Dar nu conta. Nu conta că tatăl meu permitea acelei băuturi energizante să sponsorizeze echipa sau să le ia banii. Nimic nu a contat cu adevărat.

Nu fusese niciodată vorba despre moștenire sau pasiune, nici măcar despre bani.

„Vând nenorocitul de club”, m-am auzit spunând. Tatăl meu a tresărit înapoi. „Nu a fost niciodată vorba despre mine. Sau Flăcările. Era vorba despre tine.” Mâna mea a zburat din nou la piept, strângând inelul lui Cameron. Știam ce înseamnă să fii protejat, îngrijit, protejat. Cameron pretindea că este egoist, dar acum am văzut cât de greșit se înșelase. Făcuse toate astea dezinteresat. Pentru mine. Cu interesul meu în suflet. Chiar dacă ar fi făcut o greșeală. „Este pe seama ta dacă nu vrei să înțelegi.”

M-am întors, făcându-mi drum spre ieșire.

— Adalyn, a avertizat tatăl meu.

nu m-am oprit. — Ai douăzeci și patru de ore să le spui mamei și lui Josie, am spus, fără să mă uit înapoi. „Îți dau șansa să nu faci aceeași greșeală pe care ai făcut-o cu mine. Dar dacă nu le spui, o voi face.” M-am oprit în fața ușii. „De asemenea, îi ușurezi pe toţi din actuala datorie Vasquez. Bănuiesc că nu va strica cu tot profitul pe care ți l-a făcut căderea mea.”

Am deschis ușa, fără ezitare, un singur scop în minte.

Și când am vorbit în continuare, a fost cu un gând, un om, un plan în minte și un picior pe cealaltă parte. La începutul restului vieții mele. „Oh, și în caz că nu era clar? Imi dau demisia."

CAPITOLUL TREEI ŞAPTE

Cameron

Mi-am lipit telefonul de ureche, simțindu-mi degetele trosnind.

„Ridică, ridică”, am implorat eu. S-a rugat. „Hai, iubire. Raspunde la telefon."

Când vocea pe care mor să o aud nu a venit niciodată, am blestemat pe sub răsuflarea mea. Am închis, oprindu-mă să nu arunc nenorocitul de chestia pe geamul cabinei.

Hristos, unde era? Sa întâmplat ceva? De ce nu își ridica telefonul? Era atât de târziu și eu...

Mi-a sunat telefonul.

Am ridicat imediat.

— Cameron, spuse Adalyn. Numele meu de pe buzele ei a zburat direct în stomacul meu. Cufăr. inima. „Cam?”

"Unde ești." M-am auzit lătrat. Am închis ochii. Nu aceasta a fost modalitatea de a o recâștiga. Să mă grăbesc așa cum eram hotărât să fac. Ca să-i arăt că am încredere în ea. „Eu... Unde ești, iubire? Am nevoie de o adresă.”

Vocile din fundal au trecut. Una feminină și una masculină. Mă asculta ea?

„Adalyn?”

„O, Doamne, nu o să crezi asta”, a spus ea. Și de ce i se frângea vocea? „Tatăl meu... eu... Doamne. Am fost atât de prost. Aș vrea să fii aici. eu...”

„Sunt în Miami, vin la tine chiar acum, dar vreau să-mi spui unde ești.”

Ceva care suna foarte mult ca un suspine a părăsit-o, iar Hristos, degetele mele s-au strâns în jurul telefonului din mână. Adalyn a vorbit. „Sunt pe drumul meu de ieșire din Miami Flames. Mă duceam acasă când am văzut toate apelurile tale pierdute.”

„Poți să mă aștepți acolo?” Pentru prima dată în câteva ore, am respirat puțin mai ușor. „Nu te duce acasă încă. Vin la tine. Doar... așteaptă-mă. Vă rog."

— Dar... a început ea.

Dar deja lătram la șofer: „Poți să conduci mai repede?” Tipul mi-a aruncat o privire. „O să-ți plătesc dublu.” A accelerat motorul. „Aproape am ajuns, iubire.” Mâna mea s-a strâns în jurul telefonului. „Știu că nu ai nevoie de mine azi, dar la naiba, Adalyn. Am urât cum ai plecat, am urât să nu știu dacă te vei întoarce. Cred că trebuie să te țin de mână. Asigură-te că ești bine. Doar... Fă asta pentru mine? Vă rog? Nu mergeți încă la apartamentul dvs. Am o sută de scuze pe care trebuie să le spun.”

— Cameron, spuse ea din nou, iar inima mea părea să sară cu una, două, cinci bătăi. „Nu mă refeream la apartamentul meu. Mă refeream la Green Oak." Un sunet sugrumat a venit de la femeia frumoasă și deșteaptă de cealaltă parte. Și am crezut că nu mai respir. "M-am referit la tine."

Am văzut care erau fără îndoială facilitățile. Și când am intrat în parcare i-am spus: „Oprește mașina". Am scos din portofel mai mulți bani decât îi promisesem și i-am prins de umăr.

„Domnule, nu puteți..."

Oh, dar aș putea. Am deschis ușa mașinii și am alergat cei câțiva metri până la intrarea în ceea ce trebuia să fie birourile. M-am repezit prin ușile de sticlă și iată-o. Adalyn, Adalyn-ul meu. Era chiar acolo, așa cum am întrebat-o, cu telefonul la ureche și o expresie de îngrijorare. Mi-am dat seama că nu închisesem.

Ochii ni s-au întâlnit peste sala mare.

Buzele ei se clătinară pentru o clipă. Și apoi, a fost în mișcare.

La dracu. Nici o dată în viața mea nu simțisem o urgență atât de puternică, atât de puternică, de a-mi înfășura brațele pe cineva care trăgea în direcția mea cu acea viteză.

Adalyn a aterizat la pieptul meu și am adus-o la mine, în mine, totul s-a liniștit în cele din urmă. Revolta care mi-a zbuciumat în cap, furtuna de emoții care se adunase în pieptul meu. Lumea. Nimic în jurul meu nu conta decât ea.

„Aici am vrut să spun", a spus ea la gâtul meu. — Tu ești, Cameron. Mă întorceam la tine."

Mâna mea s-a închis în jurul ceafului ei, degetele mi-au alunecat în părul ei. Am tras ca să se uite la mine. „Îmi pare atât de rău. Spune-mi că mă ierți, te rog." Aveam nevoie să aud. Trebuia să mă asigur. „Spune-mi că îmi vei oferi șansa să-ți arăt că am încredere în tine și că vreau doar ceea ce este mai bun pentru tine. Nu lăsa asta înainte să am șansa să-ți arăt cât de bine putem fi împreună."

Ea a zâmbit și a fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. „Doar dacă îmi spui cuvintele. Cele pe care nu ai vrut să le spui."

am înghițit. Apoi, încet, aproape de parcă mi-ar fi fost teamă că va dispărea, am închis distanța dintre guri, luându-i buzele cu fiecare gram de cine eram. I-am spus cu tot ce aveam.

Și numai când am știut că le-a simțit, i-am spus: „Pentru că te iubesc al naibii". Mi-am lipit fruntea de a ei. — Pentru că sunt înnebunit după tine și cu mine... la naiba, Adalyn. Îți voi cumpăra Flăcările dacă asta vrei. Voi sta pe spate și voi vedea cum cucerești lumea. Nu știu cum să exprim cât de mult îmi pasă și vă doresc. M-am dăruit ție, dar dacă asta nu este suficient, voi face orice...

— Și eu te iubesc, Cameron Caldani, mi-a șoptit ea pe buze. „Și am nevoie doar de tine."

Înainte să fiu gata, ea s-a îndepărtat, scoțând ceva din cămașă. Inelul meu atârna de lanțul de la gâtul ei și am știut atunci că mă voi căsători cu această femeie într-o zi. I-aș da pisicile, bebelușii, o fermă de capre terifiante dacă ar vrea. as face orice stă în puterea mea pentru a avea această șansă. Știam cu fiecare gram de cine sunt.

— Sunt atâtea ce trebuie să-ți spun, spuse ea, o umbră străbătându-i expresia. „Începând cu cât de greșit am făcut să te împing și să mă gândesc că nu ai în suflet interesul meu, dar..." Ea înghiți în sec. "Aștepta. Oh, Doamne. Am câștigat? Mă vor ierta fetele?"

Noi. În care *m* -am făcut.

I-am luat din nou gura, am gustat-o pe limba mea. Știam că ea vrea răspunsul, dar eu o voiam pe ea. Și am fost suficient de egoist încât să o iau când am putut. Am venit să luăm aer, buzele ei umflate și ochii străluciți. „Fetele vor veni, iar Războinicii Verzi sunt câștigătorii Six Hills Little League. Povestea va fi în toată presa locală mâine. Județ și stat." Ochii i se măriră. „Le-am numit chiar eu. Când au auzit cine sunt...

Adalyn gura întredeschisă. "Ce-ai făcut?"

S-a dresat glasul, făcându-ne să ne întoarcem.

O femeie ne privea cu un zâmbet imens. La dracu. De cât timp era acolo? „Îmi pare rău că vă întrerup, a fost foc și cu siguranță voi fantezi despre asta mai mult decât ar trebui să recunosc, dar..." Ochii ei au îndreptat spre dreapta.

Un bărbat blond se plimba – se plimba, într-adevăr – printr-o barieră, zâmbindu-i unui tip de securitate cu ochii mari, care îmi evita privirea. La naiba, câți oameni tocmai mă priveau mâncând fața femeii mele? Am bănuit că nu-mi pasă.

Bărbatul ne-a văzut și am simțit-o pe Adalyn încordată.

Acesta era singurul indiciu de care aveam nevoie să știu cine era.

Am eliberat femeia înfiptă în pieptul meu și am mers cu pași mari în direcția lui, ignorând gâfâiturile gemene de surpriză din spatele meu. „David?" am întrebat când am ajuns la el.

Plăcărașul zâmbi. El a zambit. "Bună-"

L-am prins de guler. I-a dat o mică remorcher. Tipul a devenit alb ca cearceaful. Eram un Neanderthal. Am știut că. Acest lucru nu a fost corect. Dar nu m-am putut abține. „Mulțumesc", i-am spus. Sau mărunțit între buzele mele. „Într-un fel, am să-ți mulțumesc prostia ta pentru că mi-ai schimbat viața."

Bărbatul s-a încruntat, buzele lui tresărind ca niște pești pe care deodată voiam să-l arunc. Am simțit o mână pe umăr. Simpla atingere m-a calmat imediat. „Îmi pare rău, dragă", i-am spus Adalynei, care era acum lângă mine. Mi-am îndreptat privirea spre David și am adăugat: „Știi cât de rău am o dâră".

David clipi. „Tu ești... Tu ești Cameron Caldani." Părea să se gândească la ceva, apoi ochii i se aruncară într-o parte. „Kelly? Dacă nu dai telefonul jos, îți pierzi slujba."

„Oh", a răspuns Kelly, după cum tocmai aflasem. "Am renunţat. Am auzit tot ce s-a întâmplat în biroul acela în seara asta și ești un rahat."

— Ce dracu... începu David.

Mi-am strâns strânsoarea. "Limba." Buzele lui David s-au subțire, iar eu am zâmbit. Nu aveam de gând să-l lovesc. Am vrut, dar nu credeam că Adalyn va vedea asta ca pe un gest. În plus, eu...

Degetele de pe umărul meu s-au strâns. "Bună iubire?" spuse Adalyn.

Ochii mei erau ațintiți asupra ei într-o clipă. „Îmi spui iubire?" Am soptit. „Acum, asta e un joc murdar." Aproape la fel de murdare ca lucrurile pe care le vizualizam pe care i le făceam în timp ce ea repeta acel cuvânt iar și iar.

„Oh, știu", a recunoscut ea cu o înroșire. „Dar nu vreau să ai probleme pentru mine." Am ezitat și degetele ei s-au tras în sus, până la gâtul meu. Și-a aruncat degetele de-a lungul pielii mele acolo și la naiba, femeia asta m-a făcut să mănânc din palmă. "Vă rog?"

L-am eliberat pe David cu o smucitură din brațe.

S-a împiedicat înapoi, pufnind: „Ce e în neregulă cu tine?" A bâjbâit cu cămașa, trimițându-ne o privire. — Și de când sunteți voi doi un lucru?

— Nu e treaba ta, îi spuse Adalyn. "Si deasemenea? Ești un dragon pe care mă pot ucide singur."

Înainte ca eu să pot clipi, Adalyn și-a aruncat brațul liber și a dat un pumn în maxilarul lui David.

Se dubla cu un geamăt.

"Bine." Am apucat-o pe Adalyn de talie, trăgând-o înapoi în caz că mai aveam de gând să mai ucidă. „Neașteptat, dar meritat."

David și-a revenit, aruncând o privire înapoi la noi. „Nu scapi cu asta. Tu-"

„Ea este”, a spus Kelly de la locul ei. „Crezi că acesta este singurul lucru pe care îl am în videoclip? Cățea, te rog. Am înregistrat conversația lui Adalyn cu tatăl ei, printre multe alte lucruri.” Ea s-a întors spre noi. "Ar trebui să mergem acum?"

Adalyn dădu din cap și se întoarse. Am adus-o lângă mine și am plecat cu ea. „Războinicul meu.” I-am apăsat un sărut în vârful capului. „A fost extrem de excitant, dar mâine va doare.”

Buzele i s-au ciupit de durere. — O face deja, murmură ea. I-am prins mâinile în ale mele și am inspectat-o pe cea cu care aruncase cârligul. „Data viitoare te las să faci pumnii.”

Eram destul de sigur că tot corpul meu zâmbea. "Data viitoare?"

Ea a ridicat din umeri. „Știți, dacă experiența mea cu Războinicii Verzi este ceva de rezolvat... clubul de tineret pe care îl încep ar putea să mă pună în probleme din care ar putea avea nevoie de ajutor pentru a scăpa.” M-am oprit momentan. „Mă gândeam la mediul rural din Carolina de Nord. Postul de director de coaching este deschis dacă sunteți interesat. Cred că managerul va face tot posibilul ca să merite timpul tău.” Ea a scos o pufătură de aer prin nas. "Ce crezi? Interesat?"

Înainte să știu ce fac, mâna ei era la gura mea. "Interesat?" Mi-am lipit buzele de dosul degetelor ei. „Sunt râvnitor, iubire.”

Acei ochi căprui frumoși au scânteit de fericire și de o lume a posibilităților, făcându-mi inima să vrea să-mi bată din piept și în mâinile ei. În acel moment, eram fără speranță, cu totul a ei.

„Spune-mi cuvintele”, am rugat, dorind să le aud din nou. În fiecare zi care urma să vină. În fiecare seară o voiam ascunsă împotriva mea.

„Te iubesc al naibii, Cameron Caldani”, a spus Adalyn.

Am iubit-o și eu.

Cu tot ce aveam.

Și când ea mi-a zâmbet cel mai uluitor, am știut, cu o convingere pe care nu o mai simțisem până acum, că, cu această femeie alături, voi fi în cel mai aprig și mai frumos joc din viața mea. Una în care pierderea nu era în șanse și una care a început astăzi. Cu zâmbetul acestei femei și ea în brațele mele.

EPILOG

Puțin peste un an mai târziu…

Adalyn

Haide , iubire.

Nu avea nevoie să spună cuvintele. Le-am văzut scrise pe chipul lui. A fost unul dintre lucrurile pe care le-am iubit la el, la noi, felul în care nu era nevoie să rostim niciun cuvânt pentru a ști ce gândea celălalt. O atingere a fost de ajuns. O perie de mâini. O privire. O înclinare a capului. O tresărire la colțul buzelor. O schimbare subtilă a verdelui ochilor lui.

Sau, în acest caz, când Cameron stătea în fața porții în timpul aniversării unui an a Clubului de Tineret de Fotbal Războinici, începutul unui zâmbet deformat.

Eram pe iarbă, dând startul sărbătorii cu un unu-la-unu, conform cererii populare. Mănușile lui Cameron erau încă foarte agățate – la propriu, așa cum le aveam pe perete în biroul nostru – dar în ultimul an, el își găsise locul pe margine, antrenând cea mai tânără divizie feminină a noastră și dirijând antrenorii pe care i-am recrutat. pentru cei mai mari. Încă participa la ședințe de terapie în mod regulat pentru a-l ajuta să facă față repercusiunilor spargerii, dar Cameron nu mai era atât de reticent să stea în picioare în mijlocul mulțimilor sau să atrage atenția. Mi-am făcut și partea echitabilă de terapie și mi-am dat seama repede că ar fi trebuit să fac mult, mult mai devreme. Nu doar pentru a avea pe cineva care să-mi arate cum mi-am blocat orice griji în cap în încercarea de a-mi controla viața sau că relația cu tatăl meu fusese una nesănătoasă, ci să învăț instrumentele pentru a procesa haosul în capul meu și să nu se transforme în panică.

Oricum, am fost fericit. Am fost fericiți. Nu am regretat că am tăiat legăturile cu Miami Flames – nici măcar atunci când David părea să-și câștige reputația că a făcut alegeri proaste și clubul ar putea plăti consecințele. A fost o bucată din inima mea care ar aparține întotdeauna Flăcărilor, dar nu mă uitam înapoi. MLS era în spatele meu, iar eu și Cameron dezvoltam talentul. A fost cel mai îmbucurător lucru pe care l-am făcut vreunul dintre noi. Aveam sediul undeva între Green Oak și Charlotte și aveam copii care veneau din toată zona, rural și urban. Nu fusese ușor să construim ceva de la zero, dar eram amândoi la fel de duri pe cât eram conduși. Cu asta și cu contactele pe care le aveam eu și Cameron în industrie, clubul decolase relativ repede. Acum obiectivul creștea suficient pentru a satisface ligile profesioniste.

Avea un drum lung înainte și să o iau de la capăt a fost terifiant, dar viața mea nu fusese niciodată mai plină, mai bogată sau pur și simplu mai bună decât acum. A fost din cauza acestei aventuri și a comunității care m-a revendicat ca fiind al lor, dar a fost și din cauza omului pe care

l-am avut alături. Oferind un fel de siguranță pe care nu o cunoscusem înainte de el și făcând ca fiecare pas să fie puțin mai puțin înfricoșător și mult mai puțin singuratic.

Pentru că cu Cameron, nu am cunoscut singurătatea. Cu el, marginile mele ascuțite nu contau, eram iubită și apreciată și prețuită nu în ciuda lor, ci datorită lor. Și n-aș fi putut fi mai fericit. Mai norocos. L-am mai iubit. i-am amintit în fiecare zi. In fiecare noapte. Cu fiecare șansă am avut.

Cameron și-a ridicat mâinile în fața lui, mi-a aruncat o privire provocatoare și a făcut un gest de veni la mine.

Om îngâmfat, competitiv. Mi-a plăcut că era al meu.

Am zâmbit cel mai mare zâmbet al meu, zâmbetul meu Cameron, și mi-am continuat traiectoria, jongland cu mingea în picioare în timp ce alergam. În adidași, de modul în care. Cameron și-a lărgit poziția, cu ochii ațintiți asupra mea când am intrat în suprafața de pedeapsă.

Cineva de la tribune a țipat: „MĂ-TE, SORICĂ! DĂ-I CUL!

Josie. Mi s-a încălzit pieptul. Ea devenise o parte atât de importantă a vieții mele. confidentul meu. Persoana de care nu știam că am nevoie până când ea a apărut aproape din aer. Tata a încercat să se descurce cu noi doi în ultimele luni. Și în timp ce încă procesam totul fără tragere de inimă, în special pe Josie, ne-am găsit liniște știind că măcar încerca.

Cameron a făcut un pas înainte, corpul său blocându-se într-o poziție despre care știam că era doar tehnică și pricepere. S-a spus, ora spectacolului. Mi-am îngustat ochii spre el, concentrându-mă pe ținta mea în timp ce mă învârteam spre stânga – unghiul lui cel mai slab. El a zâmbit la asta. Așa că mi-am aruncat piciorul pe spate, propriul zâmbet năucindu-se. Și a lovit cu piciorul, șutând pentru colțul de sus al fileului.

A sărit, aruncându-și corpul în aer cu brațele în sus, așa cum l-am văzut instruindu-le pe copii de atâtea ori în ultimele luni. Afișarea a fost inutilă, având în vedere viteza cu care a purtat mingea, dar a fost frumos. Puternic. Fierbinte. Extrem de așa. Pentru că era el, sigur. Dar pentru că nu mă lăsa să câștig. Cameron nu m-a lăsat niciodată să câștig. Și mi-a plăcut asta la el.

Palmele lui au blocat mingea. Și când a aterizat pe pământ cu sfera strânsă de piept, a făcut-o zâmbind. Rânjind. Și-a ridicat privirea, aruncându-mi o privire impresionată din iarbă și mi-a făcut cu ochiul.

Oh baiete.

Mulțimea, formată din copiii clubului și familiile acestora, a aplaudat din tribune.

Tony, care a jonglat cu noi la facultate și un job ca antrenor asistent, a aplaudat de pe margine înainte de a alerga în direcția noastră pentru a recupera mingea și a o semna de toți membrii personalului.

„Salvare bună, antrenor Mușețel!” María, care coborase de la Green Oak cu Robbie, a urlăit. M-am întors, observând-o imediat. Creștese de luna trecută, când venise la o petrecere de pijama doar pentru fete cu mine, Josie, Willow și Pierogi. Ea a făcut cu mâna la mine. „Am fost doar drăguț!” strigă ea înainte de a se întoarce și a arăta spre spatele cămășii. Citea TEAM ADA și avea un selfie cu mine și Brandy ștampilat pe el. „Întotdeauna voi sprijini echipa de fete.”

Râsul s-a aruncat de pe mine, amintindu-și ziua fotografiei. Am fost înșelați cu Brandy pentru un weekend. Dacă era o capră pe care Cameron o tolera fără tragere de inimă, era Brandy.

Ca și cum ar fi fost chemat de mintea mea, brațele lui Cameron s-au șerpuit în jurul taliei mele. M-am relaxat imediat lângă el, iar el mi-a înghiontat partea laterală a gâtului cu nasul.

„A fost o lovitură excelentă, dragă”, a spus el pe pielea mea.

„Oh, știu”, am recunoscut. „Am exersat cu Tony. Vizionarea casetei cu unele dintre jocurile tale vechi pentru a afla cum reacționezi. Doar pentru asta.”

Capul lui Cameron se ridică brusc. Mi-a întâlnit privirea, verdele din ochii lui întunecându-se. „Este incredibil de excitant.”

Stomacul mi-a fluturat. Dar am clătinat din cap. „Cum este posibil?”

„Orice lucru care te implică mă excită”, a replicat el. Nu a fost o minciună. Am știut că. Și nu era singurul care simțea așa. El mă atingea chiar acum, cu brațele în jurul meu, parfumul lui delicios plutind în plămânii mei, senzația corpului lui stând atât de aproape, totul îmi făcea să se învârte sângele. Limba i-a aruncat o privire și și-a umezit buzele. „Crezi că am putea ieși pe furiș fără să fim observați? Să spunem... chiar acum?”

Nu mi-ar plăcea nimic mai mult. „Suntem în mijlocul unei petreceri”, am spus, puțin pe nerăsuflate. „Am început literalmente acum și ar trebui să ținem discursuri.”

Cameron fredonă adânc în gât. — Ce zici în zece minute?

Am scăpat un râs.

"Cincisprezece? Biroul tău sau al meu?”

„Ești imposibil.”

Colțurile buzelor i se ridicară. „Imposibil de îndrăgostit de tine.”

La naiba. l-am sărutat. Nu puteam să nu-l sărut când spunea acele lucruri. Cameron m-a rearanjat imediat în brațele lui și a preluat cu un geamăt gutural. Mi-a despărțit gura de a lui, făcându-mi să mă arcuiesc spatele și să mă urc în vârful picioarelor. Doamne, am iubit când a făcut asta. A liniștit totul, a făcut să dispară lumea din jurul nostru.

"Asa de?" mi-a șoptit pe buzele mele când am venit să luăm aer. "Cinci minute? Unu? Chiar acum? Va fi rapid.” Gura lui a ajuns la urechea mea. „Repede și greu.”

Ochii mi s-au închis, dar am clătinat din cap. I-am luat fața cu ambele mâini și l-am făcut să se uite drept la mine doar ca să nu-mi mai șoptească cuvinte murdare la ureche cu o mulțime care se învârtea în jur. „Te iubesc al naibii, Cameron Caldani”, i-am spus, iar fața i s-a înmuiat imediat. „Și nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât sexul la birou chiar acum.” S-a animat. „Dar nu vom merge nicăieri până când nu văd sau aud discursul pe care l-ai scris. Înainte ca toți ceilalți să o facă. Nu vreau figuri de stil sau metafore sportive care îi fac pe copii să plângă. S-a întâmplat de prea multe ori.”

O mică încruntă i-a modelat fruntea. „Ultima dată nu a fost vina mea. Tony m-a încurajat să exprim așa.”

„Ei bine, antrenor. Atunci poate că nu ar trebui să te bazezi pe un tânăr de nouăsprezece ani. În schimb, bazează-te pe șeful tău. Nu te voi îndruma niciodată greșit și îți voi spune întotdeauna când formularea ta este nasolă.”

Maxilarul i s-a încleștat. „Asta nu ajută la greu, iubire.”

Asta mi-a adus căldură în obraji, dar mi-am dat ochii peste cap. „Suntem înconjurați de oameni, nu mai vorbi despre greu...”

În spatele meu s-a dres glasul.

Josie era acolo, cu o expresie strâmbătă pe chip. „De ce mă întâlnesc mereu cu tine în timp ce fie ești pe cale să faci sex, fie vorbești despre sex?”

Cameron a râs. Deschis și liber, de parcă nu i-ar păsa mai puțin să o scandalizeze pe Josie. Adevărul era că știam că nu.

Am deschis gura, dar de la telefon a venit un geamăt pe care nu o văzusem pe Josie în sus. Telefonul meu. I-am dat lucrurile mele înainte de a sări pe iarbă pentru lovitura de start. O voce a spus: „Nu sunt tocmai entuziasmată să aud cum unul dintre idolii mei îl enervează pe cel mai bun prieten al meu”.

„Matei?” Am întrebat.

Josie făcu o mutră și răsuci telefonul. Chipul lui Matthew a umplut ecranul. „Te-a tot sunat, așa că am preluat”, a explicat ea. „Vorbește mereu atât de mult? Nu e de mirare că nu l-ai invitat niciodată la o vizită.”

A venit un zgomot de la telefon. "Vorbesc prea mult? Tocmai mi-ai oferit o listă de zece puncte de motive pentru care ești noul cel mai bun prieten al lui Adalyn.

— Pentru că sunt, a subliniat Josie zâmbind. „De asemenea, sunt mai mult decât atât. Sunt sora ei, așa că jocul s-a terminat pentru tine, cred.” Ea și-a ridicat privirea la mine și mi-a spus: *El e drăguț. Dar enervant* .

Matthew expiră tare. „Pot citi pe buze și tocmai te-am văzut făcând asta. Camera din spate era pornită de când ai schimbat-o pentru a-mi arăta facilitățile pe care nu le-am văzut personal.”

Josie a ridicat din umeri. „Am crezut că vrei să ți se arate în jur. Având în vedere că nu ai fost niciodată invitat și tot.

— Sigur, dragă, spuse Matthew târâtor. „Crezi că sunt drăguț.”

„Și enervant.”

Matthew rânji. „Rămâneți cu drăguț. Am un auz selectiv excelent.”

Josie a pufnit și s-a lansat într-un discurs care includea o listă de celebrități pe care le credea că sunt mai drăguțe decât el. Matthew ascultă cu atenție, de parcă și-ar fi luat note mentale pentru a o respinge.

Mâna lui Cameron s-a mutat spre talia mea. „Aceasta este... o întorsătură șocantă a evenimentelor. Cred că ar trebui să intervenim.” O pauză. „Ar trebui să o fac sau vrei tu?”

„O voi lua pe acesta pentru echipă”, am spus, întinzând mâna și luând telefonul de la o Josie surprinzător de reticentă. Ea s-a înroșit, s-a învârtit și a fugit cu un rapid „Ne vedem!” Literalmente. Am depus asta pentru mai târziu și m-am reorientat asupra lui Matthew. „Bine, ce e? De ce sunai? S-a întâmplat ceva?”

„Eu...” se opri Matthew. Expresia îi căzu. „Cabana pe care o ai în Green Oak este liberă?”

m-am încruntat.

— Da, spuse Cameron, și am putut auzi aceeași indică de îngrijorare pe care o simțeam în vocea lui. „Trăim mai aproape de club acum.”

Matthew dădu din cap. — Atunci, am o favoare de cerut.

MULȚUMIRI

Buna. Nu pot să cred că încă rămâi cu mine. Și pentru asta, nu numai că meriți toată prăjitura (servită de un bărbat morocănos, dar pe ascuns moale — și fără cămașă, pentru că de ce nu?), dar ai și câștigat să fii în fruntea mulțumirilor mele. Mereu. Pentru că fără tine, cititorul, bloggerul, iubitor de romantism, nu aș fi aici. Așa că îți mulțumesc că ai apărut, că ai suportat șmecherile mele nesfârșite și că ai făcut acest vis încă posibil. Mă face atât de incredibil de fericit și onorat încât pot să te fac să zâmbești și să te îndrăgostesc puțin mai mult de dragoste cu cuvintele mele. Îți datorez totul.

Jess, Andrea, Jenn și tuturor celor de la Sandra Dijkstra, vă mulțumesc că sunteți cea mai bună echipă de vis pe care un autor și-ar putea cere vreodată. Și Jess? Îți mulțumesc că mă ții (încă) împreună atunci când vreau să izbucnesc cu tot felul de temeri care îmi sună foarte rezonabil în cap. Ești agentul meu superstar, terapeutul slash nașă. Nu mă părăsi niciodată, te rog.

Kaitlin, Megan, Morgan și frumoasa echipă de la Atria: Vă mulțumesc pentru toată munca incredibilă pe care o faceți pentru a-mi prezenta cărțile în lume. Abia aștept să te văd din nou, să te îmbrățișez, fangirl peste Cameron, *și* să merg la yoga cu capre. Da. Scuze, dar ai promis. Nu-mi pasă dacă e New York. Rezolvă problema. Fă-o pentru noi.

Molly, Sarah, Harriett și restul echipei mele fantastice din Marea Britanie: By când va apărea această carte, voi fi pe punctul de a te întâlni în sfârșit. Sper că ești pregătit să fii strâns, pentru că vei afla în curând că sunt *o* îmbrățișată. Îți mulțumesc mult pentru eforturile tale continue și pentru că ai fost întotdeauna cel mai amabil cu mine. Te apreciez mai mult decât pot spune.

Hannah, salut :) Ai fost o parte foarte importanta a acestor ultime luni si sunt atat de fericit ca pot sa te numesc prieten. De asemenea, mă bucur că ajung să țip text la tine și să fiu fata aceea enervantă care insistă să vadă paharul pe jumătate plin. Abia aștept pozele alea cu husbandbyhan pozând cu *The Long Game* .

Domnule B., unde sunt florile mele? Te iubesc, dar la naiba, omule.

Mamá y Papá, gracias por ser mis mayores majoretele — și Mamá? Nu mai faceți selfie-uri cu cititorii mei la evenimente, îmi furați tunetele.

María, gracias por estar ahí (y sobre todo por aguantarme). Îți promit, o să-ți fac cunoștință cu unul dintre pompierii care lucrează alături. Trebuie doar să găsesc un mod creativ de a rămâne blocat undeva.

Erin, mulțumesc că ești cel mai bun cititor beta pe care l-ai putea cere. Nu-mi vine să cred că au trecut aproape trei ani de când ți-am cerut să citești *TSLD* . Sunt foarte recunoscător pentru tine (și pentru cunoștințele tale despre păsări).

Și înainte de a pleca, vreau să strâng câteva cuvinte pentru a spune că sper că îți place călătoria lui Cameron și Adalyn la fel de mult ca mine. Aceasta nu a fost o carte ușor de scris pentru o listă lungă (și sincer plictisitoare) de motive. Cu toții ne luptăm într-un fel sau altul. De aceea, atât Adalyn, cât și Cameron (dar mai ales Adalyn) au primit mai mult decât câteva bucăți dezordonate

din mine. Nu pot decât să sper că vedeți magia în imperfecțiunile și vulnerabilitățile lor și că veți putea să vă raportați la ele. Să sperăm că veți găsi și voi puțină fericire în ei și vii să țipi la mine în mesajele mele. Pentru că a scrie o poveste de dragoste lentă despre idioți imperfecți și încăpățânați și a nu fi țipat la ea este, așa cum ar spune Joey, „ca vineri fără două pizza”.

Mai multe de la autor

Experimentul coleg de cameră american

Înșelătoria spaniolă a dragostei

DESPRE AUTOR

ELENA ARMAS este o scriitoare spaniolă, romantică deznădăjduită și mândru de tezaurizare de cărți. Acum, ea este, de asemenea, autoarea bestsellerurilor internaționale și ale New York Times *The Spanish Love Deception* și *The American Roommate Experiment* . Cărțile ei sunt traduse în peste treizeci de limbi, adică banane, dacă o întrebi.

www.SimonandSchuster.co.uk/Authors/Elena-Armas

TOATE DE ELENA ARMAS

Înșelătoria spaniolă a dragostei
Experimentul coleg de cameră american

Sperăm că ți-a plăcut să citești această carte electronică Simon & Schuster.

Alăturați-vă listei noastre de corespondență pentru a primi actualizări despre noile versiuni, oferte, citiri recomandate și multe altele de la Simon & Schuster.

CLICK AICI PENTRU ÎNREGISTRARE

Ești deja abonat? Furnizați-vă din nou e-mailul, astfel încât să putem înregistra această carte electronică și să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiți. Veți continua să primiți oferte exclusive în căsuța dvs. de e-mail.

Publicat pentru prima dată în Marea Britanie de Simon & Schuster UK Ltd, 2023

Copyright © Elena Armas, 2023

Dreptul Elenei Armas de a fi identificată ca autor al acestei lucrări a fost afirmat în conformitate cu Legea privind drepturile de autor, modelele și brevetele din 1988.

Simon & Schuster UK Ltd
etajul 1
222 Gray's Inn Road
Londra WC1X 8HB

Simon & Schuster Australia, Sydney
Simon & Schuster India, New Delhi

www.simonandschuster.co.uk
www.simonandschuster.com.au
www.simonandschuster.co.in

O înregistrare a catalogului CIP pentru această carte este disponibilă de la British Library

Broşat ISBN: 978-1-3985-2221-3
eBook ISBN: 978-1-3985-2222-0
ISBN audio: 978-1-3985-2223-7

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt fie un produs al imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu oameni vii sau morți, evenimente sau locații este în întregime coincidență.

Design copertă: Laywan Kwan
Ilustrație de copertă: Bee Johnson